

Anh Chàng Bán Dầu

Contents

Anh Chàng Bán Dầu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	18
4. Chương 4	26
5. Chương 5	34
6. Chương 6	43
7. Chương 7	51
8. Chương 8	60
9. Chương 9	70
10. Chương 10	74
11. Chương 11	83
12. Chương 12	90
13. Chương 13	99
14. Chương 14	108
15. Chương 15	115
16. Chương 16	123
17. Chương 17	134
18. Chương 18	146

Anh Chàng Bán Dầu

Giới thiệu

Tên gốc: Mạ Du LangEditor: Hữu Tử Beta: tb45tbThể loại: Trí nhược thụ, gian ác bá đạo công, công sủng thụ, hài, H.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-chang-ban-dau>

1. Chương 1

Kinh thành

Sáng sớm, bắt đầu 1 ngày kiếm sống.

Hác Cổ Nghị luôn bị cơn ho của gia gia mình đánh thức, so với mấy lão gà trống ở sau vườn còn chuẩn hơn nữa ah. Cậu vẫn còn buồn ngủ, lông mi cứ lớp lớp chớp để. Hai con mắt còn luyến tiếc khép chặt như vết nứt. Loạng choạng bước ra giếng, múc 1 thùng nước lên, phẩy phẩy lên má. Tiếp theo là xách đầy 1 thùng nước. phạch! – Giờ đây gà mới bắt đầu vỗ cánh gáy vang.

Bước đến trù phòng nhóm lửa nấu chút cháo loãng. Hôm qua lúc ở chợ về có mang theo ít thức ăn thừa, đem nó cho lão gà trống, lão gà mái và lũ gà con con.

1 lúc sau, 1 nồi cháo nhiều nước ít cái đã được đặt ở trên bàn, cậu thở ra 1 cái – “hi hi, ha ha”, thói quen mà, có bệnh chết đâu mà lo.

“1, 2, 3, 4, 5 đều đủ cả rồi. Cái con chó vàng sát vách hay lên qua ăn gà con.” Hác Cổ Nghị miệng thì mắng, nhưng lòng lại mềm mà tha cho nó.

Lúc này, mặt trời mới bắt đầu mọc ở phương đông, ánh trăng chỉ còn lại 1 màu trắng nhàn nhạt, lão gia gia đã nói.

Hác Cổ Nghị sau khi cho gà ăn, thì nên trở về trù phòng, dọn sẵn 2 đĩa tương và cháo. Chờ cháo chín, cậu sẽ múc ra hai chén, lúc này mới rời khỏi trù phòng gọi lão gia gia xuống dùng bữa.

Hác lão gia gia năm nay tuổi đã cao, lại hay ho khan, hô hấp khó khăn. Thân hình ko còn khỏe mạnh như trước nữa. Sức khỏe như ngọn đèn trước gió, có thể nhắm mắt bất cứ lúc nào, nên ko thể để người khó thở được.

Sống hơn nữa đời người, nhân sinh cũng thấy ko ít, sinh lão bệnh tử chỉ là luân hồi, cũng ko oán trách ông trời bất công.—Là lão bạc phúc, phải chịu nỗi đau tang tê trong nhiều năm. Sau đó con trai và con dâu đều ngoài ý muốn mà tử vong khiến người đầu bạc phải khóc kẻ đầu xanh. Quả thật quá bi ai. May mắn chính là, tội nó còn để lại 1 hài tử làm bạn với lão.

Hài tử này năm nay đã 19 tuổi rồi. Đáng lẽ cũng nên cưới vợ sinh con từ lâu. Con người rất trung thực. So với người bình thường thì tay chân mũi miệng ko thiếu cái nào, lại có năng lực tự kiếm sống – nhưng chẳng có cô nương nào chịu giá cho nó cả.

Lão gia gia ko khỏi thở dài... Hác gia này, toàn bộ hương khói đều ở trong tay tôn tử. Lão cũng biết... ko thể trách hài tử này, cũng ko nên oán ông trời ko có mắt — là hài tử này ko có phúc lớn mà thôi, lão thiên gia cao cao tại thượng đã quên để mắt đến nó rồi.

“Gia gia, ăn cơm. Người đi cẩn thận, coi chừng bị té nha.” Thật giống như cậu – hễ trời mưa lớn, mặt đất ẩm ướt, liền rất dễ bị té ề hết cả móng. Những ngày đẹp trời, hai bên đường nở nhiều hoa dại, cậu mãi ngắm hoa, cũng dễ bị trượt chân ngã xuống bậc thềm.

Còn nhớ có 1 lần, cậu ngã từ thềm cao xuống. Chân đau quá nên đan vào nhau, làm hư hết hết 1 cái thùng, dầu trong đó cũng phí phạm hết trơn... Cậu ko dám về nhà, sợ ánh mắt của gia gia cứ rưng rưng như sát muối vào tim. Lúc đó lòng cậu đau lắm... Gia gia ko nói câu nào, nhưng 8 phần là đang trách cậu lãng phí dầu.

Cũng may là cậu nghĩ ra 1 cách. Chỉ cần mỗi khi trời mưa, lúc cậu gánh thùng dầu ra ngoài thì ko mang hài. Như vậy đi đường dễ dàng hơn, cũng ko sợ té nữa.

“Cổ Nghị, sao sáng nào con cũng ướt đầm hết vậy?”

“Ko sao cả, chờ chút nữa sẽ khô ngay thôi.” Trời nóng, cậu dội lên đầu vài thùng nước lạnh. Tuyết rơi, cậu lại để băng trên gương mặt. Như thế mắt cậu lúc nào cũng có thể mở to, nhìn gì cũng rõ ràng.

“Đồ gốc, ko thay đồ sẽ rất dễ bị bệnh đó.”

Hác Cổ Nghị trong lòng có rất nhiều thắc mắc, cũng ko chịu lau khô. Cậu nói tiếp: “Gia gia, con ko có bị bệnh đâu, chỉ là hắt hơi chút thôi hà.” Đưa tay lau lau mũi mình, có 1 chút nước từ lỗ mũi chảy xuống, lau đi là tốt rồi.

Hác Cổ Nghị đỡ gia gia ngồi xuống, đưa cho người đôi đũa nói: “Gia gia mau ăn cháo.” Hai đĩa thức ăn được đẩy tới trước mặt gia gia. Hác Cổ Nghị cầm chén cháo quay lưng rời đi. Mang lên 1 cái ***g tre, bên trong có để vài cái bánh bao, là chút đồ ăn thừa, cậu dùng để ăn trưa.

Giờ sẽ đến chợ bán dầu, buổi chiều sẽ đem dầu đến nơi mấy tỷ tỷ xinh đẹp. Cứ đều đặn vào ngày 1 và 15 hàng tháng, cậu đều phải đưa dầu đến đó cả. Bởi vì trước kia cậu là hàng xóm của mỹ nhân tỷ tỷ, thường

hay cùng tỷ ấy nói chuyện. Mỹ nhân tỷ tỷ luôn khen cậu rất ngoan lại rất hiền thuận, ko như những người khác thường hay cười cậu ngốc ngếch...

Hác Cổ Nghị trong lòng vô cùng vui sướng. Hôm nay là ngày đầu tháng. Tháng nào cũng vô cùng chờ mong hai ngày này đến. Cứ như trẻ con được cho ăn kẹo, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào.

Trích Tinh lâu

Hác Cổ Nghị cũng như thường lệ, gánh dầu vào cửa sau của Trích Tinh lâu. Cậu đến thật đúng lúc, có một nữ nhân trên mặt quét mấy màu xanh xanh đỏ đỏ đang nói với bà lão giúp việc. Mụ đang bê 1 chậu đầy máu mà hét lên “Tóm lại, mau đi thông báo cho hoa khôi của chúng ta – Phụng Tiên cô nương biết, thằng ngốc bán dầu đã đến rồi.”

Xem ra, tên của cậu được rất ít người biết đến, cứ luôn gọi là ngốc này ngốc nọ. Ngoại trừ gia gia và mỹ nhân tỷ tỷ là 2 người sáng suốt nhất trên đời mà thôi. Có thể gọi đúng tên họ của cậu — Hác Cổ Nghị gánh dầu theo trù nương vào nhà bếp trước. Hai thùng dầu thật to nhưng có công dụng hoàn toàn khác nhau. Một là để nấu ăn 1 là để thắp đèn, cố ko để bị nhầm, nếu ko sẽ bị người ta xem thường cho coi – Tiểu tử này nhìn tới nhìn lui cũng chỉ là 1 thằng ngốc mà thôi. Nhưng lại được Phụng Tiên cô nương rất xem trọng. Vì cậu, nàng quyết định ko tiếp khách vào buổi chiều. Trừ khi nàng nguyện ý, hoặc Trích Tinh lâu chủ tử hạ lệnh, bằng không cho dù là vương tôn công tử thế lực cách mấy cũng ko thể ép buộc nàng được.

Hừ, đừng có xem mặt mà bắt hình dong, mấy lời này thật ko sai. Nhìn đứa ngu ngốc này nghèo rách xơ mướp, đến tột cùng là đã nói mấy lời ngốc ngếch gì mà có thể động mỹ nhân tâm?

Mụ lúc trước có hỏi thử Phụng Tiên cô nương, chỉ nghe nàng nói: Cổ Nghị thiện lương, trong sạch như trang giấy trắng, trên người không hề nhiễm chút bụi trần, làm người ta hâm mộ mà muốn đến gần. Hừ!

Mụ tú bà cứ liếc hấy Hác Cổ Nghị, xem thử coi trên người cậu có ma lực yêu mị gì. Nhìn muốn rớt mắt cũng ko thấy được thằng ngốc này có chỗ nào sạch sẽ?

Quần áo của cậu bạc màu hết trơn, nghèo nàn. Không giống như mấy công tử ca nhi trên người toàn là gấm vóc lụa là. Tiền của cậu kiếm được cũng chỉ 3 cộc 3 đồng, chẳng như người ta thu vào toàn vàng bạc châu báu. Nói chính xác là – thằng ngốc này nhìn cái mặt là biết kiệt xỉ, bần cùn rồi.

Đi đi đi, Phụng Tiên cô nương quý trọng cậu. Nhưng toàn bộ người trong kinh thành lại cho rằng mại du lang (anh chàng bán dầu) này là 1 đứa ngốc ko hơn ko kém?!

Cậu có giá trị gì?!

Ha! Thật sự cười chết người mà!

Ở chốn này, bọn họ kinh doanh 1 thứ đặc biệt , ngoại trừ đỉnh đỉnh đại danh long đầu lão đại Lãnh gia, thì ở vị trí thứ hai, ko ai khác ngoài chủ tử của mụ là Hoa Quý[1] — Hoa gia.

Bất quá nghe nói, Lãnh gia phu thê chia lìa, ko cách gì thừa nhận nỗi đau tang thê, nên đã tùy tiện bắt về 1 tài tử nổi danh trong giới hội họa – Thiết Sinh công tử về làm vợ.

Lãnh gia còn mua 1 ngôi nhà khác cùng Thiết Sinh công tử sống cùng với nhau, lừa thế nhân là nhà hắc có kim ốc tàng kiều.

Mấy ngày nay, có ko ít người thấy Lãnh gia và Thiết Sinh công tử tay trong tay trên đường lớn.

Mụ nghe ko ít khách nhân buôn chuyện tám nhảm , nói thị phi . Lúc đầu còn ko tin, nhưng mà ông chủ của Phụng Vân trai Dương lão bán hôm nay ở Trích Tinh lâu bày tiệc đãi khách. Thiết Sinh công tử trong truyền thuyết cũng được mời tới. Mụ sống cũng 40 năm rồi, chưa bao giờ gặp qua nam nhân còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân nữa. Trước giờ cũng thấy qua rất nhiều cô nương xinh đẹp, nhưng nam nhân này so với nữ nhân còn hoàn mỹ hơn. Chẳng trách sao Lãnh gia lại bắt người về làm nương tử nhà mình. Đây là đương nhiên thôi.

Vì đại gia bị điên mà. Với thân phận và thế lực của hắc xã hội , ai dám chõ mõm vào việc làm của hắc chủ. Đúng là y chang như chủ tử của mụ – Chỉ khác là, Lãnh gia xem nam tử là nương tử còn Hoa gia xem nam tử là ngoạn vật (đồ chơi).

Trước kia, Hoa gia còn bị đồn là có dính dáng đến Chương Phách đã chết rồi nữa kia. Gương mặt tuần mỹ mang trên đó là đôi mắt hoa đào ma mị, như câu dẫn hồn phách của người khác. Mụ càng nhìn thì càng thấy Chương Phách thua xa.

Bất quá đồn đãi cũng chỉ là đồn đãi. Ai dám đi tra cứu xem Hoa gia có lai lịch như thế nào?

Bộ ko muốn sống nữa sao. Huống chi, lúc đó nghe tin Chương Phách tử vong, cũng ko thấy trên mặt Hoa gia có biểu tình gì. Chỉ có đôi môi cánh hoa cười nhạt 1 cái, khiến cho lông tóc trên mình của người khác dựng hết cả lên...

Tú bà ko lạnh mà run ngẫm thâm. Hoa gia ở Trích Tinh lâu tiếng tăm lừng lẫy. Hầu như đêm nào cũng phải có tiểu quan hầu hạ. Nay ko biết bao nhiêu tiểu quan mong ước được cùng Hoa gia vui vui vẻ vẻ. Có thể bám víu vào Hoa gia, được Hoa gia thấy thuận mắt là có biết bao vinh hạnh – Tâm tư kia thật giống với các hoa lâu cô nương, là muốn tìm đối tượng hoàn lương.

Nhưng, mụ đã theo Hoa gia nhiều năm. Chưa thấy Hoa gia đối với ai quá động lòng. Chỉ có sau khi ngoạn người ta xong rồi thì phải sạch sẽ, thái độ như chưa từng xảy ra việc gì. Thật đáng thương ah...

Tiểu quan sau đó sẽ bị đem cho đối tượng khác. Được khách nhân chuộc ra cũng có nhiều... Đáng tiếc, nam nhân cùng nam nhân ở cùng 1 chỗ sẽ kéo dài được bao lâu?

Đại gia có tiền thì thê thiếp thành đàn. Sống giữa đám thê thiếp sáng ghen chiều tức đó, có thể ko tự mình tìm lấy phiền hà sao?

Tiểu quan hoàn lương cùng người khác có thể rơi vào kết cuộc gì?

Bị hại chết, hoặc đuổi ra khỏi nhà, nhiều ko đếm hết. Hay chẳng may bị bán trở về nghề cũ. Hoa gia cũng thu lại, bất quá sẽ ko bao giờ dính vào cái thứ hoa tàn nhị rũ này nữa. Đây là hiện thực tàn khốc.

Toàn bộ tôn nghiêm của nam nhân đều bị Hoa gia chà đạp dưới chân. So với thằng ngốc đang gánh 2 thùng dầu trước mắt cũng ko bằng.

“Cổ Nghị, mau lên lầu đi.” Lão nha đầu có ý xem thường cất tiếng lạnh lạnh. Phụng Tiên cô nương gương mặt diễm lệ mỉm cười. Nàng đối xử với Hác Cổ Nghị như là với bào đệ (em trai ruột) của mình vậy.

Mỹ nhân hiện đang ngồi ở cửa trên lầu hai. Khách quan tại Trích Tinh lâu đều chảy nước miếng. Mỹ nhân có nụ cười khuyên thành, khiến cho nam nhân đều nguyện ý chết dưới hoa mẫu đơn làm quỷ cũng phong lưu....

Nhưng, vinh hạnh này lại thuộc về 1 đứa ngốc bán dầu. Đời quả thật ko công bằng, nó có chỗ nào hơn mấy công tử quyền quý kia chứ?

Đứa ngốc mới ko ai thèm. Tiền tài đều ko có, đến quỷ cũng ko chịu theo nó – Sở mại du lang trên người đầy dầu mỡ.

Không ít người hoài nghi Phụng Tiên cô nương đã ko còn trong sạch nữa. Là đem thân mình hiến cho đứa ngốc bán dầu kia. Chuyện này nếu để Hoa gia biết được, sợ rằng ko chặt chân thì cũng biến đứa ngốc này thành tàn phế.

Phụng Tiên đã bị Hoa gia cảnh cáo: Người là người thông minh. Tự mình giải quyết mà giữ thân cho trong sạch. Tương lai rất hứa hẹn có thể gả vào hầu môn. Nếu ta phát hiện ra con chuột nào ăn vụng dầu. Thì đừng trách ta lột da mặt của ngươi ra. Trong lời cảnh cáo còn có vài phần nhắc nhở.

Tự mình giải quyết mà giữ thân cho trong sạch... Hoa gia ko biết là nàng đang cố mãi nghệ ko mãi thân là vì ai...

Đôi mắt như nước hồ thu đang ánh vào người ngây thơ thư trang giấy trắng kia. Cậu rất hiền lành, thích nghe nàng nói chuyện, lại rất ngốc, không biết lòng người hiểm ác, không biết đến ái tình, cũng ko buồn lo. Rõ ràng nhất, chính là thái độ thẳng thắn giữa chốn thị phi. Một chút bụi trần cũng ko vướng trên thân, nàng thật sự rất hâm mộ cậu...

Gương mặt được trang điểm kỹ càng, môi son má phấn, lần thứ hai lại cười – ha, lần này là cười trộm Hoa gia. Nói mấy lời đó khiến người ta nghĩ ngay – Hoa gia chưa hề thấy qua người chưa vướng bụi trần đi.

Trong lòng luôn cho Hoa gia là quý. Trốn ở góc nào đó trong bóng đêm âm u, ăn thịt người ko nhả xương. Kia một thân khí thể gian tà, lúc nào cũng khiến người khác cảm thấy nguy hiểm. Đôi mắt ma mị xinh đẹp câu hồn, khiến người ta ko tự chủ được mà bị cuốn hút vào. Như thiêu thân lao vào lửa...

Thế gian này ai mới là gốc?

Không còn nghi ngờ gì nữa – Là nàng gốc.

Phụng Tiên vẫn còn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, ko biết đang xảy ra chuyện gì – Gương mặt tuyệt mỹ đã sớm biến sắc. Vạn lần ko lường trước mình lại rơi vào tình cảnh rối rắm này. Chán ghét bọn khách nhân mượn rượu giả điên kè kè theo hấn mà dây dưa. Gã hỏi đầu, ưỡn bụng kia chính là Ngô lão gia, thật thiếu giáo huấn (~ vô giáo dục), dám nắm tay áo cản trở tự do của hấn.

Duẩn Huyền Niệm gầm lên: “Buông tay!” thân thể khó chịu, ngũ tạng lộn xộn, đã nhanh chóng bị hơi rượu xộc vào mũi, thật muốn nôn ra.

Trích Tinh lâu này từ khi nào lại có 1 tiểu mỹ nhân đem đến khẩu vị hoàn toàn mới lạ?

Túy lão gia (~ ông già say) nồng nặc mùi rượu, mắt híp lại giống 1 khe hở hẹp, tà tà cười nói: “A, tiểu mỹ nhân phát hỏa có khác, rất phong tình ah. Đại gia trên người có rất nhiều tiền, chúng ta hãy khoái nhạc đi.....”

Tiêu tiền ngoạn nam nhân là thú độc đáo đã có từ lâu. Tiểu mỹ nhân đem đi bán, cặp chân kia phải ngoạn ngoạn vì đại gia mà mở ra, còn làm dáng thanh thuần, sạch sẽ cái gì chứ. Khur!

Hát! Một tiếng “xấu xa!” liền bật ra khỏi miệng. Duẩn Huyền Niệm bỗng chốc trở tay nắm ngược lại, đem sắc lão đầu mập ú áp chế, dùng lực đạo, Rắc! định vặn gãy luôn tay của gã. Ngô lão gia béo ú quy ngay xuống, ko chịu nổi đau, đưa mặt ra sau lưng nhìn hấn liên tục cầu xin: “Ah..... Tiểu mỹ nhân..... Nhẹ tay.....nhẹ tay.....”

“Người là ai!” Dám chạm vào hấn. Sao ko chịu đi hỏi thăm 1 chút đi, bản công tử tính tình rất tệ đó, ngay cả tướng công còn dám giết.

Lửa giận bốc lên tận trời. Duẩn Huyền Niệm buông tay, đồng thời nhấc chân đá ra – Sắc lão đầu nút nít đầy thịt lặn ngay xuống cầu thang, há miệng kêu lên như heo bị chọc tiết: “Ah.....ah.....”

Tiếp tục lặn – trong nháy mắt đã biến mất, Duẩn Huyền Niệm kia cũng ko còn lý trí để quan tâm xem túy lão gia kia có chết hay ko?

Dám chọc giận hấn, là tự tìm cái chết –

“Hừ!”

Duẩn Huyền Niệm phát tiết xong rồi, lập tức cúi đầu phủ tay. Phụng Tiên giật mình ngậy ngốc ngay tại chỗ. Sự tình đột ngột phát sinh, khiến trong khoảng thời gian ngắn, nàng ko thể có phản ứng gì cả.

“Ah! Nương –”

Ai đang kêu nàng là nương? Phụng Tiên bỗng nhiên hoàn hồn, chỉ thấy một tiểu thiếu niên đang ở đầu cầu thang kêu lên sợ hãi:

“Mẹ của con ơi, nương vừa mới quay đầu đi, đảo mắt ko thấy có 1 chút, sao lại phát sinh chuyện đánh người như thế này?” nghĩ không ra nguyên do, thiếu gia liền nhanh chân chạy tới để thu thập tàn cục.

Đây là địa bàn của người khác nga. Lân Niệm Sinh hai chân thùng thùng thùng thùng lao xuống cầu thang, chỉ thấy 2 người đang nằm 1 đồng.

Lân Niệm Sinh lập tức kéo phì lão đầu lên, miệng vẫn kêu “Ái ái” như quý.

“Má ơi, phì lão nhân nặng quá ah, kẻo lằm tiền nhiều của tám phần chỉ lo ăn, uống, chơi đùa mà ko chịu vận động đây mà.....” Nó cứ lằm bằm, đồng thời tai cũng nghe được 1 người trẻ tuổi bị lão đầu đè xuống cũng đang nhẹ nhàng than thở.

“Có người so với ta còn ko nên thân hơn, đi đường cũng ko xong, phải lặn xuống đây.....” Hắc Cổ Nghị phía sau đầu bị đập xuống sàng, mơ mơ màng màng mà phát đau. Bất quá, gã còn nói được như vậy cũng ko có gì đáng lo –

Thùng dầu của hắn có hay ko bị phá hư?

Hắc Cổ Nghị nháy nháy mắt mấy cái, trong đó hiện lên 1 tia kinh hoảng. Mắt tìm kiếm hết nhìn đông rồi lại nhìn tây. Liền thấy thùng dầu cũng ko lặn xa lắm, gần đây thôi mà. Vội vàng chạy lại đứng đứng nó lên, thật cẩn kiểm tra xem lớp vỏ gỗ bên ngoài có hư hại gì ko: “Hay quá, ko bị làm sao cả.....”

Cậu vỗ vỗ ngực, thật may mắn chút dầu còn lại trong thùng ko bị lãng phí. Nếu ko chắc cậu phải ra chuồng gà mà ở tạm chứ ko dám về nhà đâu...

“Cổ Nghị, người ko sao chứ, trên người có chỗ nào bị đau hay ko?” Phụng Tiên chạy xuống lầu, khom người chăm chú nhìn cậu. Rất sợ cậu bị thương nhưng ko dám nói. Nàng biết tính tình của cậu, căn bản là không thêm để ý trên người có bị té ra sao có bị rách da hay ko.

Ách, “Ta ko có đề người khác xuống đâu.....” cậu có chút hoảng sợ nói. Quay mặt lại, vươn tay dài ra cầm lấy đòn gánh, lấy dây thừng cột chặt 3 thùng dầu ở đòn gánh rồi mới yên tâm

Hắc Cổ Nghị đứng dậy, chân bị tập tễnh, cả người lung lay một chút, cảm giác hơi “Đau...” cậu mím môi hô nhỏ.

Lãnh Niệm Sinh ngẩng đầu lên thấy đến nường đang đi qua, lập tức hét to: “Nường –”

Đuẩn Huyền Niệm đang lơ mơ ko biết mình đã làm sai chuyện gì. Bỗng nghe con mình kêu to, liền dừng lại, theo tiếng nói vội bước xuống thang lầu để xem cho rõ.

“Nường, có người bị phì lão đầu đụng vào.”

Đuẩn Huyền Niệm giật mình hiểu ngay mọi chuyện, từ từ đi xuống thang lầu hỏi: “Là vị tiểu ca này bị đụng vào?” mắt đẹp không thèm liếc xem phì lão đầu là sống hay chết. Trước mặt chỉ biết có người thanh niên này, hắn liền nhận ra: “Nguyên lai là tiểu ca bán dầu.”

Người này cũng như tỷ tỷ xinh đẹp ở nơi này kiếm tiền sao?

Hắc Cổ Nghị liền nghĩ như thế: Chắc là vậy.

Các cô nường cùng công tử nơi này đều xinh đẹp như thiên tiên hạ phàm, “Ha ha.....” Cậu cười ngây ngô. Cái miệng thanh tú mở ra nụ cười thật hồn nhiên, so với ánh nắng chói chang của ngày hè còn rực rỡ hơn.

Vô tình làm ấm lòng người, xua đi sương mù giá lạnh của tuyết mỹ dung nhan. Đuẩn Huyền Niệm nói chuyện rất nhẹ giọng, quan tâm hỏi thăm: “Người có bị thương chỗ nào hay ko?”

“Cổ Nghị chắc người bị trật chân rồi.” Phụng Tiên thấy một mình cậu đi còn không xong, mà vẫn cố gắng gánh 2 thùng dầu khập khiễng bước ra, cảm thấy lảng kêu lên.

Đuẩn Huyền Niệm không khỏi ray rứt, áy náy nói: “Đều do ta ko tốt” dứt lời mắt liền liếc thấy sắc lão đầu đang ngồi cách đó cũng ko xa lắm, hắn “Hừ” 1 cái, sau đó mới cúi đầu dặn dò hài tử: “Niệm Sinh, người đi tìm người phụ trách ở đây, hỏi thử xem có thuốc trị thương hay ko.”

Hắn trước kia có cùng Ngụy đại tẩu học qua một chút xoa bóp. Nếu tiểu du ca (~ cậu bán dầu nhỏ) này bị xoay khớp nhẹ, hắn chỉ cần xoa bóp 1 chút, dặn dò cậu nghỉ ngơi là ko có chuyện gì nữa.

“Ồ, con lập tức đi liền.”

Hắc Cổ Nghị muốn cản lại nhưng đã không kịp, chỉ thấy tiểu thiếu niên nhanh như chớp chạy đi đâu mất tăm. Cậu ngơ ngác nói: “Ko cần lấy thuốc đâu mà, chân của ta vẫn có thể đi được, căn bản là ko có việc gì đâu.” Cậu không giống với lão gia gia, đi đâu cũng cần phải chống gậy.

Đuẩn Huyền Niệm ngạc nhiên, tiểu du ca vừa mới nói gì vậy?

Hắn luôn ngốc nghếch ko biết tự chăm sóc chính mình. Phụng Tiên đau lòng dụ ngọt: “Cổ Nghị, người ngoan ngoan nghe lời đi. Trước hãy đến phòng ta nghỉ tạm, ta sẽ đem kẹo cho người ăn.”

Nghe thấy có kẹo ăn, mắt của Hác Cổ Nghị liền sáng rõ, như là sắp có được trân bảo, liền liên tục gật đầu mà nói: “Hảo”.

Mỹ nhân tỷ tỷ đối với hắc cậu tốt, mỗi lần cậu tới đây đều cho kẹo ăn. Nàng dường như biết được cậu ko dám tiêu xài bậy bạ. Toàn bộ tiền kiếm được đều để cho gia gia mua thuốc.

Duẩn Huyền Niệm vô cùng ngạc nhiên đứng phía sau của bọn họ. Mắt đẹp toàn bộ tập trung trên người tiểu du ca, trong lòng bắt đầu suy nghĩ –

Tiểu du ca cùng hắc trước kia có phải hay ko rất giống nhau. Điều là gốc tử?

Chớp mắt một cái, Duẩn Huyền Niệm dường như bị sét đánh trúng. Hắc trước kia là quá ngu đến nam hay nữ cũng ko phân biệt được. Nên mới làm ra chuyện xuẩn ngốc là cầu nam nhân đến thú hắc. Nhưng tiểu du ca này không chừng so với hắc ngày trước còn ko nên thân hơn nữa nga...

Cộc cộc cộc.... Một tràng gõ cửa vang lên làm 2 người đang làm chuyện tốt trong phòng phải giật mình.

Trác Cẩm Văn ở ngoài chờ tiểu quan mở cửa ra. Với điều kiện là Hoa gia cho nó xuống giường.

“Đi mở cửa đi.”

Giọng nói tao nhã như hoa lan chạy ngay vào màn nhĩ, tàng ẩn trong đó là mệnh lệnh tàn nhẫn. Ít ra, vào lúc này, đối với y mà nói là đang bị hành hạ 1 cách tàn nhẫn – Thân thể chưa đủ thương yêu đã cảm nhận được dục vọng của nam nhân trong chớp mắt rời khỏi cơ thể. Ko đắn đo, cũng chẳng lưu luyến. Bên trong là 1 khoảng ko cảm nhận rõ ràng dục hỏa đốt người thật khó chịu. Ồ... Nhận rõ được 1 sự thật quá tàn nhẫn, nam nhân có thể không chế được tất cả. Chủ nhân còn muốn y nữa ko...

Dục vọng chưa được giải quyết, làm người ta sắp điên rồi. Y tình nguyện quăng bỏ tự tôn, trượt xuống giường, quỳ xuống mà cầu xin: “Hoa gia, đừng đi mà, em...”

Hoa Quỷ không đợi cho tiểu quan nói hết câu, đã cắt ngang: “Muốn lắm, sao?” Lòng mày nhướng cao, đôi mắt xinh đẹp yêu mị đen thăm thăm, ko chút động lòng, lạnh lùng nhìn tiểu quan nhi đang gật gật đầu.

Nhu cầu cấp bách muốn nam nhân đến thương y... “Thân thể này đã được dạy dỗ cho ko có nam nhân là chết ngay. Thật là ko làm nên trò trống gì mà”

“Ân, Hoa gia... cầu ngài yêu em...”

“Yêu...” Hoa Quỷ mai mỉa, hừ nhẹ 1 cái: “Nó là cái quái gì vậy?!”

Hắc cười gian ác, gương mặt ma mị nhìn vào đôi mắt ngạc nhiên của người trước mặt, chớp mắt, trong đôi mắt câu hồn đoạt phách kia đã chứa đựng hàm ý độc ác vứt bỏ người...

Tâm cam tình nguyện ah... Thật ra, chỉ là để tốt cho y thôi. Được hắc liếc mắt 1 cái, là đã có nhiều sủng hạnh rồi, còn cầu xin cái gì nữa?

Tâm của nam nhân chỉ gởi tạm trên người, vô oán vô hối...

Cổ tình... Đôi môi xinh đẹp của Hoa Quỷ cười nhạt 1 cái – Tiểu quan liền di chuyển thân người. Cố ý để lộ ra trước mắt nam nhân, nhằm dụ dỗ hắc lần thứ hai tiến vào cơ thể để cho y tư vị mãnh liệt của tình cảm. Làm cho hắc nghiện, rồi tiếp nhận sự sở hữu của nam nhân, cho đến kh bị hắc vứt bỏ, chà đạp. Lúc đó còn ai dám nói y nguyện ý với nam nhân là có lòng lợi dụng.

“Chắc, chắc....” Hoa Quỷ cúi người xuống, nhìn thấy tiểu quan lúc này như chó đang dựa vào mép giường. Tư thế quỳ gối nhún nhường dễ bảo rất *** đang làm người ta thêm hưng phấn. So với dục vọng vừa mất đi lúc nãy lại càng khiến cơ thể thoải mái hơn.

Bất quá, “Mau đi mở cửa đi, đừng để ta nhắc lại lần thứ 2.”

“A!” Tiểu quan quay đầu lại. Ko thể tin được nam nhân này lại có thể bỏ qua y?

Hắc ko bị hấp dẫn?

Là ghê tởm sao?

Bất quá mới nửa tháng thôi mà...

Trời! mới đang ở đỉnh điểm vui sướng, giờ bị đá ngay xuống địa ngục. Ko thể như thế được. Nhân sinh còn có gì vui thú đâu.

“Ta ngoạn người chán rồi.” Hắc ko kiên dè nói. Giống như là đang nói mấy chuyện về thời tiết bình thường vậy, đối với mình là ko thương ko tiếc gì hết. Khoác hờ áo, là tiểu quan còn để ý chỉ đến thân thể có ô uest hay ko?

Lúc này, tiểu quan vỗ về hắc bắn ra 2 lần, thật sự kích động nha.

Hoa Quỳnh cảm thấy buồn chán tẻ nhạt, sẵn tiện ra lệnh với người ngoài cửa.

“Cẩm Văn, vào đi.” Phòng ngủ ko khóa. Nhưng ko người nào dám tùy tiện bước vào — hoa Quỳnh ngồi xuống ghế tựa. Phong thái nho nhã, cao cao tại thượng, đôi mắt xinh đẹp ko hề liếc tiểu quan 1 cái. Thần sắc kia là hoàn toàn bất cần.

Trác Cẩm Văn bước vào phòng, thấy ngay tiểu quan thân thể như ko có xương, hai chân đang cố gắng chống đỡ cơ thể. Y cần nam nhân... Mị được mà tiểu quan uống quả thật lợi hại!

“Người muốn hắc sao?”

Trác Cẩm Văn chớp mắt 1 cái ngạc nhiên, gương mặt nhã nhặn trở nên ngây ngốc trong chốc lát, mới trả lời lại câu hỏi của Hoa gia – “Ngài đừng nói đùa vậy mà!”

“Ta mà đi nói đùa với người sao?” Đôi mắt xinh đẹp ma mị trở nên sắc bén nhìn thẳng vào người trước mắt như muốn câu hồn đoạt phách. Biết rõ vài chuyện, thuộc hạ của hắc giờ cũng đã lớn tuổi rồi, tại sao ko chịu lập gia đình?

“Đừng tưởng ta ko biết bí mật của người” Hừ!

Trác cẩm văn nhất thời im bặt. Ko dám nhiều lời nữa, thận trọng quan sát – tâm tình của chủ tử ko tốt.

“Mau nói, có chuyện gì mà người đến đây phá chuyện tốt của ta?”

“Phụng Tiên cô nương đêm nay ko tiếp khách, còn đắc tội với khách nhân quan trọng nữa.”

“Kia là vị đại nhân vật nào?”

“Là con trai duy nhất của Dịch đại tài chủ.”

“A, là cái tên thương nhân có tiền đây mà...” Lúc này, Hoa Quỳnh lộ ra nụ cười thật lòng, ko phải giả vờ, nhìn thật vô hại. Giờ phút này ngũ quan của hắc thật xinh đẹp lại còn lộ ra khí thế anh tuấn. Không khỏi khiến người ta nín thở mà chờ đợi – Hoa gia là chúa tể trong việc khống chế, chơi đùa người khác, ấy vậy mà cũng có thể cười 1 cách thoải mái như vậy.

“Tối nay, đem danh hiệu hoa khôi đầu bản của Phụng Tiên xóa tên cho ta.”

Trác Cẩm Văn kinh ngạc ko thôi: “Hoa gia, có thật là ngài muốn như vậy ko?” Đây chẳng phải là bán đêm đầu tiên của Phụng Tiên...

“Hừ! Phụng Tiên, uống công ta cảnh cáo người. Ta sẽ cho người biết kết cục của kẻ dám đùa bỡn ta là như thế nào.” Nhổ cổ ko tận gốc, gió xuân lại men lên.

“Người thật quá lắm rồi. Ta cho người 3 phần nhan sắc, người lại dám nhổ vào mặt ta. Dám đắc tội với khách nhân. Đã quên ta dựa vào cái gì mà kiếm sống hay sao. Hừ! Ta đã sớm biết người mòng 1, ngày rằm tháng nào cũng cùng con chuột kia ăn trộm dầu.”

Rộp!

Hoa Quỳnh trong nháy mắt đã dễ dàng bóp nát chiếc ly uống rượu bằng bạch ngọc trong tay. Rượu đổ tràn ra, màu sắc lẫn lộn đục ngầu, như được bỏ thêm cái gì đó. Mà hắc – Trước giờ chỉ uống rượu ko có màu sắc mà thôi.

Hoa Quỳnh từ trên lầu nhả nhận anh tuấn từ từ bước xuống. Phong độ đó là đang che giấu lửa giận ngất trời. Lão đại của Trích Tinh lâu đang muốn xem thử dưới váy cô nương đó là có thứ gì. Hừ! Đại gia sẽ lôi con chuột đang trốn trong đó ra 1 cước đá chết!

Trác Cẩm Văn bất động thanh sắc theo sau chủ nhân. Gã và chủ nhân đều chưa gặp qua người trong lòng của Phụng Tiên cô nương. Nhưng có nghe Tú Bà nhắc đến – Phụng Tiên cô nương vì 1 anh chàng bán dầu mà ko tiếp khách đã rất nhiều lần rồi. Trích Tinh lâu là nơi có qui củ, lý nào lại nghe theo quy tắc của 1 hoa khôi cô nương?

Chủ tử không gần nữ sắc, cô nương trong Trích tinh lâu đều do tú bà quản lý, chưa từng thấy qua có việc gì loạn cả. Cùng lắm chỉ có khách nhân gây sự làm loạn hay các cô nương giết giành khách mà chửi mắng nhau. Bất quá mục luôn xử xự vẹn toàn. Bởi Hoa gia ko dễ chọc. Hắc bạch lưỡng đạo cũng nể mặt 3 phần. Bằng ko – Tự gánh lấy hậu quả.

Rầm!

Hoa Quỳnh 1 cước đá văng cửa phòng của Phụng Tiên cô nương. Đôi mắt ma mị phát ra tia sáng chói lọi nhìn về sa trường (bức màn) đang rủ xuống cái giường hoa lớn kia. Thấp thoáng có thể thấy người đang nằm ở trong. Phụng Tiên tay cầm đoàn phiến[2] (quạt tròn), ngồi ở mép giường quạt mát cho cái con chuột kia – hành động ko nghi ngờ gì nữa đã châm cho hỏa khí của đại gia 1 mối lửa.

Hoa Quỳnh dùng mắt ra hiệu, Phụng Tiên cô nương còn chưa rõ chuyện gì, đã bị Trác Cẩm Văn kéo ra khỏi phòng.

“Ông chủ bảo cời hết y phục của nàng ra, chờ tối nay cho người ta thưởng!”

Phụng Tiên kinh ngạc kêu lên 1 tiếng “Ah!” Nàng hoa dung thất sắc, ngất xỉu ngay tại chỗ...

Trác Cẩm Văn đỡ lấy Phụng Tiên cô nương. Cả người mềm yếu như ko có xương. Thấy người đã ngất đi. Hiện ko đành lòng nhìn nàng chịu dày vò như vậy. Cô nương này sao có thể chịu được cảnh thiên nhân chấm vạ nhân áp được chứ — “Haiz! Hoa gia, này...”

Trác Cẩm Văn rất do dự. Chủ tử còn đang nổi trận lôi đình, nếu ko trút ra hết sẽ rất khó vãn hồi!

Hắn đáng lẽ phải ăn mừng chuyện Phụng Tiên cô nương ko bị Hoa gia đánh chết ngay tại chỗ. Vẫn là đao hạ lưu tình đi!

“Gia, có thể hay ko...”

Trác Cẩm Văn lên tiếng van xin, chưa nói hết đã bị chủ tử gạt ngang – “Bớt nhiều chuyện chút đi!”

Bộ mặt Hoa Quỳnh càng lúc càng lạnh khốc. Xinh đẹp như quỷ, toàn thân giận dữ, chuẩn bị làm cho con chuột trên giường chết thật khó coi!

Rầm!

Nhấc chân đá vào cửa ngoài 1 cái. Hỏa khí trong cơ thể nóng hừng hực đang chờ dịp thoát ra ngoài. Từng bước từng bước tiến đến cái giường khắc hoa lớn. Vương tay nắm lấy sa trường kéo mạnh xuống. Nhân đang đứng nghiêm chỉnh nhìn — con chuột không biết sống chết vẫn còn đang ngủ?!

“Dễ coi quá ha! Thật con mẹ nó mà!”

Gương mặt thanh tú của Hắc Cổ Nghị vẫn còn đang chìm trong hạnh phúc – Lông mi khẽ chớp, đôi môi đầy đặn xinh đẹp đang cong lên hình cánh cung. Đang ở trong mộng đẹp ah – Sân sau có 1 đàn gà, gà mái đang giữ mấy con gà con, lông xù vàng vàng thật khả ái.

Tay cậu đang cầm lấy kẹo mà vẫn say sưa ngủ. Không hề hay biết là có 1 gương mặt âm trầm tuấn mỹ đang tới gần. Đôi con ngươi xinh đẹp đang tỏa ra sát khí, vươn ma trảo chuẩn bị tóm lấy con chuột này –

Hắc Cổ Nghị trong nháy mắt cả người bị nhấc lên quăng ngay xuống giường. Hắc tới, trong nháy mắt cả nhân bị tha xuống giường, Cốp! đầu cậu bị đập vào mép giường, lơ mơ cảm thấy hơi đau....

Đôi mắt trong veo mở ra chớp chớp. Sao gà con lại biến thành mỹ nhân thế này?

Chớp thêm mấy cái nữa. Mỹ nhân giờ lại hóa thành lệ quỷ (quỷ xinh đẹp)...

Hác Cổ Nghị bỗng nhiên hết hồn, cất giọng khàn khàn la lên “Ah ah ah...”

“Lệ quỷ, có có có... Lệ quỷ... Mỹ nhân tỷ tỷ trong phòng đâu rồi... Có lệ quỷ...”

Cậu sợ đến nỗi toàn thân mềm nhũn. Bởi Hoa gia lúc này mới nhìn sơ qua nói là quỷ cũng ko sai nga. Mũi cao cao, miệng hơi đỏ đỏ, còn có răng hơi nhòn nhọn, chỉ chờ đem người ăn tươi nuốt sống — So với con chó vàng hay gầm gừ muốn cắn cậu còn đáng sợ hơn.

Thật muốn bóp nát tên nhóc này. Dám chửi hần là quỷ ah. Con chuột thối tha này thật ko biết sống chết mà!

Lửa giận của Hoa Quỷ như bị con chuột thối bán dầu này châm thêm dầu. Đỉnh đầu phả khói mù mịt. Đôi mắt yêu mị hừng hực lửa cháy. Tay dùng lực xiết lấy cổ cậu, 5 ngón tay tạo nên dấu vết hồng hồng – “Đừng...” Hác Cổ Nghị trợn mắt. Ngũ quan thanh tú nhăn nhó ửng hồng. Hai đùi vùng vẫy đá loạn, hai bàn tay quơ quào lung tung trong không trung. Theo bản năng muốn kéo dài cuộc sống. Sau 1 lúc lâu, bàn tay nơi cổ mới buông ra.

“Khụ khụ khụ –” Hác Cổ Nghị ko ngừng mở miệng thở gấp, hít lấy hít để ko khí –

Hoa Quỷ ko để cho cậu có dịp thở thêm chút nữa, đã túm lấy con chuột thối lên giường. Thân thể cường tráng áp lên người cậu. Lập tức nghe cậu kêu lên như gặp quỷ: “Đau quá!”

Hác Cổ Nghị đau đớn toàn thân toát mồ hôi lạnh. Môi run rẩy cả buổi cũng nói ko rành được 1 câu. “Ồ...ô...ô...” Đồng tử hoảng sợ mà mở to, như thế lại càng thấy rõ ràng hình ảnh của lệ quỷ...

Dám vùng vẫy dưới thân hần ah. Hoa Quỷ hừ nhẹ nói: “Ta tuyệt đối phải để người chết thật khó coi.”

Hách hách hách –

“Quỷ... biết nói chuyện?!” Hác Cổ Nghị bỗng trở nên ngu si. Không đầu cứ ngây ngốc ra, ko hiểu sao quỷ lại có thể nói chuyện được?

“Mẹ nó! Còn dám nói ta là quỷ?”

Hừ! Từ lúc được sinh ra đến giờ hần chưa bao giờ bị người ta khi dễ như vậy?

“Chết đến nơi rồi mà còn dám làm loạn.” Gương mặt Hoa Quỷ âm trầm nở 1 nụ cười thật tàn nhẫn. Thật sự là khâm phục sự dũng cảm của con chuột này.

Hai tay mạnh mẽ nắm chặt xoẹt xoẹt – xé ra xiêm y của con chuột này. Súc sinh thì mặc quần áo làm gì. Giương tay ném đi, bộ xiêm y rách nát rơi xuống đất.

Mặt Hoa Quỷ càng cười tươi hơn nữa. Nghĩ thầm con chuột thối này đã ngoạn qua nữ nhân. Nhất định là chưa bị nam nhân ngoạn rồi. Hần cũng chẳng thèm để ý xem trên người con chuột này có dính hương vị son phấn ko.

“Ah! Người đang làm gì?!”

Hác Cổ Nghị bỗng nhiên giật mình, dường như ko còn sợ hãi nữa. Ngón tay chỉ chỉ mũi của lệ quỷ. Giảng dạy: “Thì ra người ko phải là lệ quỷ mà là sắc quỷ nha. Thật ko biết xấu hổ mà. Ta chưa muốn tắm rửa hay tiểu tiện. Người cởi quần áo của ta ra làm gì? Nhìn lên thân thể của người khác sẽ bị đau mắt, đau mắt thì phải đến đại phu, đến đại phu sẽ tốn tiền, tốn tiền sẽ...”

Hoa Quỷ tay để nơi khó hạ của cậu. Ngạc nhiên ko hiểu sao cậu lại dư hơi nói mấy lời thừa thãi nhiều như vậy?

Cùng lúc, ý thức của hần cũng nghĩ về mấy lời nhảm nhí kia – tốn tiền... ko phải muốn nói?

Còn có ý gì nữa?

Không phải là muốn hần xuất ra ngân lượng sao?

“Ta muốn tính xem mình có bao nhiêu tiền.” Hác Cổ Nghị còn chưa nhận ra tình hình thực tế — “Mỗi ngày đều phải trừ ra tiền mua dầu, còn lại là vài đồng tiền lẻ, không thể mua mấy thứ bày bợ được! Kẹo của ta?”

Hoa Quỳnh chớp mắt ngạc nhiên, cũng cúi đầu tìm kiếm, kẹo đã rơi đi đâu rồi?

Hác Cổ Nghị cũng đứng dậy, chui đầu xuống gầm giường tìm. Kẹo đâu rồi?

Lúc này, cậu đã quên là chân mình còn đang đau. Quên luôn sắc quỷ đang muốn nhìn lên cậu ko có mặc quần áo. Cũng ko còn nhớ là phải tìm lại xiêm y của mình. Cậu chỉ muốn tìm mấy cây kẹo ngọt ngào kia, đã rơi đâu mất rồi?

Hắn thật giống thằng ngu... bị con chuột thối tha này dắt mũi đi – Con chuột thối này ăn nói lộn xộn. Thực mụ nội nó mà!

Dám giả điên dùng thủ đoạn đùa bỡn hắn. Hoa Quỳnh trong nháy mắt lửa giận bốc lên tới đỉnh đầu – Mặt âm trầm đáng sợ, khoe môi cong lên mang nhiều suy nghĩ thật tàn nhẫn. Tay túm lấy bả vai con chuột thối, mạnh mẽ kéo cậu lên giường lớn.

Bịch! một tiếng, Hác Cổ Nghị đầu óc mơ màng, nửa người trên dán ở mặt tường. Đang ko biết chuyện gì vừa xảy ra, đã bị người khác lôi lại, cảm bị đẩy lên cao, hai má bị bóp chặt, khiến cậu phải há miệng ra. Đột nhiên khoang miệng bị 1 cái gì đó nhét đầy vào.

Đầu óc cậu mê muội, cố gắng mở ra 2 mắt thấy được phân thân của sắc quỷ đang ở trong miệng mình. Giật mình 1 cái, miệng cũng vô tình theo đó mà động đậy. Vật thể bắt đầu trương lên, va chạm vào cổ họng cậu thật khó chịu. Hai tay cậu quơ quào, cố dùng hết sức, nhưng ko sao đẩy ra được con sắc quỷ kia.

Vách tường trong phòng ánh lên 2 chiếc bóng. Một nhỏ nhắn tinh tế đang thút thít, 1 to lớn hùng hậu đang thở dốc, lâu thật lâu cũng ko tách ra...

Hác Cổ Nghị cứ chớp lấy chớp để đôi mắt ướt át. Thân thể bị người ta đùa bỡn, vẫn vô tri ko biết cho rằng quỷ đang làm loạn mà thôi. Trong miệng đầy chất gì đó ướt ướt, dính dính...

Hở!

Giờ thật thoải mái.

Đôi mắt ma mị hơi khép hờ, phát ra 1 tia quỷ dị. Dục vọng được phóng thích tạo nên sự va chạm. Răng nanh của con chuột thối cứ cọ qua cọ lại lớp da ngoài. Khiến cho máu huyết trong người cứ sôi cuộn cuộn. Tư vị này thật sự là, con bà nó, cực kỳ tốt!

Vật trong miệng của Hác Cổ Nghị cứ trương lớn. Mũi người được hương vị hùng tính bộc phát. Đầu choáng mắt hoa, nước tiểu của quỷ ở nơi đó sao ko giống với cậu. Cổ họng rất khó chịu, mà vật đó cứ cử động kỳ quái ko ngừng – Mắt chảy đầy nước mắt, nhưng lại ko thể nào nuốt vào hay nhổ ra cái thứ đó của con lệ quỷ kia...

Hoa Quỳnh rơi vào cơn cuộn loạn, khoái cảm cứ dâng lên vô tận. Thân hình nhanh chóng dùng sức đỉnh vào cái miệng mềm mại như vực thăm kia. Một dòng nhiệt dịch phun trào, tràn ra ngoài khoe miệng hồng nộn. Mắt thấy hình dáng thống khổ của con chuột, hắn hoàn toàn cảm thấy đạt đến cao trào, hưng phấn ko thôi.

Dục vọng được phóng thích lần thứ 2 rục rịch nổi dậy. Hoa Quỳnh rời khỏi miệng cậu. Phân thân trong nháy mắt lại đứng thẳng lên, đòi hỏi truy hoan phát tiết.

Hắn lập tức động thủ cởi ra khối tử của con chuột kia. Nâng cao chân cậu, dục vọng rất chuẩn xác tiến vào – “Ah!”

Hác Cổ Nghị vừa kinh ngạc vừa kêu to. Đôi mắt vô tội đầy lệ cứ chớp rồi lại chớp “Đau quá...” Cậu cố dùng sức để đẩy vật kia ra ngoài, giống như bị tảo bón đang cố hết sức để...

Cậu hít vào thở ra 1 cách gấp gáp –

Con chuột thối tha kia sao có thể làm hắn cực kỳ vui sướng như vậy?!

Sắc mặt Hoa Quỳnh thoáng chốc biến đổi. Tôn nghiêm của nam tính đang ở trong cơ thể của con chuột, nếu ko thể hiện sẽ bị người ta cười chết mất nga.

Hác Cổ Nghị cắn môi cố chịu đựng con quỷ đầu óc có vấn đề này. Thân hắn cũng có vấn đề nữa nga. Sao lại nhét cái thứ cứng rắn như vậy vào nơi đó chứ. Bộ ko muốn đi tiểu nữa hay sao?

Ah, hắn ko phải là muốn tiểu vào đó chứ. Hác Cổ Nghị mặc kệ hạ thân có đau cách mấy cũng cố dùng hết sức, quyết đẩy cái thứ cứng rắn kia ra.

Gương mặt của Hoa Quỳnh đã xanh như tàu lá cũng tận lực đẩy vào. Nhất thể hoa danh (~ một đời ăn chơi) đầu phải là hư danh chứ. Hắn sẽ khiến cho con chuột thối kia phải kêu cha gọi mẹ. Nếu ko tên của hắn sẽ ko gọi là quỷ hoa!

Hai người cứ như chơi kéo co. Người đẩy ta dùn, xem ai lợi hại hơn.

2. Chương 2

Cứ liên tục tiến hành 1 lúc lâu.

Hác Cổ Nghị dùng sức đến đỏ mặt tía tai, quai hàm căng ra, mày nhăn chặt lại. Hai tay nắm chặt lấy sàng đan (khăn trải giường), mím môi “Ừ ừ ” Kết quả cả buổi trời cũng chỉ hao tổn khí lực.

Cậu gắng hết sức đẩy, quỷ lại dùng lực nhét vào. Quỷ phía sau lui, thì cậu lại hút lấy nó. Kết quả là vật rắn đó trước sau cũng ko chịu rời đi.

Người tới ta lui, phối hợp thật ăn ý, ko hề có lấy 1 khe hở.

Trời... Chỗ đó của con chuột có thể co rút được như vậy, nó học được hấp tinh đại pháp sao?

Hoa Quỳnh cảm thấy vô cùng kinh ngạc, dừng lại 1 chút. Dục vọng của hắn ngay lập tức bị đẩy ra. Hả! Hắn hít sau 1 hơi, hay tai ngay lập tức cầm lấy 2 chân của con chuột thổi hướng lên trên, hung hăng va chạm cần răng nói: “Thao, muốn thao chết người!”.

“Ồ... Đau quá!” Vật cứng rắn trong cơ thể làm loạn. Hác Cổ Nghị cúi đầu liền thấy Hở! Chảy máu!

Thân thể ro rút lại, sắc mặt trắng bệch. Hai mắt đăm lẹ ủy khuất cứ chớp lấy chớp để. Lấp bắp nói ko thành câu: “Ta không có... đi tiểu....”

Gương mặt tuấn mỹ tà ác để sát vào, liếc thấy bộ dáng của con chuột thật đáng thương. Còn dám bày ra dáng vẻ vô tội nữa kia. Đôi mắt trong suốt cứ chớp chớp nghênh lại. Dường như rất trong sáng thuần khiết ko hề nhiễm chút bụi trần nào.

“Còn giả ngu cái gì nữa. Người cho ta là con nít ba tuổi ko biết nước tiểu là gì sao?” Hắn cũng không phải đi ngoài. Là...!

Nắm chặt 1 chân con chuột, hạ thân liên tiếp luật động. Tay kia xoa xoa cái miệng nhỏ nhắn. Hắn ko hiểu tại sao mình lại sinh ra xúc động, rất muốn vỗ về âu yếm?”

Hai ngón tay tham nhập vào miệng cậu mà chơi đùa. Dục vọng bị hạ thân bao bọc chặt chẽ, Hơ!... Tư vị nơi đó thật ko hiểu nổi. Con chuột thối này, thật mụ nội nó, chặt quá!

“Ồ... ô” Con quỷ lại làm loạn, hai ngón tay cứ quanh quẩn lưỡi của cậu. Hại cậu ko thể nói chuyện được.

Hác Cổ Nghị bị áp vào tường, ko ngừng thở dốc. Đầu choáng mắt hoa cứ muốn ngất đi. Cậu bị con chó vàng đuôi chạy qua 3 con đường lớn, 2 cây cầu, một biệt viện của nhà giàu, 15 cửa hàng, 20 ngôi nhà... Cuối cùng nhảy qua 1 cái rào cao cũng ko mệt như vậy nữa. Còn có bị chó cắn cũng ko đau như thế...

Thân thể mồ hôi đầm đìa, gương mặt tuần mỵ âm trầm nhìn chăm chăm vào con chuột đang thở dốc kia. Hoa Quỳnh âm thầm nhớ lại Từ phòng ngủ phía đông đến phía tây, từ dưới lầu lên đến trên lầu đã thử qua vô số người. Chưa có tiểu quan nào lại có thể khiến hắn vui sướng, thoải mái như vậy.

Đôi mắt xinh đẹp ma mị tràn đầy dục vọng. Hắn như đang rong ruổi trên mảnh đất đầy khoái ý, điên cuồng hưởng thụ tư vị của việc đùa bỡn con chuột thối kia.

“Ồ ô...Ồ ô...” Hác Cổ Nghị bị hai ngón tay nhét vào miệng vô cùng thống khổ mà rên rĩ. Cả người bị ép dán chặt vào tường đang liều mạng dùng sức. Bất luận thế nào cũng phải đem vật cứng rắn kia đẩy ra ngoài. Đầu cậu đập cộc cộc cộc vào tường. Đầu choáng mắt hoa, bỗng thấy con quỷ biến thành 2 đôi mắt, hai lỗ mũi, hai cái miệng – Sợ hãi sợ.

Đầu lưỡi cậu mềm nhũn...

Hoa Quỳnh rút ra ngón tay, khép hờ đôi mắt mê hoặc. Làn môi bạc tình bỗng nhiên kẻ sát lại, nhịn ko được, muốn cắn cậu 1 cái.

Chớp mắt 1 cái, ánh mắt sắc bén, sát khí ngút trời

Hắn vương tay dài ra, vuốt ve con chuột thối mềm mại kia.

“Ah” Hác Cổ Nghị nhất thời đỏ mặt tía tai, thở gấp 1 hơi. Nghẹn ngào nhìn trần trời vào nơi đó kêu lên: “Đó là nơi để đi tiểu, sao ông lại làm tắc nó như vậy?”

Hở!

Gương mặt của Hoa Quỳnh lập tức xanh mét như tàu lá. Con chuột thối bị hoang tưởng, nói hắn đi..., thực ăn gan trời mà!

Cúi đầu thấy vật kia vô lực, nói tóm lại là ko động đậy gì cả. Tay nắm chặt nhỏ như vậy, cũng dám đến hoa lâu của hắn ngoạn cô nương.

Lửa giận lại bùng lên, như ngựa hoang ko ngừng thở mãnh liệt. “Hừ hừ.” Hắn dùng hết sức nắm chặt lập tức nghe được người trong lòng rên rĩ.

“Đau quá đau quá đau quá...” gương mặt nhỏ nhắn của Hác Cổ Nghị nhăn như trái khổ qua. Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, run rẩy thật thảm hại.

Hoa Quỳnh không định buông tay. “Là ta muốn làm đau chết người!” Ko sao hiểu nổi, sao con chuột thối kia lại khiến mình dễ chịu như vậy?

Mắt mở to tràn đầy nước mắt cùng sự khó hiểu nhìn gương mặt xanh mét của con quỷ. Cậu run rẩy mở miệng “Ông ông ông...” Nói cả buổi cũng ko hết câu. Hay là cậu đã ko cẩn thận làm bể thùng nước tiểu của con quỷ?

Ngón tay của Hác Cổ Nghị trở nên trắng bệch nắm chặt lấy sàn đan, vùi lại thành 1 nắm. Cậu chỉ có thể khóc nức nở, cảm nhận sự đau đớn do va chạm và vuốt ve ở hạ thân.

Hoa Quỳnh ức hiếp con chuột thối. Hết lần này đến lần khác lại áp cậu vào mặt tường. Thất lưng liên tục đong đưa, tàn nhẫn hưởng thụ khoái cảm. Con chuột càng đau đớn, hắn lại càng vui vẻ...

Hưng phấn đang ở đỉnh điểm, bỗng dục vọng trong chớp mắt được rút ra. Buông chân cậu xuống, đặt cậu dưới thân. Dục vọng bùng bùng khí thế đâm vào từ phía sau, liên tục va chạm.

“Ah!”

Mọi chuyện phát sinh quá nhanh, Hác Cổ Nghị đang quỳ sấp trên giường. Cúi đầu thấy 1 dòng chất lỏng màu đỏ chảy dọc theo đùi. Cậu hoảng sợ, cả người cứng đờ, hét lớn: “Buông ra! Buông ra!”

Con chuột đặt dưới thân ko ngừng giãy giụa. Cậu tiến về trước 1 chút thì Hoa Quỳnh cũng liên tiến theo 1 chút. Hở! Chiêu này quả là phải dùng sức ko ít nga!

Cánh tay mạnh mẽ ôm chặt thắt lưng con chuột thối. Khóa chặt ko cho cậu kiểm chế, tay kia vội vàng cởi ra y phục.

Hô hô, cả người ướt đầm, nóng chết đi được...

Hoa Quỳnh dùng hết sức trối lại. Năm ngón tay nắm chặt vai cậu. Con chuột thối ko còn đường chạy, mặc cho hấn thao chết!

Hác Cổ Nghị cả người không thể động đậy. Đôi mắt trong suốt ướt đầm nước mắt. Cơ thể chảy ra quá nhiều máu. Chỉ là cậu sợ phải tốn tiền đi đại phu.

Đại phu sẽ dùng cây kim dài châm vào cậu. Chỗ thủng xuống sẽ đau lắm, mà như thế thì gia gia sẽ ko có tiền khám bệnh nữa...

“Đừng... Tôi ko muốn bị châm kim, phải làm sao đây...” Cậu lắc lắc đầu, cố quên đi “hung khí” của con quỷ đang trong cơ thể làm mình đau đớn.

Gương mặt thanh tú vùi sâu vào gối. Mũi ngửi được hương thơm nhẹ nhàng thoang thoảng. Cậu nhẹ giọng rên rỉ: “Phụng Tiên tỷ tỷ... Nơi này có quỷ...”

Hác Cổ Nghị ko còn giãy giụa vô ích nữa. Cậu chỉ hy vọng quỷ biến mất, buông tha cho cậu...

Hoa Quỳnh đã rơi vào trạng thái cuồng loạn. Thân thể mạnh mẽ đưa đẩy. Bao phúc non mềm bao lấy dục vọng đang mãnh liệt co rút lại. Hấn lập tức gầm nhẹ 1 tiếng, cả người dãn phía sau con chuột thối, dục vọng run động tha hồ phóng thích nhiệt dịch.

Cả người mồ hôi đầm đìa, nhưng vẫn còn muốn nữa...

Hoa Quỳnh thở ra hơi thở đầy thỏa mãn.

Hôm sau, trên chiếc giường hỗn độn là 2 người trần trụi đang nằm. Một ở trên 1 ở dưới, tứ chi quấn chặt lấy nhau.

Hác Cổ Nghị bị ép đến khó chịu. Mắt nặng nề mở ra, nhìn quanh căn phòng lạ lẫm này. Bỗng nhiên –

“Ah!” Đầu óc lập tức tỉnh táo lại ngay. Liền nhớ lại mọi việc vừa xảy ra đêm qua. Cậu kêu lên sợ hãi: “Có quỷ...” Hai tay cố gắng dùng hết sức lực đẩy ra con quỷ. “Quỷ ah, ông kiếm lộn chỗ để đi tiểu rồi...”

Hác Cổ Nghị ngồi trên giường lằm bằm lườm bườ, xoa bóp hai mắt đang sưng đỏ. Ko hiểu nổi sao mình lại ngủ ở nơi này?

Cảm thấy đùi ẩm ướt và dính dính. Cúi đầu nhìn xuống sàn đan có đầy vech máu đã khô. Hai chân lại sưng đỏ, ko thể nào thấm hơn được nữa. Cậu dồn hết ủy khuất nghĩ. Con quỷ kể bên tốt xấu gì... Thì so với con chó vàng cắn người còn khùng bố hơn nữa nga.

Cậu nhào người bò xuống giường, tìm lại xiêm y của mình.

Áo thì rách nát, quần vẫn còn lành lặn. Áo rách quần vá, thật giống ăn mày mà. Cậu thật đau lòng khi bỏ tiền ra mua bộ đồ mới mà.

Sờ sờ túi tiền, cậu lấy ra chút tiền dành dụm. Này có quá ít hay ko?

Phút chốc, bộ mặt mệt mỏi lộ ra nụ cười an tâm. Bỗng nhiên, quay lại giường với vẻ mặt như đưa đám, nhìn lại mấy văn tiền trong lòng bàn tay mình, miệng thì thào đếm đếm –

Sau khi trừ đi những chi tiêu cho nhu cầu cuộc sống bình thường, thì để dành được có nhiều đây thôi.

Cảm thấy đau xót, còn hơn cảm giác đau vẫn còn tiềm ẩn trong cơ thể. Do dự thật lâu, cuối cùng quyết định.

Hác Cổ Nghị ngã nghiêng bước đến giường. Đứng ở mép giường, dùng tay lay lay, đánh thức quỷ dậy.

Giây lát, Hoa Quỳnh bị lay tỉnh, trừng mắt xem thử coi ai dám phá rối mộng đẹp của hấn. Mày nhẩn chặt lại, giận dữ nói: “Mau xéo đi, nam nhân dùng qua rồi còn làm được gì nữa.” Đây luôn là quy tắc trò chơi của hấn.

Hướng chi con chuột thối ko bị hấn thao tử, còn ko mau mau chạy trối chết đi. Bộ còn muốn hấn sao?

Hác Cổ Nghị giống như cây khúc gỗ gãy ngổ tại chỗ. Trước sau chỉ nhìn chăm chăm vào tiền trong tay, ngàn vạn lần đều ko muốn.

“Gia gia nói tới nơi này ngủ phải trả tiền. Tôi ko biết tại sao mình lại ngủ ở đây nữa. Tôi ko muốn tốn nhiều tiền đâu...”

Cậu bắt đầu hối hận, hối hận lắm rồi.

Hoa Quỳnh nghe được nhưng lại ko hiểu gì hết.

Bỗng nhiên, thấy trên giường có vài đồng bạc. Hoa Quỳnh ngạc nhiên nhìn con chuột thối đang gánh lên 2 thùng dầu, cả người nghiêng ngã, lão đảo chạy ra khỏi phòng. Trong đầu còn chưa tiêu nổi lời con chuột vừa mới nói!

“Ngủ ở nơi này phải trả tiền...”

Cuối cùng cũng hiểu ra... Sắc mặt Hoa Quỳnh trong chớp mắt xanh mét. Tay nắm chặt mấy văn tiền trên giường. Ko thể nào tin được con chuột thối dám cho hần 3 văn tiền!

Khi hần là bán... Hần thao ba lượt, mỗi lần là 1 văn tiền...

Rầm!

Trong đời chưa bao giờ bị người khác sỉ nhục như vậy!

Hoa Quỳnh đứng dậy, bước xuống giường, từ từ đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống dưới thăm dò. Con chuột thối vừa mới rời khỏi Trích Tinh lâu...

Đôi mắt xinh đẹp lộ ra tia dữ dằn. Răng cắn chặt nghiến qua nghiến lại! Hần tà ác rửa thềm “Con chuột chết tiệt... mi xong rồi!”

Hác Cổ Nghị rời khỏi Trích Tinh lâu, đi thẳng 1 mạch về nhà.

Trong lòng cứ lo lắng cho gia gia. Sợ gia gia ko có đồ ăn sẽ ăn mấy thứ bậy bạ. Cậu cảm thấy rất ray rứt.

Chưa bao giờ cậu qua đêm ở bên ngoài. Gia gia chắc là sẽ lo lắng lắm cho coi.

Cổ chịu đựng thân thể đang khó chịu và đau đớn. Cậu thở hổn hển chạy tới 1 hẻm nhỏ. Mấy hộ xung quanh đây đều đang phơi y phục. Bình thường lúc này, cậu phải ở chợ bán dầu. Còn nhớ rất rõ là hôm nay phải đưa dầu đến chùa. Lão hòa thượng đã dặn rồi mà.

Tuy là phải đi rất xa, nhưng lại có thể bán hết dầu trong thùng. Sau đó sẽ về nhà chuẩn bị bữa tối cho gia gia ăn ngay.

Đêm qua là ngoại lệ...

Cúi đầu ngẩn ngơ nhìn cái áo bị xé rách, như là bị chó cắn.

Một đám trẻ con cứ chạy theo mà cười nhạo, “Ah thằng ngốc, đi đường ko nên thân bị chó cắn, nhảy qua hàng rào còn cười...”

Hài tử đi đầu còn kéo kéo thùng dầu của cậu nữa. Mấy đứa cùng tuổi khác cũng chạy theo kịp. Hai thùng dầu mất thăng bằng lắc lư, lúc nhẹ lúc nặng. Đám trẻ cứ bướng bỉnh trêu đùa, muốn cậu té lăn cù mới chịu.

Hác Cổ Nghị bị đùa giỡn xoay vòng vòng. Cậu kêu lên 1 tiếng “Áh!” Thùng dầu trên vai trượt ra. Bình binh! rơi ngay xuống đất. Cùng lúc đó, cậu cũng mất thăng bằng ngã nhào.

Bọn nhóc liền vây quanh cậu cười ha ha.

“Đồ ngốc tính tình thật tốt nha, chơi thật vui mà.”

Hác Cổ Nghị chỉ cười cười, ko nghĩ đến hành động ngỗ nghịch của mấy hài tử kia.

Ông nội có nói, bọn nhỏ nhà bên là thích cậu, mới đùa với cậu như vậy. Thấy thùng dầu lăn vào hẻm nhỏ, cậu lập tức chạy theo tìm về.

Phủi phủi bụi trên người, cậu tiếp tục về nhà.

Nghe thấy âm thanh trêu đùa ầm ĩ bên ngoài. Hác lão gia gia mắt mờ tay run cuối cùng cũng biết là cháu mình đã về rồi.

Ngồi ở băng ghế nơi cửa phòng, chờ từ đêm qua đến giờ. Cục đá đè nặng trong lòng cuối cùng cũng rơi ra.

Bởi vì cháu mình ngốc. Tính tình ngốc nghếch ngay thẳng rất dễ bị người khác bắt nạt. Lão ko nỡ mắng, nên đành phải gạt cậu từ nhỏ đến giờ. Người ta vì thích cậu nên mới đối xử như vậy.

May mắn tôn tử ko nghi ngờ lời nói dối kia, cứ bỏ qua mọi chuyện, lão mới bắt đầu được an ủi.

Không thể thay đổi được hành động ác ý của người khác. Cũng ko cách gì giúp cậu ko bị ức hiếp. Trong trí nhớ cứ ghi lại hình ảnh cháu mình ngày nào cũng khóc chạy về nhà bị người ngoài kinh bỉ là ko có cha mẹ, cười nhạo là ngốc tử.

Đầu đã hỏng rồi, ko thuốc nào chữa được...

Hác gia gia thở dài. Mấy ngày còn lại của cuộc đời này còn có thể làm bạn với cháu mình. Chỉ sợ... lão tương lai phải xuống hoàng tuyền, một đi ko trở lại, thật ko muốn mà.

“Gia gia.” Hác Cổ Nghị mặt mày xám ngắt, bước vào cửa, bỏ thùng dầu xuống, dìu ông nội đến bên cạnh bàn, nói 1 hơi: “Con thật xin lỗi, tối qua ko có ngủ...”

Cậu luôn có thói quen nói chuyện ko đầu ko đuôi. Hác gia gia nhìn thân thể cháu mình thật dơ bẩn, y phục còn bị xé rách nát, cảm thấy rất bức mình liền hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tôn tử ko qua đêm ở nhà. Mà lão cũng lo lắng sợ cậu dễ bị lừa gạt, lại ko hề có tâm phòng bị lòng người gian trá. Càng ko hiểu đạo lý đối nhân xử thế, cũng như biết nhân gian hiểm ác.

Tôn tử vì bán dầu mà giao du tại chốn phong nguyệt. Lão lo sợ cậu sẽ bị xướng nhi gạt tiền. Thế là luôn bảo rằng, qua đêm bên ngoài là phải trả tiền.

Biết cậu rất tiết kiệm, cứ giữ khư khư mấy văn tiền. Người tuy ngốc nhưng lại biết quý trọng những đồng tiền do lao động chân chính mà có.

Hác Cổ Nghị trong lòng chột dạ, cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt quan tâm của gia gia. Cậu sợ kể ra chuyện gặp quỷ sẽ làm ông nội rơi nước mắt, lúc đó lòng cậu sẽ đau lắm.

Thật giống như đêm qua bị quỷ bóp cổ, cảm thấy thật khó chịu...

Vậy thì, phải nói với gia gia cái gì bây giờ?

Lúc này, Hác Cổ Nghị liền nhớ đến gia gia còn chưa có ăn cơm. Mà bụng cậu cũng sôi ùng ục, sôi ùng ục. Vội kêu lên: “Con đi nấu cháo, sau đó sẽ cho gà ăn.”

Nhớ đến gà mái sẽ đẻ trứng, Hác Cổ Nghị lại vui vẻ tưởng tượng: Trong sân sau sẽ có 1 đám gà con xúm xít bên lão gà mái, thật đáng yêu.

Hác gia gia không khỏi lắc lắc đầu. Haiz, ko hỏi ra nguyên nhân. Lão chỉ có thể tự an ủi, cầu xin lão thiên gia phù hộ. Tôn tử bình an là tốt rồi.

Hoa Quỳnh ần ần, cõi lòng đầy tức giận, chỉ chực chờ phát tác.

Gương mặt tuần mỹ lộ ra sắc thái âm trầm. Đôi mắt yêu mị nhìn Trác Cẩm Văn bén ngót, hạ lệnh: “Đem Phụng Tiên đến đây.”

“Là...” Trác Cẩm Văn liếc thấy trên giường còn lưu lại vết máu, cũng đoán được bảy tám phần. Hoa gia có ý định cảnh cáo người khác. Nếu ko vừa mắt hắn, sẽ rơi vào kết cục gì.

Trác Cẩm Văn chậm chạp bước ra khỏi phòng. Hết sức nhẹ nhàng đóng lại cửa. Gương mặt nhã nhặn giờ đây mới lộ ra vẻ nghiêm trọng của vấn đề.

Theo chủ tử nhiều năm, sớm đã hiểu được, người ta ở trong mắt của hắn chỉ đơn giản là 1 con cờ để lợi dụng.

Hoa Quỳnh cười lạnh 1 cái. Trong đầu thầm nghĩ: Hắn không nên thả cho con chuột đó chạy trời chết như vậy. Dám cho hắn 3 văn tiền. Thực mụ nội nó mà!

Không ngờ con chuột thối kia lại khơi dậy cho hắn nhiều hứng thú như vậy. Trước giờ có ai gặp qua hắn mà ko diễn trò nịnh nọt? Chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay, là có ngay cả đám người chực chờ quỳ xuống ôm lấy chân, bò lên thân thể van xin hắn thương yêu...

Hừ! Cuộc sống như vậy thật chán nản và buồn tẻ mà.

Hoa Quỳnh ung dung nhấp 1 ngụm trà, mắt liếc mớ ngân lượng trên bàn – ước chừng khoảng 1 ngàn 200 lượng.

Ha, ra thật hào phóng.

Họ Chương kia có 1 thằng con nhất mực si mê nữ nhân này “Chắc chắc... Tiền lời thật lớn ah!” Hắn biết thời biết thế, khiến người tự cầm ngân lượng tới tận cửa, đôi phương còn tưởng rằng hắn vì thân tình mà nhường lại. Thật quá khờ khạo mà!

Mắt khép hờ tràn ngập tính toán. Thấy Trác Cẩm Văn quả nhiên làm việc rất hiệu quả, đã dẫn người đến.

Phụng Tiên bước nhanh theo Trác Cẩm Văn, đem qua quả là hoảng sợ vô cùng, mặt nàng giờ trắng như tờ giấy.

Hoa Quỳnh mệnh lệnh: “Lại đây.”

Phụng Tiên nhẹ nhàng chậm chậm đi đến trước mặt chủ tử, trong lòng lo sợ, bất an.

Tầm mắt dừng ở lại ở cái giường khắc hoa lớn. “Áh!” Nàng hoảng hồn kêu lên “Ngài đã làm gì Cổ Nghị.....” Phụng Tiên ngây người như phỗng, dưới chân như có gì đó, lạnh thấu xương...

Đảo mắt nhìn xuống, đôi mắt như nước trong nháy mắt trở nên ảm đạm, nàng nhỏ giọng: “Kẹo...” Nàng cho cậu để giữ người lại. Nay thật mỉa mai.

Trong lòng dấy lên sự chua xót. Đêm qua số phận của nàng và Cổ Nghị đều mặc người định đoạt...

Hoa Quỳnh để chung trà xuống 1 cách nhã nhặn quý phái. Nhướng mày nhìn mỹ nhân hoa dung thất sắc “Nói cho ta biết, họ tên của con chuột bán dầu? Nó ở chỗ nào?”

Đôi môi cánh hoa của Phụng Tiên run run, ko biết là có nên nói ra hay ko.

Hoa Quỳnh thấy mặt nàng đang đắn đo, liền nói: “Người không nói, ta cũng có cách tìm ra thôi.” Nữ nhân ngu ngốc! Hắn chỉ là lười đi hỏi thăm tung tích của con chuột thôi.

“Hoa gia, thiếp cầu ngài đừng làm khó Cổ Nghị mà. Cậu ta chỉ là 1 người đơn thuần lại rất thiện lương.....” Phụng Tiên dè dặt, lần thứ hai lên tiếng cầu tình “Hác Cổ Nghị nếu đắc tội với Hoa gia, Phụng Tiên lúc này xin Hoa gia ngài đại nhân đại lượng ko chấp với tiểu nhân, tha cho cậu ta có được ko?”

Nàng biết Hác Cổ Nghị chỉ có thể bị người chà đạp. Cậu đơn thuần thiện lương như vậy, căn bản sẽ không biết được cái gì là đắc tội với người khác.

Hoa Quỳnh chớp mắt 1 cái mặt mày xanh như tàu lá. Cơn giận dữ còn tiềm ẩn trong lòng chưa có dịp phát tác. Chính là ko ngừng chửi thề mụ nội nó mà!

Con chuột chết tiệt, dám khi hắn là bán....!

Bực! vài sợi dây thần kinh đứt đoạn. Giận sôi gan sôi ruột nga. Gương mặt tuấn mỹ xém chút là méo xẹo trước mặt người ngoài rồi.

Hắn ráng kéo căng da mặt để giữ thể diện. Miệng cười nhưng lòng ko cười mà hạ cảnh cáo: “Phụng Tiên, người đang tính được đảng chân lân đảng đầu sao?”

Phụng Tiên cả người chấn động, trố mắt lú lười: “Không... dám.”

“Tốt lắm.” Khóe miệng của Hoa Quỳnh hơi run run, dường như là ko được kiên nhẫn hỏi: “Mau nói cho ta biết, nó đang ở đâu?”

Phụng Tiên mím môi, do dự trong chốc lát. Thấy bản thân mình còn khó bảo toàn, mới nói ra địa chỉ.

Hoa Quỳnh đứng dậy, mặt khôi phục lại thần sắc bình thường, âm lãnh.

Nguyên lai... con chuột thối sống ở gần đây thôi.

“Cẩm Văn, chuẩn bị ít giá trang cho Phụng Tiên, chờ Chương Đằng đến thú quá môn” Nói xong, Hoa Quỳnh liền lười biếng cầm lấy ngân lượng trên bàn, khẽ hừ 1 tiếng, lập tức rời khỏi.

Phụng Tiên đứng chết trân tại chỗ, mắt đầy nước, từng từng hàng từng hàng nước mắt chảy xuống. Giác mộng tối qua, đã tan vỡ...

Trác Cẩm Văn thở dài 1 cái, nói: “Phụng Tiên cô nương, Chương Đằng khi hay được đã can thiệp với chủ tử. Ngài ấy cũng ko tiếc tiền đổi tự do cho cô.”

Đêm qua, các tân khách cứ tranh nhau mua đêm đầu tiên của nàng. Chương Đằng sợ giành ko được đã xuất ra 1 ngàn 200 lượng.

“Cho nên... Hoa gia cảnh cáo ta, phải giữ mình trong sạch?” Ah, Phụng Tiên mỉm cười đau khổ vừa nói vừa lấy tay áo lau đi nước mắt: “VẬY là Hoa gia đã hiểu nhầm...”

“Giờ nói ra còn có ít gì. Bất kể là có hiểu nhầm hay ko, thì chủ tử đã sớm có ý định muốn nàng hoàn lương.”

“Nói như vậy, ngược lại là ta hại Hác Cổ Nghị, bởi vì quan hệ của ta nên....” Phụng Tiên buột miệng nói ra. Cúi người nhặt lên cây kẹo mà Hác Cổ Nghị bỏ lại, lòng đầy lo lắng hỏi: “Hoa gia... cuối cùng là muốn làm gì Hác Cổ Nghị?”

“... Ko biết” Trác Cẩm Văn cũng đã nghĩ đến chuyện này. Nhưng hành vi và sử sự của Hoa gia, chẳng ai mò ra nổi?

3. Chương 3

Hoa gia đêm qua ngủ cùng thằng ngốc hay đưa dầu đến Trích Tinh lâu vào mùng 1 và ngày rằm. Chuyện này đã lan truyền như vũ bão – Trong Trích Tinh lâu ai đã từng cùng Hoa gia trải qua 1 đoạn nhân duyên cạn đều có tư vị khó chịu cả.

Này chẳng phải do đồ kị mà ra sao.....

Mọi người đều biết Hoa gia tuy ăn chơi triền miên, nhưng trước giờ chưa từng lưu lại qua đêm. Đừng nói gì đến chuyện ko hề có tiểu quan nào có khả năng sử dụng thủ đoạn mị hoặc để níu kéo hắn đến hừng đông.

Thậm chí là người có quan hệ với Hoa gia lâu nhất mang danh đệ nhất hồng bài – Đoàn Ngọc cũng ko thể tránh được số phận bị Hoa gia ngoại xong rồi vứt bỏ.

Giờ đây lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn –

“Tên bán dầu kia rốt cuộc là đã làm gì?” Đoàn Ngọc đang tô son trước bàn trang điểm, sau 1 lúc lâu nhìn vào gương đồng, phản chiếu 1 hình ảnh như hoa như ngọc – Không khỏi cảm thấy tự cao.

Phồn tinh cùng nguyệt (~ ngàn sao tô điểm cho mặt trăng), y luôn tự hào là Trích Tinh lâu đệ nhất tiểu quan nhi.

Tú bà luôn xem y như trân bảo, ko dám đắc tội đến “Cô nãi nãi của ta ời, người hóng chuyện này để làm gì?” mụ ngậy ngốc hỏi.

Cảm thấy việc ăn mặt như nữ tử của tiểu quan kia dường như ko dễ chịu cho lắm.

Cũng là, hạ tiện mà thôi!

Mụ vốn đã thấy qua bộ mặt vô tình vô nghĩa của chủ tử. Biết rõ mấy đứa già nua thế nào cũng bị chủ tử đẩy tới hầu hạ cho tiểu quan còn chưa bỏ ý định.

Nghĩ rằng chủ tử thích nhan sắc của mình nên nhìn 1 cái, vậy gọi là yêu sao?

Láo toét!

Tú bà cả ngày ứng phó với mấy cô nãi nãi nghênh ngang kia. Ngoài mặt thì tươi cười chứ trong lòng thật ra là đang cười nhạo hả hê.

Nam nhân ko làm được tích sự gì hết.

Mấy đứa cô nãi nãi này còn chưa biết rõ sự thật nữa kìa.

Đoạn Ngọc nương cao đôi chân mày được tỉa tốt kỹ càng, sắc giọng: “Ma ma, người còn giả ngu cái gì nữa, ko mau giúp ta trang điểm?” Y đứng dậy bó chặt thắt lưng, ánh vào trong gương đồng là thân hình thướt tha, có thể sánh ngang với nữ tử.

Nam nhân, luôn bị y nắm ở trong tay, dự cho phải phục tùng. Có ai mà ko tự mang từng bó lớn ngân lượng đến cầu xin 1 đêm. Chỉ có Hoa gia là ngoại lệ.

Nhớ lại lúc đó. Hoa gia truy hoan phóng túng, nhưng hoan ái xong liền rời khỏi, để lại dư vị trống rỗng, làm người ta ko khỏi nghĩ rằng mình mới vừa tỉnh sau 1 giấc mộng xuân.

Đối với Hoa gia mà nói, bọn họ bắt quá chỉ là công cụ tiết dục miễn phí mà thôi.

Nhưng, y ko hối hận...

Trong lòng cũng hiểu rõ, cho dù mình tận dụng hết mọi thứ cũng vô phương nắm được tâm của nam nhân.

Hoa gia tựa như 1 đóa anh túc, bề ngoài tuy xinh đẹp nhưng lại chứa kịch độc. Một khi đã dính vào, làm người ta ko tự chủ được mà nghiện ngập.

Tận mắt chứng kiến tiểu quan trong Trích Tinh lâu này. Bất luận là đến trước hay sau, về ngoài là yến sầu hay phi hoàn[1], dung mạo thanh tú hay hoa lệ, cũng đều như nhau, ko có ai là ngoại lệ hấp dẫn được Hoa gia cả.

Nhưng, y thật muốn nhìn thấy được kẻ nào đã nắm được trái tim của nam nhân.

Tú bà bỗng nhớ đến sáng hôm nay, cái tên bán dầu ngu ngốc kia chạy như bay trốn ra khỏi Trích Tinh lâu. “Chắc chắc.....” Hoa gia mà ngoạn nam nhân thì đừng bao giờ nói đến chuyện thương hương tiếc ngọc. Huống chi đó là giáo huấn (~ dạy dỗ) tên ngốc bán dầu có quan hệ mờ ám với Phụng Tiên.

“Đoàn nhi, người đâu phải là ko biết chứ, còn muốn đào bới lên làm gì. Chủ tử chúng ta trước giờ có động lòng với ai đâu? Trong lòng của ta và người đều biết rõ là ko có khả năng mà, trừ phi thiên hạ hồng vũ (~ trời đổ mưa đỏ).”

Trong phòng, nhất thời rơi vào yên lặng. Tất cả tiểu quan trong lâu đều có cùng suy nghĩ – Lời của tú bà nói quả ko sai.

Thật khó lòng được mụ tận tình khuyên bảo tiểu quan nên hiểu đại nghĩa “Chủ tử yêu tiền ko yêu người. Ở Trích Tinh lâu, các người có ai đã từng bước vào phòng của người chưa?”

Mọi tiểu quan đều nhất trí nói: “Đó là cấm kỵ, ai mà dám phạm phải chứ.”

Tú bà nhớ lại chuyện xưa nói tiếp “Chủ tử của chúng ta, tính tiền hay như thần vậy. Ta thấy trong phòng người toàn là sổ sách, y như 1 ngọn núi nhỏ. Chắc ko chỉ là tính toán của riêng Trích Tinh lâu thôi đâu.” Có trời mới biết, chủ tử của mụ có bao nhiêu sản nghiệp.

Ngay cả người đi theo chủ tử nhiều năm là Trác Cẩm Văn cũng sợ là ko thể biết hết. Mụ đương nhiên cũng giấu điều này trong lòng, ko dám hé miệng đến nữa câu.”

Có điều, mụ nghĩ mãi cũng ko ra.

Chưa từng nghe qua chủ tử có nhà riêng, tại sao như vậy?

Người có tiền muốn gì là có đó, sao ko chịu cất nhà hoặc mua nô bộc, người hầu mà tận hưởng.

Mà chủ tử của mụ có điều này là ngoại lệ.

Kỳ lạ ah...

Tú bà trong đầu chỉ toàn tưởng tượng là mình được ngủ ở núi vàng núi bạc, ngân lượng trắng bóng....Đến đây thì ko khỏi phì cười, cảnh quả thật là thiên đường mà.

Hoa Quỳnh trở lại phòng, dẫn dò hạ nhân chuẩn bị nước nóng.

Chớp mắt, hai tên hán tử đã kiêng lại 1 thùng nước, sau khi lấy mấy bức bình phong che lại xong thì toàn bộ cáo lui.

Hoa Quỳnh cởi áo lụa ở trên thân ra, bước đôi chân dài vào bồn nước. Cả người dựa vào mép thùng, muốn thấy con chuột...

Nhất thời, thân thể trong nước cảm thấy nặng nề. Đôi mắt ma mị xinh đẹp tràn đầy sương mù, phát ra tia ác độc — hần phát thệ nhất định phải nhanh chóng 1 cước đạp chết con chuột thối kia!

Khóe miệng bạc tình bỗng nhiên cong lên, cười lạnh 1 cái!

Tính toán xem con chuột sẽ đến nơi nào để kiếm sống, rồi sẽ đi đường nào?

Bỗng nhiên, dưới bụng nóng lên, Hoa Quỳnh cúi đầu nhìn phân thân biến hóa. Gương mặt tuấn mỹ cũng theo đó mà thay đổi — từ trắng chuyển đen... nhanh chóng lại!

Chạng vạng –

Một trận mưa to như trút nước rơi xuống, phá tan đám đông náo nhiệt ở ngã tư chợ. Mấy người buôn bán đẩy xe ra xa, cùng lúc mấy người khách trên đường cũng bắt đầu che hay trú mưa.

Hác Cổ Nghị gánh hai thùng dầu, cũng hòa vào trong đám đông. Bỗng vấp phải người đi đường, cả người và thùng dầu đều bị ngã đau đớn.

Cậu ngồi trên đất ở ngã tư đường. Gương mặt thanh tú lộ ra vẻ ngu si, cố gắng phán đoán xem chuyện gì đã xảy ra?

Qua 1 lúc lâu, bỗng có người bán rau cải gần đó hét lên: “Uy, cậu bán dầu kia, sao ko mau đứng lên.”

“Ách,” Hác Cổ Nghị cuối cùng cũng phản ứng. “Mưa lớn quá ha” Cậu ngay lập tức cời hài ra.

Cả người bò dậy, đôi chân trắng nõn dính đầy bùn đất. Mưa cứ xối xả trên người. Toàn thân ướt như chuột lột.

Quay lại nhìn thùng dầu của mình, cậu nhớ rõ ràng lúc nãy mình còn 2 thùng mà... — Hoa Quỳnh đang dẫm lên trên 1 thùng, cúi đầu liếc con chuột 1 cái. Đôi mắt xinh đẹp trong nháy mắt phản chiếu đôi đồng tử đang mở to hết mức. Thấy con chuột sợ như gặp phải quỷ, tốt lắm — Không uống công hần theo dấu cậu mấy ngày nay.

Hết hồn!

Hác Cổ Nghị lắc lắc đầu, nhìn gương mặt âm trầm đang sát gần bên, miệng hoảng hốt hét lên: “Quỷ... hiện hình...”

“Dám chửi hả?” Hoa Quỳnh hỏi.

Hần đã nhanh bị nước mắt của con chuột thối này làm cảm động rồi. Vì con chuột kia mà sáng sớm tỉnh mơ bữa nào cũng lảng vảng gần đây, nhìn con chuột kiêng thùng dầu ra cửa. Sao lại vì 1 con chó sữa nhảm mà phải đi đường vòng, gánh thùng dầu nặng nề đi thêm 1 đoạn xa nữa mới đến chợ, đứng dưới ánh mặt trời chói chang mà bán dầu.

Hần tính thầm, tiền lời quá ít, ko đủ bù lại công sức cực nhọc của cậu chút nào.

Tới lúc trưa, con chuột thối lại ngồi trên thùng dầu mà ăn bánh bao. Còn hần lại ngồi trong thực tứ (~ quán ăn) gần đó, thấy hai má con chuột hồng lên do phơi nắng. Hần mình ko thể ăn tươi nuốt sống...

Hắn xúc động đá ngã thùng dầu của của con chuột thối, kéo lê nó đến nơi đường vắng ko người, làm thật!

Thật mụ nội nó mà...

Chưa hết giận dữ, hắn lòng dạ hẹp hòi mà kéo con chuột đi khắp hẻm nhỏ, nghe cậu qua từng nhà đều rao – Ai mua dầu ko –

Cậu nói này, đến trong mơ cũng ám ảnh hắn, khiến hắn phải rời giường – Là là ngày hôm sau hắn lại bám theo, rồi ngày thứ 3, ngày thứ 4...

Chỉ là miễn cưỡng xem mấy chuyện nhàm chán. Hoa Quỳnh giờ đang cảm hận mà nghiêng răng ken két..... Lộ trình của con chuột thối hắn nắm như lòng bàn tay. Sáng sớm cậu sẽ đến thành đông bán dầu. Mặt trời lên cao thì đi men theo mấy con đường ở thành tây, rồi mới về lại chợ. Hắn đoán là – con chuột thối muốn bán hết chỗ dầu còn lại.

Nhưng, một ngày vất vả như thế, có thể đủ được mấy bữa ăn?

Thực mụ nội nó, ko biết tính toán gì hết ah.

Nhìn trùng trùng đôi hài đánh rơi, trên đường lại rất trơn trượt, mày nhăn chặt lại. Hoa Quỳnh liền giơ chân đá văng ra xa.

“Ah, hài của ta –”

Hác Cổ Nghị lập tức chạy đến đối diện ngã tư đường để tìm hài về. Nhưng có 1 chiếc bị rơi xuống gầm cầu. Cậu vội vã ngồi xuống vương tay dài ra. Đầu ngón tay còn chưa đụng được tới thì mắt đã thấy hài của mình đang từ từ chìm xuống dưới nước. Cậu ko thể nào nhặt về được rồi.

Cảm thấy lòng nhói lên 1 cái. Đôi mắt trong suốt trở nên âm u, lòng nặng nề rất khó chịu...

“Hài của ta...” Cậu ngàn vạn lần đều ko muốn bỏ. Mất hài, sẽ tốn tiền mua...

Ngẩng đầu nhìn mấy gian hàng bên cạnh. Tấm lòng thiện lương đang do dự nghĩ xem có nên nên mua hài mới hay ko...

Bỗng nhiên, mắt Hác Cổ Nghị hoa lên, cả người bị 1 cánh tay mạnh mẽ kéo lên, kéo hắn đến vào 1 cửa tiệm.

“Ông chủ, lấy cho hắn đôi hài tốt nhất.”

Ông chủ của cửa hàng liền thấy, này ko phải là ngốc tử bán dầu cùng chủ nhân của Trích Tinh lâu sao? Hai người bọn họ sau lại ở cùng 1 chỗ?

Ông chủ của tiệm dài vội vàng cúi người: “Dạ dạ dạ...” Gã sao dám đắc tội với đại nhân vật này chứ. Đảo mắt nhìn khó hiểu – chân của thằng ngốc dơ bẩn này thuộc cỡ nhỏ, gã liền lấy ra 1 đôi hài trong tiệm. “Hơ, có muốn lấy nước sạch rửa chân rồi hãy thử hay ko?” Gã hỏi ngốc tử bán dầu.

Hác Cổ Nghị trong đầu trống rỗng. Ko hiểu cho lắm, tại sao quý lại dắt cậu đi mua hài?

Cậu sờ sờ túi tiền ít ỏi, hỏi: “Hài này, mắc lắm phải ko?”

Ông chủ trề trề miệng, gật đầu nhẹ nhẹ. Mắt chó chỉ thấy người thấp mà thôi: “Người mua ko nổi chứ gì?” Ai mà ko biết tên ngốc bán dầu này nghèo kiết xác. Tiền ăn còn ko có, nói gì đến mua hài?

“Bớt nói nhảm đi, mau đem nước lại đây.” Hoa Quỳnh lấy ra 1 thỏi bạc nhỏ trả cho ông chủ.

Tay cầm chắc ngân lượng, ông chủ cười híp mắt, nói: “Ta đi đem nước lại.”

Quý muốn cưỡng bức cậu mua hài. Hác Cổ Nghị hoảng hồn lui ra khỏi con quỷ, xoay người chạy ra đường, gánh thùng dầu lên, cầm đầu cầm cổ trốn mất tiêu — Hoa Quỳnh giật mình đứng sững sờ ngay cửa của tiệm. Nghĩ mãi ko ra, con chuột thối sau lại chạy trốn mất tăm?

Ông chủ đem ra 1 thùng nước, ngờ vực hỏi: “Ah, ngốc tử bán dầu đâu rồi?”

“Ngốc tử?!”

“Đúng vậy ăh.” Ông chủ ko hề kiên dè nói: “Hay là Hoa gia ko biết? Này cũng khó trách, Hoa gia ngài là giao du với nhân vật nào. Sao lại có thể cùng tiểu dân bình thường ngoài chợ giao tình được chứ, huống hồ đó là 1 thằng ngốc đầu óc có vấn đề.”

Thằng ngốc đầu óc có vấn đề.

Rầm –

Sấm sét từ trên trời rầm rầm đánh xuống. Chớp như nẩy lửa, Hoa Quỳnh cũng nhất thời ngây ngốc – Hấn cũng là ngốc tử, lại đi theo 1 thằng ngốc, còn mua hài cho nó nữa chứ...

Phát giác sự việc – ngày nào, hấn cũng làm việc ngu xuẩn!

Sắc mặt Hoa Quỳnh hết xanh rồi trắng, biểu tình kỳ quặc thật khó coi.

Đôi mắt tà mị trừng 1 cái khiến ông chủ run rẩy cả người. Hai chân dường như vô thức mà rời khỏi. Nam nhân cả người phát ra khí thế nguy hiểm bước ra xa.

Hoa Quỳnh cầm chặt đôi hài mới, giật mình, không biết vì sao mình lại chạy ra ngoài. Cả người đang đứng ở ngã tư đường, mặc kệ cho mưa rơi như trút nước lên người. Đảo mắt tìm kiếm – thân ảnh của 1 người ngốc ngếch...

Hác Cổ Nghị chạy 1 mạch về nhà, để thùng dầu xuống, vội vã đóng lại cửa.

Quỷ đáng sợ quá...

Thân thể mềm nhũn, cả người men theo cánh cửa mà ngồi xuống, mông đặt dưới đất, miệng há to thở mạnh. Tim đập mạnh mẽ như muốn nhảy ra khỏi người. Cậu vỗ vỗ ngực an ủi chính mình – May quá cậu chạy thoát được, quỷ ko có đuổi theo.

Chớp mắt, trong phòng gia gia truyền đến tiếng ho khan. Cậu bò lẹp trên đất hướng về cửa phòng của gia gia. Bỗng nhiên — Rầm –

Âm thanh phá cửa dọa cho cậu giật mình.

Quay đầu lại thấy, “Áh, quỷ quỷ quỷ...” Hác Cổ Nghị hoảng hồn cứ lấp ba lấp bấp.

Hoa Quỳnh liếc liếc cánh cửa bị hấn phá hoại.

Sau đó lại nhìn thân thể dơ bẩn của con chuột thối, thấy hấn sợ đến... Hừ!

Liếc sơ trong phòng. Bài trí thật đơn giản, chỉ có 1 cái bàn, vài cái ghế. Dựa vào vách tường có 1 cái ghế dài. Trên vách có 1 cái cửa sổ. Trong góc phòng có 1 cái tủ ngăn kéo với lớp sơn bên ngoài đã bong tróc. Thế thì nhìn cũng ko nhau lắm. Trên vách tường khác có mắc 1 bàn thờ, là để bài vị tổ tiên.

Nhà này chỉ có 4 bức tường...

Hoa Quỳnh đập ra cánh cửa. Đôi mắt yêu mị như muốn cắn người, từng bước, từng bước tới gần, túm lấy con chuột từ phía sau.

Tiện tay, ném đôi hài mới lên bàn luôn.

Trong nhà, ngoại trừ con chuột thối ra, thì ko thấy người nào nữa. Có 1 trận ho khan lọt vào màng nhĩ. Bên ngoài, mưa vẫn còn tí tách. Tâm tình khó chịu của hấn ko hiểu sao lại trở nên buồn bực.

“Quỷ quỷ quỷ...” Hác Cổ Nghị ngón tay run run chỉ chỉ vào con quỷ. Mặt mũi trắng bệch, lấp bấp” “Tôi... ko ko..... có phá thùng nước tiểu của ông.” Ko phải quỷ đến tìm cậu tính sổ chứ. Cậu đâu có làm chuyện xấu gì đâu mà.

Hoa Quỳnh tay nắm lấy cậu như bắt gà con. Mặt xanh mét nhìn trừng trừng. Vì cái gì mà cái miệng nhỏ nhắn kia mở ra kếp lại ko nói nên lời lại hấp dẫn như vậy...

Vẫn còn chưa quên mùi của cậu mềm mại như thế nào. Đôi môi cánh hoa của Hoa Quỳnh mỉm cười 1 cái, trong lòng bắt đầu tính toán – con chuột thối này đứng mơ là có thể trốn khỏi tay hấn. Hấn ko có đơn giản là ngoạn 1 lần rồi bỏ qua đâu. Ko cần biết là cậu đơn thuần hay ngu ngốc gì cũng được.

Cơn giận tự nhiên tiêu tan, Hoa Quỳnh cười nói: “Ta là người, ko phải quỷ.”

Hác Cổ Nghị nháy mắt mấy cái, lắc đầu như điên –

Quỷ là quỷ mà. Mắt, mũi, miệng đều hù chết người. Cậu vùng vẫy muốn thoát ra khỏi tay hắn. Bị quỷ nắm trong tay, thật khó chịu mà.....

Hoa Quỳnh cúi đầu thấy hai má cậu hồng hồng, cổ nhấp nhô, hơi thở ẩm áp phả vào má, Giống như vuốt ve, kích thích dục vọng theo bản năng trời dậy càng quấy – trong nháy mắt, máu huyết toàn thân sôi sục!

Thân hình to lớn áp lên con chuột thối, cánh tay mạnh mẽ kéo cậu lại. Môi dí sát vào lỗ tai con chuột hỏi: “Còn nhớ 3 văn tiền ko hử?!”

Hác Cổ Nghị gạt đầu nhẹ nhẹ. Hít thở khó khăn nói: “Ngủ ở bên ngoài phải tốn tiền.”

“Nhiều đó ko đủ. Người ko chỉ thiếu ta có 3 văn tiền.”

Hác Cổ Nghị mở to mắt. Trong lòng hoảng loạn giải thích: “Tôi chỉ có 3 văn tiền thôi. Tôi cũng đâu có muốn ngủ...”

Hừ, Hoa Quỳnh bĩu môi, cho rằng ko đúng – Cậu có ngủ lúc nào đâu?

Là bị “làm” cho bất tỉnh mà!

Haiz, thật ko chịu nổi nữa nga.

Bất quá, hắn cũng không còn mù mờ nữa. Con chuột thối là 1 gốc thử[2] rất dễ lừa gạt nha. Tính tình chuyên khiến người khác khi dễ ah. Mà hắn – Còn lâu mới bỏ qua dịp này.

Ánh mắt tham lam dừng ở gương mặt thanh tú phần ngọn. Tỉ mỉ đánh giá, cậu kém xa mấy gương mặt diễm lệ ở Trích Tinh lâu. Biểu hiện lại ko quyến rũ mị hoặc bằng mấy tiểu quan ở đó. Nhưng cậu lại có đôi mắt trong suốt vô tội cứ chớp lấy chớp để. Đầu óc khờ khạo, phản ứng thật trong sạch.

Bấy giờ, cửa phòng bật mở, một lão gia gia chống gậy bước ra, há to miệng chớp chớp mắt kinh ngạc “Xảy ra chuyện gì? Sao lại bắt tôn tử của lão?” Ko biết cháu mình bên ngoài đã trêu đùa gì người này nữa?

Vừa nãy, nghe được bên ngoài truyền đến 1 âm thanh thật lớn. Nếu ko phải ho khan nặng quá, lão cũng đã sớm bước ra xem thử ngoài này xảy ra chuyện gì.

Đôi mắt yêu mị liếc sơ qua cũng biết đây là 1 lão phế vật. Hoa Quỳnh kiềm chế buông tay ra. Tạm thời tha cho con chuột thối này.

Thân thể Hác Cổ Nghị liền trượt xuống, vội vã chạy lại gia gia nhờ chi viện.

Hoa Quỳnh làm ra vẻ ung dung nói: “Ông già, ta là chủ của Trích Tinh lâu. Tôn tử của lão đến đó ngủ với người của ta. Thiếu tổng cộng là 30 lượng. Ta đến đây để đòi nợ.”

Hắn tự mình đặt ra 1 cái giá. Đây coi như là khoan hồng độ lượng đi. Chắc chắc... Hoa Quỳnh không khỏi lắc đầu, ủy khuất nghĩ: Luôn đường đường danh là nuốt người ko nhả xương. Vậy mà lại có lòng tốt với con chuột này như vậy – Con chuột thối này nên phủ phục dưới chân hắn lại như tể sao để tạ ơn chứ. Cảm kích hắn đại nhân ko chấp nhất tiểu nhân – Đã miễn cho tội chết, còn muốn trốn!

“Nói như vậy, lão đã hiểu rõ chưa?”

Nghe xong, Hác gia gia cả người run cầm cập. Nếu ko có cây gậy chống đỡ, ko chừng đã té nhào xuống đất, nằm luôn ở đó rồi.

Hác gia gia trở mặt liều lười, ko thể nào tin được hỏi lại: “Cổ cổ... Nghị đi ngủ với cô nương trong lâu của ngài?!” Đây ko phải cách đây mấy này, đêm đó người ko có về nhà, là vì chuyện này chứ?

Hoa Quỳnh không trả lời mà hỏi ngược lại: “Sao hả, lão ko tin lời ta?” Lão phế vật tốt nhất là nhận thức rõ ràng chút đi. Hắn là đến nhà đòi nợ oán khí đó – Thực con bà nó mà, con chuột thối thật có mị lực, chỉ dùng 3 văn tiền đã khiến cho hắn ở bên.

Hừ hừ, ko ngờ mình lại rẻ mạt như thế. Hoa Quỳnh phần uất ko biết nên làm sao. Mắt thấy tên ngốc đang trốn bên cạnh lão phế vật, càng nhìn càng muốn bắt người lại khi dễ 1 trận...

“Cổ — Nghị!” Hác gia gia run run hét lên, tay ôm lấy ngực, thở gấp gấp, hít sâu 1 hơi, mới tiếp tục hỏi: “Mày... mày có phải là bị người ta lôi kéo hay ko?” Tám phần là do các cô nương ở đó dụ dỗ cháu mình rồi. Bằng không... lão ko bao giờ tin được tôn tử của mình lại có khả năng biết đến chuyện nam nữ luyến ái.

Hác Cổ Nghị chưa từng thấy qua gia gia hung dữ với cậu như thế. Mặt trong nháy mắt trắng bệch. Vô cùng hối hận về những chuyện mình đã làm.

Cậu cẩn thận nắm lấy gia gia, nài nỉ: “Con...con ko có cố ý dùng nhiều tiền mà. Con cũng ko biết tại sao trong phòng Phụng Tiên tỷ tỷ lại có quỹ nữa..... Quỹ xé rách áo của con...” Cậu cúi đầu nhìn bộ đồ mới đang mặc trên người, phải tốn mấy văn tiền để mua đó. Tự nhiên cảm thấy đau lòng. Ngực rất nặng nề, cảm giác thật khó chịu...

Đôi mắt trong suốt bắt đầu ngưng tụ hơi nước. Muốn khóc nhưng ko được, cậu hối hận van xin: “Gia gia đừng giận con nữa... sau này có đánh chết con cũng ko dám nữa, con sẽ ko qua đêm ở ngoài, ko dám đến nơi có quỹ nữa đâu, thật đáng sợ...”

Thứ cứng rắn trên người quỹ làm loạn... Cậu thấy mình còn may mắn ko có bị kim châm. Mông chỉ khó chịu vài ngày là hết, ko cần phải đi đến đại phu để châm kim, cũng ko tốn nhiều tiền...

Lấy ra túi tiền, sau khi tính toán kỹ càng, cậu mở ra lòng bàn tay cho gia gia xem “Tiền của con đều ở đây cả, con cũng ko có mua hài mới, toàn bộ đều để mua thuốc trị bệnh cho gia gia mà.” Hắc đang cố cho gia gia thấy là mình thật ngoan ngoãn. Rất muốn nghe gia gia khen cậu hiểu chuyện, ko như những người khác mắng cậu ngu ngốc.

Hác gia gia nhìn mấy văn tiền trong tay tôn tử, chớp mắt 1 cái á khẩu, không nở mắng nó nữa. Trong đầu bắt đầu ngẫm lại lời cháu mình nói. Thật là lộn xộn hồ đồ ko biết đầu mà lẩn. Chỉ có thể biết là nó bị lừa gạt mà thôi.

Mọi chuyện đều đã xảy ra, lão còn làm gì được nữa bây giờ?

“Sau này, đừng đến Trích Tinh lâu nữa.” Lão ko đang tâm nhìn cháu mình bị lừa gạt. Vất vả khó nhọc lắm kiếm được mấy đồng kẽm, lại bị người ta lừa rơi hết vào túi của họ.

Nhất thời, không khỏi cảm thấy giận, nhưng còn đường nào để chọn nữa đâu.

“Hừ, hắc không đến lâu của ta cũng được đi.” Hoa Quỳnh nhướn mày nhìn đôi lão phế vật và ngốc tử này hỏi: “Ba mươi lượng thiếu ta phải trả như thế nào đây?”

Hác Cổ Nghị bị dọa cho giật nảy mình, lí nhí nói: “Sao tới 30 lượng lận... có phải là tính nhầm rồi ko?”

“Làm gì có.” Hoa Quỳnh suy nghĩ: ngốc tử chính là ngốc tử, suy nghĩ đơn thuần, để cho hắc khi dễ là phải rồi.

“Vị đại gia này, trên người hai ông cháu bọn ta 1 lượng còn ko có nữa là. Còn nữa, tôn tử của ta rất đơn thuần. Nó cái gì cũng ko biết, chưa chắc là đã làm gì đó với cô nương của ngài đâu... Vì thế 30 lượng này...”

Không đợi lão phế vật nói hết câu, Hoa Quỳnh đã nhin ko được mà cắt đứt ngay cái ý đồ đó, hắc hỏi: “Lão muốn thiếu nợ ah?”

Gương mặt tuấn mỹ trở nên âm lãnh. Đôi mắt yêu mị sắc như dao nhìn trừng trừng. Cả người như đóng 3 thước băng. Sát khí bắn ra bốn phía — Hách!

Hác da da cả đời chưa thấy qua người có sát khí nặng như vậy. Chớp mắt 1 cái im bặt miệng. Không dám nhiều lời, tránh chọc đến ông chủ của Trích Tinh lâu. Sợ hắc bắt cháu mình đi bán... Hát, vậy thì nguy thật!

Hoa Quỳnh nhướn mày, liếc xéo lão phế vật 1 cái, hừ lạnh nói: “Ta liếc sơ cũng biết chỗ này làm gì có đến 30 lượng chứ.”

Hác Cổ Nghị nhăn chặt mày. Gương mặt thật khổ não, cậu dùng hết ngón tay ngón chân đếm cả buổi trời, cũng ko sao biết được 30 lượng là có bao nhiêu văn tiền?

Gương mặt Hoa Quỳnh âm lãnh, bắt đầu bày ra thái độ ban ơn cho người khác, đề nghị: “Ông già kia, giờ nhà này coi như cho ta mượn hết 20 lượng, còn lại 10 lượng thì để cho cháu người đến hầu hạ ta. Một năm sau nợ nần đều xóa hết. Nhà này cũng sẽ trả lại cho 2 ông cháu các người. Sao hả?”

Hắn dự đánh giá, không quá 3 tháng, ngọc tử sẽ bị hắn ngoạn chán. So với việc bắt tên ngọc này đến bên cạnh sẽ đỡ phải phiền hà hơn nhiều.

“Gia ý của người là mượn phòng để ở, chúng tôi vẫn có thể lưu lại chứ?”

Hoa Quỳnh gật nhẹ đầu, “Đúng vậy. Ta sẽ không đuổi các người đi. Bởi vì ta cũng sẽ ở đây.” Hắn cũng đang tự đầy dọa bản thân mình.

Chỉ vì chơi đùa với con chuột ngọc mà làm ra hành động điên khùng này.

Hác gia gia do dự hồi lâu mới nói: “Nhưng mà... cháu của ta căn bản là ko biết hầu hạ người khác. Nó như vậy chứ thật ra là 1 đứa...”

“Đứa ngọc chứ gì?” Hoa Quỳnh nói tiếp lời lão.

“Àn.” Hác gia gia thở dài 1 hơi, nói: “Ngoại trừ nấu cơm, nuôi gà, làm tạp sự, bán dầu ở bên ngoài ra. Mấy chuyện khác đều...”

Hoa Quỳnh lắc lắc đầu, bộ dáng phản bác lại: “Lão quá khinh thường cháu mình rồi đó. Hắn ko vô dụng như thế đâu, ít nhất cũng làm cho ta vui vẻ đi.”

Hác gia gia ko khỏi cảm thấy hoang mang –

Tôn tử của lão đã làm gì khiến Trích Tinh lâu lão bản khoái trá như vậy?

Đừng nói là nó đã nói mấy lời ngọc ghêch làm người ta buồn cười nha?

Hoa Quỳnh cũng ko muốn lão phế vật hoài nghi. Hắn làm ra vẻ đang hoàng nói: “Lão 8 phần là đang nghĩ ta muốn cái gì. Cần gì phải đến ngôi nhà tồi tàn này ở. Thậm chí là ta còn có khả năng mua được rất nhiều nô bộc và nha đầu tay chân lạnh lợi hầu hạ. Căn bản là ko cần đến tôn tử của lão chứ gì?”

Hác gia gia hoàn toàn ko nghĩ đến nghi vấn này. Nhưng hắn đã nhắc nhở, khiến lão ko khỏi gật đầu hoang mang.

Hoa Quỳnh thuận miệng bịa ra: “Ta gần đây định mua nhà cửa, nhưng trước mắt chưa tìm được ngôi nào vừa ý cả, cũng ko tiện ở mãi tại Trích Tinh lâu. Đúng lúc cháu của lão đang thiếu nợ của ta. Ta chỉ đơn giản đưa ra điều kiện để các người có thể trả xong nợ. Chắc cũng ko ở lâu đâu, đợi ta sau khi tìm được ngôi nhà ưng ý rồi, sẽ xóa ngay nợ nần của các người. Như thế lão còn hoài nghi nữa ko? Hay là, lão muốn ta bắt cháu lão đến lâu, bán thân trả nợ cho mau?”

Hả!

“Tuyệt đối không được...” Hác gia gia khấn khoảng run run cầu xin: “Cháu ta cái gì cũng ko biết, sao có thể...”

Hừ, thấy lão đầu đang lo lắng sợ hãi nhượng ngọc tử cho người khác chơi đùa – Chắc chắc!

Trước giờ bảo hắn hào phóng chia xẻ món đồ chơi của mình với người khác là ko có cửa đâu. Chờ hắn chán chê – con chuột thối này tới lúc đó muốn đi đâu thì đi, hắn sẽ mặc kệ luôn!

Nhưng mà hiện tại...

Hoa Quỳnh thấy con chuột thối cứ ngây ngô lo đếm ngón tay, hoàn toàn không đếm xỉa đến sự hiện hữu của hắn. Không khỏi cảm thấy ảo não liền hạ lệnh: “Người đứng đó làm gì, còn ko mau mau đi đốt lò nấu cơm, đun nước.”

Haiz! Toàn thân hắn ướt đẫm mà con chuột thối cả người cũng dơ bẩn vô cùng. Càng nhìn càng ngứa mắt.

Tưởng tượng đến cảnh con chuột thối thân thể sạch sẽ ở trên giường. Chỉ nhiều đó thôi đã hưng phấn.

Con chuột thối là của mình. Hoa Quỳnh này sao lại tự chịu ủy khuất như vậy chứ. Chỉ có lão phế vật là ngăn đường thôi. Sao ko mau mau bước vào quan tài đi.

Hác Cổ Nghị ngẩng đầu nhìn quý, tò mò hỏi: “Ông muốn ăn cơm hả?” Quý cũng biết đói bụng sao. Cậu cứ tưởng là quý thì ko cần ăn cơm chứ.

“Ta đói rồi, còn ko mau đi làm việc đi.” Chờ thêm chút nữa chắc hẳn bị lửa giận đốt chết quá.

Hác Cổ Nghị hoảng hốt nhìn gia gia. “Mất gia gia có nước kìa. Sau này con sẽ ko ngủ bên ngoài nữa đâu.”

Hác gia gia ko còn cách nào cả, chính mình nghe ngoại nhân quát nạt cháu mình. Dù trong lòng khó chịu, cũng ko dám nói ra nữa câu.

Đau lòng nhìn hài tử ngốc nghếch này. Căn bản là biết ko rõ lắm tình cảnh trước mắt. Còn cố tình chọc cho nam nhân tăng thêm nợ nần nữa. Đôi mắt mờ mờ của Hác gia gia nhìn nam nhân khoan thai ngồi xuống, kia đã xem cháu mình như người hầu rồi.

Bất lực trước chuyện đang xảy ra, lão đành lên tiếng giục: “Cổ Nghị đi nấu cơm đi, trời bắt đầu tối rồi.”

“Ách.” Được gia gia nhắc cho tỉnh lại, Hác Cổ Nghị nghĩ đến – “Ah, con đi cho gà ăn, chắc tụi nó đói lắm rồi.”

Cậu vội vàng đứng lên, chạy đến trù phòng và sân sau. Thoáng chốc đã quên mất con quý đang ngồi. Cũng quên luôn là quý có thể đói bụng.

Mắt Hoa Quỳnh cứ nhìn mãi thân ảnh dơ bẩn đang chạy khỏi phòng kia. Sau đó lại nhìn đôi hài mới trên bàn. Đầu nghĩ thầm – ko biết đôi hài này có vừa với chân của con chuột thối kia ko?

[1] Nguyên văn: (yến sấu phì hoàn) chỉ về việc vào thời nhà Hán người ta thích phụ nữ ốm nhom ốm nhách nên đại mỹ nhân Triệu Phi Yến thì gầy như que củi, còn vào thường Đường lại chuộng phụ nữ ú na ú nần nên Vương Quý Phi (cũng là mỹ nhân nha) béo nết nết. Câu này về sau chỉ về người ốm hay mập.

[2] Ngốc tử: Con chuột ngu ngốc. Anh này chuyên kêu em là con chuột ~.~

4. Chương 4

Hoa Quỳnh đợi chờ chán chê, cũng ko thấy bữa tối được dọn lên.

Lão phế vật đã sớm về lại phòng. Tám phần là sợ ở chung 1 phòng với hẳn. Con chuột thối kia làm gì mà lâu như thế chứ — Ngoài sân mưa rơi như trút nước, trong nhà cũng bắt đầu nổi phong ba bão táp. Nhìn lại cái bàn trống trơn thật làm người ta nổi điên mà.

Lỡ tai nhạy cảm nghe được âm thanh trong phòng truyền đến. Là tiếng ho khan như bẻ phổi. Lão phế vật yếu ớt như vậy, ko biết có lây cho con chuột thối hay không?

Hoa Quỳnh chờ ko nổi nữa, đứng lên, tiện tay cầm theo đôi hài mới, nhè cửa sau mà đi — Chớp mắt, hẳn đã ở trù phòng, lặng yên đứng sau con chuột thối, thấy nó đang nhóm lửa.

Khụ khụ khụ! Hác Cổ Nghị tay cầm 1 ống trúc thổi lửa. Một đám khói mịt mù bay ra. “Sặc rồi.....” Tay chùi chùi lên mặt, lau đi nước còn đọng lại nơi khóe mắt, đồng thời lau luôn nước mũi đang chảy ra.

Đôi mắt yêu mị khép hờ. Quan sát thấy trong góc trù phòng được ngăn ra bởi 1 miếng gỗ mỏng. Hoa Quỳnh đoán được 8 phần kia chắc là nơi để tắm rửa.

Sắc trời tối tăm. Từng đợt từng đợt gió lạnh thổi qua cửa sổ, làm lung lay ngọn đèn leo lét trong phòng, chiếu lên gương mặt tuấn mỹ nhưng đầy âm trầm.

“Tránh ra!” Hoa Quỳnh dùng tay nắm con chuột thối ra chỗ khác. “Tay chân vụn về ngu ngốc.” Bếp chưa nổi lửa nhưng lòng hần đã ngút ngàn lửa giận rồi.

Hác Cổ Nghị ngã chống hông trên mặt đất, trong tay hầy còn cầm ống trúc. Ngạc nhiên khi thấy quỷ cũng biết dốt lửa nữa?!

Một lát sau, bếp lò đã được nhóm. Ngọn lửa bắt đầu cháy bùng lên — Hoa Quỳnh ngồi bên bếp lò nhìn chăm chăm con chuột. Thấy trên mặt cậu còn dính lọ đen thi. Cái miệng ngu si cứ mấp máy. “Nhìn cái gì?” Hần kéo tên ngốc trên mặt đất đến bên lò bếp, đứng lên hỏi: “Có biết nấu nước sôi ko đó?”

Hác Cổ Nghị ngẩng đầu lên, ko biết trả lời sao.

Lúc này cậu bị kinh hãi 3 hồn 7 vía còn chưa tìm lại đủ nữa. Ngu ngơ gật gật đầu. Trên người ướt mem, cậu cũng muốn tắm rửa.....

“Đem 2 bộ xiêm y đến đây.” Tối nay, đành bắt đắc dĩ mặc quần áo bằng vải thô của con chuột vậy. Đợi ngày mai, hần sẽ mua vài thứ cần thiết. Đã quyết định ở đây rồi, đương nhiên ko thể sống thiếu thốn như vậy được.

“Còn ko mau đi, đứng ngu ra đó làm gì hử!” Hoa Quỳnh đập cho cậu 1 cái.

Hác Cổ Nghị hoàn hồn, xoa xoa nơi bị đá, kêu lên: “Đau...”

Hử!

Hoa Quỳnh bĩu môi, nhẹ “Hử!” 1 tiếng. Cúi đầu thấy con chuột đang nhăn mặt. Đôi mắt trong suốt thơ ngây cứ chớp lấy chớp để. Thân thể dơ bẩn kia thật đáng thương. Chỉ là tính tình ngốc nghếch làm người ta muốn bắt nạt cậu!

Hoa Quỳnh không nhin được gầm lên: “Ta bảo làm gì, thì ngay lập tức đi làm ngay. Bớt ngu lại chút đi!” Tránh cho hần ko thể kiềm chế được, trực tiếp túm lấy con chuột đi tắm rồi gian *** luôn nga.

Hử!

Hác Cổ Nghị đột nhiên lại bị dọa. Vội vội vàng vàng co chân chạy xa ra khỏi con quỷ “Tôi đi lấy quần áo ngay!” Cậu hoảng hồn, sợ hãi nói.

“Chờ chút coi!”

Hoa Quỳnh nhanh tay hơn, ngay lúc con chuột thối quay đầu, đã vươn tay tóm lại. Hai người mày đổi mày, mắt đối mắt, Hoa Quỳnh sắc mặt khó coi nói: “Rửa sạch chân trước đã.”

Hác Cổ Nghị mắt mở to hết cỡ, môi đỏ như son mấp máy, đầu óc trống rỗng.

Hoa Quỳnh nghiêng răng ken két, ko kiềm nổi cơn giận đang lên tới đỉnh đầu. Cố gắng hạ thấp giọng đến mức tối đa: “Còn ngần người làm gì. Bộ ko hiểu tiếng người hử?”

Hác Cổ Nghị sợ hãi rụt cổ lại, hai bàn tay bịt lấy lỗ tai, lí nhí nói: “Ông là quỷ...”

Sắc mặt Hoa Quỳnh nhanh chóng xanh mét lại. Con chuột thối thật có khả năng chọc hần giận đến nát tim. “Người rớt cuộc là nói mấy lời ngu ngốc gì đó. Thực mụ nội nó mà...” Hần đúng là tự mình tìm lấy giận dữ. Sống cùng mái nhà với con chuột thối, thật tin tưởng là chưa đầy nửa tháng chắc đã bị nó chọc cho tức chết rồi.

Mẹ nó!

Rốt cuộc là ai trừng trị ai ah?

“Hử, đêm nay nhất định phải thao cho người hết nói được mấy lời ngu xuẩn luôn!”

Hác Cổ Nghị căn bản là ko nghe được mấy lời trong lòng của con quỷ. Buồn bã khép hờ mắt, nghĩ mãi ko ra ngay cả quỷ cũng nói cậu ngu sao...

Chỉ có gia gia và Phụng Tiên tỷ tỷ là tốt nhất thôi. Sẽ ko giận dữ với cậu, còn có gà mái, gà trống cùng mấy bé gà con cũng sẽ ko đối cậu mà tức giận... “Ông hung dữ quá... hay là tôi đã làm sai gì rồi? Nên ông mới giận như vậy? Tôi và gia gia từ nay về sau ko dám nữa đâu.”

Hắn nghĩ mãi cũng ko ra nguyên nhân khiến cho quý giận dữ, chắc cũng là – “Vì tôi ngu lắm phải ko...”. Cậu hỉ hỉ mũi, lấy tay áo còn dính dơ lau đi.

“Người đứng là 1 đứa ngốc...” Hoa Quỳnh ko hề né tránh nói. Nếu ko, sao hắn lại thích đùa giỡn đứa ngốc thuần khiết như vậy?!

Đôi mắt ma mị cổ nén cười – đằng đằng sát khí nhìn vật nhỏ kia. Càng nhìn càng thấy thích...

Sao hắn lại ko ngại mặt con chuột thối kia rất dơ bẩn?

Sao lại càng nhìn càng thấy ưng ý như vậy?

Thậm chí còn muốn đem con chuột thối ghẹo cho khóc lên!

“Ah!” Hác Cổ Nghị hoảng hồn kêu lên, trong nháy mắt đẩy Hoa Quỳnh ra, bao nhiêu thắc mắc trong đầu cũng bay hết – Tôi đi lấy quần áo.

Lạc giọng, mắt Hác Cổ Nghị hoa lên, tay bị nắm chặt lại, Hoa Quỳnh thô lỗ lôi sền sịch cậu đến bên chậu nước, múc từng gáo nước lên rửa chân cho cậu.

Ba –

Chân từ từ cảm thấy lạnh cóng, Hác Cổ Nghị cúi đầu nhìn mấy vũng nước còn đọng lại trên mặt đất, cảm thấy quá đối ngạc nhiên. Một đôi hài mới được đưa tới trước mũi. Nháy nháy mắt mấy cái, tay nắm chặt lấy túi tiền, sợ quý cường bách cậu đi mua hài mới.

Cậu vội vàng lắc đầu phản đối: “Tôi ko muốn mua hài đâu. Tôi ko có tiền mà.”

Hoa Quỳnh nhìn trừng trừng vào cái đầu ngu xuẩn đang lắc lắc, nói: “Ta ko lấy tiền của người. Ta muốn người dùng thứ khác để đổi kia.”

“Thứ khác?”

Ngẩng đầu lên, bộ dạng vô tri ngu ngốc. Hoa Quỳnh nhướng cao mày, khóe môi cong cong như 1 cánh cung xinh đẹp, cười nói: “Lấy đôi hài mới đổi lấy giường của người.” Đây có thể coi là biến tấu đôi chút của việc cầu hoan, ý đồ dụ dỗ cho tên ngốc kia đồng ý.

Cảm động quá ah...

Hắn — Hoa Quỳnh chưa bao giờ phải vòng vo lừa người lên giường như vậy!

Thật là cực kỳ mới mẻ!

Mắt thấy con chuột thối kia dường như đang lưỡng lự. Kia chắc là đang quá vui sướng đi. Thái độ Hoa Quỳnh liền mềm mỏng hỏi: “Còn nghĩ ngợi cái gì nữa? Ta đi chỗ khác ngủ àh!”

Hác Cổ Nghị do dự nói: “Ông ko có nhà hả?” Tại sao quý lại cứ muốn ở đây?

“Ta không có nhà.” Hoa Quỳnh trước giờ cũng cho rằng Trích Tinh lâu là nhà của hắn.

“Ra là vậy...” Hác Cổ Nghị cuối cùng cũng hiểu ra. Hai tấm ván giường đổi lấy đôi hài mới. Ko cần tốn tiền...

Vậy, cậu sẽ ngủ ở đâu đây?

Ngủ chung với gia gia...

Như vậy cũng sẽ ko phải sợ. “Ông muốn đi tiểu cứ ra sân sau mà giải quyết nga.” Hác Cổ Nghị dặn dò, chỉ cho hắn chỗ đi tiểu, đề cái vật cứng rắn kia đừng làm loạn nữa.

“Vì hai tấm ván giường ko có lỗ thủng để đi đâu.”

“Ân.” Hoa Quỳnh căn bản là ko hiểu con chuột thối đang nói cái gì. Hắn suy nghĩ: ván giường có lỗ thủng hay ko cũng đâu có ảnh hưởng gì đến chuyện mà hắn sẽ làm với con chuột đâu. Áh!

Ngốc vẫn là ngốc. Thực mụ nội nó, ngu xuẩn –

Hắn dùng 1 đôi hài dõ lấy cái giường... Ha ha, gương mặt Hoa Quỳnh cười gian 1 cái. Gạt được người đến ôm so với việc dùng bạo lực để có thật là vui thú hơn mà. Trò vui mèo vờn chuột giờ mới bắt đầu — Hoa Quỳnh giơ đôi hài trong tay, mặt mày hớn hở, mỉm cười nhìn con chuột thối đang vui vẻ nhận. Trước giờ trong đời hắn chưa bao giờ khoái trá đến vậy.

Hác Cổ Nghị ôm đôi hài vào lòng. Ngẩng gương mặt dơ bẩn kinh ngạc nhìn — quỷ thoát nhìn cũng ko đáng sợ lắm nha. Sao lại như vậy kìa?

Quỷ giống như đang cười...

Cứ nghĩ là quỷ rất hung dữ, sẽ làm cho người chết, cũng ko biết cười. Hác Cổ Nghị len lén nhìn trộm vị khách ko mời mà đến này – Cậu ko biết tại sao quỷ lại tìm cậu?

Cũng không muốn biết quỷ sẽ ở bao lâu?

Sau khi nấu cơm, cậu đến phòng của gia gia lấy quần áo, thỉnh gia gia đi tắm rửa. Khi ấy, gia gia liền dặn dò: sau này nấu cơm thêm cho 1 người nữa. Khi tắm thì chuẩn bị thêm 1 bộ xiêm y. Phải hầu hạ đại gia, phải nghe lời... Giống như là đang chăm sóc gia gia vậy nha. Hác Cổ Nghị thắc mắc – quỷ có phải là người đâu. Lão gia gia có phải là còn ngốc hơn cả cậu?

Cậu ko làm có được ko?

Khi tắm sẽ ko chuẩn bị quần áo...

Sẽ không châm trà, ko nấu thêm cơm, cũng ko muốn làm người hầu. Ah!

Hác Cổ Nghị suy diễn – Chẳng trách... quỷ tìm nhằm địa phương để đi tiểu. Thì ra so với cậu hắn còn ngốc hơn nữa kìa.

Trong lòng bỗng sinh ra sự đồng tình. Hác Cổ Nghị len lén nhìn trộm quỷ 1 cái. Trong đầu đưa ra kết luận – Quỷ hung dữ với cậu là bởi vì hắn cũng ngốc như cậu.

Lập tức quyết định, không cần biết quỷ có hung dữ cỡ nào, cậu với đĩa gấp đồ ăn cho gia gia, cũng gấp cho quỷ luôn.

Hoa Quỳnh kinh ngạc.

Nhìn trừng trừng chén cơm bỗng thêm được 1 miếng đồ ăn. Hắn ko khỏi thắc mắc, con chuột thối ko sợ hắn sao?

Chẳng lẽ, là nhờ đôi hài hôi nầy mà đã gạt được con chuột nầy sinh tình cảm với hắn?

Đôi mắt yêu mị nhìn vào con chuột đang cầm cúi ăn cơm độn khoai, có 1 hột cơm còn dính ở chóp mũi, ko hề hay biết...

“Chờ đến lúc ngủ, thì giúp ta thoát hài.”

Hoa Quỳnh thử ra lệnh, đáp án vẫn ko ngoài ý muốn – “Được rồi” Hác Cổ Nghị vẫn tiếp tục ăn cơm. Sau đó nghĩ thầm: Thật sự ko xong rồi... Quỷ ngay đến cõi hài cũng cần người giúp, giống y như gia gia. Quỷ có thể hay ko giống gia gia thường lắm nhảm bên tai – Già rồi...

Bất quá, quỷ thoát nhìn cũng không già lắm ah. Hác Cổ Nghị đầu óc hồ đồ nghĩ tiếp: Quỷ có khi nào cũng bị bệnh giống gia gia?

Khó trách mặt hắn lại trắng như vậy, thân thể nhìn cũng ko tốt lắm. Hác Cổ Nghị thở nhẹ 1 hơi: Haiz... Đôi mắt trong suốt thể hiện sự đồng cảm. Trong lòng tự nhiên lại nổi lên sự thương xót, cậu lên tiếng hỏi hắn: “Trước giờ, chắc là ko có ai chăm sóc ông hết phải ko?”

Hử!

Câu hỏi bất ngờ khiến hắn ko kịp suy nghĩ. Hoa Quỳnh chớp chớp đôi mắt ma mị. Cả người phát ra khí tức nguy hiểm.

Hắn cảm hận trước kia – Đã nhanh chóng chặt lấy tâm hồn, ko muốn nhớ lại chuyện xưa...

Đến nơi bàn cùng xa lạ này. Một ngôi nhà chắn gió che mưa, ăn cơm độn khoai, đồ ăn chỉ toàn rau cải đơn sơ, ba bữa cơm ko có thịt cá, mặc quần áo bằng vải thô... Đây cũng tốt lắm.

Hoa Quỳnh cố nuốt trệu nuốt trạo để ăn xong bữa cơm. Để cái chén ko lên bàn, ra lệnh: “Bớt nói nhảm lại chút, dọn dẹp xong thì đến phòng ta hầu hạ.”

Cứu chiếm thước sào[1]...

Ah, hắn đã từng thề rằng sẽ ko để cho người khác sống quá tốt.

Khóe môi Hoa Quỳnh cười lạnh 1 cái. Ko thèm liếc lão phế vật cùng tên ngốc lấy 1 lần. Đứng lên khỏi ghế, lão đại khó chịu cúi đầu trở về phòng – Hác gia gia mắt mờ tay run thấy tôn tử của mình lại lỗ miệng nói mấy lời ngốc nghếch. Là ko hiểu rõ hoàn cảnh khó khăn. Nam nhân này thật âm dương quái khí, nóng giận bất thường.

... Lão thở dài trong lòng ko biết bao nhiêu lần. Nghĩ thâm, cháu của mình quá ngốc, cứ ăn nói lộn xộn, ko hề biết đã chọc đến người khác.

Vì trả nợ 10 lượng bạc. Tối nay, có thể cháu lão phải ngủ dưới đất. Đây thật sai lầm mà...

Trong lòng rầu rĩ ko yên. Nam nhân thân thể phức tạp, toàn thân lại có bá khí. Bất luận thế nào cũng ko dễ hầu hạ. Hác gia gia chỉ còn biết ko ngừng cầu xin ông trời phù hộ cho tôn tử mình nhiều chút. Còn nam nhân kia cũng mau mau tìm được ngôi nhà vừa ý nào đó mà rời khỏi đây đi.

Hác Cổ Nghị như thường lệ rửa sạch chén bát, tắm rửa thay xiêm y sạch sẽ, mới thoải mái ra sân sau, lùa lão gà trống, lão gà mái cùng mấy nhóc gà con vào trong ***g. Sau đó là sắc thuốc cho gia gia, đợi gia gia uống xong thuốc, giúp gia gia thoát hải, cẩn thận đắp mền lên cho gia gia đi ngủ.

“Gia gia, con đi giúp đại gia thoát hải, rồi sẽ về ngủ cùng người nha.”

Hác gia gia lo lắng cháu mình sẽ làm phật lòng nam nhân. Lão nắm chặt ống tay áo của cậu. dặn dò trước: “Cổ Nghị, nghe gia gia nói nè. Nếu hắn muốn con quật thì con phải quật liền nga. Chờ hắn ngủ say rồi, con mới đến nơi khác ngủ. Lấy thêm 2 tấm chăn bông trải ra, như vậy ngủ sẽ thoải mái chút” Lão lo rằng bệnh mình cứ day dần, nửa đêm thường phát ho khan, quấy nhiễu giấc ngủ của người khác.

Tôn tử ngày nào cũng phải ra ngoài kiếm tiền. Nếu ngủ ko ngon, thì sáng hôm sau sẽ ko có tinh thần.

“Điều tại ta vô dụng làm liên lụy con.” Hác gia gia cảm thán nói.

“Ách.” Hác Cổ Nghị vẫn ngoan ngoãn gật đầu, dù ko rõ lắm. “Sao lại liên lụy ah?”

Hác gia gia thở nhẹ ra, cứ lập đi lập lại: “Ko có gì...” Tôn tử rất đơn thuần cùng ngốc nghếch. Nói nhiều lại thành ra ù ù cạc cạc ko lại hiểu rõ cho coi.

Lại nghĩ cách khác, tôn tử si ngốc trì độn cũng chưa chắc là chuyện ko tốt.

Nhân dễ lừa dễ gạt, như vậy ko cần phiền não, như 1 hài tử rất dễ bảo. Tâm nguyện lớn nhất lúc sinh thời của lão là có thể thấy hài tử này được người yêu thương.

Hác Cổ Nghị nhìn gia gia mỉm cười, nói như đinh đóng cột: “Con sẽ nghe lời.” Cậu sẽ thật ngoan ngoãn để ko làm gia gia thất vọng.

Hác Cổ Nghị vừa mới bước vào trong phòng, đã nghe âm thanh nanh ác của quỷ truyền vào màng nhĩ — “Người làm gì đó, mau đến đây!” Hoa Quỳnh ko hề có hảo ý nhìn trừng trừng con chuột ngốc. Đợi chờ mỗi mồn, xem chút nữa là đi trối nó đến đây rồi.

Hoa Quỳnh giống như 1 con báo trong trạng thái săn mồi. Đôi mắt sắc bén nhìn vật nhỏ đang đến gần, chuẩn bị vồ lấy.

Hác Cổ Nghị thấy quỷ phùng mang trợn mắt, đang nằm trên giường gỗ mà phát tiết. Thế là, cậu bắt đầu giải thích. Cái miệng nhỏ nhắn lí nha lí nhí 1 hơi 1 hồi...

“...Nếu ko bắt mấy bé gà con cho lão gà mái giữ..... thì con chó vàng lớn... Thuốc của gia gia cũng nóng lắm...”

“Im miệng!” Hắc đầu thềm quan tâm đến mấy chuyện dài dòng lý sự này. Con chó nhà hàng xóm ăn gà thì có liên quan gì đến hắn. Càng ko cần biết lão phế vật ở cách vách có hay ko nữa đêm ho khan. Lão chết sớm là giải thoát. Quần áo ngày mai có thể từ từ giặt mà. Con chuột thối trước mắt cần phải giải trừ hỏa nhiệt cho hắn cái đã.”

“Mau cởi hết quần áo ra.” Hắc vội vàng mệnh lệnh, sớm đã ko chờ được nữa rồi.

“Tại sao?” Hắc Cổ Nghị gương mặt ngậy ngô, hồn nhiên ko biết nguy hiểm đang đến gần. Đơn thuần thiện lương ko biết người khác có ý xâm phạm mình.

Hoa Quỷ cười như con mèo đang ăn vụng. Đôi mắt ma mị lóe lên tia tinh quái. Dụ dỗ nói: “Bởi vì mùi vị của người ngon lắm, ngọt như kẹo vậy đó.” Hắc ăn gian nói dối gạt cậu lên giường.

Nhắc tới kẹo, Hắc Cổ Nghị trong lòng bỗng nhiên cảm thấy ngọt ngào. “Tôi thích ăn kẹo lắm nha...Mà chỉ có Phụng Tiên tỷ tỷ mới cho tôi kẹo ăn thôi...”

“Àh, sau này ta cũng sẽ cho người ăn kẹo nữa nga” Hoa Quỷ đầu óc nhanh nhạy, lấy kẹo lừa đứa ngốc này đến với mình, còn có thể...

“Thật hả?” Hắc Cổ Nghị gương mặt vui vẻ mong chờ. “Ông cũng sẽ giống như Phụng Tiên tỷ tỷ đối với tôi thật tốt sao?”

“Đương nhiên, chỉ cần người cởi hết quần áo ra, ta liền mua kẹo cho người ngay” Hoa Quỷ cười gian trá, ngoắc ngoắc ngón tay, dụ dỗ con chuột thối kia.

Hắc Cổ Nghị rất do dự, rõ ràng vẫn còn nhớ. “Gia gia nói nhìn lên thân thể người khác sẽ bị kim châm mắt. Ông phải quay mặt đi nga, ko được nhìn lên tôi đó.”

Hoa Quỷ chớp mắt 1 cái ngạc nhiên. Bỗng nhiên bật cười, đồng ý 1 cách sáng khoái. “Ừh.” Hắc sẽ cùng con chuột ngốc này chơi đùa. “Người mau cởi áo ra rồi đưa cho ta che mắt.”

“Ách, được” Hắc Cổ Nghị trong đầu chỉ muốn ngay lập tức cởi áo ra để che mặt con quỷ lại. Nhưng ko biết làm như vậy cũng sẽ bị quỷ nhìn thấy rồi.

Đợi con chuột cởi xong quần áo, Hoa Quỷ liền vương tay dài ra, kéo con chuột thối ngã xuống người mình.

“Ah!” Hắc Cổ Nghị dựa vào ngực hắn. Đôi lông mi vừa dài vừa cong cứ chớp lấy chớp để, nghĩ xem mình đã làm sai chuyện gì – Đường như là sắc mặt của quỷ thay đổi?

Hắn cũng thật kiên nhẫn đi. Hoa Quỷ lập tức xoay người áp con chuột thối xuống. Một tay nắm chặt lấy cằm, tay kia đem y phục bằng vải thô trực tiếp nhét luôn vào miệng con chuột. Phòng trường hợp con chuột kêu rên sẽ làm cho lão phế vật biết.

“Đừng đừng đừng...” Hắc Cổ Nghị cắn lấy vải kêu lên. Mở to mắt lộ vẻ hoảng sợ. Hai bàn tay quỷ bắt đầu sờ loạn trên người. Đây giống như lúc quỷ muốn làm loạn khi đó.

Hoa Quỷ không thềm quan tâm đến sự vùng vẫy của cậu. Một tay nắm chặt lấy 2 cổ tay của cậu, tay còn lại cởi ra hết những gì trói buộc hạ thân cậu, dùng nó trói luôn tay cậu lại.

Chớp mắt, “A...” Hắc mỉm cười hài lòng –

Con chuột thối sợ gần chết... Hắc lại càng vui vẻ.

“Ôh ôh...” Tại sao quỷ lại trói chặt cậu. Hắc Cổ Nghị lắc lắc đầu. Ngụ ý bảo quỷ thả ra.

Hoa Quỷ nâng chân của con chuột thối lên. Tiện tay cởi hài của cậu ra, ném nó xuống giường.

“Người ngu quá nga!” Một chút cảnh giác cũng ko có.

Đặt mình ở giữa vật nhỏ kia, Hoa Quỷ cúi đầu vui sướng thưởng thức sự vùng vẫy của cậu. Thật là phí hơi mà. “Chắc chắc, người ngoan chút đi.”

Hả!

Quỷ trong nháy mắt lại biến thành lệ quỷ, đáng sợ quá...

Hác Cổ Nghị đầu vẫn lắc như trống bỏi[2], cứ “Ô ô ô...” cả buổi trời ko tài nào nói được 1 câu rõ ràng, bảo quỷ đừng dọa cậu nữa.

Vật nhỏ đã hoàn toàn rơi vào tay hắn. Hoa Quỷ lập tức mở rộng hai chân cậu ra. Đôi mắt ma mị nhìn chăm chăm vào giữa hai đùi cậu. Nơi hồng hồng đó làm hắn phát điên. Giờ thì – cả người máu nóng sôi sục, ko thể ko đại khai sát giới – Dùng tay cởi ra những gì trói buộc trên người mình. Hoa Quỷ để dục vọng của mình cọ sát nơi cửa khẩu. Thân thể cử động từng chút từng chút tiến vào nơi non nớt kia. Dừng đạo nóng bỏng chặt chẽ vây lấy.

“Trời... người chặt quá.” Bên trong con chuột thối thoải mái thật.

“Ôh ôh...” Hác Cổ Nghị nhăn chặt mày. Theo bản năng đem hung khí đang nằm trong cơ thể mình đẩy ra.

“Hở... lại nữa rồi. Người thật có bản lĩnh nga.” Hoa Quỷ khen ngợi. Thân hình đưa đẩy phóng túng dục vọng. Đã vài ngày rồi phải ủy khuất đè xuống khoái lạc của mình. Từng đợt từng đợt khoái cảm vô hạn dâng lên, trong nháy mắt đã mất hết lý trí.

Thật yêu chết đi được tư vị của con chuột thối này. Hai tay hướng chân con chuột lên thật cao, cứ điên cuồng mạnh mẽ từng trận 1 — “Đừng... Ôh...” Hác Cổ Nghị mắt chảy ra dòng lệ nóng hổi, ko dám oán trách con quỷ tàn nhẫn. cậu ko ngừng động dục thân mình, tựa như muốn đuổi đi quỷ dưới thân. Hạ thân như bị xé rách thật đau...

Quỷ là gốc quỷ, cái vật cứng rắn cứ làm loạn. Còn lấy quần áo nhét vào miệng cậu nữa “Ôh ôh...” Cậu đau quá...

Hoa Quỷ đã rơi vào cảnh giới cuồng loạn. Đôi mắt yêu mị chỉ thấy có người trước mắt. Môi nhẹ nhàng hôn lên đôi chân mày đang nhăn chặt của cậu. Giọng lạc hẳn đi: “Người thật giống kẹo ngọt....”

Hác Cổ Nghị đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Đôi mắt ướt đầm mơ hồ nhìn dung mạo đặc biệt của quỷ. Hai tay cậu đã bị trói, bất luận thế này cũng ko thể đẩy được cái thân thể đang áp trên thân.

Hắn không hiểu sao quỷ cứ làm loạn mãi như vậy...

Làn môi mỏng lướt nhẹ qua lông mi của cậu. Nhìn đôi mắt trong suốt của con chuột thối đang mờ lung. Sâu thăm thẳm như ko thấy đáy. Hoa Quỷ khoe môi cong lên, lòng vô cùng đắc ý khi đã đùa giỡn được con chuột.

Hắn đỉnh sâu vào, kéo dài tư vị ngọt ngào khi cùng với con chuột thối. Dục vọng điên cuồng ko cách nào dừng lại được – 1 lúc sau, Hác Cổ Nghị rơi vào hôn mê, ý thức dần dần rời khỏi. Hình ảnh của quỷ cũng từ từ mất đi trong mắt. Toàn thân đau nhức mềm nhũn, hai tay cũng buông ra, mắt khép lại còn động dục nước mắt. Cả người mất đi tri giác, ngất xỉu...

Mờng đau quá...

Cảm thấy hạ thân ẩm ướt, Hác Cổ Nghị vẫn còn nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra đêm qua – Ah!

Quỷ lại làm loạn...

Hai mắt hồng hồng nhìn hình dáng của quỷ gần hơn bao giờ hết. Mặt hắn còn gác lên người cậu nữa. Hô hấp điều đặn, đang ngủ rất ngon...

Hác Cổ Nghị cả người trần trụi bò lại mép giường. Chớp mắt 1 cái Bạch — ngã ngay xuống giường – “Ây da”.

Cậu hoảng hồn kêu lên. Ngay lập tức che miệng mình lại. Rất sợ hãi khi thấy quỷ động dục.

Trong lòng ko dám, ko dám kêu bậy. Cậu hít sâu, lại thở ra — chậm rãi đứng dậy, liếc liếc về phía giường của con quỷ dò xét. Vẫn còn đang ngủ say. Hác Cổ Nghị lặng lẽ rút ra khỏi giường bị quỷ nằm lên trên. Lúc này, toàn thân cậu đổ mồ hôi lạnh, cử chỉ rón rén như ăn trộm...

Cậu chỉ sợ quỷ coi cậu như nơi để đi tiểu. Quỷ so với cậu còn gốc hơn nữa nga.

“Ân...” Hoa Quỷ nhẹ giọng kêu. Trầm trầm nói: “Người là kẹo....”

Ách, ai là kẹo?

Hác Cổ Nghị sững sốt hỏi. Nhất thời quên mất mình vẫn còn đang cầm cái khối trong tay.

Cầm thấy tay đau đớn, Hác Cổ Nghị trong nháy mắt nhắm chặt mày. Đôi lông mi rậm rạp của Hoa Quỳnh mở ra chớp chớp vài cái. Đôi mắt yêu mị lộ ra 1 tia nguy hiểm sắc nhọn như dao.

Hết hồn!

Đầu Hác Cổ Nghị nhất thời trống rỗng, cứ lấp ba lấp bấp: “Tôi... tôi chỉ muốn... lấy lại... xiêm y.”

“Cút...” Giọng nói hồn hậu chưa nói hết câu đã nuốt vào. Hoa Quỳnh thấy cậu trước mắt. Cẩn thận quan sát con chuột thối đang muốn chạy trốn. Đầu cảm thấy quá mê hoặc giống như lúc mình nhìn thấy con chuột đang ngủ vậy...

Không khỏi buồn bực vì mình ko sao kiềm chế được. Con chuột thối thật có bản lĩnh làm cho hấn phải phả lệ. Hoa Quỳnh nhanh như chớp kéo con chuột lên giường áp xuống dưới.

Hách!

Hác Cổ Nghị cả người cứng đờ ngay cả đến thở còn ko dám. Tâm trạng vô cùng, vô cùng kinh hoàng. Nắm chặt khối tử trong lòng bàn tay đang ướt đẫm. Người dán chặt vào giường mặt cho người khác xâm lược. Lòng rất sợ hãi, ko biết quỷ có còn muốn dùng vật cứng rắn kia làm loạn nữa hay ko?

Hoa Quỳnh dùng chân kẹp chặt, mở hai đùi của con chuột thối ra. Lòng ngực rộng lớn dần dần áp chặt lấy người ở dưới thân. Tay nắm chân cậu gác lên mép giường. Ánh mắt suông sả nhìn vào nơi tư mật. Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve nơi non mềm đó. Ngay lập tức cảm nhận được sức hút.

“Dừng động đây” Hấn cảnh cáo.

Hác Cổ Nghị sợ đến nỗi ko dám nhúc nhích. Thật biết nghe lời.

Ngón tay Hoa Quỳnh nhẹ nhàng quét quét lấy dịch thể còn dính đầy nơi cấm địa. Đây là kiệt tác của chính mình. Ko tự chủ được, dưới bụng lại nóng lên. Hơ! Hoa Quỳnh hít sâu 1 hơi.

Trước mắt hấp dẫn như vậy. Hấn ko muốn làm mình bị ghen mà ko phát tiết. Vậy thật ỷ khuất nga.

“Ah — ”

Hác Cổ Nghị vừa kêu được 1 tiếng thì đã im bật lại bởi bàn tay của Hoa Quỳnh. Giờ đây cậu chỉ còn thút thít: “Ồ ồ... Ko thể...”

Hoa Quỳnh mạnh mẽ khẳng định — “Có thể” Hấn cười cười nói.

1 tay hấn ôm chặt thắt lưng cậu. Tay kia nắm chặt lấy chân. Dục vọng lại 1 lần nữa thuận lợi xâm nhập vào cửa khẩu mà ko bị cản trở — Chỉ cần hấn muốn, con chuột thối phải ngoan ngoãn cho hấn ngoạn.

Hơ.. Thực con bà nói, quá thoải mái...

Hác gia gia cứ tưởng cháu mình đem qua ngủ dưới sàn nhà nên ko khỏe. Vì thế hai mắt cứ đỏ hoe. Gương mặt tràn đầy mệt mỏi.

Hác Cổ Nghị đỡ gia gia ra phòng ngoài ăn cháo. Mông cậu như có lửa đốt, mỗi bước đi đều đều ẩn ẩn đau.

Cậu ko dám về phòng gọi quỷ dậy ăn sáng. Sau khi hầu hạ gia gia xong xuôi. Hác Cổ Nghị liền trốn ra sân sau cho gà ăn.

Cậu ngồi xổm trên mặt đất thì thà thì thăm. Lén bắt 1 bé gà con đặt lên lòng bàn tay, dùng ngón tay vuốt vuốt nó.

“Ah... dễ thương quá” Lòng Hác Cổ Nghị như được quét sạch hết sương mù, lộ ra nụ cười ấm áp như hoa nở buổi sớm.

Cậu lại bắt đầu đếm như thường lệ: “1, 2, 3, 4, 5 bé gà con đều đủ cả....” Nhìn đàn gà con mỡ mỗ, thật hảo khả ái.

Hác Cổ Nghị nhất thời quên mất đau đớn do quỷ gây nên vào tối qua...

Hoa Quỷ sau khi rời giường, chỉ thấy một mình lão phế vật đang ăn sáng. Trong phòng hoàn toàn ko có bóng dáng của con chuột. Hắn liền tự nhiên như ko mà bước đến sân sau. Đột nhiên thấy con chuột thối đang được đàn gà vây quanh mà mỉm cười. Nụ cười thật khờ dại, thiện lương như trẻ con.

Khi thấy quỷ bước ra sân sau, nụ cười của Hác Cổ Nghị trong nháy mắt biến mất – Cứng đờ.

Hoa Quỷ nhìn trừng trừng con chuột thối đang ngả chống hông trên mặt đất. Nghe cậu kêu lên: “Đau quá...”

Vươn tay nhưng nắm hệt ống tay áo của con chuột thối. Thấy cậu hoảng loạn lui lui ra xa, cả người lập tức đứng lên, toàn thân nghiêng ngả lão đảo chạy như gặp ma vậy – Tựa như chim sợ cành cong.

Sắc mặt của Hoa Quỷ nhanh chóng xanh mét lại, mắng: “Thực con mẹ nó như là nhìn thấy quỷ ko bằng.”

Hừ!

Hắn rốt cuộc làm sao mới có thể dụ cho con chuột thối hôm nay đừng ra ngoài bán dầu nữa?!

[1] Nguyên văn: Lấy từ chuyện chim cưu không biết làm tổ, chim thước thì khéo léo nên xây tổ rất đẹp. Đến mùa sinh sản, chim cưu thường đẻ trứng vào tổ chim thước. Sau đó chim con lớn lên, do kích thước của chim cưu lớn hơn nên giành luôn tổ của người ta. Câu này ý nói mấy người dùng vũ lực để chiếm nhà hay địa vị của người khác.

5. Chương 5

Tửu lâu

Trong phòng bí mật, Hoa Quỷ mặc 1 chiếc áo choàng bằng tơ lụa màu trắng, thắt lưng có gắn ngọc quý. Thần thái quý phái tự nhiên cùng người khác bàn bạc chuyện mua bán.

Giữa tiệc rượu, hắn ăn toàn mỹ thực. Tửu lâu này nổi tiếng với các món ăn ngon, trong đó đặc sắc nhất là món Tần thị huân nhục[1], vốn là nơi yêu thích của mấy kẻ sành ăn.

“Hoa gia, thường ngày ngài thích ăn món huân nhục này lắm mà. Hương ko nồng, dai nhưng ko dính, có mỡ nhưng ko béo, có thể nói là độc nhất vô nhị về khẩu vị nga.” Vĩnh Kỳ là ông chủ của cửa tiệm giới thiệu xong ngay lập tức đẩy đĩa huân nhục tới trước mặt Hoa gia. Ý đồ muốn nịnh hót 1 cách rõ ràng.

Có ai mà ko biết, lão thật giống như chó nịnh chủ. Ko thể ko vì mấy bữa ăn mà khom lưng uốn gối.

“Ân, cũng ngon.” Hoa Quỷ cười như hồ ly, lão già mưu sâu kế độc Điền Vĩnh Kỳ này rốt cuộc là muốn gì đây?!

“Hoa gia... ngài thích ko?”

“Cũng tạm tạm.” Hắn ngày nào cũng ăn sơn hào hải vị đến nỗi ngán tận cổ rồi. Một chén cháo trắng thanh đạm thật khiến người ta hoài niệm – con chuột thối còn gấp cho hắn 2 miếng đồ ăn nữa nha. Bất luận là sắc hương vị đều hoàn toàn khác xa. Đó chính là miếng ăn sạch sẽ.

Giờ đang giữa trưa, nghĩ thầm nhất định là con chuột thối kia đang ở chợ ăn bánh bao. Nơi đó cũng cách tửu lâu này ko xa lắm. “Ah...” Tiểu dân bình thường nơi phố chợ cũng hiếm khi có cơ hội đến tửu lâu ăn uống – Nói gì đến cái hạng nghèo xác xơ như cậu ah, ngốc ơi là ngốc...

“Điền lão bản, có gì thì nói mau lên. Ta còn có việc phải đi.”

“Ách, là như vậy....” Điền lão bản trong lòng bất an, thấy Hoa gia cũng ko phải dễ hầu hạ. Lão lập tức báo cáo tình hình kinh doanh của cửa hiệu. Bất luận là vải vóc hay hàng hóa Nam Bắc cho đến mấy món đồ cổ, trà khô.....

Hoa Quỳnh mím môi ngồi nghe. Lòng đoán chắc, hỏi: “Lão muốn chuộc lại cửa hàng chứ gì?”

Hiện tại, theo lý thường thì Vĩnh Kỳ cũng là 1 đại gia trong giới kinh doanh. Trong mắt mọi người thì sự nghiệp của hắn ko ngừng phát lên. Nhưng có mấy ai ngờ, ba năm trước cửa hàng tư nhân của Vĩnh Kỳ vì vận chuyển vàng trái phép (giống như rửa tiền của mình bây giờ đó mà ^.^) mà gặp nguy cơ, chực chờ phá sản.

Đôi mắt yêu mị liếc ông chủ Điền 1 cái. Bộ dáng đứng là phì nộn ngu ngốc. Lão thật y như là cẩu mà. Điều hắn cần là y có thể vì duy trì cuộc sống mà bán đứt cửa tiệm. Về mặt tiền bạc... ai có nhiều thì người đó có quyền thôi.

Hoa Quỳnh liền cảnh cáo: “Lão có biết ta làm nghề gì để kiếm sống ko hả. Nếu ko có chút thủ đoạn, sao có thể duy trì nổi Trích Tinh lâu. Ta ko phải là người tốt bụng hay giúp đỡ người khác đâu. Lão chỉ cần tận tình làm tốt bổn phận của mình là được. Ta sẽ đối đãi công bằng với lão ngay.”

Dụng ý rõ ràng, y chỉ cần quản lý cửa hàng cho tốt, củng cố vững chắc cho Trích Tinh lâu. Khách đến nơi này ko giàu thì sang, ngoài ra thì còn có hạng nào nữa đâu... Trích Tinh lâu luôn là địa điểm tốt nhất để khách nhân bàn chuyện kinh doanh mua bán. Mà hắn bắt quá cũng dưỡng thêm 1 con cẩu mê tiền mà thôi.

Ít ai biết được, ông chủ thực sự đứng sau lưng Vĩnh Kỳ là ai. Hoa Quỳnh cứ nhường cho ông chủ Điền cũng chẳng thềm ra mặt làm gì. Cũng dám chắc lão ko bao giờ dám 1 tay che trời.

Nếu không, lão chỉ có con đường chết, hoặc lê lết ngoài đường làm ăn mày là cái chắc.

“Đương nhiên là vậy, là vậy mà” Ông chủ Điền dùng tay áo lau lau mồ hôi lạnh ko ngừng toát ra trên trán. Ấn ý trong lời nói của Hoa gia, lão nghe xong đương nhiên là hiểu rõ.

“Chờ mục đích của ta đạt được rồi. Ta sẽ tự trả cho lão số vốn ban đầu. Cũng đừng quên, giao ước của chúng ta. Nội dung trong đó, chắc lão cũng hiểu rõ ràng chứ?”

“Không không không, tiểu nhân hiểu rõ, nhất định hiểu rõ mà....”

“Vậy là tốt rồi.” Hoa Quỳnh liếc thấy ly rượu trên bàn, còn chưa đụng đến, cảm thấy đầu óc vô vị.

Hắn đứng lên, ném lên bàn 1 tờ ngân phiếu, lập tức quay đầu đi ko thềm nhìn lại cái nào.

Ông chủ Điền đợi người ra khỏi phòng rồi, thì gơ bàn tay béo nít cầm tờ ngân phiếu trên bàn lên. Hai mắt híp lại, chăm chú nhìn vào đó, thâm tính – “Ha ha...” Hai mắt của lão cười ko thấy trời đất: Hoa gia quả thật hào phóng.

Hoa Quỳnh đứng ở phố đối diện nhìn con chuột thối đang bán dầu cho người khác. Người mua dầu là 1 thiếu phụ trung niên. Thấy nó nhận lấy mấy đồng tiền, cúi đầu đếm đếm – Thiếu phụ đã rời khỏi. Ánh vào trong mắt hắn là gương mặt đang nở 1 nụ cười ảm áp, hơi ngốc nghếch nhưng dường như đó là trân bảo.

Bất quá chỉ có mấy đồng còm.....

Hoa Quỳnh suy nghĩ –

Mình hôm nay vừa tiêu phí ngân lượng vượt quá số tiền con chuột kiếm được trong 1 tháng rất nhiều rồi.

Toàn thân cậu chỉ mặc quần áo bằng vải thô. Tiền lời của việc bán dầu còn ko đủ ăn nữa mà.

Lúc này, mày bỗng nhảnh lại. Đôi môi tươi cười, ko cần tô son mà vẫn đỏ thắm của con chuột nhìn thật ngứa mắt mà.....

Con chuột ngốc ko phát hiện hắn đang đứng ở trước mặt. Y trang chói mắt, vừa nhìn là biết thân phận ko bình thường rồi. Vậy mà ko thu hút được sự chú ý của nó chút nào cả.

Thật mù nội nó mà... Con chuột thối mắt bị mù rồi!

Hoa Quỳnh trong nhất thời đã bị hỏa khí bốc lên tới đỉnh đầu.

Bất giác nghe được gần đó có người rao bán kẹo hồ lô. Hoa Quỳnh dù ko muốn cũng từ từ bước lại mua kẹo.

“Cho ta 2 râu hồ lô ngào đường.”

Tiểu ca bán kẹo nói: “Hảo”. Lập tức lấy ra 2 râu giao cho khách.

“Có 3 râu tiền thôi hà.”

Hoa Quỳnh lấy từ trong ống tay áo ra 3 râu tiền định trả cho tiểu ca. Bỗng nhiên nắm chặt bàn tay lại.

“Đợi chút...” sau đó hắn lại lấy ra 1 râu bạc nhỏ, trả cho người bán kẹo, nói: “Ko cần thôi lại.”

Ách, tiểu ca bán kẹo chưa từng thấy qua khách nhân nào hào phóng như vậy, nó ko khỏi ngạc nhiên và vui mừng, mở to miệng, nói tạ ơn hết 1 hơi 1 hồi, rồi cứ nhìn mãi theo nam nhân tuần mỷ vừa mới đi. Thấy hắn toàn thân phát ra tà ý đang cười gian với người đối diện ah.

Hác Cổ Nghị thấy rõ ràng quỹ toàn thân mặc đồ trắng toát đang ở trước mặt. Lập tức theo phản xạ mà gánh lên 2 thùng dầu, co chân bỏ chạy — Quỹ quỹ quỹ... tìm tới rồi.

Cậu sợ đến xanh cả mặt. Mặc kệ trên người có bao nhiêu đau đớn mà bỏ chạy trốn chết.

“Xin lỗi... gia gia, con ko thể nghe lời người được, quỹ thật đáng sợ.....” Quay đầu thấy quỹ vẫn còn đang đuổi theo, Hác Cổ Nghị liền trốn vào 1 hẻm nhỏ. Cuối cùng mới phát hiện, là hẻm cụt?!

Cậu hoảng sợ kêu lên: “Sao lại là hẻm cụt?!”

Hác Cổ Nghị nhìn lung tung, hai bên là vách tường, ngẩng đầu lên chỉ thấy mặt tường cao ngất. Cậu vội vàng, bỏ thùng dầu xuống, leo lên trên, cố gắng nhảy qua tường, khẩn cấp như bị chó lớn rượt tới — Hoa Quỳnh đuổi theo cậu sát gót, ko khỏi ngạc nhiên sửng sốt!

Được 1 lúc, hắn nhả mào, đôi môi bạc tình mỉm cười thật tàn ác – Con chuột thối còn muốn trốn hắn, cố nhón chân mà nhảy nhảy lên bức tường cao hơn mình 1 cái đầu. Sao ko chịu nhìn xuống đất chứ?

Hắn đá thùng dầu 1 cái, nghiêng đầu nhìn thử xem con chuột leo tường đã thấy mệt chưa?

Thực mụ nội nó, ko biết an phận gì hết mà!

Con chuột thối tránh hắn như trốn nợ. Hoa Quỳnh chỉ biết lắc lắc đầu, “Chắc chắc.....” Cảm thấy có chút buồn cười – Trò mèo vườn chuột này đem đến cho hắn nhiều vui thú mà có bao nhiêu tiền cũng ko thể nào mua được.

Mất thấy quỹ ở phía dưới, Hác Cổ Nghị sợ đến nổi cả người mềm nhũn, té luôn xuống đất.

Mông cậu tiếp đất rất đau. Nhả mào, đôi môi như cánh hoa kêu lên 1 cái.

“Người trốn cái gì?” Hoa Quỳnh ko chút hảo khí hỏi. Mắt liếc liếc con chuột kia ko hề có tí xíu xiêu nào đồng tình. Con chuột thối lại làm thân thể mình dơ bẩn đến thảm hại nữa rồi. Thực con bà nó. Sao cậu lại sợ hắn như vậy chứ...?!

Hác Cổ Nghị ngẩng đầu lên rồi lại cúi xuống nói: “Tôi sợ.....” Cậu nói chuyện quá thành thật. Mắt hơi khép hờ nhìn chân của con quỹ, cả người run rẩy như lá vàng gặp gió thu. Mãi 1 lúc lâu mới bình tĩnh lại được 1 chút.

Tay lần lần đến mép tường đỡ thùng dầu bị đá ngã lúc nãy lên — “Áh, thùng dầu của tôi.....” Hác Cổ Nghị ngẩng mặt lên. Đôi mắt trong suốt cầu xin: “Đừng hung dữ với tôi mà... Tôi sẽ nghe lời...” Cậu bắt đầu hối hận ko ngừng lăm nhăm trong đầu — “Tôi sẽ giặt quần áo cho ông, sẽ nấu thêm cơm, sẽ rót nước, còn giúp ông cõng hài nữa...”

Con chuột thối bị dọa cho hoảng hồn, ăn nói loạn xạ lên hết... Đến 2 thùng dầu cũng quên coi trọng luôn. Cứ khẩn trương van xin hắn tha thứ. Hoa Quỳnh “hừ!” 1 tiếng “Kêu cái gì mà kêu, ta không muốn người bán dầu ở chợ nữa, mau về nhà đi.”

Nói vậy là sao, Hác Cổ Nghị ngạc nhiên vô cùng – Quỹ ko muốn cậu kiếm tiền sao?

Hoa Quỳnh mình cũng cảm thấy kinh ngạc – Nói chuyện quỷ quái gì ko biết. Con chuột thối bán dầu ko bằng hần đánh rằm 1 cái!

“Không bán dầu thì ko có tiền... ko có tiền thì ko thể mua thuốc cho gia gia uống được. Tôi ko nghe lời ông nói đâu. Tôi phải kiếm tiền nữa... Nếu ko sẽ ko có cơm ăn đó...” Cậu ko dám mua kẹo, không dám mua mấy thứ quý giá, ko dám mua lão gà mái về nuôi để đẻ trứng.

“Lão gà mái cũng sẽ ko đẻ trứng...” Cậu cũng thật buồn rầu, “Sân sau sẽ ko bao giờ, ko bao giờ..... có mấy bé gà con nữa. Tôi cũng sẽ ko thể nhìn mấy bé gà con dễ thương kia nữa...”

Gương mặt tuần mĩ lại một lần nữa vô cùng ngạc nhiên “Người nói chuyện ngu xuẩn gì vậy?” Ko có tiền thì liên quan gì đến gà mái?

Ko thể hiểu nổi sao đứa ngốc này lại có thể liên hệ giữa gà mái và tiền.

Hay là cậu đang tính xem gà mái có đẻ trứng ko?

Thực ăn nói nhảm nhí mà... Hoa Quỳnh khẽ cắn môi, lần thứ ba kinh ngạc sao mình lại cứ suy nghĩ đến mấy lời nói của đứa ngốc kia chứ — Gà?

Khi về có thể cắt cổ, làm thịt. Vậy là có thêm đồ ăn rồi.

“Tôi muốn dưỡng gia gia, muốn nuôi gà, còn phải chú ý con chó vàng hay lén ăn trộm gà.....” Hác Cổ Nghị liền giải thích cho quỷ hiểu rõ vấn đề: “Tôi muốn bán dầu để kiếm tiền...”

Hoa Quỳnh thấy cậu đang bò bò đến chỗ thùng dầu. Gương mặt tuần mĩ nhất thời biến sắc. Lập tức thốt lên: “Người không cần lo chuyện ko có tiền, ta sẽ cho người.”

“Ách... tại sao vậy?” Hác Cổ Nghị gương mặt ngu ngơ. Quỷ ko có mua dầu, sao lại muốn cho cậu tiền?

Hoa Quỳnh ngồi xổm xuống, nhìn vẻ mặt ngu si của cậu. Chắc là ko hiểu câu nói hỏi nãy rồi. Hần liền ăn gian nói dối gạt cậu, “Bởi vì ta thiếu tiền người nhiều lắm nha. Lần trước người đến chỗ ta ngủ thì phải trả tiền cho ta. Hiện giờ ta lại nhà người ngủ, thì phải đem tiền cho người rồi. Vậy đã hiểu chưa?”

Hần đương nhiên ko muốn con chuột thối sẽ sợ mình. Trong đầu chỉ toàn nghĩ đến việc phải làm cách nào để dụ cho con chuột này đồng ý vui vẻ cùng hần. Kia còn có gì vui thú hơn nữa chứ.

Trước giờ chỉ có hần chán chê người khác, chứ chưa bao giờ bị ai quên bỏ cả. Chỉ có con chuột thối này là ko biết rõ ràng, lần nào cũng muốn trốn khỏi tay hần. Đành phải làm thế vậy!

Hoa Quỳnh đem ra 2 xâu hồ lô. Giọng ngọt ngào dụ dỗ: “Ta còn sẽ mua kẹo cho người ăn nữa nga.” Cũng được lắm. Hần chưa bao giờ dùng tiền để gạt ai cả. Chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay, là có 1 đồng người dính lại, thỏa mãn nhu cầu của hần ngay.

Hác Cổ Nghị nhìn ko chớp mắt vào 2 cây kẹo trước mắt. Cậu gơ tay đếm đếm, “Có tới 10 viên lận” kẹo có màu đỏ, bên ngoài còn áo 1 lớp đường trong suốt lấp lánh. Mới nhìn đã biết là ăn thật ngon. “Cho tôi thiệt hả?”

“Đương nhiên.”

Hác Cổ Nghị gật gật đầu, cầm lấy kẹo từ tay hần. Trong lòng dấy lên cảm giác ngọt ngào.[2]

Hoa Quỳnh thấy cậu cười tít mắt mà tiêu hết tức giận. Con chuột thối thật sự là rất dễ lừa gạt. Chỉ có 2 xâu hồ lô đã khiến cậu quên sợ hãi.

“Ta sẽ đối với người thật tốt.” Có trời mới biết khi hần nói câu này mặt ko đỏ, tay ko run. Chỉ cần có thể khiến cho con chuột thối ko phản kháng lại sự đụng chạm của hần, ko mỗi lần thấy hần đều như nhìn thấy quỷ mà chạy mất. Hần sẽ ko tiếc dùng chút thủ đoạn lừa mình dối người — bình bát yếm trá[3], huống hồ hần lại là gian thương – Hần ko phủ nhận chuyện đó.

“Sao hả? Đồng ý ko?” Hoa Quỳnh thần sắc rạng rỡ, đôi mắt yêu mị hơi cười cười. Y hết như con chồn chuẩn bị bắt gà. Nhưng lòng cũng đầy bất an — “Mau nói được.” Hần thúc giục.

Quỷ muốn đối xử tốt với cậu.

Ánh mắt nghi ngờ do dự ko giấu nổi sự ngạc nhiên. Cậu chỉ sợ quỷ dùng cái cứng rắn của hắn làm cậu đau...

Hác Cổ Nghị mấp máy môi nói: “Ông ko cần đối xử tốt với tôi.” Quỷ so với cậu còn ngốc hơn, nên mới hung dữ như vậy. “Ông đừng ngủ ở nhà tôi nữa có được ko?” Cậu ko muốn ở cùng 1 chỗ với quỷ.

Hoa Quỷ thoáng chốc mặt mày xanh ngắt, dùng tay nắm chặt lấy áo của con chuột thối nhấc lên trước mặt hắn — thực mụ nội nó mà có can đảm cự tuyệt đặc thù đả ngộ của hắn hả!

Hách!

Hơi nóng cứ liên tiếp phả vào má, Hác Cổ Nghị mở to đôi mắt trong suốt vô tội, há miệng thở gấp — “Sao hả, ta mới ở nhà của người có 1 ngày thôi, đã tính phải sạch nợ rồi sao?” Đôi mắt âm hàn nhanh chóng tỏa sát khí nhìn con chuột ko biết sống chết kia. “Bộ ta đáng sợ lắm sao?” Thật là làm cho lửa giận của hắn lên tới cực điểm!

Con chuột thối thật ra cũng ko hiểu rõ cho lắm giữa 2 người bọn họ là ai thiếu ai. Chưa kịp suy nghĩ thì cổ đã bị hắn túm chặt lấy rồi.

Hắn cao hứng ngoạn, sẽ ko cho con chuột nói không!

Đồng tử mở lớn hết cỡ thấy được gương mặt phóng đại của quỷ đang từ trắng biến thành xanh. Từng luồng lạnh khí phun lên má, Hác Cổ Nghị sợ đến 3 hồn 7 vía đều bay mất, giờ cậu y như cái xác ko hồn.

Con chuột thối nhất thời biến thành người câm... Hoa Quỷ liền bỏ đi sắc mặt khó coi. Đôi môi bạc tình liền đặt lên miệng cậu. Đôi mắt xinh đẹp khép lại, bắt đầu thực hành suy nghĩ của mình — Muốn phạt cái miệng chỉ biết nói lời ngu xuẩn của cậu...

Hách!

Quỷ... muốn cắn người...

Hác Cổ Nghị lần thứ hai bị dọa, toàn bộ hồn phách đều thu lại, ko dám nhút nhít nữa. Bị cắn đau, cậu chắc chắn rằng quỷ có ranh năng nhọn hoắt rồi.

Ngấu nghiêng cắn hút. Làn môi mỏng ko mấy ôn nhu mà nhắm nháp cái miệng nhỏ nhắn kia. Tư vị cũng ko tệ đi.....

Hoa Quỷ cuối cùng cũng buông tay, môi cũng đồng thời rời ra.

Mắt hơi híp lại nhìn đôi môi đỏ mọng như cánh hoa kia, “Àh...” Con chuột thối 8 phần là chưa bị ai hôn qua rồi. Hai người bọn họ ko phải tám lạng thì cũng nửa cân ah.

Hác Cổ Nghị hầy còn ngây ngốc hồi lâu... Trước kia chỉ có mấy bé gà con thỉnh thoảng mới tới gần miệng của cậu thôi ah. “Miệng của tôi ko có gì hết nha.”

“Ta kiểm tra rồi.” Hoa Quỷ phút chốc làm ra vẻ nghiêm trọng[4] giống như mẹ ghẻ vô cùng nanh ác cảnh cáo con chồng “Người ko được để người khác làm như vậy với mình, nghe chưa. Nếu ko...” Hắn kề sát má con chuột thối, ánh mắt như muốn giết người, nghiêng răng nói: “Ta sẽ lột da của người ra cho coi!” Tuyệt đối ko để người khác đụng đến món đồ chơi mà hắn đang cực kỳ thích này.

Con chuột thối là 1 đứa ngu ngốc. Hắn liền dặn dò rõ ràng: “Người cũng ko được để người khác thoát khỏi đũa bôn, chỉ mình ta mới có thể thôi.”

Hác Cổ Nghị cuối cùng cũng tìm về được lưới của mình, hỏi: “Đũa bôn là gì?”

Sắc mặt Hoa Quỷ trong chớp mắt trở nên xanh mét. Xém chút nữa là đè con chuột thối đang mò hôi đầm đìa do bán dầu xuống mà thực hành rồi. Thật mụ nội nó mà, mất hết bao nhiêu công sức để giải thích. “Người đúng là ngu ko thuốc nào chữa nổi! Sáng nay đã đã làm như thế nào với người hả?”

“Ông làm vậy.” Hác Cổ Nghị thật tình nói.

“Tôi đâu phải là chỗ để đi tiểu chứ.” Cậu càng quả quyết là quỷ ko được bình thường rồi.

“Chỗ đi tiểu ở ngay sân sau kia.” Lần thứ hai nhắc nhở.

“Của ông thật ko giống như người khác, cứng quá hà. Hay ông đến đại phu xem thử đi.” Cậu đề nghị.

Lập tức nghĩ ngay đến chuyện trọng yếu. “Ông sẽ bị đại phu lấy cây kim dài châm cho coi.”

Hoa Quỳnh giật mình, sắc mặt từ xanh nhanh chóng chuyển sang đen... Trong đầu ko cách nào tiêu hóa nổi mấy lời ngu ngốc của con chuột. Loáng thoáng muốn đập nát bức tường trước mặt.

Hắn giận dữ hét lên — “Ngươi thật quá sức ngu ngốc rồi!”

“Ồ...”

Hác Cổ Nghị gơ 2 bàn tay còn đang cầm kẹo lên che lỗ tai bị âm hưởng đó làm cho ong ong ang ang lên. Đôi mắt trong suốt chứa đầy nước chớp chớp, răng cắn chặt lấy đôi môi đỏ tươi, ko dám nói chuyện hay động đậy gì hết.

Hoa Quỳnh thật muốn bóp chết cậu!

Đôi mắt yêu mị hướng ra ngoài hẻm nhỏ. Người ngoài vì tiếng gào thét của hắn mà quay lấy ngó nghiêng – Muốn làm gì hả... Hoa Quỳnh đứng lên, hai tay khoanh trước ngực: “Có chuyện gì ko?” Hắn đang dạy cho con chuột thói hiểu rõ gian tình giữa hai người. Mấy người khác mắc mớ gì xen vào!

Trong hẻm nhỏ. Người ta liếc 1 cái là biết ngay đó là Hoa gia và gốc tử bán dầu.

Bất quá, chẳng có ai dám thấy chuyện bất bình mà rút đao tương trợ. Người nào người nấy đều sợ đụng chạm đến Hoa gia sẽ chết thật khó coi.

Gần đây nhất, từ thực tứ cho đến tửu quán, từ đầu đường cho đến xó chợ đều đồn thổi hoa khôi của Trích Tinh lâu – Phụng Tiên cô nương bị giá về làm vợ cho người mạnh về gạo bạo về tiền là Chương Đằng.

Cũng ko biết từ đâu có tin tức là Phụng Tiên vì gốc tử bán dầu kia mà đắc tội với Hoa gia. Nên đã bị hắn thẳng tay đẩy đi.

Tân khách ra vào Trích Tinh lâu trong 1 buổi tối thôi cũng hơn trăm người. Chỉ cần hơi có tiếng gió 1 chút thì giống như lửa cháy củi khô truyền đi ko biết bao nhiêu mà nói.

Này cũng khó trách Hoa gia tìm thằng gốc tử bán dầu này để phiền hà.

... Nhân đơn thuần chỉ là 1 đứa gốc, cái gì cũng không hiểu. Trên đường đi thường hay bị người lớn và trẻ nhỏ giễu cợt, ấy vậy mà cũng ko hề phiền hà gì.

Sớm thấy ko có chuyện gì hay ho. Mấy người tò mò liền từ từ tản ra, ko dám đứng xem huyền ảo, tránh họa vô đơn chiếc.

“Này cũng biết điều lắm ah.” Hoa Quỳnh lẩm bẩm nói.

Quay người nhìn lại thấy con chuột thói vẫn còn ngây ngốc ngồi dưới đất. Liền trở về vấn đề chính: “Ta bảo ngươi ko được ra ngoài bán dầu nữa, đã hiểu chưa?” Con chuột ngay cái cứng rắn kia còn ko biết là cái gì nữa. Sau này nếu có làm tiếp, hắn cũng sẽ ko gấp gáp từ từ giải thích cho nó biết đùa giỡn là gì?

Hác Cổ Nghị há miệng do dự 1 lúc lâu, nhìn nhìn cây kẹo trong tay, lại thấy yêu cầu của quỷ cũng hấp dẫn quá.

“Nhưng mà... gia gia nói ko thể tùy tiện lấy tiền của người khác. Trừ phi đại thẩm đến mua dầu, hoặc lão bà bà, hay hòa thượng trọc đầu, còn có tú bà mặt xanh xanh đỏ đỏ nữa nha” Mà gia gia cũng dặn cậu phải nghe lời của quỷ nữa.... Hác Cổ Nghị cảm thấy rất khó xử.

“Tôi muốn kiếm tiền mà cũng muốn nghe lời ông nữa.”

Hoa Quỳnh ko muốn khó dễ cậu nữa, hòa hoãn nói “Ta cho ngươi đi bán dầu nữa ngày. Đến giữa trưa thì phải trở về. Vậy thì lão gia gia cũng sẽ có người làm bạn. Còn ko lỡ như lão gia gia của ngươi bị té gãy chân, hoặc bị thương gì đó, thì phải làm sao bây giờ?” Hoa Quỳnh bắt đầu nói dối.

Lão phế vật là con cờ cho hắn thương lượng. Nếu ko thì hắn cũng mặc kệ là lão sống hay chết luôn.

Hừ! Hắn vì lừa gạt đứa gốc này, mà dụng tâm ko tiếc gì rồi.

Hác Cổ Nghị nghe hần nói xong thì hoảng hồn. Trong lòng bỗng nhiên xuất hiện lo lắng. Khẩn trương nói: “Gia gia ở trong phòng ngủ, đến trưa mới đi ăn cơm, có khi sẽ cùng lão bà bà gần đó nói chuyện phiếm ở phòng ngoài. Lỡ như... gia gia đi đường bị té... Hả! Tôi muốn về nhà để nhìn gia gia ngay mới được.”

Hác Cổ Nghị chớp mắt 1 cái đứng thẳng lên, gánh 2 thùng dầu dưới mặt đất lên vai, chạy vội ra ngoài hẻm nhỏ — Thoảng chốc đã quên mất sự tồn tại của quỷ, càng ngày càng chạy xa khỏi hần.

Hoa Quỷ đứng yên tại chỗ, đôi mắt yêu mị híp lại. Trong lòng ko có tư vị gì hết...

Con chuột thối chạy như bay, vì lão phế vật...

Tay nắm chặt lại, hần ko khỏi độc ác nguyên rủa: “Lão phế vật sao ko sớm chết cho rồi đi.”

Hác gia gia thấy cháu mình về nhà thì ko khỏi ngạc nhiên hỏi: “Cổ Nghị, sao con về nhà vào lúc này?” Chẳng lẽ bị người ta hiếp đáp, hay là đã bán hết dầu rồi?

“Con về để xem thử coi gia gia có té ngã ko?” Hác Cổ Nghị buông thùng dầu xuống, để 2 xâu kẹo hồ lô lên bàn. Cậu khẩn trương hỏi gia gia: “Gia gia ko sao chứ? Có bị té ngã ko?”

Hác Cổ Nghị xem xét thân thể gia gia 1 lượt. Cẩn thận nhìn đầu gối gia gia xem có bị thương hay ko?

“Không có bị rách da... gia gia ko có bị gì hết.” Cuối cùng cũng yên lòng, Hác Cổ Nghị vui vẻ cười 1 cái, đỡ gia gia đến ghé dài ngồi xuống, hỏi: “Gia gia ăn cơm chưa?”

Hác gia gia ngồi xuống trả lời: “Vẫn chưa.”

“Con lấy bánh bao cho gia gia ăn.”

Hoa Quỷ chưa kịp bước vào cửa, đã thấy con chuột biến mất ở cửa sau. Hần ko khỏi bĩu môi. Trong phòng này, cái gì cũng ko vừa mắt hết ah.

“Ách, đại gia, ngài cũng về rồi àh.”

Hoa Quỷ “Ân.” 1 tiếng. Cặp mắt hồ hững hiếu lão phế vật 1 cái.

Hần ngồi xuống chờ — con chuột thối đến hầu hạ mình.

Hác Cổ Nghị đến trù phòng đem đồ ăn được cất vào ***g khi sáng ra, để tất cả lên bàn. Cậu cười cười nói: “Gia gia, ăn từ từ nha.”

Cậu cũng đặt mông ngồi xuống. Mắt cứ nhìn chăm chăm vào mấy viên kẹo, cầm lên 1 xâu, vương lưỡi liếm liếm lớp đường bên ngoài.

“Cổ Nghị, con mua kẹo hồ lô àh?” Tôn tử ko bao giờ dám mua đồ bày bợ, sao lại có kẹo ăn như thế?

“Là ta mua cho đó.” Hoa Quỷ bực bội trả lời. Nhìn chăm chăm vào bộ dáng vui sướng ngu xuẩn của con chuột thối. Thật mù nội nó mà..... dễ thương chết đi được.

Trong đầu lại nổi lên ý muốn – muốn nhanh đem con chuột thối vào phòng mà thông gian ah!

Hác Cổ Nghị hơi gật gật đầu. Cậu cắn 1 miếng kẹo, đôi môi mở ra hình vòng cung, mắt tràn đầy vui vẻ nhìn vào con quỷ — tựa hồ như quỷ ko còn đáng sợ nữa vậy.

Hoa Quỷ đợi cậu rót trà, mà nhân cứ lo mãi miết ăn kẹo. Nghĩ thâm, thôi bỏ đi. Tạm thời ko chấp nhất chuyện cậu hầu hạ ko chu toàn.

Có lão phế vật ở đây thật chướng mắt. Hoa Quỷ hơi nhăn mày 1 cái. Ngắc đầu nhìn kỹ từ nền nhà cho đến nóc. Thận trọng nghĩ thâm – cho dù hần chưa ngoạn chán cái con chuột kia, cũng ko muốn ủy khuất chính mình ở trong cái nhà vừa thấp vừa nhỏ này.

Hác Cổ Nghị buổi chiều ko có ra ngoài bán dầu. Vì gia gia chỉ còn vài cái răng thôi, nên ăn cơm chậm quá. Đợi gia gia ăn trưa xong thì Cổ Nghị cũng đã nuốt hết 2 xâu kẹo hồ lô rồi.

Cậu rửa chén dọn dẹp xong cả buổi cũng ko thấy con quỷ đâu.

Hác Cổ Nghị nghĩ thâm, chắc quỷ về nhà của hần rồi.

Chớp mắt, cậu hoàn toàn quên sạch sẽ con quỷ kia, đến sân sau rửa sạch chuồng gà, nhỏ cỏ. Toàn thân dơ bẩn nhưng lại rất vui vẻ nha.

Hoa Quỷ rời khỏi nhà của con chuột thối, trên đường trở về Trích Tinh lâu thì sẵn tiện tìm thợ sửa lại mái nhà luôn.

“Hoa gia, địa chỉ ngài để lại ko phải là nhà của ngốc tử bán dầu sao...” Ông chủ thợ mộc hơi dè dặt thốt lên. Nghe đến hai chữ ngốc tử, tự nhiên sắc mặt Hoa gia lại trở nên âm trầm lạnh như băng.

“Rồi sao, nhân là ngốc tử bán dầu, nên lão ko muốn làm việc chứ gì?”

“Ách, không phải là ko muốn, nhưng....”

“Nhưng nhị cái gì?” Đôi mắt yêu mị hơi híp lại. Phát ra sát khí sắc hơn dao. Mấy cái tên thợ mộc này là thân chó nên đâu có thấy được người cao chứ gì?

Ông chủ tiệm mộc khi nghe nhắc đến thằng ngốc bán dầu, thì đã tính toán chi li. Sợ là nếu nhận công việc này thì khó mà sống được.

“Ai mà ko biết ngốc tử bán dầu là nghèo xác nghèo xơ. Bán dầu cả ngày có thể kiếm được mấy đồng bạc. Ở gần chợ này có 1 cửa tiệm tự làm dầu rồi bán luôn. Khách đến mua ở đó cũng ko phải ít. Mà thằng ngốc này lại cứ nhè mấy chỗ cạnh đó mà bán mới chết chứ. Bất luận thế nào đều ko thể ko có ít khách đi. Nó chỉ có thể dựa vào việc đi khắp nơi chào hàng. Một ngày đi khắp đầu trên xóm dưới, cũng chỉ kiếm được mấy đồng lẻ tẻ. Đã vậy còn phải nuôi dưỡng gia gia. Hai ông cháu bọn họ thật sự rất bần cùng. Ngốc tử này cũng hay nhặt mấy thứ bỏ đi từ các quầy cơm ở chợ về. Thường ngày tiền ăn đã quá khó khăn rồi, lấy đâu ra tiền sửa lại mái nhà chứ. Hoa gia, ngài có phải là đã nhầm địa chỉ hay ko?” Ông chủ giảng giải cuộc sống khó khăn của thằng ngốc cho Hoa gia biết. Trong đầu cũng có cân nhắc. Lão ko hề tin là Hoa gia cùng ngốc tử kia có dính dáng gì đến nhau.

Lão còn nhớ kỹ kể bên đó có 1 tòa nhà lớn. Với thân phận của Hoa gia, nói không chừng là quen biết với chủ nhân ở đó.

Trước kia, đã nghe ko ít người nói qua –

Tòa nhà kia là nơi cư ngụ của 1 đại gia đình. Nào là thê thiếp cùng con cái cũng ko ít nhân khẩu. Sau này, cũng ko biết là xảy ra chuyện gì, người dân xung quanh thấy toàn bộ nhà đều rời khỏi. Rồi cũng bàn quang nhìn ngôi nhà như vậy thôi. Giờ đây chắc là nó đã phơi nắng phơi mưa quá nhiều nên bắt đầu trở nên thảm hại rồi.

Ông chủ tiệm mộc đoán chắc – Hoa gia đã mua cái nhà trống ko đó, nên nhất thời nhầm địa chỉ đi.

“Lão cho là ta hồ đồ?” Hoa Quỷ nhướng mày hỏi.

Ông chủ liền lấp ba lấp bắp nói: “Ko dám, ko dám. Hoa gia sao có thể hồ đồ được, ngốc tử bán dầu kia mới...”

Hoa Quỷ nghe xong, trán đã nổi toàn gân xanh, bàn tay trong nháy mắt Rắc. bóp nát chén trà đang cầm trong tay.

Vương tay quăng 1 cái lộp bộp lộp bộp âm thanh vang lên lạnh lạnh thật chói tai.

Ông chủ nhất thời trở mắt lú lười ko nói được gì.

Hoa Quỷ “Hừ!” một tiếng. “Công việc của chúng ta ko cần bàn nữa.”

Ông chủ tiệm mộc run sợ ko thôi. Ko biết tại sao Hoa gia lại phải áo bỏ đi như thế?

“Không phải là ko muốn sửa mà... Địa chỉ này rõ ràng là nhầm rồi....” Lão thì thảo tự nói, cảm thấy rõ ràng là họa tự miệng ra – Việc kiếm sống từ nay về sau chắc là ảm đạm rồi.

Hoa Quỷ bụng đầy ắp ức nên cũng ko về Trích Tinh lâu nữa.

Hắn vòng qua chợ, mua đinh, búa, cùng vài tấm ván, tự mình khiêng về ngôi nhà nghèo nàn kia.

Trên đường đi trường ra 1 bộ mặt thối. Trong đầu chỉ nghĩ, tại con chuột thối kia làm toàn mấy chuyện khiến người ta kinh — thực mụ nội nó mà... Hắc đã bảo con chuột đừng ra ngoài bán dầu nữa rồi, tự mình làm khổ sai để làm chi ko biết.

Trở về nhà, Hoa Quỳnh khí thế hùng hổ, thuận tay vút mấy tấm ván lên đất Rằm. tạo ra âm thanh ko nhỏ.

Hách!

Hắc Cổ Nghị ngồi ngay cửa bị dọa cho hoảng sợ, ngây ngốc một hồi mới có phản ứng. Cậu ôm 1 đồng cỏ mới vừa nhổ xong bước ra nhà trước. Ngẩng đầu nhìn trời, lẩm bẩm: “Sét mới vừa đánh àh... Phải đóng cửa chuồng gà lại mới được, nếu ko lỡ nó chạy ra ngoài mưa thì sao?”

Hoa Quỳnh thấy hắc khắp người đều dơ bẩn, toàn thân đầy bùn đất. Nhân đã làm gì?

“Người còn đứng ngốc nghếch ở cửa làm gì? Còn ko mau cút.” Hắc ko chút hảo khí ra lệnh.

Hắc Cổ Nghị trong khoảnh khắc quay mặt đi, bỗng nhiên thốt ra: “Ah, quý đã về nhà rồi...”

Sắc mặt Hoa Quỳnh trong chớp mắt xanh mét, lửa giận bùng bùng. Con chuột thối ko biết sống chết mà. Hắc hét lên âm ỉ tưởng chừng muốn sập nhà luôn: “Còn ko mau đi chôn trà!”

Hắc Cổ Nghị vội vã để bó cỏ xuống đất. Cả người chạy vào phòng, sau đó rót 1 ly nước. Tại bỗng nhiên nghe được giọng nói trầm thấp — “Tay người bẩn như thế, sao ko đi tắm đi?” Hoa Quỳnh ghé sát vào người cậu nhắc nhở.

Hắc Cổ Nghị lúc này mới cảm thấy 2 bàn tay của mình đầy bùn, giật mình nói: “Tôi đi rửa liền.”

Hoa Quỳnh thuận tay cầm lên cái ly dính đầy bùn đất, hướng ra ngoài cửa, quăng 1 cái, cái ly liền vỡ tan nát.

Gương mặt hắc âm trầm theo sau con chuột thối. Thấy con chuột đang rửa tay bên giếng nước, Hoa Quỳnh dõi mắt nhìn theo, nhân mắt hút ở trừu phòng – nơi đó truyền ra tiếng kêu quang quác chói tai của lão gà mái mãi ko dứt được — Leng keng.

Gào nước trong tay Hắc Cổ Nghị rơi xuống đất, cậu hét lên: “Ah, con chó vàng to....” Thoáng chốc quay đầu lại, 1 bóng người đang đứng ở cửa thông ra hậu viện.

Hoa Quỳnh vươn tay ném 1 cái. Xác của con gà mái đã nằm cứng đờ dưới chân của con chuột rồi.

Hách!

“Gà của tôi chết rồi hu hu...”

Hắc Cổ Nghị cúi đầu nhìn xác của lão gà mái trên mặt đất, lại ngẩng đầu nhìn quý đang ko nói năng gì – nước mắt chảy dài, mắt cũng mờ mịt theo, cậu ngồi xổm xuống đất ôm lấy cái xác mềm mềm của con gà mái vào lòng, bắt đầu khóc thút thít lên án: “Ông... ông giết chết... lão gà mái... của tôi, hu hu...”

“Chết rồi thì thôi” Một con gà mái đã bị hắc ném chết. Hoa Quỳnh ko thèm đếm xỉa xem con chuột thối có hay ko thương tâm. Tên ngốc này dám gọi hắc là quý...

“Ta là Quỳnh, ko phải quý.”

Hắc Cổ Nghị ôm chặt xác con gà vào lòng, cúi đầu ko thèm liếc lấy quý 1 cái. Cậu thương tâm ko ngừng cổ sức nói: “Ông là quý... ông là quý..... Quý thật đáng sợ.” Cậu ghét quý...

Hoa Quỳnh ko thèm quan tâm đến mấy lời ngu ngốc của con chuột thối. Nhưng âm thanh thê lương làm lòng hắc chịu ko nổi. Muốn làm cho cậu cảm miệng, hắc liền cảnh cáo. “Sau này dám gọi ta là quý nữa, ta sẽ đem toàn bộ gà của người giết chết.”

[1] Hữu giới thiệu món này sau nha ^.^

[2] Muốn biết thêm về kèo hồ lô xin hãy cuối phần Phát thê 2.1 nha ^.^

[3] Binh bắt yếm trá: Việc binh tha hồ dối trá. Xuất xứ từ Hàn Phi Tử- Nan nhất: ” Trong chiến trận, tha hồ dối trá.” Thành ngữ chỉ việc trong đạo dùng binh có thể dùng mọi cách kể cả nói dối để giành phần thắng

[4] Nguyên văn: (chính kinh bát bách) là thành ngữ chỉ tính chất nghiêm trọng của vấn đề nào đó.

6. Chương 6

Trích Tinh lâu

Chương Đằng đã đợi mòn mỏi được 1 lúc lâu vẫn chưa thấy Hoa gia đến tiếp khách.

Tú bà cho biết, Hoa gia gần đây thay đổi tập tính sinh hoạt, hành tung càng lúc càng mờ ám khiến người ta ko biết đầu mà lần.

Mụ hỏi thuộc hạ đắc lực là Trác Cẩm Văn, thì biết được Hoa gia lúc này bận tối mắt tối mũi nên ko ở trong lâu được.

Thái độ của chủ tử khác thường, ko chừng đã quên mất là mình có hẹn lắm ah... Trác Cẩm Văn âm thầm suy tính – Hoa gia hành tung cổ quái... Tại sao như vậy ta?

Trong lâu luôn lúc nào cũng có tiểu quan túc trực sẵn sàng cho việc truy hoan.

Bất quá, không người nào dám đi tra xét. Cho dù Hoa gia có trở về mà ko dặn dò, thì không người nào có can đảm bước vào phòng Hoa gia nữa bước.

Chương Đằng trong lòng thấp thỏm, Trác Cẩm Văn thì cứ đứng yên ở đó mà chờ. Chừng được nửa tuần trà, Chương Đằng cuối cùng cũng thấy được bóng dáng của Hoa gia

Trên mặt bỗng nhiên hết hẩn u ám, đứng dậy kêu lên: “Hoa gia.”

Hoa Quỳnh trong lòng đang rất bức dọc mà chưa có chỗ phát tác. Ấy vậy mà trong nháy mắt, mặt hẩn bỗng lộ vẻ cười tươi chưa từng có — “Thực ko phải ah, Chương lão bản, làm ngài đợi lâu quá”. Hoa Quỳnh cởi ra áo choàng, trong nháy mắt ngồi xuống trước mặt đối phương, bá khí 10 phần áp đảo người có tư chất văn nhân nho nhã kia.

Tú bà liền sai hai nha hoàn đổi đi trà khác, mang thêm rất nhiều điểm tâm đến, sau đó tất cả vô cùng cung kính lui ra.

Trác Cẩm Văn vẫn đứng yên bên cạnh, thỉnh thoảng rót trà cho hai người.

Hoa Quỳnh cầm lên chén trà. Một mùi hương thơm ngát xông vào mũi. Hít lấy 1 hơi, trong lòng cũng dần dần tiêu bớt hỏa khí.

“Chương lão bản, đem giao ước đến àh?”

“Đã đem đến, ngay tại đây ah” Chương Đằng lấy trong tay áo ra 1 tờ giấy. “Thỉnh Hoa gia xem qua.”

“Ân.” Hoa Quỳnh cầm lấy tờ giấy. Mắt thấy nội dung giao ước được ghi rõ trong đó. Bất quá đó chỉ là kế ước nhượng lại 1 phần công việc mà thôi. Chớp mắt, hẩn thật hài lòng, môi hơi cong lên, bảo: “Cẩm Văn, mau đem bút lại đây.”

“Vâng ah.”

Trác Cẩm Văn chuẩn bị đầy đủ văn phòng tứ bảo, còn đem lại cả 1 con dấu khắc hoa nữa.

Hoa Quỳnh lập tức đóng 1 cái dấu lên giấy –

Một bản hợp đồng đã được hoàn thành. Hẩn đã nhanh nhẹn đổi Phụng Tiên lấy 1 nửa quyền kinh doanh cửa hàng tơ lụa của Chương Đằng.

Hắn không hổ là người làm ăn, tác thành cho Chương Đằng ôm ấp mỹ nhân. Đồng thời thu lại 1 khoảng lợi rất lớn trong giao dịch.

Sau khi tiễn khách, Hoa Quỳnh hỏi: “Cẩm văn, giá trang (đồ cưới) của Phụng Tiên chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Hồi bẩm gia, chuyện ngài dặn dò, thuộc hạ đã làm ổn thỏa. Phụng Tiên cô nương xuất giá, tuyệt ko làm mất mặt ngài đâu.”

Đôi môi bạc tình cười lạnh 1 cái, ý vị thâm trầm –

Hoa Quỳnh thuận tay để thiệp cưới lên bàn, tay kia xoa xoa má: “Phàm là cô nương hay tiểu quan trong lâu hoàn lương, nếu ko tốt thì là xấu, đều dựa tạo hóa (may mắn) của bản thân mà thôi.”

“Gia, ngài nói mấy lời này là đan tâm để Phụng Tiên chịu ủy khuất?”

Hoa Quỳnh lắc lắc đầu, hỏi lại: “Ta đan tâm hay ko thì có tác dụng gì? Huống chi... Chương Đằng cũng là hạng si tình. Vì 1 nữ tử, ko tiếc bỏ ra cửa tiệm để trao đổi, ha ha... ngu.”

Hắn không hiểu yêu là cái gì. Nhưng có thể khẳng định, ái tình sẽ làm cho người ta ngu ngốc mất hết lý trí.

Bộ phận, lại nhớ đến con chuột thối... cũng ngốc!

Thực mụ nội nó mà! Sắc mặt của Hoa Quỳnh trong chớp mắt biến đổi –

Mất con chuột thối ko hề có hắn. Trong đầu chỉ có toàn là gà!

Hừ!

Hoa Quỳnh nghiêng răng ken két.

Trác Cẩm Văn thấy mặt của chủ tử đang vui bỗng trở nên u ám. Rốt cuộc là trong lòng đang phiền chuyện gì?”

“Gia, ngài có muốn tìm người đến hầu hạ ko?” Gã thật cẩn thận hỏi.

“Ah, người thấy vậy mà làm việc rất tận tình nga.” Hắn vốn nói chuyện với thuộc hạ ko nhiều lắm, thỉnh thoảng chỉ vài lời nhát gừng mà thôi “Theo ta đã vài năm, người có hối hận ko?”

Đôi mắt sắc bén nhìn đáng vẻ bề ngoài nhã nhặn. Kia là đang bắt an đi.

Hát!

Trác Cẩm Văn chớp mắt ngạc nhiên đến hoảng hồn. Cứ nghĩ mình đã che dấu giỏi lắm rồi. Cuối cùng cũng ko qua được mắt chủ tử. Cố gắng dần lòng, ra vẻ kiên định trả lời: “Thuộc hạ ko hối hận.”

“Tốt lắm.” Hoa Quỳnh đứng lên chậm chậm bước đến cạnh y. Mắt hơi híp lại nhìn gương mặt nhã nhặn kia. Môi mấp máy bên tai, hỏi rõ ràng: “Tìm người đến hầu hạ, ko bằng người tự mình làm đi?”

“Hả?”

Trác Cẩm Văn lập tức trợn mắt lú lười, đầu óc trống rỗng.

Đôi mắt yêu mị lóe lên tia quỷ quyết. Âm thanh vẫn ko giảm ko tăng, xé mở bí mật của người khác — “Cẩm Văn, người để ai bước lên giường của mình vậy?”

Rầm

Hoa Quỳnh ung dung nhìn thuộc hạ của mình đổ mặt tới mang tai. Tà ác nói: “Giỏi lắm, định để người ta thấy trên cổ người có dấu vết hay ho đó ah?”

Trác Cẩm Văn dường như bị sét đánh trúng, cả người chấn động, vội vàng lui ra. Sau đó, hắn cắn răng, che cổ lại. Lòng buồn bực ko nói ko rằng chậm chậm bước ra phòng ngoài.

“Ha ha...” Dấu vết dục vọng còn lưu lại rõ rệt. Mắt Hoa Quỳnh ko giấu được sự khoái trá. Thầm nghĩ: muốn xé bỏ cái mặt nạ trên mặt thuộc hạ, thật hứng thú...

Vui vẻ qua đi, gương mặt tuần mỹ lại dần dần khôi phục lại thần sắc như cũ – Trong đầu lần thứ 2 lên án con chuột thối, lòng ko ngừng nhớ lại Ông là quỷ.....Quỷ dễ sợ quá..... Chớp mắt, mày nhăn chặt lại, gầm lên “Ta không phải quỷ!” Con chuột ngu là con chuột ngốc. Ngu ngốc đến cực điểm, đến chết cũng ko biết hẳn tên họ là gì mà.

Dạ thâm nhân tĩnh. (Đêm lặng người yên)

Hác Cổ Nghị cả người cuộn lại trên tấm ván gỗ giống như con tôm đang nằm trong bóng tối...

Trong phòng yên lặng mênh mang.

Một bóng người xâm nhập vào cửa phá tan đi sự yên tĩnh vốn có của nó. Ánh mắt lạnh lẽo bao trùm lấy con chuột thối đang nằm trên giường. Từ từ nhích thân mình đến gần, chậm chậm cúi đầu, bỗng nhiên — “Lão gà mái chết cứng đờ... Tôi ghét quỷ lắm.”

Hoa Quỷ chớp mắt ngẩn ngơ. Đột nhiên, trong phòng phong vân biến sắc, gương mặt tuần mỹ trở nên lạnh giá như được đóng ba lớp băng.

Tăm tối, nhưng hẳn vẫn thấy đường như trên đôi lông mi vừa dài vừa cong của con chuột thối vẫn còn đọng nước. Ko phải thương tâm đến độ khóc trong giấc ngủ chứ?!

Hừ!

Thật là ma khóc nhè mà...

Hoa Quỷ vẩy văng hài ra. Thân hình áp lên người con chuột thối. Cảm thấy nó đang vùng vẫy trong lòng mình. Vương tay nắm chặt con chuột ko an phận kia. Ko chấp nhận chuyện con chuột dám phản kháng hẳn đụng chạm.

Hác Cổ Nghị hoảng hốt mở to hai mắt. Cảm giác thấy có sức nặng đè lên người. Mũi người được hơi thở quen thuộc. “Ah, là quỷ...” Cậu hoảng hồn kêu lên.

Hoa Quỷ lập tức che miệng cậu lại, gương mặt tuần mỹ ghé sát vào tai, nhẹ nhàng sửa lại: “Là Quỷ, ko phải quỷ.”

“Ô ô... Ô ô...” Quỷ lại đến, cậu ghét quỷ lắm...

Tay phải vẫn còn tự do liên đẩy đẩy vai quỷ, nhưng hẳn ko mấy may động đậy. Cậu liền há miệng cắn 1 cái – Mày Hoa Quỷ nhanh chóng nhăn lại, cảm nhận được răng của con chuột thối đang đâm vào da thịt. Hẳn liền mở miệng nhẹ nhàng an ủi: “Ngày mai ta sẽ mua con gà biết đẻ trứng cho người nha.”

Nghe xong, Hác Cổ Nghị kinh ngạc buông ra. Nghĩ lại, sân sau có gà mẹ, thì sẽ đẻ trứng, rồi nở ra gà con. Dễ thương lắm.....

“Không cắn nữa hả?” Con chuột thối thật dễ gạt mà. Hoa Quỷ cũng buông tay ra. Ngón tay nhẹ nhàng miết miết đôi môi xinh đẹp kia. Hẳn tiếp tục dụ dỗ: “Gọi ta là Quỷ đi.”

Hác Cổ Nghị toàn bộ tâm tư đều bị con gà biết đẻ trứng giành lấy. Cậu thật sự rất chờ mong lại lo sợ hỏi: “Ông mua gà mẹ cho tôi thiệt hả? Hay là lại gạt tôi nữa đó?” Gia gia ko có nói với cậu là quỷ có biết lừa người hay ko?

“Ân, ta không lừa người đâu. Ngày mai sẽ mua gà mái. Gọi Quỷ đi.”

“Ông sẽ ko giống như con chó vàng, cắn gà của tôi chết queo chứ?” Cậu sợ quỷ giết.

“Hảo.” Hoa Quỷ đảm bảo nói: “Nhưng mà, ta muốn người gọi ta là Quỷ.” Hẳn muốn con chuột thối nhớ tên mình.

“Chờ gà mẹ đẻ trứng, thì ông phải quỷ.” Cậu trả lời rõ ràng. Nếu quỷ đối với cậu hảo (tốt) thì ko phải là quỷ, còn quỷ đối với cậu hảo hung (dữ dằn) thì là quỷ rồi.

“Chỉ cần gọi ta Quỷ, gà mãi sẽ đẻ trứng liền.” Hoa Quỷ vòng vo gạt người. Con chuột dưới thân ko thể nào ko nhớ được tên hẳn.

“Thì ra...” Hác Cổ Nghị cuối cùng cũng bừng tỉnh đại ngộ, “Lão gà mái ko đẻ trứng vì ông là quỷ rồi.”

Gương mặt tuấn mỹ đang gồng lên đầu con chuột thối nhanh chóng xanh mét lại. Ngực phập phồng kịch liệt. Ngẩng đầu nhìn cậu trong ánh sáng mơ hồ, thật ngu xuẩn đến cùng cực. Hoa Quỳnh hết hít vào rồi thở ra, hô hấp mãnh liệt, mắng “Thật mụ nội nó mà... Người nói chuyện ngu quá sức! Mau gọi tên của ta, ít nhiều lời nhảm nhí đi!” Nếu ko, hẳn nhất định sẽ thao cho cậu bất tỉnh luôn!

Hừ, là hẳn luyện tiếc tư vị của của con chuột thối. Nếu ko đã bắt cóc cậu về Trích Tinh lâu... Haiz! Hẳn lẽ ra phải ở Trích Tinh lâu uống rượu, vui đùa, chứ đâu cần phải ở cái nhà tồi tàn này bị con chuột chọc cho tức chết.

Hách!

Hỏa khí nóng hổi phun vào mặt. Hác Cổ Nghị sợ đến ngừng thở luôn. Mắt mở to chớp chớp. Đầu bắt đầu trở về tình hình hiện tại. Ko hiểu rõ lắm là tại sao quỷ lại dữ dần với cậu.

“Gà mẹ ko đẻ trứng rồi.....” Cậu thì thào, theo bản năng hít thở. Đầu bắt đầu vận động — “Quỳ... Ko cần biến thành quỷ, để cho gà mẹ đẻ trứng nha.”

“...” Hoa Quỳnh nhất thời lặng câm. Không khỏi suy nghĩ: hẳn mới vừa đùa bỡn với 1 đứa ngốc, hay là bị đứa ngốc giỡn lại?

Hỏa khí trong lòng bộc phát bằng hành động cắn cắn cổ của cậu. Phát hiện là mình ko chỉ muốn thương cậu, đừng nói là còn muốn ngủ chung với cậu nha. Cũng dám lắm ah... Thật mụ nội nó mà. Đến tột cùng là ai đang trừng phạt ai.

Hác Cổ Nghị mặc cho hẳn ôm lấy. Trong đầu cậu chỉ toàn nghĩ là: Chỉ cần gọi hẳn là Quỳ, thì gà mái sẽ đẻ trứng... Trong sân sau sẽ có nhiều gà con thật dễ thương.....

Sắc trời vừa sáng, trên bếp đã có nồi cháo vừa chín tới. Hương thơm của gạo tỏa ra phảng phất trong không trung. Trong trù phòng ko ngừng vang lên âm thanh ồn ào – Hác Cổ Nghị mặt mày rạng rỡ, cầm dao nhỏ mà băm băm cây cỏ. Cậu ko ngừng nghĩ đến chuyện kêu Quỳ mua gà mẹ cho mình.”

“Quỳ ko có ngốc, cũng ko làm loạn nữa nha.”

Cậu lẩm bẩm, trút mấy thứ vừa băm được vào máng nhỏ. Chuẩn bị đầu đó liền mang nó chạy đến sân sau. Miệng cứ “cục cục”, vương tay nhẹ nhàng bắt lên 1 bé gà.

Hoa Quỳnh rời giường, sau khi rửa mặt chải đầu liền đứng ở cửa trù phòng, gần gũi ngắm cậu.

Con chuột thối đang gơ tay ra cho mấy con gà con mổ mổ. Nụ cười kia thật đơn thuần, ko vì hoàn cảnh bần hàn thiếu trước hụt sau mà giảm đi chút nào.

Nhân tuy ngốc, nhưng lại có tâm thật thuần khiết, ko bị dấy bẩn bởi hiện thực cuộc sống.

Ah, đứa ngốc nhỏ bé này bị chính mình làm bẩn rồi.

Đôi môi như cánh hoa của Hoa Quỳnh cười nhẹ 1 cái. Dường như đã nhặt được chân bảo, hẳn sẽ ko bao giờ để người khác chạm vào món đồ chơi đặc biệt của mình đâu.

“Đến đây.” Hắc mệnh lệnh.

Hác Cổ Nghị ngồi xổm trên mặt đất, ngẩng đầu hỏi: “Ông gọi tôi hả?”

Hoa Quỳnh rống lên: “Nhảm nhí, ko kêu người thì kêu ai?”

Hác Cổ Nghị không cho là đúng liền giải thích: “Trong sân còn có 5 bé gà con và 1 lão gà trống thật to nữa mà.”

Chân mày của Hoa Quỳnh như dính chặt lại, thật muốn tiến lên làm thịt cậu luôn. “Ta bảo gà lại đây làm gì?!” Hắc hiện đang nghĩ thầm muốn đem toàn bộ gà làm thịt luôn, xem con chuột ngốc này lần sau còn có thể nhảm lảm được ko?

Vội vàng sải bước tiến đến, nhìn chằm chằm con chuột thối từ đầu đến chân, “Người rốt cuộc là mấy tuổi rồi?” Hắc đoán chừng cậu khoảng 17, 18 tuổi?

Nhân nhìn mặt thật thanh tú, ý nghĩ thật đơn giản, thân hình nở nang, khung xương bình thường, dưới lớp quần áo kia là thân hình phần nộn bóng loáng. Hắn cũng ko khỏi thắc mắc – Con chuột thối phờn nắng trường kỳ như vậy sao lại ko hề đen.

Trên mặt vẫn còn rất nhiều nét trẻ con, thật ra ko phải là chưa dậy thì, mà là khí chất vốn như vậy. Hắn nghi ngờ tâm trí của con chuột thối chắc chỉ được vài tuổi thôi – Ko chừng hài tử 3 tuổi so với con chuột còn thông minh hơn.

Hoa Quỷ suy nghĩ — hắn phải tìm cách nào đó để sửa đổi con chuột từ từ mới được...

Nhường mày liếc xéo cậu 1 cái – Kia thật ngây ngốc, trì độn, ngu xuẩn nhưng lại khờ dại vô tà – dường như bất cứ lúc nào cũng có thể dụ dỗ người ta phạm tội. Kích thích dục vọng theo bản năng muốn chinh phục.

Thực mụ nội nó mà... Ko được, con chuột thối trời sinh ra chỉ là để cho 1 mình hắn mà thôi!

“Tôi 19 tuổi. Gia gia nói, tôi tuổi tỵ nha.”

Hoa Quỷ cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. “Như vậy thật khéo!”

“Ah, ông cũng tuổi tỵ hả?”

“Không phải.” Hoa Quỷ sửa lại: “Ta tuổi tỵ” đôi mắt yêu mị bỗng nhiên sắc lại, nhìn chăm chăm như muốn ăn sạch con chuột.

Đôi mắt trong suốt của Hác Cổ Nghị tràn đầy khó hiểu, cậu hoang mang ko thôi. “Tôi và ông đâu có giống nhau...” Cậu nghĩ mãi ko ra tại sao Quỷ lại nói là khéo.

“Đúng là ko giống nhau.” Hoa Quỷ nhéo tay cậu 1 cái, dùng sức đỡ cậu đứng lên thật vững. Hỏi ko hề có hảo ý: “Người có thấy qua con chuột nào ăn được rắn chưa?”

“Ách, rắn....” Hác Cổ Nghị suy nghĩ đến đau đầu – ko hề nhớ được là có con chuột nào có thể ăn được rắn... nhưng mà.

“Tôi còn nhớ gia gia nói là rắn sẽ ăn gà kỹ lắm àh nha. Mà rắn cũng có thể ăn trứng gà nữa... Hách!” Hác Cổ Nghị lập tức rời khỏi tay hắn, cả người chạy lại chuồng gà gần đó kiểm tra xem có rắn hay ko?

Gần đó còn có 1 cái giỏ trúc đựng đồ ăn mà bà bà cho cậu. Gia gia còn dạy cậu nhặt chút cơm thừa về cho vợ chồng gà và mấy bé gà con. Cậu nhổ hết cỏ trên mặt đất, chỉ để lại vài khóm hoa nhỏ vừa nở thôi. Nó có màu hồng xen lẫn vàng nha... Gà con mà chơi bên mấy khóm hoa này thật quá dễ thương ah.....

“Gà mẹ còn chưa đẻ trứng. Rắn ko thể ăn vụng.”

Hoa Quỷ thấy cậu quỳ rạp trên mặt đất. Cái đầu ngốc nghếch đang tìm tìm trong đồng rơm xem thử có gà trong đó ko.

Hắn từ từ tiến lên, ôm eo con chuột thối kéo về bên mình. Trong lòng đã có ý định ko tốt. “Gia gia nói sai rồi nha. Rắn chỉ thích chuột thôi. Ko tin ta làm cho người coi.”

“Ah, thật ko? Ở đâu hả?” Gương mặt Hác Cổ Nghị si ngốc nhìn lung tung, ko hề nghi ngờ lời nói của hắn, cũng ko hiểu dụng ý trong đó.

Hoa Quỷ liền tiếp tục gạt cậu. “Ngay tại trù phòng đó.”

Gật gật đầu.

Trong gian phòng dùng để tắm rửa, nhất thời vang lên tiếng kêu –

“Ah!” Mắt Hác Cổ Nghị mở to hết sức, khẩn trương hỏi “Ông... ông làm gì vậy?”

Hoa Quỷ áp con chuột thối vào tường. Môi mỉm cười gian trá, cả người to lớn dán vào con chuột ko hề có kẽ hở. Hắn “haiz” một tiếng, mắng: “Người ngốc quá hà, lúc này còn nói mấy lời dư thừa làm gì. Ta ko phải đang cho người xem rắn ăn chuột như thế nào sao?”

Hiện tại thật ko tài nào chịu nổi hình dạng ngốc nghếch của cậu. Ko thương cậu là có lỗi với chính mình nga. Dục vọng bắt đầu nổi lên. Hoa Quỳnh dùng tay xé ra vật đang trói buộc ở hạ thân xoẹt xoẹt ra làm 2 mảnh – nửa người dưới non trơn liền lộ ra.

Hách! Quỳnh muốn làm loạn.....

Hác Cổ Nghị cả người còn cứng hơn cây cọc xuân (là cây thầu dầu) kinh hoàng hỏi: “Quỳnh đừng biến thành quỉ, gà mẹ sẽ ko đẻ trứng!”

Hở!

Hoa Quỳnh chớp mắt 1 cái liền ngẩn người ra. Dung nhan tuấn mỹ dường như bị con chuột làm cho nghen ngay cổ họng – ah, còn chưa mua gà mái, đã thấy cậu lo lắng là con gà sẽ ko đẻ trứng. Hoa Quỳnh cởi áo ra, thân thể cường tráng để ở hai đùi của vật nhỏ. Cởi ra luôn những gì trói buộc hạ thân mình, nhanh chóng muốn đòi lại *** phí, cướp lấy tư vị ngọt ngào của cậu.

Hác Cổ Nghị thở gấp vài cái, cả người căng thẳng, cất giọng đáng thương, nỉ non van cầu: “Quỳnh đừng biến thành quỉ mà....”

Hoa Quỳnh đưa đẩy lừa gạt, tay nâng chân của con chuột lên. Khởi động dục vọng tiến nhập vào, liền nhanh chóng bị thịt non mềm vậy lấy, mang đến đỉnh điểm của sự hưởng thụ.

Con chuột nhỏ gác mặt lên bả vai của hắn mà khóc. Cái miệng nhỏ nhắn cứ niệm đi niệm lại, tôi ko phải là chỗ để đi tiểu mà.

Đưa mắt nhìn kỹ, làn môi mỏng thân thiết hôn lên đôi lông mày đang nhăn chặt của cậu. Giờ đây, ý thức đã bị sự cuồng loạn chi phối, ko hề cảm thấy thương tiếc...

Hác Cổ Nghị nắm chặt lấy áo mình, mím môi cố gắng chịu đựng nỗi đau đớn như muốn xé rách ra ở hạ thân – chỉ sợ nếu mình kêu lên phản đối, thì Quỳnh sẽ biến thành Quỷ, gà mẹ sẽ ko đẻ trứng...

Chợ

Hác Cổ Nghị ngồi xổm xuống bên ***g gà. Gương mặt cười vui vẻ nhìn lũ gà.

“Người chọn lâu quá rồi đó!” Hoa Quỳnh đứng bên cạnh, cảm thấy ko thể kiên nhẫn được nữa. Con chuột xem gà hết 1 buổi. Chẳng lẽ ngay cả gà trống hay gà mái cũng ko phân biệt rõ ràng?!

Người bán gà ko dám lên tiếng đuổi gốc tử này đi. Là sợ nam nhân tuấn mỹ đứng bên cạnh cậu – Người này toàn thân ăn mặc ko tầm thường, rõ ràng là dân có tiền đây.

Gốc tử bán dầu sao lại đi chung với người có tiền? Người bán gà nghĩ mãi ko ra, đành yên lặng quan sát, đồng thời cũng ứng phó với khách nhân có máu mặt kia.

“Có thật là ông muốn mua gà cho tôi ko?” Hác Cổ Nghị ngẩng đầu lên lần thứ hai hỏi. Hôm nay cậu ko có bán dầu, nên trên người cũng ko có tiền, sợ Hoa Quỳnh nói mà ko giữ lời.

“Àn, đương nhiên.” Bằng không hẳn hiện giờ cần gì cùng lũ gà mất to trống mất nhỏ chứ. “Ông chủ mau bắt con gà mái nào biết đẻ trứng cho ta, càng mập càng tốt” Gà mái mà ko đẻ trứng, hẳn sẽ cấp tốc đem người bán gà này xử đẹp.

Giọng nói trầm thấp hùng hồn vừa ra lệnh vừa hàm dọa khiến người bán gà ko dám đắc tội khách nhân, vội vàng vàng trả lời: “Được được được... đại gia ta sẽ chọn cho ngài 1 con thiết mập luôn.”

Hoa Quỳnh lại dặn dò: “Đừng già quá, trên đầu phải có mào, ko được lấy màu đen.”

“Được, ta bắt ngay.”

Người bán gà liền thò tay vào ***g, quơ loạn kiến cho lũ gà bị dọa 1 hồi, cũng bắt được 1 con gà mái bông trên đầu còn có mào khá đẹp nữa.

“Này thì mập phải biết” Người bán gà liền ngay lập tức cột 2 cánh gà lại, tay sờ sờ dưới ức gà hỏi: “Gia, ngài xem có hài lòng ko?”

Hác Cổ Nghị gật đầu lia lịa nói: “Hảo”

Hoa Quỳnh trực tiếp kéo con chuột đang ôm lấy gà mái vào lòng, “Phải giữ cẩn thận nga, coi chừng nó chạy mất đó.”

Hác Cổ Nghị lại gật gật đầu, nói: “Hảo, tôi sẽ ko để nó chạy trốn đâu.” Cậu mặt mày rạng rỡ ôm chặt lấy con gà mái: “Tôi gọi nó là Hoa Hoa có được ko?”

“Tùy người.” Hoa Quỳnh không thêm quan tâm. Hấn mặt kệ con gà kia kêu là Hoa Hoa hay Lục Lục. Chỉ cần con chuột con này vui vẻ là tốt rồi. Hấn đưa cho người bán gà ngân lương, đợi lấy về tiền thối, rồi dắt con chuột thối ra khỏi khu chợ ẩm ỉ đó.

Hai người trên đường trở về, có đi qua vài thương phố. Hoa Quỳnh ko nói ko rằng tiến vào nơi đó. Hác Cổ Nghị ôm gà mái đợi ở cửa ngoài – Quỳnh có nhiều tiền lắm, cậu không biết là Quỳnh sẽ mua cái gì?

Hoa Quỳnh sẵn tiện mua thêm vài nhu yếu phẩm, mấy bộ xiêm y, 1 số đồ dùng cần thiết, còn có vài đồ vật làm từ trúc. Sau đó, hấn dẫn dò chủ tiệm buổi đêm buổi chiều sẽ đem hàng hóa lại.

Cuối cùng, hấn đi đến tiệm trang sức mua 1 sợi dây chuyền nhỏ, sau khi thanh toán xong xuôi. Hấn lại lấy số tiền nhỏ nhất trên người ra – Ba văn tiền.

Hấn như cười như ko xâu ba văn tiền vào sợi dây chuyền. Nắm nó chặt trong tay, bước ra khỏi cửa hàng trang sức.

Đôi mắt yêu mị dừng lại trên người con chuột. Gương mặt kia thật ngốc nghếch nhưng cũng rất bình yên — Hoa Quỳnh chậm chậm bước đến trước người cậu, cẩn thận đeo dây chuyền có xâu ba văn vào cổ cậu. Sau khi bỏ tay xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt như biết nói kia, Hoa Quỳnh liền dặn đi dặn lại: “Chuột con, phải cất kỹ tiền này, ko được lấy ra chơi đâu, biết chưa?”

Hác Cổ Nghị không rõ ràng cho lắm liền hỏi: “Chỉ cần cất kỹ, gà mẹ sẽ đẻ trứng hả?”

“Ừh, con gà mái này nếu ko đẻ trứng, ta sẽ làm thịt nó nấu canh.”

Hả!

Hác Cổ Nghị ôm con gà chặt hơn 1 chút, lắc đầu kêu lên: “Ko được.”

“Được” Hoa Quỳnh nhìn trừng trừng con gà mái, uy hiếp nói: “Người tốt nhất là nghe lời chút đi.” Hấn có thể lợi dụng Hoa Hoa mẫu kê gạt con chuột con này hứa nhiều chuyện lắm àh.

Hừ, ngàn vạn lần ko thể nào ngờ được hoa hoa công tử cũng có ngày hôm nay.

Dùng 1 con gà để đi gạt 1 tên đầu đất.....

Từ lúc Hoa Quỳnh đến ở ngôi nhà tồi tàn của con chuột thối, thì nơi đó tự nhiên thay đổi hoàn toàn. Phòng khách ko chỉ còn là bốn bức tường, hai tấm ván giường trong phòng trong cũng được thế bằng 1 cái giường khắc hoa lớn, đồng thời thay luôn cả tủ đựng y phục. Duy chỉ có tủ phòng và phòng của Hác gia gia là vẫn giữ nguyên như cũ mà thôi.

Kia thì mặc kệ đi.

Từ sáng sớm cho đến trưa, hấn để mặc cho con chuột thối ra chợ bán dầu. Tối giữa trưa thì con chuột phải ngoan ngoãn trở về nhà.

Nếu có hơi trễ 1 chút, hấn sẽ giống y như mẹ ghẻ nanh ác hỏi hang con chồng lung tung xem tại sao lại như thế. Nguyên nhân cũng ko ngoài chuyện con chuột vì tránh né chó hoang hoặc mấy người ác tâm mà đi vòng sang chỗ khác.

Trước đó mấy ngày, con chuột ngốc kia đi lạc vào 1 nhà bị chó cắn. Cái quần rách 1 mảnh lớn. Cẳng chân cũng chảy máu! Hoa Quỳnh thấy vậy 2 mắt đỏ tươi, lửa giận ngùn ngụt...

Nửa đêm bỗng đi ra ngoài, trên tay hấn còn cầm theo mấy hòn đá lớn nhỏ nữa. Cuối cùng thì con chó dữ đó bị ném hồng mắt, trên người cũng tàn tạ đầy vết thương.

Hác Cổ Nghị cảm thấy rất kỳ quái. Hôm sau ra cửa ko hề thấy con chó hay cắn người đó nữa, mà cái con chó vàng to ơ là to ở nhà bên cạnh cũng mất tăm luôn.....

Gà cậu nuôi được an toàn vô lự, duy nhất chỉ sợ là – Quý nếu như biến thành quỷ, sẽ đem gà của cậu giết chết.

Cho nên cậu rất nghe lời, dần dần cũng hình thành thói quen thích ứng với tật xấu làm loạn của quỷ. Chỉ cần cậu nhẫn nại, móng vuốt vài ngày sẽ khỏi ngay thôi.

Còn có Quý chẳng bao giờ nhớ được tên cậu, luôn gọi cậu là Chuột Con. Cậu rất đồng tình là não hần có vấn đề, so với cậu còn ngốc hơn nữa nga.

Quý nói chuyện hay hung dữ lắm, mà cậu cũng ko muốn hỏi rõ tại sao hần lại dữ dần như thế, nên ko có phản ứng lại.

Thông thường, giữa trưa hoặc gần tối thì Quý sẽ ra ngoài. Nửa đêm thì biến thành quỷ — đêm nào cũng bị hần áp, ngủ một mạch cho đến hừng đông mới dậy, thân thể đều mỗi một.

Hoa Quý thay chỗ ở, đổi luôn sinh hoạt hằng ngày – Chỉ có gần tối mới về Trích Tinh lâu, nghe tú bà hay thuộc hạ báo cáo chuyện xảy ra trong ngày.

Thỉnh thoảng, có khách nhân gây sự với nhau, phân tranh vô vị. Hần yên tâm là tú bà cùng thuộc hạ giao tế rất khéo, xử lý rất chu toàn. Khi thì năn nỉ, lúc an ủi, ko chuyện gì mà ko chu toàn cả.

Mà hần ở Trích Tinh lâu cũng ko tránh được phải cùng 1 đồng người quyền quý uống rượu vui đùa. Trong lúc rượu vào lời ra thường nói về mấy chuyện buôn bán kinh doanh, hứa hẹn việc cùng nhau kiếm lời, còn nghe ngóng tin tức thương nhân này nọ.

Hần nắm giữ không ít kinh tế giao thương, cùng tích trữ hàng hóa. Này đối với mình ko ít thì nhiều cũng có hữu dụng đi.

Hoa Quý làm việc luôn có mục đích rõ ràng. Cũng ko bao giờ ko cố hết sức để làm tốt sự việc, trừ phi là tất yếu – Rầm rầm rầm –

Hoa Quý dùng búa đóng đinh, đang ngồi sửa lại mái nhà. Này mỗi lần trời mưa thì trong nhà liền dột hết trơn.

Vừa nện búa, hần vừa từ trên cao nhìn xuống sân.

Chuột Con đang ngồi xổm bên con gà mái bông, chờ con gà Hoa Hoa này ấp ra gà con... Hầu như ngày nào cũng làm như vậy.

Gương mặt tuần mỹ nhất thời biến sắc – đỏ đen xen lẫn nhau.

Hần ở đây phơi nắng làm khổ sai, nhưng con chuột kia thật vô tình mà.

“Thực mù nội nó mà....” Con chuột ngu ngốc tối ngày cứ sợ gà ko đẻ trứng, sợ lão phế vật ho ko hít thở được, hoàn toàn ko chú ý đến hần chút nào. Quan tâm thử xem hần có hay ko chết khát...

Hoa Quý đứng ở nóc nhà, giận dữ gào thét: “Chuột Con, mau đi rót cho ta chung trà coi!” Hần gọi sắp lặc giọng, cổ họng thật khô, mà hơi nóng cũng đang bốc lên.

Hách!

Hác Cổ Nghị ngẩng đầu lên, ngón tay vội vàng đặt ở đôi môi cánh hoa Suyt suyt vài tiếng.

Gà mẹ Hoa Hoa của cậu cũng bị dọa cho hoảng sợ. Kế bên chuồng có 3 quả trứng, Hác Cổ Nghị tính toán – Cậu lấy ngón tay chỉ chỉ, cái miệng nhỏ nhắn ko ngừng lẩm bẩm: “Ngày hôm trước, hôm kia, hôm qua, lâu quá hà...” Cũng qua được mấy ngày rồi... mà rốt cuộc là trước ngày hôm trước nữa là mấy ngày rồi ta?

Gương mặt thanh tú hiện lên vẻ khổ não, nhấn chặt mày, bắt đầu đếm đếm ngón tay, đầu óc cũng bắt đầu hồ đồ...

7. Chương 7

“Rốt cuộc là người đang làm gì hả –”

Hoa Quỷ lại rống lên, ko thềm đếm xỉa đến xung quanh. Lão bà bà cạnh nhà cùng lão phế vật có nghĩ như thế nào cũng mặc – Gương mặt tuần mỹ vô song, con người phong lưu lỗi lạc Hoa đại gia – Đang đứng trên nóc nhà hét lên như quỷ kêu.

Quả là đại khí thế...

“Ách, ” Hác Cổ Nghị bị thu hút, lấy tay che nắng, ko nhìn rõ sắc mặt của Quỷ cho lắm, cúi đầu nhìn gà mẹ Hoa Hoa đang ngoan ngoãn ấp trứng.

“Ah...” Hắc lộ ra thần sắc vui vẻ. Giờ tay chỉ chỉ ý nói sau này có ko ít gà đâu, muốn mang thức ăn thừa về cho bọn nó, ăn vào sẽ mau lớn lắm đây. Gà là Quỷ mua cho đó...

Hoa Quỷ từ trên mái nhà trèo xuống, im lặng rón rén đi tới phía sau con chuột ngốc kia. Cúi đầu nhìn kỹ mái tóc đen nhánh sau đầu của con chuột. Cất giọng trầm thấp hơi khàn khàn hỏi: “Người ngồi ngốc ngếch ở đây chi vậy?”

Ngẩng đầu nhìn lên, thấy 1 cơn giận đang bùng bùng phát tác. Đoán chắc rằng Quỷ trong nháy mắt sẽ biến thành quỷ cho coi... Hoảng hồn! Hác Cổ Nghị ngã ngồi trên mặt đất, đầu đập vào đùi của quỷ. Đôi mắt mở to hết cỡ càng lúc càng thấy quỷ đến gần, sắc mặt thật khó coi – đôi mắt ben ngốt, sát khí bắn ra 4 phía –

“Tối nay, chiên cho ta 2 quả trứng gà.” Hoa Quỷ mệnh lệnh.

Áh!

Hác Cổ Nghị chớp mắt 1 cái hoảng hồn la lớn: “Ko được! bên trong trứng có gà con. Ông ko thể ăn.”

Hoa Quỷ nhướng mày hỏi: “Vậy sao? Người chắc chắn là ta ko thể ăn được trứng gà hả?”

Hác Cổ Nghị gật đầu lia lịa, giải thích: “Tôi tính rồi nha, gà con sắp nở rồi đó. Dễ thương lắm ah!”

“Xin đi, thì ta sẽ ko ăn” Sắc mặt Hoa Quỷ gian trá, trong lòng đầy ý định xấu xa, cơn giận khi nãy nhất thời tiêu hết, cùng cậu bàn điều kiện.

“Xin chuyện gì?” Hác Cổ Nghị gương mặt khờ khạo hỏi.

Hoa Quỷ cười nhạt 1 cái, lòng đang tính toán xem làm sao có thể khiến con chuột ngốc này làm mình thật sướng khoái — “Ta đêm nay sẽ ko ra ngoài, muốn nghe người nói mấy lời êm ái nga.” Con chuột ngốc ở trên giường kêu lên vài tiếng mới có tình thú ah.

Hác Cổ Nghị không rõ cho lắm, nên gây ngốc hỏi tiếp: “Muốn tôi nói lời êm ái gì vậy?” Có phải là giống như mấy người ở gần đây thường trêu cậu là thằng ngốc ko?

Miệng Hoa Quỷ cười tươi hết cỡ, bộ dáng gian xảo cười cười nói: “Đến tối ta sẽ dạy người.”

Hác Cổ Nghị hơi gật đầu, chỉ đơn thuần là ko đoán ra được Quỷ sẽ dạy cậu cái gì thôi?

Hoa Quỷ kéo cậu lên, ko quên thúc giục: “Mau đi rót cho ta chén nước.”

Hác Cổ Nghị nghe xong nói: “Được, để tôi đi rửa tay trước đã.” Cậu sợ nếu ko rửa tay, thì Quỷ sẽ lại biến thành quỷ mà giết mất gà mẹ Hoa Hoa của cậu.

Hoa Quỷ nhìn bóng lưng của cậu đang mất dần nơi trừu phòng. Bao nhiêu giận dữ đã sớm tan thành mây khói. Giờ đây hắc lại nghĩ, dù ko có lũ gà con thì lão phế vật nhìn cũng thật chướng mắt mà!

Hác Cổ Nghị ôm ống trúc ngồi trên giường tính tiền, thoáng chốc đã quên chuyện Hoa Quỷ sẽ dạy mình nói chuyện êm ái.

“1, 2, 3, 4....17, 18....20....25...” Giờ cậu chỉ bán dầu có nửa ngày thôi, thu nhập cũng giảm đi ko ít. Càng nghĩ càng ko thoải mái... Ngực lại cảm thấy đau.

Cậu trừ hết chi phí, chỉ dư lại có 31 văn tiền.

“Làm sao bây giờ... Không mua thuốc cho gia gia rồi....” Cậu thật buồn lòng, cầm từng đồng từng đồng vào lại ống trúc. Mặt nhăn nhó đầy ưu tư như 1 cái bánh bao nhỏ.

Hoa Quỳnh bước vào phòng, từng bước từng bước thông thả đến bên mép giường. Đôi mắt yêu mị dừng lại trên người chuột con. Kia vừa đêm đêm vừa thì thầm ko biết là nói gì nữa.

“Người ôm ống trúc chặt như vậy để làm gì?”

Hác Cổ Nghị ngẩng mặt lên. Đôi mắt trong suốt hơi hoảng sợ: “Quỳnh, tôi ko về nhà vào buổi trưa có được ko?”

“Người nói ngu ngốc cái gì đó? Nếu trưa người ko trở về, thì ta ăn cái gì đây hả?” Hắc chờ con chuột ngốc trở về để hầu hạ cơm nước. Sao nó dám ra chủ ý này?

“Tôi muốn đi bán dầu, nếu ko sẽ ko có tiền.” Hác Cổ Nghị vẫy vẫy ống trúc đang cầm trong tay leng keng leng keng chứng thực là cậu ko nói dối.

Thần sắc của Hoa Quỳnh hơi run run. Hắc trừng mắt nhìn con chuột ngốc đang ở gần đó. “Ngân phiếu lần trước ta cho người đâu? Người để đâu rồi hả? ” Hắc đang nói chuyện thiệt hơn – Lần trước có cho con chuột vốn liếng riêng, không nhiều không ít – ngân phiếu 50 lượng.

“Ah, tôi tôi đã.....” Hác Cổ Nghị nhớ lại hôm trước rồi hôm trước nữa.... “Ah, tôi nhớ rồi, tôi có đem tờ giấy có con dấu đến đại phu, đổi lấy được cho gia gia” Quỳnh ko có gạt cậu – Tờ giấy đó thật sự có thể đổi được đồ.

“Vậy, đại phu có đưa lại tiền cho người ko?”

“Không có.” Hác Cổ Nghị thật thà nói: “Đại phu nói giấy này so với tiền còn ít hơn nữa nha, nên ko có thói tiền lại cho tôi.”

Sắc mặt của Hoa Quỳnh trong nháy mắt trở nên âm trầm, nghĩ thầm: Giỏi ah, đúng là ko biết sống chết mới dám đi lừa tiền xương máu của con chuột ngốc mà... Mụ nội nó, thật hết muốn sống nữa rồi!

Hoa Quỳnh dùng chân vẩy hài xuống, cả người ngồi trên giường trước mặt con chuột thối. Vươn tay cầm lấy ống trúc đựng tiền để Cộp lên đầu giường. “Mau cởi áo giúp ta” Hắc mệnh lệnh, ngữ khí ko tốt lắm.

Quỳnh lại biến thành quỳ...

Hác Cổ Nghị lập tức xoay người lại, chớp chớp đôi mắt vô tội, ngón tay chỉ ra ngoài cửa, nói: “Chỗ đi tiểu... ở... sân sau mà.” Quỳ đêm nay muốn đem vật cứng rắn làm loạn, mông cậu sẽ đau lắm...

“Đến đây.”

Hác Cổ Nghị mạnh mẽ lắc đầu, kêu lên: “Ko muốn.”

Hoa Quỳnh liền nhanh chóng nắm lấy chân cậu, dùng lực kéo 1 cái. Con chuột thối lập tức nằm ngay xuống – Hách!

Cậu cả người cứng ngắt, ngay cả thở cũng ko dám. Trong chớp mắt, toàn thân bỗng cảm thấy lạnh lạnh, là quỳ đã cởi hết xiêm y của cậu rồi.

Hoa Quỳnh tách 2 đùi cậu ra ôm lấy thắt lưng hắc. Nơi tư mật non nớt ánh ngay vào mắt. Dục vọng trong nháy mắt nổi lên, máu trong người hừng hực thiêu đốt. Môi mỉm cười đầy tà ý, giơ tay từ từ cởi ra thắt lưng – Đôi mắt cứ ko ngừng chớp lấy chớp để mang trong đó là sự cầu xin. Cậu nhỏ giọng: “Quỳnh.....”

Hở –

Hoa Quỳnh hít sâu 1 hơi. Lờn vừa lọt tai quá sức hấp dẫn. Bộ dáng chưa biết chuyện đời của Chuột Con thật ngốc nghếch đáng thương...

Dường như là xử tử thượng hạng. Bất luận hắc có áp bức như ra sao, cũng ko cách nào hết mị hoặc được.

Hỏa nhiệt trong người cứ ko ngừng tăng lên. Con chuột ngu ngốc cứ cứng ngắt cả người. “Tôi ko phải là chỗ để đi tiểu mà...” Cậu cứ bướng bỉnh nói rõ mình ko phải là vật phẩm của hắc.

Cánh tay mạnh mẽ vòng qua eo cậu. Ngón tay tìm đến nơi tư mật, nhẹ nhàng vuốt ve thâm nhập vào cửa khẩu mẫn cảm, cảm thấy cậu chặt chẽ vây lấy.

Nhìn vào gương mặt thanh tú của cậu đang từ từ trắng bệch. Mày nhăn chặt lại, là khó chịu rồi, “Chuột Con.....” hấn vỗ về, nhẹ nhàng hôn vào cái miệng nhỏ nhắn của cậu, dụ dỗ: “Nói muốn đi....”

Hác Cổ Nghị lắc đầu khóc rầm rức “Tôi ko muốn đâu.” Cậu ko muốn quỷ làm loạn, ko muốn quỷ áp trên người, làm cậu ko thoải mái, ko muốn quỷ dữ dần làm cậu sợ.

Thân thể tự nhiên phát sinh kháng cự, đẩy vật lạ vừa xâm nhập ra. Đôi mắt đăm lẹ. Cậu ủy khuất, ko biết rốt cuộc là quỷ bị bệnh gì nữa.

“Người không muốn?!” Chuột con rõ ràng là đang cự tuyệt, ngay cả do dự cũng ko có lấy nửa phần.....

Nhanh như chớp, Hoa Quỷ liền cắn đôi môi như cánh hoa của cậu 1 cái. Rút ngón tay ra. Động thân, toàn bộ dục vọng đều được đẩy vào nơi non mềm kia.

“Đừng — ”

Chuột Con thần sắc đau đớn kêu lên. Hấn liền nâng chân con chuột lên, dùng sức đỉnh nhập, thật hài lòng khi thấy con chuột thốt ra:

“Đau...”

Hác Cổ Nghị vội vã che miệng lại, sợ gia gia khó khăn lắm mới ngủ được lại bị âm thanh đau đớn của cậu đánh thức. Gia gia ho lâu lắm rồi, lâu lắm...

Cậu ko có tiền mua thuốc...

Sắc trời sáng sửa.

Hác Cổ Nghị dụi dụi mắt, thoáng chốc ngạc nhiên –

Hồng rồi!

Cậu muốn ngay lập tức đi nấu cháo cho gia gia ăn, còn có cho gà lớn gà bé ăn nữa kia.

Thân thể bị Quỷ ôm chặt quá. Cậu thật cẩn thận động đậy. Cả người trượt xuống giường, mông té bịch xuống đất, đau đến há miệng cắn răng.

Sợ sẽ đánh thức Quỷ dậy, cậu liền yên lặng bò đến tủ áo, nhẹ tay nhẹ chân lấy ra 1 bộ quần áo.

Chân đã vững trên đất, cậu lén lút đến gần mép giường, vương tay dài ra định lấy lại ống trúc. Mắt vô tình ngấm nhìn Quỷ đang chìm trong giấc ngủ, lòng cậu dường như xuất hiện 1 tình cảm xa lạ đối với Quỷ...

Là gì vậy...

Ôm chặt ống trúc, cúi đầu xuống, chớp chớp đôi mắt đang dần trở nên ảm đạm. Trong đầu bắt đầu có suy nghĩ, cậu ko ngờ là mình lại ngủ chung với Quỷ, còn có cậu muốn Quỷ ở đây bao lâu đây?

Cảm thấy được giữa đùi có dịch thể dính dính chảy xuống. Cậu vội dùng tay áo lau đi nước ngay khoeo mắt. Nghĩ mãi cũng ko ra, tại sao Quỷ lại loạn như thế, hay là tại hấn gốc quá?

Nhưng, cậu chưa bao giờ nghe qua ai nói là Quỷ gốc cả...

Quay mặt về... lại nhìn kỹ người đang nằm sắp trên giường 1 lần nữa –

Ko hiểu là cảm giác này có phải là đáng ghét hay ko...

Ko giống như đối với con chó vàng kia.

Hác Cổ Nghị gánh dầu rao bán ven đường. Quá trưa, cậu để 2 thùng dầu vào lề đường. Ngồi lên đó bắt đầu ăn bánh bao.

Mông ả ả đau, hấn duỗi thẳng chân ra cho bớt mỏi. Trong lòng cứ lo ko biết gia gia có biết đến bếp nơi trù phòng lấy đồ ăn ăn ko nữa.

Có hay ko lo lắng khi ko thấy cậu về nhà?

Gà mẹ Hoa Hoa của cậu có ấp ra gà con ko?

Nếu có... Gà con sẽ có màu gì?

Đôi môi cánh hoa nở 1 nụ cười ấm áp, đôi mắt rạng rỡ hẳn lên, tưởng tượng đến mấy bé gà con đầy khả ái...

Âm thanh từ xa vọng lại phá tan ảo tưởng của cậu. Hác Cổ Nghị hoảng hồn cũng nép qua 1 bên nhìn xung quanh, xem thử đó là âm thanh đó — Hác Cổ Nghị tò mò mở to mắt, đợi 1 hồi lâu. Lúc này mấy người mua bán và dân thường cũng đã vây lại thành đám đông nhìn ngó. Chớp mắt, có kiệu hoa rực rỡ được khiêng qua, vô cùng nhiệt náo, hướng thành đông mà đi – “Thì ra là Trích Tinh lâu Phụng Tiên cô nương được giá về làm vợ của Chương Đằng.”

“Chắc chắc... Người giàu có đón người thật náo nhiệt ah. Phụng Tiên cô nương đúng là chim sẽ hóa phượng hoàng. Nửa đời sau thật ko cần lo lắng nữa rồi.”

“Là người, mặc kệ xuất thân như thế nào, chỉ cần có thể bám theo mấy người có tiền. Dù cho làm tiểu thiếp, thì so với mấy người bình thường như chúng ta cũng tốt hơn gấp vạn lần.”

“Nhà họ Chương kia cũng có ko ít cửa tiệm mua bán tơ lụa nha. Nhưng Chương Đằng chỉ thừa hưởng có 2 tiệm mà thôi. Những thứ khác đều được chia hết cho huynh đệ trong nhà rồi. Ai nấy đều tự kinh doanh. Chương thị là 1 đại gia tộc, chiếm vai trò ko nhỏ trong việc kinh thương ở nơi này. Chương quyền đều do Chương đại phu nhân tiếp quản.”

“Nữ nhân kia chính nguyên phối phu nhân của Chương Bá. Nghe nói rất khôn khéo, lợi hại. Chương thị chức phưởng (~ phưởng kinh doanh tơ lụa của nhà họ Chương) lúc đầu chính là sự nghiệp của nhà mẹ Chương đại phu nhân. Vì bà là con gái một, nên thuận theo đổi thành Chương thị chức phưởng. Trải qua nhiều năm, 1 chức phưởng nhỏ bé giờ thành nơi kinh doanh quy mô như hôm nay.”

Hác Cổ Nghị sau khi nghe xong thì mặt mũi ngơ ngẩn. Cậu ko hiểu bọn họ đang nói cái gì nữa, chỉ biết là Phụng Tiên tỷ tỷ xinh đẹp đã lập gia đình... biến thành tân nương tử...

Gia gia đã nói tân nương tử cùng chú rể sẽ ở cùng 1 chỗ, sau đó là có tiểu oa nhi...

Giống như nuôi 1 con gà trống và 1 con gà mái, sẽ đẻ ra gà con.

Thực mụ nội nó mà... Con chuột ngốc còn chưa về nữa!

Đôi mắt yêu mị phát ra khí tức nguy hiểm. Đá vào cái ghế tre trong phòng 1 cái. Ko thèm ngó ngang đến lão phế vật đang run rẩy ở đằng kia. Lốp bóp – làm vỡ mất cái đĩa nhỏ trên bàn.

Một bánh bao lăn đến bên chân. Ánh mắt Hoa Quỳnh sắc nhọn, giơ chân đạp xuống, “Hừ! lão phế vật, thật vô dụng mà.” Nói xong liền phát tay áo rời khỏi.

Nhân đứng trên nóc nhà, tay áo bay bay. Quang cảnh xung quanh liền đập vào mắt – Lũ gà trong hậu viện thiếu đi sự tồn tại của con chuột. Nhìn trên mấy con đường gần đó, cũng ko thấy con chuột thối gánh dầu trở về.

Hoa Quỳnh nghiêng rằng nghiêng lợi, độc ác rửa thắm: “Tên đại phu kia thật đáng chết. Con chuột ngốc tám phần là vì tiền mà đi bán dầu cả ngày rồi. Chỉ vì 50 lượng... mà khiến cho bản đại gia ta bị ghen... Để xem ta trừng trị người như thế nào đây”

Hoa Quỳnh men theo đường con chuột hay đi để bán dầu. Tai nghe được người xung quanh đang bàn tán về hôn lễ. Không khí ngay ngã tư đường vô cùng náo nhiệt.

Hắn không khỏi cười lạnh –

Hắn ko dám chắc là Phụng Tiên thân nhập hào môn sẽ có ngày lành.

Nữ nhân luôn có cái khó của nữ nhân. Coi như hắn – cũng có cái khó của nam nhân đi.

Con chuột thối mà bị hắn bắt được thì coi như xong rồi. Hắn sẽ thao cho nó ko còn sức mà ra khỏi cửa luôn!

Gương mặt tuần mỹ của Hoa Quỳnh bỗng trở nên khó coi. Đại gia khí thế mãnh liệt, bước vào Từ Thiện được đường .

Lão thầy thuốc khoảng chừng hơn 40 tuổi liếc mắt 1 cái thấy đại nhân vật là Trích Tinh lâu, Hoa gia đến – Nam nhân như Hoa gia này nhìn thật xinh đẹp. Nếu bỏ qua khí thế tà ác, thì Hoa gia cũng có thể xưng là đại mỹ nhân ah.

Đại phu liền liền thoáng: "Hoa gia, ngài hôm nay đến đây, là cảm thấy ko khỏe chỗ nào sao? Lão quan sát, thấy mặt mũi hần xanh mét, làm mất đi vẻ đẹp vốn có cũng ko ít nha..."

"Cả người ta đều ko thoải mái." Lửa giận thiêu đốt, sát khí đằng đằng. Hoa Quỳnh kéo 1 cái ghế dựa ngồi xuống, nói: "Đại phu với y thuật diệu thủ hồi xuân nổi danh gần xa. Bất kể là bệnh nặng hay nhẹ, trúng gió hay thương hàn, chỉ cần đến đây 1 chuyến đều hết bệnh ngay."

Thầy thuốc nghe xong, như mở cờ trong bụng cũng ngồi xuống theo. Vừa cười vừa nói: "Ah, ko dám nhận, ko dám nhận. Hoa gia ngài nói quá rồi."

"Đại phu cần gì khiêm tốn như vậy." Hoa Quỳnh miệng cười lòng ko cười. Tùy tiện nói vài câu tân bốc lão. Trước cho uống nước đường, sau lột da.

"Hoa gia, ngài đến đây là để..."

"Đương nhiên là tìm đại phu để trị bệnh xấu."

"Hay lắm, ngài có tật xấu gì ah?"

Hoa Quỳnh nhướn mày, giải thích: "Đại phu chắc ko biết, ta có đường bên người 1 con Chuột Con. Mà khó là ở chỗ, con chuột này đầu óc có vấn đề, thường ko hiểu rõ ràng mọi việc lắm, thậm chí còn ko biết được giá trị của ngân phiếu nữa ah."

Sao?!

Sắc mặt của đại phu nhất thời cứng đờ: "Như vậy ah..." Lão ko biết là nên khóc hay cười?

Hoa gia sao lại nhờ lão điều trị cho súc vật?

Chuột sao biết dùng ngân lượng. Hoa gia là đang kể chuyện cười sao?

"Ấn, " Hoa Quỳnh nói tiếp: "Mấy bữa trước, con chuột ngốc ta nuôi đi mua thuốc. Nó lấy 1 tờ giấy đi, ko ngờ là có thể đổi được được trở về. Chắc chắc..." Hoa Quỳnh lắc đầu giả vờ thán phục: "Dùng giấy mà đổi được được thật ngạc nhiên mà. Đại phu nếu là lão chắc ko nhận đầu hén?!"

"Ách..." Đại phu chớp mắt liền ngồi thẳng đờ. Nói hùa theo lời Hoa gia: "Này thật ngạc nhiên... ngạc nhiên." Cảm thấy cả khinh, cuối cùng cũng nghe ra vấn đề — Hoa gia là đang ám chỉ... Hả?!

Đại phu nhất thời có phản ứng — Hoa gia cùng ngốc tử bán dầu có liên quan với nhau?

"Đó người xem, bệnh ngu của Chuột Con kia có thể chữa được ko ah?"

"Ko thuốc chữa..." Ai mà không biết thằng ngốc bán dầu đầu óc có vấn đề. Lão còn tưởng là nó nhặt được ngân phiếu trên đường, nhất thời tham lam.

"Đại phu, có phải là người đang giả ngu với ta ko? Chỗ người rõ ràng có thuốc để trị bệnh ngu của con chuột mà" Hoa Quỳnh rất kiên quyết nói.

"Không không không... Hoa gia, ngài giỡn chơi rồi." Đại phu cười gượng gạo, kiên trì nói: "Chỗ ta ko có thuốc nào có thể chữa bệnh ngu... cho chuột cả."

Mặt Hoa Quỳnh vẫn cười y như cũ, nhắc nhở: "Đại phu, ta thấy đầu người cũng ngu ko kém nga. Trí nhớ cũng tồi nữa. Được đường này có 1 bó củi trong hòm thuốc đó."

"Bó củi nào?" Đại phu càng nghe càng hồ đồ.

Hoa Quỳnh đứng lên, ko hề đáp lại nữa câu.

Đại phu thấy hần bước ra khỏi được đường. Liền ngay lập tức đứng dậy tiễn khách, nhưng lạ là mới vừa ra khỏi cửa đã ko thấy Hoa gia nữa?

Hoa Quỳnh lúc bước ra đã nhảy lên mái hiên. Giơ chân, trong chớp mắt đá rớt bằng hiệu của được đường Rằm – 1 âm thanh rất lớn vang lên. Tấm bản rơi xuống vỡ ra thành 2 khối.

“Ah!”

Đại phu hoảng sợ ko thôi. Trợn mắt há mồm, nhìn thấy 1 bóng người vừa hạ xuống. “Là Hoa gia....”

Hoa Quỳnh nhướn mày, lạnh lùng nói: “Đại phu có diệu thủ hồi xuân (~ bàn tay chữa lành) mà, quả nhiên là ko giống như người thường.” Hần nhân tiện đá 1 cước làm cho bằng hiệu biến thành 2 mảnh để cho lão hồi xuân luôn đi. “Hừ!” 1 tiếng, để lại dấu chân, tiêu sái rời đi, cũng ko thèm quay lại liếc người lấy 1 cái.

Hác Cổ Nghị gánh 2 thùng dầu. Trong dầu ko ngừng nhớ lại ngày xưa Phụng Tiên tỷ tỷ hay cho kẹo cậu ăn. Bỗng nhiên như vô thức mà đến trước Trích Tinh lâu bồi hồi – Phụng Tiên tỷ tỷ giá cho người ta rồi sao...

Thật vậy sao?

“Đây không phải là chỗ cho thằng ngốc bán dầu như người đứng đầu nga!” Tú bà híp mắt lại, tay cầm quạt ko ngừng xua xua như đuổi đi rồi nhặng: “đi đi đi, chỗ ta ko thiếu dầu. Người mau xéo đi đỡ phải ngại mắt mấy thần tài vào cửa.”

Hác Cổ Nghị không đi, nói rõ: “Ta muốn tìm Phụng Tiên tỷ tỷ.”

“Cô nãi nãi đã giá cho người ta rồi. Người đừng vọng tưởng nữa. Hừ, thằng ngốc như người cũng xứng sao?” Tú bà nanh ác liếc thằng ngốc 1 cái, sau đó cười thật rạng rỡ.

Lấy cây quạt đang cầm trong tay che đi cái miệng đỏ choét, cười đùa nói: “Có cô nương nào lại muốn giá cho người chứ? Người ngu hết thuốc chữa. Trừ khi là thiên hạ hồng vũ (trời đổ mưa đỏ) mới có người bị mù mà giá cho người nga.”

Hác Cổ Nghị suy nghĩ 1 lúc rồi nói: “Mưa ko phải màu hồng nha.”

Tú bà quát lại: “Là lão nương muốn nói là chuyện ko thể nào. Người thật ngu mà.”

Hác Cổ Nghị sững sờ ngay tại chỗ, cảm thấy rất mơ hồ, sự thật ko phải như thế mà. “Gia gia thích ta, gà mái Hoa Hoa cùng gà con cũng thích ta. Phụng Tiên tỷ tỷ vì thích ta mà hay cho kẹo ta ăn. Gia gia nói tiểu hài tử vì thích ta, mới trêu đùa như thế....” Cậu sửa lại, gánh dầu trở về đầu lộ. Phía sau truyền đến tiếng cười làm cậu cảm thấy khó chịu — “Ah... Ngốc tử chính là ngốc tử, cứ mơ tiếp giấc mộng ngốc nghếch của người đi. Trừ gia gia thích ngốc tử nhà người ra. Còn có ai thích nữa chứ. Hừ! nói đùa!”

Hác Cổ Nghị lòng như bị ai bóp nghẹt. Cả người cảm thấy thật khó chịu. Hai bàn tay nắm chặt lấy dây thùng nơi đòn gánh. Cậu đi như bay, muốn trốn khỏi mấy lời giễu cợt đầy ác ý kia.

Lời nói chanh chua của Tú Bà vẫn còn quanh quẩn trong đầu – Ah... Ngốc tử chính là ngốc tử... Trừ gia gia của người ra, còn ai thích người nữa chứ... Nói giỡn ko hà! không ai thích cậu cả...

Bởi vì cậu ngu quá mà...

Chẳng trách Quỳnh cứ biến thành quỷ, đối với cậu thật dữ dằn, làm mông cậu đau lắm luôn...

Chỉ có gia gia là tốt với cậu, cũng ko cười cợt đùa cậu, gà lớn gà bé cũng ko chọc ghẹo, Phụng Tiên tỷ tỷ cũng như thế...

Quỳnh thì ngược lại... Những người khác cũng như vậy, bọn trẻ con cũng thế luôn... Hách! Gia gia gạt người...

Hác Cổ Nghị bỗng nhiên bình tĩnh đại ngộ –

Mấy hộ xung quanh đều cười cậu là thằng ngốc. Vì thế nên mới ko thích dính dáng với cậu.

Đã tin tưởng lời nói dối trong thời gian rất dài rồi. Mấy lời cười đùa bỗng biến thành chế nhạo – Thằng ngốc, giống như cỏ cây, dọc đường bị chó cắn bị thương mà còn cười nữa... thật tức cười...

“Ta ko có bị chó cắn... Không có bị cắn..... Không có...” Hác Cổ Nghị không ngừng lắc đầu, trong lòng phản đối lại chuyện đó. Đường như làm vậy sẽ ko bị nhạo báng nữa.

Chạy trốn được 1 đoạn ngắn, chân vấp phải thềm đá, cả người ko kèm được sức nặng của hai thùng dầu đang gánh trên vai. “Ah...” Cậu hoảng hồn kêu lên. Chớp mắt 1 cái té xuống thềm đá – Thùng nặng trên vai liền rơi xuống nhưng 2 tay vẫn còn nắm chặt lấy dây thùng, Bịch bịch bịch, Thùng dầu liền lăn ngay từ bậc thềm xuống mặt đất.

Hác Cổ Nghị quỳ rạp trên mặt đất, tay xoa xoa đầu, kêu lên “Đau quá.....”

Nháy nháy mắt mấy cái. Tầm nhìn ko rõ ràng cho lắm. Tay áo cảm thấy ướt ướt, nhìn lại đã đỏ tươi.

“Áh! Thùng dầu của ta.....” Hác Cổ Nghị nhìn ngó xung quanh, vội vã bò trên mặt đất, cố chịu đựng sự đau đớn đang lan tỏa trên người. “Thùng dầu của ta hỏng rồi.....” Nước mắt nhanh chóng ngưng tụ nơi hốc mắt. Lúc này thùng dầu rơi xuống nghe tiếng lớn lắm, chắc là hư rồi...

Làm sao bây giờ...

Tay chân trong nháy mắt cứ lóng nga lóng ngóng. Cố nhìn khắp nơi. Nơi này là đường tắt nên ít có ai qua lại. Cậu cũng ko biết hẻm nhỏ này sẽ thông đến những đường nào nữa...

Thùng dầu bị hư, gia gia chắc chắn sẽ mắng cậu ko cẩn thận cho coi...

Ko biết bao nhiêu nước mắt đã rơi xuống đất. Hác Cổ Nghị lo lắng – Có vài văn tiền bị rơi ra khỏi túi của cậu, hài cũng bị rơi cách đó xa xa. Cậu lại gánh 2 thùng dầu lên vai. Một bên nặng, 1 bên nhẹ, cậu bước xiêu vẹo ra khỏi con đường tắt.

Ven đường vẫn còn để lại vệt dầu đang chảy dài. Chân chỉ còn 1 chiếc hài, cả người chật vật đi dọc bên đường. Dù cho biết đường cậu cũng ko dám về nhà nữa – Hoa gia cảm thấy rất bất an.

Hành tung thần bí đã kéo dài hơn 1 tháng rồi. Trong thời gian đó, Hoa gia ko hề qua đêm ở Trích Tinh lâu, thậm chí ko hề cùng bất cứ tiểu quan nào vui vẻ hết.

Là ko có ai lọt vào mắt hắc sao?

Hay phải nói là mắt hắc đã ko để cho ai lọt vào nữa rồi?

Đoàn Ngọc cười thật quyến rũ, lên tiếng ướm thử: “Hoa gia, Phụng Tiên xuất giá, ngài tiếc lắm sao?” Y biết rõ, Phụng Tiên đã kiếm cho Hoa gia ko ít ngân lượng. Nếu so với mình chỉ sợ có hơn chứ ko kém.

“Phụng Tiên... Àh, đương nhiên là ta bỏ được.”

Trước mắt Hoa Quỳnh bày ra rất nhiều mỹ thực đẹp mắt. Cơm canh được nấu nướng tinh tế. Dầu bếp còn dâng lên rượu ngon. Đoàn Ngọc lại cẩn thận hầu hạ, vẫn cảm thấy nhạt nhẽo vô vị, ko khơi được nữa điểm thềm ăn...

“haiz!”

Hoa Quỳnh để chén xuống, nói: “Dọn đi.”

“Hoa gia, ngài không ăn sao?” Đoàn Ngọc ngạc nhiên.

Hoa Quỳnh liếc xéo 1 cái làm đại mỹ nhân giật mình, hỏi: “Sao vậy? Ta có ăn hay ko đều phải được người cho phép sao?”

Đoàn Ngọc khép hờ mắt, lí nhí nói: “Ngọc nhi không dám.” Ngay lập tức, y đứng lên tiến đến ngồi bên cạnh Hoa gia, dùng tay vuốt ve lòng ngực rộng rãi, nũng nịu: “Hoa gia, cơm canh cứ để đó đã. Để Ngọc nhi hầu hạ ngài trước được ko?”

Bàn tay thành thạo cởi ra áo của nam nhân. Đặt môi mình đến gần làn môi bạc tình. Chủ động dụ dỗ hắc. Mục đích duy nhất là hiến thân, tự mình minh chứng để nam nhân ko tìm niềm vui khác bên ngoài...

Chớp mắt 1 cái bóp chặt lấy cái cổ xinh đẹp. Má phấn môi hồng bắt đầu trở tào. Hoa Quỳnh hít mất ánh vào trong đó là dung nhan ko hề tuyệt mỹ. Nghe hắc phát ra tiếng êm ái: “Hoa gia, ngài làm ta đau quá.” Nghe như đang làm nũng...

Y ko cần nam nhân ko chút lưu tình để lại dấu ngón tay như vậy. Biết rõ hành động này chỉ chọc hấn giận thêm thôi nhưng y cam tâm tình nguyện nhận hết nộ khí — “Hình như người quên mất là ta ko bao giờ để người khác chạm vào miệng mình.” Đôi mắt yêu mị mang ý cười, khoái trá thường thức mỹ nhân đang dần đỏ mặt lên: “Người cũng ko ngu lắm ha. Hầu hạ nam nhân liền biết ra tay với những chỗ hấn thích nhất.”

“Ha ha... Hoa gia nói thật phải. Ngọc nhi sẽ nhớ kỹ.” Bị bóp cổ ko thể thở được, người ko lạnh mà run. Tay liền nhẹ nhàng kiêu kích nam nhân. Thân thể lỏng lẻo đưa đẩy vào những chỗ mẫn cảm. Nhưng bàn tay bóp chặt cổ y vẫn chưa hề nới lỏng ra. Dầu ngón tay hăng sâu vào làn da xinh đẹp, làm ý đồ dụ dỗ hấn bỗng dừng tắt ngấm...

Hoa Quỳnh như cười như ko kiến nghị: “Người phải dùng miệng.” Lập tức buôn ra, để y có thể hít thở.

Đoạn ngọc hít sâu vài hơi, đôi môi cánh hoa cười nhẹ 1 cái, nói: “Hảo.” Y cam tâm tình nguyện phục vụ hấn.

Cả người trượt xuống ghế, mở hai đùi của nam nhân rộng ra quỳ xuống, mở ra những gì trối buộc. Kia vẫn ở trạng thái bất động. Quá hiểu nam nhân này cường hấn ra sao. Thậm chí là thô lỗ ko biết thương hương tiếc ngọc. Người có khả năng làm hấn kéo dài sự bộc phát của hấn rất ít. Vì thế kiến cho nhu cầu càng thêm đòi hỏi càng thêm nghiện ngập.

Đôi mắt yêu mị lóe lên tia quái dị. Gương mặt tuấn mỹ trở nên tà ác. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, khi chiếc miệng thơm mùi đàn hương vừa tiến đến, thì trong nháy mắt, Hoa Quỳnh đứng lên, giở chân đá lên người tiểu quan 1 cái.

“Ah!” Đoàn Ngọc ngã ngay xuống đất. Vén lên mớ tóc đang rũ xuống mặt. Ngẩng đầu nhìn biểu tình của nam nhân, tay níu lấy áo hấn. “Tại sao....” Y ko thể tin rằng mình chủ động hiến thân mà nam nhân còn sinh khí.

“Ngọc Nhi, đừng để ta lại nghe được là khách nhân than phiền người phục vụ ko chu đáo. Nghĩ lại xem người làm được gì đã. Muốn trèo cao thì đợi người được đắc sủng cũng chưa muộn mà.” Nhưng tuyệt đối sẽ ko phải hấn. Thành thật mà nói, đã sớm ghê tởm rồi...

“Cầm Văn —” giọng nói mạnh mẽ rống lên. Thuộc hạ đang canh cửa bên ngoài tiến vào.

Trác Cầm Văn mở cửa phòng, vừa nhìn đã biết ngay là xảy ra chuyện gì. Hoa gia đang giáo huấn tiểu quan ko biết chịu chuộc. Y đã đắc tội ko biết bao nhiêu khách nhân đã tiêu tốn nhiều tiền để ngủ qua đêm.

Ánh mắt bình tĩnh vô cảm rời ra khỏi người Đoàn Ngọc. Trác Cầm Văn cung kính: “Gia, có gì phân phó?”

“Đưa y đi hầu hạ Phàn gia. Nếu sau này còn vị đại gia nào đến Trích Tinh lâu ngoạn mà bị mất hứng, thì đem y ra ngoài đường chèo kéo khách nhân đi.”

Nói xong, Hoa Quỳnh run run trương ra bộ mặt thối, tâm tình rất tệ rời khỏi Trích Tinh lâu.

Thực mụ nội nó mà... Con chuột ngốc hại bụng hấn trống rỗng cả ngày. Giận đến gan phổi mà ko có chỗ nào trút ra...

Sắc trời tối tăm, nhưng chợ vẫn náo nhiệt như thường. Có nhiều cửa tiệm bán đồ ăn vặt vẫn còn mở cửa. Hoa Quỳnh bước qua vài nơi bán nhiều thức rất ngọt ngào, ko chút do dự, mua ngay mút quả.

Cầm cái gói màu đỏ đỏ trong tay, hấn hạ quyết tâm khi về cái nhà tồi tàn đó hấn sẽ dụ con chuột ngoan ngoãn đồng ý chỉ bán dầu nửa ngày thôi, còn nửa ngày thì ngoan ngoãn về nhà nấu cơm cho hấn, hừ!

Hấn chỉ đang giả vờ nhún mình. Vì đùa bỡn con chuột mà chịu ủy khuất chính mình chịu khổ vài ngày thôi. Nhưng lại ăn trưa với rau hoải ko biết ngán rồi.

Không biết con chuột ngốc có mua đồ ăn ko ta?

Hay là bị gạt tiền nữa rồi?

Thực mụ nội nó... Hấn vốn ăn thịt người ko nhả xương ấy vậy mà con chuột lại ngoại lệ, thật thất bại mà!

Hoa Quỳnh không khỏi lắc lắc đầu, nghĩ là sáng mai – Hắc sẽ dắt con chuột ra chợ để phân biệt thịt vịt với thịt gà. Muốn dạy cậu biết rõ ràng vài thứ. Trứng gà màu trắng, màu vàng, nhưng khi nở ra gà con thì ko có màu lục chỉ có màu đen,...

Sau một lúc thật lâu –

Hắc gia gia vẫn ko thấy cháu mình trở về nhà. Cứ ngồi ở cửa hết ngóng rồi trông.

Đôi mắt lão kèm nhèm thấy bóng người đang từ xa đi lại, vội vàng thốt lên: “Cổ Nghị, sao con về trễ thế?” Lão lo lắng tôn tử có hay ko bị người khi dễ, hay là xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hoa Quỳnh nghe xong, dường như bị sét đánh trúng liền ngơ ngẩn trong chốc lát. Đầu liền tiếp nhận ngay tin tức – Con chuột ngọc còn chưa về nhà?!

Con chuột ngọc thường ngày đến chạng vạng nhất định sẽ về nhà làm cơm chiều. Giờ đã là giờ tuất (~ 8h tối), sao còn chưa thấy người...

Hoa Quỳnh thần sắc nhất thời run sợ, ko phản ứng khi lão phế vật chống gậy đến gần hần.

Tâm toàn bộ đều để lên người con chuột, Hoa Quỳnh liền quay đầu tìm kiếm ven đường — hần ko còn lòng dạ nào mà nghĩ cách lừa con chuột ngọc nữa.

Hắc Cổ Nghị trốn ở cách nhà ko xa cho lắm. Bốn phía cây cỏ um tùm, với độ cao này có thể che khuất đi thân hình của cậu.

Cậu dựa vào tường, đầu gối lên thùng dầu, bụng thì đánh trống, vừa đói lại vừa sợ...

Sợ bị mắng, sợ ánh mắt của gia gia rơm rớm nước mắt...

Cảnh như hiện ra rõ rệt trước mắt.

“Ta không bị chó cắn... Không cần cười...” Hắc trốn ở đây đến chó cũng ko biết, sẽ ko cắn cậu nữa.

Nhưng, trong lòng lại hoảng sợ, ko biết mấy con chó quanh đây có đi qua đây ko. Cậu ngẩng đầu nhìn xung quanh, sau khi xác định ko có chó, mới ngồi xuống, đầu óc mơ màng. Đôi lông mi vừa dài vừa cong chứ chớp lấy chớp để vì đôi mắt đã đắm lẹ. Từng giọt từng giọt chảy xuống, hình thành 2 hàng dài trên má.

Ánh trăng phản chiếu 1 bóng người đang vội vã. Từ chợ đến thành đông cũng có thể coi là xa xôi cách trở đi. Chiếc bóng càng lúc càng dài và lớn, bước đi vội vàng, nhìn hư hư ảo ảo giống như quỷ...

Dung nhan tuấn mỹ càng lúc càng lạnh căm. Tay cầm chiếc hài dính dầu, dường như đã có ko ít người đạp qua. Hắc rời khỏi đường tắt tiếp tục đi tìm chủ nhân của hài...

Nửa đêm –

Nhà nhà đều đã tắt đèn đóng cửa. Bóng dáng dài rộng đó cũng đang trên con đường quen thuộc dẫn về ngôi nhà tồi tàn. Sau khi đi 1 vòng – cuối cùng cũng dừng lại trước căn nhà to lớn. Đạp vào mắt là thời thơ ấu xa xăm. Tự tay mình đỡ xác mẫu thân đã thất cổ xuống mà mai táng...

Những năm tháng tuổi thơ trở về. Hắc ko muốn nhớ lại...

Ánh mắt khinh thường rời khỏi. Mặt âm trầm phong vân ảm đạm, mày nhanh chóng nhắm chặt lại giấu đi mấy phần lo lắng. Hắc phải nhanh chóng tìm con chuột thôi trở về....

Hắc không cam lòng!

Hoa Quỳnh nhanh chóng bắt tay vào việc tìm kiếm khắp nơi. Vô cùng buồn bực – Con chuột ngọc nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Thì hần sao có thể tìm ra con chuột thứ hai có tâm tư đơn thuần như vậy để gạ gẫm, để đùa bỡn. Vậy thì cuộc sống còn vui thú gì nữa đây...

Thực mụ nội nó, nóng lòng chết người mà!

Nhịn không được liền mở miệng độc ác nguyên rủa: “Con chuột ngu ngốc, ta còn chưa giỡn chết người mà, sẽ ko bỏ qua cho người đâu!” Hoa Quỳnh nghiêng răng nghiêng lợi. Toàn bộ hỏa khí trong lòng giờ bốc lên đỉnh đầu, khói đen khét lẹt. Cầm chiếc hài trong tay Bịch! 1 cái quăng ra xa để trút giận – Hách!

Hác Cổ Nghị vội vã che miệng lại, ko dám thất thanh kêu lên. Quỳ đang ở gần đây!

Chớp chớp đôi mắt đầy nước mắt. Cậu nghĩ mãi cũng ko hiểu sao Quỳ lại muốn cậu chết?!

“Tôi ko có phá chậu nước tiểu của ông mà.....” Hắc không kềm được kêu lên. Cậu ko muốn sẽ ko còn thấy được gia gia, còn có gà mái Hoa Hoa và gà con nữa.

Quỳ ko thích cậu... mà cậu cũng ghét Quỳ... Tựa như ghét con chó vàng vậy!

Hở!“Con chuột ngốc?!” Hoa Quỳ chớp mắt 1 cái ngạc nhiên. Con chuột ngốc đang ở gần đây.....

Hỏa khí trong lòng hắc hoàn toàn biến mất. Tại có gắng nghe xem âm thanh phát ra từ hướng nào, liền vạch cỏ ra để tìm cậu. Con chuột thối sao lại trốn ở đây?

Âm thanh sột soạt càng lúc càng đến gần. Hác Cổ Nghị, sợ hãi muốn chạy khỏi ngay lập tức – Cậu nhanh chóng men theo bức tường mà trốn, nhưng lại thấy bóng dáng đen thui đang từ từ tiến đến. Mặt cậu nhắt thời trắng sất “Ah, đừng đến đây....”

Hoa Quỳ tung mình nhảy lên phía trước, tay nắm lấy áo của con chuột thối, không thềm đếm xỉa đến sự vùng vẫy của cậu. Bờ vai to lớn áp cậu vào tường.

“Tránh ra, tránh ra, ko được cản tôi.....” Hác Cổ Nghị không ngừng đẩy ra lòng ngực đang áp bức cậu. Cậu ghét Quỳ, ko thích Quỳ...

Đôi mắt yêu mị hơi híp lại. Mắt thấy mặt cậu ko hề có chút máu nào. Trong đầu thầm đoán con chuột thối chắc là — “Bị chó cắn hả?”

8. Chương 8

“Không cần cười tôi..... Tránh ra, tránh ra.” Đôi mắt ngập nước nhìn nơi xa xăm, từng đoạn ký ức liên hiện về — bị người thấy mặt trẻ mồ, thái độ giễu cợt. Trương ra vẻ mặt nhạo báng, có tú bà, có nam, có nữ...

“Tôi là thằng ngốc... đáng cười lắm chứ gì?” Cậu ko nhớ được nhiều điều, có 1 số việc cũng ko rõ ràng lắm, tính toán cũng dở tệ... Chỉ có cậu rất ngoan, còn rất nghe lời nữa.

Tay chân ko còn vùng vẫy nữa. Cậu đưa tay chùi chùi nước mắt. Nhớ đến thùng dầu bị vỡ. Gia gia sẽ mắng. “Tôi ko dám về nhà nữa.”

Hoa Quỳ ko thềm quan tâm xem con chuột thối nói hay làm mấy chuyện nhằm nhí gì. Ánh mắt sất bén cứ nhìn chăm chăm vào vết máu còn đọng nơi đầu của con chuột, mũi hắc vẫn còn ngửi được mùi máu... Hở! trong lòng đang vui bỗng được thay ngay bằng cơn giận đến nát tim.

“Cầm lấy.” Hắc dúi vào tay cậu cái gói hồng hồng.

Hác Cổ Nghị cúi đầu nhìn vật trong tay. Đột nhiên thấy hoa mắt, cái gói xem chút là rơi xuống rồi.

Hoa Quỳ vác con chuột thối ngang vai. Quay đầu lại, dùng chân đá thùng dầu lên, đúng lúc dùng tay bắt được. Hắc mang thùng dầu ra khỏi bụi cỏ.

Hác Cổ Nghị không có vùng vẫy, tâm tư hoàn toàn bị vật ở trong tay hấp dẫn – Dưới ánh trăng sáng soi. Cái gói màu hồng hồng hiện ra thật mỏng manh. Trên đó còn có ấn kí hình đóa hoa nhỏ màu trắng vừa hư vừa thực. Trong không trung phản phát hương vị ngọt ngào...

Hoa Quỳ để thùng dầu xuống, cúi người nhặt chiếc hài trên mặt đất. Sau đó quay về mang vào chân cho con chuột thối. Hắc nhúu mày suy nghĩ. Con chuột thối chỉ có thể ở nhà thôi. Ko cho phép nó chạy nhảy lung tung bán dầu nữa.

Hoa Quỳnh mang con chuột ngốc về ngôi nhà tồi tàn của nó. Thuận tay đặt thùng dầu trên đất. Mắt liếc lão phé vật đang đứng ở mép cửa 1 cái. Kia mặt mày đầy nếp nhăn nếu ko phải là lo lắng thì cũng là kinh ngạc đi – Hừ!

Hắn có thể trông mong là lão phé vật tìm người trở về sao?

“Cổ Nghị, rốt cuộc là con đi đâu hả?”

Hoa Quỳnh ko thèm đáp lại lão phé vật nửa câu. Ko khỏi bĩu môi 1 cái, dìu con chuột thối đến ngồi trên ghế.

Gia gia... đừng mắng con mà? Sau này con ko dám phá hư thùng dầu nữa đâu.....” Hác Cổ Nghị cúi đầu, dụi dụi hai mắt đã đỏ lên, bàn tay đã ướt nước 1 chút.

“Người mắng thử cho ta xem.” Hoa Quỳnh quay đầu lại trừng 1 cái. Lão phé vật dám nói nửa câu làm hắn ko thoải mái, hắn liền đá lão ra ngoài nuôi muỗi ngay!

Con chuột ngốc ko dám về nhà, chắc là do lão phé vật này nanh ác chứ gì. Thực mụ nội nó mà... Con chuột ngốc chắc ở bên ngoài cũng sợ hãi ko ít đi. Hắn nhất định triệt tiêu khiến cho việc như vậy ko bao giờ xảy ra nữa.

Giờ cũng ko rõ ràng cho lắm – con chuột thối là trời sinh ra để hắn khi dễ. Trên đời này chỉ có hắn mới có thể khi dễ nó mà thôi. Còn mấy con mèo, con chó khác thì đừng hòng. Có ngon thì thử xem?

“Haiz!” Hắn thở dài. Ánh mắt ngoan lệ nhìn con chuột thối trên trán bị thương 1 mảng lớn. Thật mụ nội nó mà, cực kỳ chướng mắt!

Hoa Quỳnh sao khi cảnh cáo xong thì rời đi, để lại hai ông chái nơi phòng khách.

Hác gia gia đi đứng ko vững, loạng choạng bước ra ngoài xem thử. Nhà này đã đổi chủ rồi – Lão phải nhìn sắc mặt người khác mà sống qua ngày... Nhưng đều lo lắng nhất là – sợ chọc cho nam nhân nổi giận...

Lão cứ thắc mắc cháu mình sao lại về chung với nam nhân?

Đôi mắt đã mờ liền thấy tôn tử toàn thân dơ bẩn, còn mang về 1 thùng dầu bị vỡ. “Con té ngã hả?”

Hác Cổ Nghị gật gật đầu, để cái gói có hình những bông hoa nhỏ lên bàn. Kể lại cho gia gia của mình nghe: “Con đi đến thềm đá, thì bị ngã làm vỡ thùng dầu... Gia gia, người đừng mắng con mà, con sẽ ngoan.....” Từng giọt nước mắt tí tách rơi xuống đùi, cậu sợ gia gia sẽ ghét bỏ mình, cần môi buồn bã nói “Con cũng sẽ nghe lời.” Chỉ cần nghe lời, gia gia sẽ khen cậu ngoan, cũng sẽ ko ghét cậu.

“Ngốc.....” Hác gia gia không ngừng thở dài. Lão sao có thể mắng được chứ. Tôn tử rất ngoan hiền, lại rất nghe lời. Chỉ có hơi hồ đồ 1 chút, có thể trách mắng được gì chứ...

Lão chống gậy, mem theo tường về phòng lấy ra thuốc cao, rồi từ từ bước ra phòng ngoài đưa cho tôn tử.

“Trên người có chỗ nào đau, thì mau xoa vào sẽ ko đau nữa đâu.”

“Hảo.” Hác Cổ Nghị mở ra hộp thuốc. Cởi vạt áo trước, có chỗ bị thương rất đau. Cậu quét 1 ít được xoa lên, cảm thấy nóng rát hơn rất nhiều.

Hoa Quỳnh ra ngoài tìm 1 đại phu về rửa sạch vết thương và băng bó cho con chuột ngốc.

Đại phu ước chừng khoảng hơn 30 1 chút nhưng đã hành nghề y rồi. Hắn hay được Hoa gia mời đến Trích Tinh lâu để chữa bệnh hay kiểm tra thân thể cho tiểu quan.

Trước đó, đại phu này ở chợ có thấy qua ngốc tử bán dầu. Cũng nghe phong phanh từ miệng các tiểu quan là Hoa gia vì thằng ngốc này mà xử trí Phụng Tiên cô nương.

Nhưng, hắn ko khỏi nghi ngờ là có chuyện hiểu lầm. Hoa gia đối xử với ngốc tử này ko giống như đối đãi với cừu nhân (~ kẻ thù)

Bất quá, hắn cũng ko dám nói ra nghi hoặc trong lòng. Đi theo Hoa gia bao nhiêu năm rồi. Cũng học khôn được vài điểm, tốt nhất là đừng chõ mõm vào chuyện của người khác.

Không nên quá tò mò vào chuyện của nam nhân này. Nếu quá nhiều chuyện... thì có trời mới biết là cái giá phải trả sẽ lớn như thế nào?

Điều duy nhất có thể biết chính xác là – Đừng bao giờ trêu đùa Hoa gia.

“Vết thương của Chuột Con chừng nào mới lành?” Hoa Quỳnh nhìn đầu con chuột ngọc đang quần băng. Nhân đang mơ mơ màng màng gục xuống bàn như đang ngủ.

Nghiêm đại phu giải thích có thể là do thuốc giảm đau và quá mệt mỏi nên mới như thế. Vì đầu con chuột thối bị thương rách một mảng da lớn. Nếu dùng kim châm có thể làm vết thương mau chóng khép miệng hơn.

Người bị ngã 1 cú quá nặng. Giờ đây, ko biết có ngu thêm chút nào ko?

Bất quá... Hẳn ko cần con chuột ngọc ngu thêm chút nào nữa đâu. Nhân chỉ cần đủ ngọc cho hấn gạt là được rồi!

Nghiêm đại phu vẫn đứng 1 bên –

Thắc mắc sao Hoa gia lại gọi ngọc tử bán dầu là Chuột Con ?

Này... thật lạ, thằng ngọc tử bán dầu này ko phải họ Hắc sao? Hay là... Hoa gia gọi biệt danh của nó?!

Nghiêm đại phu cuối cùng cũng tìm về được đầu lưỡi của mình, “Hoa gia, chỉ khoảng 10 ngày hay nửa tháng thôi. Vết thương của tiểu ca này sẽ lành như cũ ngay. Còn chỗ bị rách da, ta có để lại được cao, mỗi ngày xoa vài lần, sẽ rất nhanh kéo dài.”

“Àh,” Nghe xong, đôi lông mày đang nhăn chặt lại bất giác trong nháy mắt liền giãn ra. Khóe môi của Hoa Quỳnh mở ra hình vòng cung, tâm tình cũng mở ra, nói: “Thỉnh đại phu sẵn tiện trị chút bệnh ho khan cũ cho Hắc lão đầu luôn. Người cứ dùng loại thuốc thượng đẳng. Sau này cứ đều đặn phái người đưa đến. Về chuyện ngân lượng. Chúng ta cứ làm theo quy cũ, ta 10 ngày sẽ tính với người 1 lần.”

“Hoa gia, chuyện này tuyệt đối ko thành vấn đề, ngài cứ yên tâm.” Nghiêm đại phu lại hỏi: “Hắc lão gia tử đang ở đâu ạh?”

Hoa Quỳnh chỉ chỉ “Ngay sau gian phòng kia kia.” Hấn mới ko thèm quan tâm xem lão phế vật là sống hay chết. Thỉnh đại phu điều trị, chẳng qua là ngại lão phế vật buổi tối ho như sắp chết, ngày ngày quấy rầy mộng đẹp của hấn.

Nghiêm đại phu cất bước, Hoa Quỳnh liền đến trừ phòng nấu 1 nồi nước thật lớn. Hấn chịu ko được khi thấy con chuột thối toàn thân bẩn thỉu như vậy, khiến hấn ko thể nào ko giúp nó được.

Sau khi chuẩn bị 1 thùng nước lớn, Hoa Quỳnh trở về phòng cầm lấy 2 bộ xiêm y, rồi đến phòng khách ôm lấy con chuột ngọc còn đang ngủ mê đi đến phòng tắm – “Mới cởi quần áo của người, là ta đã muốn gian (nghĩa là xxx đó mà) rồi!” Hoa Quỳnh giở chân Rầm! 1 cái đá ngay cửa của phòng dành cho tắm rửa ra.

Hành động này đánh thức con chuột dậy, Hoa Quỳnh đang ngồi trên ghế đầu ở chỗ dành cho tắm rửa. Chỉ vài ba động tác đã lột sạch quần áo của con chuột.

Hắc Cổ Nghị miễn cưỡng mở mắt ra. Ý thức mơ hồ, ko rõ ràng lắm về tình huống hiện tại. Đợi đến khi mặt mình được 1 cái khăn ẩm ướt lau qua, mới hoảng hồn, ngạc nhiên “Ah!”

“Kêu cái gì, sợ ta gian người sao?” Hoa Quỳnh như cười như ko, nhìn bộ dáng đang hoảng hồn của cậu. “Haiz!” Hấn thở dài não ruột.

“Toàn thân người ko chỗ nào mà ko xoa được cao.” Thật mù nội nó mà, ko đành lòng chút nào. Cả người con chuột thối chỗ nào cũng bầm tím, nhìn ko thuận mắt gì hết trơn.

“Đi đi...” Cậu ko nghĩ là đến Quỳnh cũng cười vào mặt cậu. Hắc Cổ Nghị cả người trượt xuống đùi hấn, ngồi dưới đất vùi đầu vào hai chân, ko thêm nói năng gì hết.

Gương mặt tuần mỹ trong nháy mắt biến đổi. Vươn tay định bóp chết con chuột ngọc ngé kia. Thật mù nội nó mà, ko biết tốt xấu!

Đôi mắt lạnh cảm bỗng dừng lại trên bả vai đang bầm tím. Tay lập tức quay về cởi quần áo của mình, Hoa Quỳnh ko tiếc lời mà độc ác nguyên rửa: “Con chuột ngu ngốc càng lúc lại càng ngu. Cái gì cũng ko biết hết ah. Làm mấy chuyện đại dột khiến người khác tức chết mà” Hấn hung ác nhìn trừng trừng vào mảnh vải đang băng đầu con chuột kia. Rất muốn kéo nó vào lòng mình, xoa xoa chỗ da đó!

“...” Hác Cổ Nghị lén dùng tay lau đi nước mắt, lén cởi hài ra để trên mặt đất, cũng lén mím môi thầm nghĩ – Cậu ghét Quỳnh, cho dù Quỳnh có mua hài cho cậu, mua gà mái Hoa Hoa, mua kẹo, thì đều đáng ghét cả thôi.

“Còn ko mau tắm sạch, người ngây ngốc ở chỗ đó làm gì hả?!” Hoa Quỳnh vẩy vẩy chân đã cởi hết quần áo còn lại trên người, tự mình tắm rửa.

Hác Cổ Nghị lặng lẽ di chuyển thân mình. Có thể tránh xa Quỳnh đáng ghét kia thì tránh, muốn tránh thật xa...

Một lát sau, Hoa Quỳnh đã xong xuôi, mặc 1 bộ xiêm y sạch sẽ, bắt đầu rời khỏi phòng tắm trước. Phạch hần đóng cửa lại.

Hác Cổ Nghị cho tay vào trong nước đảo đảo. Cậu cúi đầu nhìn kỹ thân ảnh của mình được phản chiếu trong đó. Cậu cũng ghét bản thân mình nữa – Ngốc nghếch làm người ta ghét bỏ...

Hoa Quỳnh chớp mắt 1 chút, chờ đến thốc nẩy mầm cũng ko thấy con chuột trở về phòng – Thời gian cứ vậy chậm chạp trôi qua, thật ra cũng muốn đợi con chuột ngốc lắm chứ, nhưng hỏa khí đã trỗi lên đây bụng rồi.

Cầm trên tay được cao, là đợi để xoa cho con chuột ngốc kia đi. Thật mụ nội nó mà... Hấn rất mong muốn con chuột mau chóng thuyên giảm, như vậy mới có thể để hấn thao!

Ko thể chờ được nữa, Hoa Quỳnh nhanh như chớp mở mắt ra, trong đó đã có 2 ngọn lửa đang hừng hực cháy. Nhảy xuống giường, hấn đi xem thử coi con chuột ngốc có phải hay ko là đã chết đuối trong nhà tắm rồi?!

Sau 1 lúc, hấn cũng đã đứng ở trừ phòng để tìm thân ảnh con chuột thôi. Gian dành cho tắm rửa chỉ có bộ quần áo vừa thay và 1 đôi hài mà thôi.

Hấn liền đến sân sau, mắt thấy con chuột đang ngồi xồm bên chuồng gà. Đám gà chết tiệt!

Sắc mặt Hoa Quỳnh bỗng trở nên âm trầm...

Hoa Quỳnh đứng yên trước mặt con chuột, tức nghẹn tận cổ họng nhưng ko nói lời nào. Cúi đầu nhìn kỹ lại. Hừ! con chuột đang ngủ.

Thà ở ngoài này nuôi muỗi, chứ ko muốn về phòng với hấn.

Hỏa khí trong bụng nhất thời phát tác. Hoa Quỳnh giở chân đá mạnh vào chuồng gà để trút giận.

Con gà mái Hoa Hoa liền hoảng sợ chạy ra ngoài. Mấy con khác ko trống được, cũng bị dọa kêu lên Quang quác tiếng ko phải là nhỏ.

Hách!

Hác Cổ Nghị lập tức tỉnh lại. “Ah! Gà của ta....” Lời còn chưa nói hết đã mở mắt to hết cỡ mà ngạc nhiên. Đầu từ từ ngẩng lên: “Hách! Là Quỳnh.....” Hác Cổ Nghị ngã ngồi trên mặt đất, cảm thấy hai chân bắt đầu đau đốn.

chiêm chiếp, chiêm chiếp

Rõ ràng là âm thanh của gà con, Hác Cổ Nghị nhìn khắp mọi nơi. Trong cảnh tối tăm, phát hiện mấy vật nhỏ nhỏ đang động đậy, “Ah – Có gà con”. Cậu cảm thấy kinh hãi, lập tức quên ngay sự tồn tại của Quỳnh.

Đôi mắt âm lãnh chuyển động theo di chuyển của con chuột, Hoa Quỳnh dùng tay kéo con chuột đến ngay trước mặt, hăm dọa: “Ta giết hết bọn nó, thấy sao hả?” Hơi thở lạnh lùng phả vào gương mặt ngốc nghếch của con chuột. Đợi nó lên tiếng kêu cha gọi mẹ mà cầu xin.

Hách!

Ánh vào trong đồng tử đang mở lớn hết sức là hình ảnh Quỳnh đang biến thành quỷ. Hai chân của Hác Cổ Nghị mềm nhũn, miệng mở to hết cỡ: “Ko được”. Cậu ko muốn gà con bị chết thảm.

Lắc đầu như điên, cậu sợ quỷ sẽ giết hết mấy bé gà con. “Ko được, ko được, ko được...”

“Hừ, ” Hoa Quỷ lạnh lùng. “Chỉ cần người nghe lời, ta sẽ ko giết gà.”

Hác Cổ Nghị không ngừng gật đầu, nói: “Được được, tôi sẽ nghe lời mà, ông đừng giết gà nha.” Hắc Cậu chớp chớp đôi mắt đẹp. Cảm thấy Quỷ thật xấu, cậu ghét Quỷ, so với con chó vàng còn ghét hơn.

Quay mặt liếc liếc mấy bé gà con đáng yêu trong chuồng. Hai tay đẩy Quỷ ra, theo bản năng ko muốn ở gần hắc quá.

Hoa Quỷ nắm chặt áo cậu, kéo về tới trừu phòng mới buông ra. Múc từng gáo nước rửa sạch đôi hài. Đồng thời mện lệnh: “Ngày mai đem hài phơi khô, rồi hãy mang vào. Nếu để ta thấy người ra ngoài mà ko mang hài, ta sẽ giết sạch hết từ gà đến trứng! Nghe rõ chưa?”

Hác Cổ Nghị gật gật đầu, cảm thấy lòng bàn tay mình rất lạnh lẽo, là Quỷ làm cho cậu như thế.

Gật gật!

Hoa Quỷ để gáo nước xuống, khiêng con chuột ngốc lên vai. Trực tiếp mang người trở về phòng, hừ!

Hắc rửa thắm: mấy con gà là cái quái gì chứ!

Nuôi lớn thì làm thịt ăn. Con chuột ngốc lại ko đành lòng, thực mụ nội nó mà... Thật ko hiểu nổi chẳng lẽ nuôi gà là để cúng tế tổ tiên sao.

Này thì ko được giết gà, còn chơi đùa chung với nó nữa. Chẳng trách con chuột thối đầu óc giống y như đứa nhỏ mấy tuổi. Haiz! Thật hỏng hết rồi mà.

Hoa Quỷ đứng ở mép giường, y hệt như một bà mẹ nghiêm khắc chỉ chỉ con chuột thối, ra lệnh: “Người kéo ống quần bên phải lên đầu gối coi.”

Hác Cổ Nghị ngồi ở trên giường, ko dám cãi lời, ngay lập tức kéo ống quần bên trái lên, nói. “Đầu gối của tôi sạch lắm rồi, ông xem, có phải như vậy ko?”

Đôi mắt yêu mị hơi khép lại, sửa lại: “Người kéo sai bên rồi ah.” Con chuột ngốc thật quá ngu mà, ko thể phân biệt được cả trái phải nữa. “Ngốc thật!”

Ánh mắt Hác Cổ Nghị tối sầm lại, cứ cúi đầu nhìn chằm chằm mãi. “Tôi ngu quá mà....”

“Ta chưa từng thấy qua ai ngu hơn cả người.” Hoa Quỷ đến gần, kéo ống quần lên cho cậu. Thấy rõ đầu gối kia đang bị rách da, liền xoa thuốc vào chỗ đó.

Cởi áo cậu ra, xem xét cẩn thận vết thương, từ vai, khủy tay, thậm chí là thắt lưng đều có. Nếu ko bị rách da thì cũng bị bầm tím. Sắc mặt Hoa Quỷ càng lúc càng khó coi, nói: “Trên người người nếu ko bị rách da thì cũng bị bầm tím. Ta ko cho người đi bán dầu nữa. Nghe rõ ko?”

Hác Cổ Nghị hơi gật đầu, bỗng lập tức lắc đầu nói: “Vậy sẽ ko có tiền. Tôi muốn đi bán dầu.”

”Ta sẽ cho người tiền. Sau này, ta sẽ mang người đi mua này nọ, cũng sẽ có người đem thuốc đến cho gia của người. Ta có tiền, ko sợ cần mà ko có đâu. Hoa Quỷ dụ dỗ nói.

“Gia gia có nói, ko thể tùy tiện lấy tiền của người khác. Như vậy sẽ biến thành trộm cắp, sẽ bị chặt tay chân, tôi sợ lắm.”

Hoa Quỷ nhăn chặt mày lại. Ko hiểu sao lại cảm thấy 2 chữ người khác phi thường chói tai như vậy.

Hắc và con chuột ngốc này 1 chút quan hệ cũng ko có.

Là người ngoài...

Vì đùa bỡn mà tiếp cận. Hắc không hề có day dứt gì. Chỉ là càng gần thì càng hăng....l

Thấy bên má trái của cậu có 1 vết thương nhỏ, liền dùng ngón tay quét lấy 1 ít thuốc, xoa lên đó. Mày hắc vẫn còn nhăn rất chặt.

Chuột Con phải mau chóng khỏe mạnh, kiện toàn để hấn ngoạn đến chán thì thôi. Hấn mua kẹo gặt cậu, sẽ thay cậu lo cho nhà này, chẳng qua vì muốn chơi cho thật vui mà thôi.

Có tiền liền sẽ được vui vẻ. Huống chi hấn chỉ tốn trên người Chuột Con có chút ít tiền mà thôi. Ngược lại cậu lại cho hấn niềm vui mà cho dù chi thật nhiều ngân lượng cũng chưa chắc gì có ah. So với, tiểu quan trong Trích Tinh lâu, thật là rẻ như bèo mà.

Hoa Quỳnh thuận tay để lọ thuốc lên đầu giường, ra lệnh: “Mau ngủ đi.” Bớt lải nhải bên lỗ tai hấn. Hấn thích nhất là được ôm con chuột ngủ, đặc biệt là sau khi phát tiết tinh lực thì để lại dư vị thỏa mãn ko gì vui sướng hơn.

Hác Cổ Nghị vội vã mặc ngay áo lại. Cậu cúi đầu cài chặt y khẩu. Buồn bực khi chính mình ko thể phân biệt được trái phải. Tay và chân đều dài như vậy, khác biệt ở chỗ nào ah?

Cậu nhìn bàn tay có ngón ngắn ngón dài. Liền rất dễ dàng phân biệt được ngón cái, ngón giữa, ngón út,... Gà mái Hoa Hoa mới nhìn cũng biết ko giống cậu, chó chỉ có 4 chân, chim nhỏ thì có cánh bay.

Hoa Quỳnh thấy cậu ngẩn người. Hấn liền dịu dàng hỏi: “Người có nghe ta vừa mới nói cái gì ko hả?” nhìn trừng trừng con chuột, thấy nó hoàn toàn ko thêm dựa vào vai mình mà ngủ.

Đầu Hác Cổ Nghị toàn là thắc mắc, ko biết là mấy bông hoa nhỏ làm như thế nào mà có thể chui lên khỏi mặt đất. Màu sắc thật đẹp quá.

Hoa Quỳnh nằm trên giường, khẽ cắn môi, hiện ko chờ được nữa rồi. Con chuột ngốc thật làm lãng phí thời gian ngủ nghỉ mà. “Còn ko mau lại.” Hấn rống lên.

Vươn cánh tay ra, kéo con chuột thối nằm xuống, tay kia đỡ lấy đầu, để tránh cho cậu phải đập đầu vào giường.

Hác Cổ Nghị bị kéo ra sau. Cả người ngã vào lòng của Quỳnh. Mặt đối diện với lòng ngực rộng lớn của hấn. Cậu vội gơ tay đẩy ra, cả người lăn đến mép giường, ôm chặt lấy chăn bông.

Mắt nhắm chặt lại, ngón tay vì ôm chặt chăn bông mà dần dần trở nên trắng tát. Cậu ko muốn ngủ cùng với Quỳnh, ko thích cảm giác bị Quỳnh áp xuống, càng ghét hơi thở của Quỳnh.

Cậu vốn ngốc thật. Nên ko thể nhớ được nhiều chuyện, càng ko hiểu rõ ràng nhiều vấn đề. Nhưng cậu hảo hy vọng, người khác cũng có thể quên, đừng cười cợt cậu ngốc nghếch nữa.

Hoa Quỳnh chớp mắt 1 cái ngạc nhiên, ánh vào mắt hấn là bóng dáng gầy yếu kia. Lúc này mới phát hiện cả người cậu run rẩy, đang sợ cái gì sao...

Nghĩ là cậu sợ chó, sợ bị gia gia mắng, có chút sợ đối với... Hoa Quỳnh lặng yên lăn đến ôm lấy eo của cậu. Ngạc nhiên khi ngửi được hương thơm thoang thoảng của mái tóc trên cái đầu ngốc nghếch của cậu. Trong lòng sinh ra 1 loại tình cảm khó hiểu – Bất luận con chuột có sợ cái gì cũng được, hấn rất hy vọng là Chuột Con đừng sợ mình.

Hác Cổ Nghị ngồi xổm trước chuồng gà, cứ lần lượt ôm lấy mấy bé gà con. Nó có màu vàng vàng, còn có con có chút hoa văn nữa. “Bé nào cũng rất dễ thương.”

Gương mặt cậu cười thật rạng rỡ. Dem bé gà lông xù cọ cọ vào má mình, cử chỉ vô cùng thân mật.....

Hoa Quỳnh đứng ở cửa trù phòng quan sát –

Đứa ngốc này chưa bao giờ cười vui vẻ như vậy hấn. Thật quá keo kiệt mà.

Rốt cuộc cũng chẳng bao giờ nghĩ đến là ai cùng ăn cùng ở với nó hả? Còn ai là người mua kẹo cho nó ăn, ai xoa thuốc giùm nó... Thực mụ nội nó mà... Từ lúc xảy ra chuyện này cho đến nay, hấn như vậy mà tự ủy khuất chính mình, ở chung 1 nhà với con chuột ngốc!

Cần phải nhẫn nại... Vết thương của con chuột ngốc kia còn chưa khép miệng, yếu ớt, ko chịu nổi va chạm đâu. Nếu bị lộng thương, chắc là con chuột ngốc này sẽ càng ngu hơn nữa cho coi!

“Rốt cuộc là người có đi nấu cơm chiều ko hả?” Hoa Quỳnh đã biết rõ còn cố hỏi. Lão phế vật đang ngồi ngay phòng khách ăn cơm. Hấn sao có thể cùng lão già đó mặt đối mặt được chứ. Thật mất hứng mà.

Trên bàn chỉ để có 2 chén cơm. Con chuột ngốc vẫn chưa ăn cơm, mà cứ quần quít nơi chuồng gà ở sân sau. Thật là!

Con chuột ngốc trong khoảng thời gian này, vẫn là sáng sớm rời giường, nấu cơm, sắc thuốc cho lão phế vật, cho gà ăn. Sau đó đến bên giếng xách nước đổ đầy bồn, rồi mới từ từ giặt quần áo.

Mà chính bản thân mình thì đến lúc chạng vạng lại mua thịt và thức ăn trở về... Này đáng lẽ phải là chuyện của con chuột ngốc mới đúng chứ. Nhưng hần ko chịu để con chuột ra ngoài bị chó cắn, vậy mà nó vẫn hay thừa dịp hần ko có ở nhà, lén chuồn êm ra chợ, nhặt thức ăn thừa trở về.

Hừ!

Lại là vì cái đàn gà chết tiệt này!

Hoa Quỷ lão đại khó chịu bước ra sân sau. Nhìn trừng trừng vào gương mặt đang cứng đờ của con chuột. “Còn ở đây làm mấy chuyện ngốc ngếch gì đó. Mau nghe lời, vào nấu cơm.”

Hác Cổ Nghị chỉ sợ Quỷ lại biến thành quỷ mà giết mất gà con. Ngắm tui nó thêm chút nữa, sau đó cậu liền xua xua mấy bé gà, “Đi tìm gà mẹ Hoa Hoa đi” Cậu dặn dò.

Cúi đầu xuống, Hác Cổ Nghị nói rõ: “Quỷ, tôi nấu cơm rồi mà.” Chỉ cần Quỷ về đến nhà liền hung dữ ngay.

Hần ko cản trở về, đi luôn cũng được mà.

Hác Cổ Nghị đi vòng qua người hần, nghĩ thầm nên tránh xa 1 chút.

Hoa Quỷ ngồi xổm người xuống cản lại. Giơ tay nắm lấy cằm cậu, ngũ quan tuần mỹ tiến sát lại gương mặt thanh tú kia. Thấy vết trầy xước đã dần biến mất. Dùng ngón cái xoa xoa miệng cậu, nói: “Chuẩn bị nước nóng, giúp ta tắm rửa đi.”

Con chuột ngốc đáng lẽ phải giao tâm tư cho hần mới đúng. Phải hảo hảo hầu hạ. Hần sẽ cho phép con chuột quần lấy người mình mà cọ cọ.

Hần cũng không thể ko cần được.....

“Quỷ không phải lão gia gia.” Thân thể của Quỷ nhìn sao cũng ko giống với lão gia gia. Đi đường thì ko cần chống gậy, ko cần tắm nước nóng, cũng ko có bị bệnh nữa...

Chỉ có thứ cứng rắn hay làm loạn của Quỷ mới bị bệnh thôi. Hác Cổ Nghị chớp chớp đôi mắt trong suốt như nước hồ thu, vô tình dẫn dụ người ta phạm tội mà ko biết.

Hần nhớ gần chết... rất muốn kéo ngay con chuột vào phòng, đại khai sát giới! Đôi mắt yêu mị trong nháy mắt lóe lên tia quái ác. Lòng tính toán xấu xa, đầu bắt đầu suy nghĩ – Con chuột ngốc quả là mỹ vị, ko có lấy 1 khe hở nữa ah.

Hoa Quỷ liền gạt cậu, “Ta không phải đã nói là sẽ cho ngươi tiền sao. Chỉ cần ngươi giúp ta tắm rửa, ta liền cho ngay. Còn ngay lập tức dắt ngươi ra ngoài bán dầu kiếm thật nhiều tiền.” Hần không hổ danh là đặc chủng hành nghiệp (~ làm nghề đặc biệt) là chưa trù đi gạt con chuột ngốc bán thịt, đồng thời cũng là gian thương số 1. Hôm nay định đem nợ nần của cái nhà tồi tàn này về Trích Tinh lâu, để rút ngắn thời gian đi lại.

Nếu đã tiêu tiền trên người con chuột ngốc, thì phải thu lợi trở về. Hần thật ko hổ danh là ăn thịt người ko nhả xương. Ngắm nghĩ lại – Hần cũng đâu có chi tiền trên người ai đâu. Trong quá khứ là có ko biết bao nhiêu người tự động dính lấy hần mà.

Chỉ có con chuột ngốc là ngoại lệ.

Con chuột ngốc vì điều này nên cảm động mà khóc hết nước mắt. Nhiều khi quan hệ với nó là nhu cầu cơ thể, có lẽ về lâu dài hai người bọn họ sẽ ko có chút liên quan gì với nhau. Hần cũng đã bắt giắc phá bỏ rất nhiều quy tắc của mình – Giữa bọn họ chỉ có nợ nần nhau 3 văn tiền mà thôi.

“Nói vậy đã hiểu chưa?” Hần nói rõ ràng từng chữ. Hoa Quỷ hơi hí mắt giấu sự cười cợt trong đó. Đôi môi bạc tình cong lên thành 1 vòng cung xinh đẹp. Nhưng trong lòng vẫn có chút bất an đi. “Ngày mai, ta

muốn dẫn người ra chợ, còn mua kẹo cho người ăn nữa nga.” Hắc Cổ Nghị muốn cậu dùng miệng đối xử với mình, giống như liếm kẹo.

Hắc Cổ Nghị ngạc nhiên, hỏi: “Thật ko? Ông sẽ cho tôi tiền, còn dẫn tôi ra chợ nữa hả....” Cậu muốn mua cho mấy bé gà con 1 ít thức ăn. Ko bán dầu cũng có tiền. Giúp Quỳnh tắm rửa thì được tiền.

“Ân, ” thốt ra 1 tiếng, chuẩn bị lừa con chuột ngốc. Hoa Quỳnh lấy trong tay áo ra 1 đĩnh bạc, cười nói: “Người thích gì thì cứ mua nga.” Con chuột ngốc nhất định sẽ mua mấy thứ mà nó thích cho coi. Hắc cũng ko quan tâm đến việc tốn thời gian quý báu mà dẫn con chuột ra ngoài đường lớn.

Hắc Cổ Nghị nhất thời cảm thấy rất mê cùng do dự 1 chút –

Tại sao Quỳnh lại muốn giúp cậu?

Cậu ko muốn ở cùng 1 chỗ với Quỳnh.... Nhưng mà ko giúp Quỳnh tắm rửa thì sẽ ko có tiền. Cứ đắn đo 1 lúc lâu, cuối cùng Hắc Cổ Nghị cũng gật đầu nhận lấy ngân lượng của Quỳnh.

Cậu nhỏ giọng yêu cầu: “Không được nói tôi ngốc nga....” Ánh mắt Quỳnh loay loay, miệng như đang cười... Giống y hệt vẻ mặt của những người khác đang cười nhạo cậu.

Hoa Quỳnh thật lòng thật dạ nói “Người không chỉ có ngốc ko đâu, mà còn ngu nữa nga.” Thật mụ nộ nó mà... Con chuột tuy ngốc nhưng lại có bản lĩnh điều khiển tâm tình của hắc, có đủ cả từ nộ khí đến cực kỳ khoái trá.

Hắc Cổ Nghị thần sắc ảm đạm rũ mắt xuống, lách qua người của Quỳnh, rồi mới đứng lên bước vào trù phòng.

Hoa Quỳnh vẫn ngồi xồm tại chỗ, mày nhăn chặt lại. Đôi mắt yêu mị vẫn còn nhớ rõ biểu tình của con chuột thối, giống như đang đau lòng...

Hay là, con chuột ngốc nghĩ rằng hắc cho nó quá ít tiền?

Một lúc sau, trong gian phòng dùng để tắm rửa tràn đầy hơi nước. Hắc Cổ Nghị đứng trên 1 cái ghế nhỏ, bắt đầu giúp Quỳnh chà sát toàn thân.

Trong quá khứ, những lúc đông về, cậu thường giúp gia gia tắm rửa. Gia gia sẽ ngồi trên ghế đầu, nói là già rồi nên xương khớp đều đau, tay chân cũng ko nhắc nổi nữa.

Gia gia hảo đáng thương...

Cậu cũng ko thích mùa đông, tuyết cứ từ bầu trời liên tục rơi xuống, sẽ lạnh lắm.

Hắc Cổ Nghị không khỏi run như cây sậy, nhớ đến khi mình ra chợ bán dầu, tay chân đều lạnh cóng.

Hoa Quỳnh cúi đầu nhìn thấy con chuột cả buổi trời chỉ chà xát có 1 chỗ. Lòng ngực trắng như tuyết cũng sắp đỏ gay lên rồi. “Người còn ngốc ngếch cái gì đó? Còn nhiều chỗ chưa tắm lắm đó.”

“Ách, muốn chà lưng hả?” Hắc Cổ Nghị lộ ra gương mặt ngu ngốc hỏi. Ko chú ý đến chuyện cậu sắp cọ cho ngực hắc sắp rách da luôn.

Hoa Quỳnh nắm tay cậu kéo xuống phía dưới. Rõ ràng là có ý đồ bất lương!

Hách!

Hắc Cổ Nghị trở mắt lú lười, tay cậu đụng đến vật cứng rắn đang rất nóng, Bịch! Sắc mặt cậu nhất thời trắng bệch, lập tức vút luôn cái khăn, nhảy xuống ghế, xoay người định trốn.

Hoa Quỳnh chỉ hơi dùng sức thì cả người đã chặn ngay cửa. “Muốn đi sao, ân?” Gương mặt tuấn mỹ thì thâm bên tai con chuột ngốc. Trong lời nói chứa ẩn ý *** rất mê hoặc. “Người còn chưa giúp ta tắm xong mà.” Con chuột ngốc tưởng mơ tưởng có thể chạy khỏi lòng bàn tay của hắc.

Hở, Hắc Cổ Nghị chớp mắt 1 cái ko dám hít thở luôn. Môi mấp máy: “Tôi... tôi đi ra ngoài... lấy chậu cho ông tiểu.” Cậu sợ Quỳnh lại làm loạn.

Hoa Quỳnh bĩu môi ko đồng ý ” Haiz! Ta ko cần, người đi lấy thứ đó làm gì hở?” Hấn muốn hung hấn khi dễ con chuột 1 chút. Chỗ này thiếu con chuột gỗ kia còn có ý nghĩa gì nữa. Rõ ràng là hấn ko hề muốn cậu chạy ra ngoài mà.

Hác Cổ Nghị cả người đông cứng lại, ko dám nhúc nhích chút nào. Thầm nghĩ Quỳnh thật kỳ quái. “Chỗ đó đừng làm loạn nữa.....” Cậu năn nỉ thật đáng thương.

Hơ, sẽ ko đâu...

Tiếng nói của con chuột gỗ trong lúc này lại trở nên đặc biệt mỉa mai. Thật giống mì được thúc đẩy *** trong nháy mắt cần cứng...

Hoa Quỳnh ôm cậu vào lòng, cả người áp chặt vào lưng cậu, mệnh lệnh: “Chuột Con, ngoan chút đi, vậy thì ta mới dắt người đi mua kẹo được chứ.”

Hác Cổ Nghị mạnh mẽ lắc đầu cự tuyệt, cậu ko cần kẹo Quỳnh mua cho.

Hoa Quỳnh ko thèm quan tâm đến cái lắc đầu cự tuyệt kia. “Ta sẽ cho người thật nhiều tiền nha, có thể để đầy tràn ống trúc luôn” Hấn ra sức dụ dỗ con chuột nghe lời. Miệng đặt lên hai má phẩn nộ, cầm chặt lấy tay của con chuột hướng xuống dục vọng của mình, bắt buộc nó phải nghe theo.

Hác Cổ Nghị sợ hãi muốn xoay người lại, cổ vẫy tay ra, nhưng ko cách nào làm được.

Bên tai nghe được tiếng thở dốc trầm thấp, ánh lên trong mắt là đôi mắt của Quỳnh đang nhìn chằm chằm mình – Cảm giác giống như con chó vàng nhìn gà con...

Bỗng nhiên, cổ đau quá, là Quỳnh cắn cậu –

“A...” Hác Cổ Nghị nhăn chặt mày, răng cũng cắn chặt lấy đôi môi như cánh hoa cảm thấy đau đớn. Trong nháy mắt cậu thốt lên 2 chữ đáng ghét! cả hai người đều sững sờ trong giây lát – Hoa Quỳnh dường như bị người ta dội 1 thùng nước lạnh vào đầu, dục vọng đang trướng lên bỗng nhanh chóng tắt ngấm...

Tay đang nắm chặt bỗng buông ra. Quay mình con chuột lại đối mặt với hấn. Ánh mắt âm hàn lóe lên sát khí đầy nguy hiểm. Nghiến răng hỏi: “Người vừa nói cái gì?” Hấn rớt cuống là có nghe nhầm hay ko?!

Đôi mắt trong suốt hiện lên sự hoảng sợ chuyển động rối loạn. Miệng mấp máy như muốn nuốt lại lời nói vừa rồi. Lòng bàn tay vô thức sờ sờ cánh cửa phía sau. Chớp mắt, nắm chặt lấy then cửa.

Theo bản năng chặt chẽ nắm lấy, dường như làm như thế sẽ bớt đi sợ hãi. Hác Cổ Nghị cúi đầu xuống, “Tôi...tôi...” Mím môi ấp úng, lời còn chưa dám nói ra.

“Còn ko mau nói!” Hoa Quỳnh rống lên, ko thể chờ đợi được nữa. Tốt nhất là hấn nghe nhầm đi. Nếu ko.....

Quỳnh dữ dần quá...

Làm tay cậu đau lắm...

Đột nhiên –

“Đáng ghét... tôi ghét Quỳnh lắm.....” Quỳnh sẽ cười nhạo cậu gỗ, sẽ giết gà của cậu, sẽ đối với cậu dữ dần dần, sẽ lại làm loạn...

Hác Cổ Nghị buông ra chốt cửa, tay để vào túi lấy đỉnh bạc mà Quỳnh đã cho cậu ra “Tôi ko cần tiền của ông đâu.” Ngẩng mặt lên, vô cùng kiên định nói.

Cậu muốn đi bán dầu. Đến mùa đông, dù tay chân lạnh cóng, cũng ko sao cả.

Cậu ko cần Quỳnh ở lại đây nữa...

Rầm

Hoa Quỳnh buông tay cậu ra. Cuối cùng, đến giờ phút này, hấn cũng hiểu được!

Con chuột gỗ thấy vậy mà ghét hấn!

Nhưng, hấn vẫn còn rất hoài nghi – Cuối cùng là mình có nghe nhầm hay ko?!

Tức chết rồi!

Để mặc cho chuột thối chuồn khỏi tay mình. Hoa Quỳnh một mình trong gian phòng tắm nghiêng rặng nghiêng lợi. Ngẫm nghĩ rất lâu, rất lâu – Minh vì cái gì mà ở lại nhà của chuột con đáng ghét kia?!

Này còn đạo lý gì?

Thực mụ nội nó mà...

Hoa Quỳnh nâng cao thùng nước, Áo – dội ngay vào thân mình cho thanh tỉnh lại.

Vội vàng mặc lại quần áo. Hẩn lửa giận bùng bùng rời khỏi gian nhà tắm. Đi về phòng tìm con chuột thối tính nợ!

Nhẹ nhàng bước qua phòng khách, ko thấy lão phế vật đâu hết. Hẩn đoán chắc 8 phần là sau khi ăn cơm xong đã lê la sang mấy nhà lân cận nói nhảm rồi. Trên bàn vẫn còn 2 cái chén sạch sẽ như cũ. Con chuột ngu vẫn chưa ăn cơm, tốt lắm.

Làm cho hẩn có ăn cũng nuốt ko vô, hừ!

Con chuột ngốc xong rồi!

Hoa Quỳnh nhắc chân Rầm 1 cái đá ra cánh cửa. Đôi mắt sắc bén nhìn trừng trừng lên người con chuột ngốc. Hẩn tìm đập dồn dập, hơi thở đứt quãng giống như là người đang có nỗi bất bình chi oan — “Dám ghét ta hử...Người có lương tâm ko hả!” Hẩn đại phát từ bi, ấy vậy mà con chuột lại làm cho tim gan hẩn đảo lộn toàn bộ. Đến tột cùng là ai đang đùa bỡn ai...

Hách!

Hác Cổ Nghị ôm chặt lấy ống trúc ngồi run rẩy nơi đầu giường, “Quỳnh Quỳnh... biến thành quỷ.” Chớp mắt 1 cái, chân bị mạnh mẽ nắm chặt, Bóp sau đầu bị đập vào thành giường, cả người bị kéo đến mép giường – “Đáng chết....”

Hoa Quỳnh giở tay cậu lên cao, cả người to lớn áp lên trên, nhìn thấy đôi mắt trong suốt vô tội, rặng lại va vào nhau – muốn cắn chết cậu đi!

“Tôi ko muốn chết đâu....” Hác Cổ Nghị sợ đến cả người cứng ngắc, sắc mặt trắng bệch. Sợ Quỳnh sẽ cắn chết cậu, chết giống như lão gà mái.

Đôi mắt trong suốt thoảng chốc đã tràn đầy nước. Nhân nhìn thật mờ mịt ko thể ko thương cảm được.....

Mắt nhìn theo giọt lệ chảy dài xuống má, dừng lại ngay càng cổ, thấy 3 văn tiền đang xâu vào 1 sợi dây chuyền vàng. Bỗng nhiên – Hoa Quỳnh dường như bị sét đánh trúng, kinh ngạc ko thôi...

Ngạc nhiên – Tại sao mình lại muốn trả cho cậu 3 văn tiền?

Trong lòng tự vấn –

Biết rõ cậu ngốc, biết rõ trí năng của cậu ko được phát triển. Mọi chuyện đều ko phân biệt được rõ ràng cho lắm. Sợ lão phế vật mắng mà trốn ko dám về nhà... Nhưng, cũng là hẩn tìm khắp mấy con phố lớn nhỏ mới có thể tìm được cậu về nhà.

Thật ra chỉ là đùa giỡn thôi mà... Nếu đã như thế, hẩn sao có thể chỉ vì cậu nói ghét mình mà giận điên cuồng lên như vậy...

Còn ko mau phải mong rời khỏi cái nhà tồi tàn này. Huống chi con chuột ngốc này đã bị hẩn gian nhiều lần rồi. Lòng đùa giỡn cũng sớm đã thỏa mãn, ko hề có tổn thất gì.

Nhưng, giờ hẩn lại xem nhẹ bản thân, hành động khác thường.....

9. Chương 9

Dần dần –

Hoa Quỳnh hơi híp lại đôi mắt yêu mị nhìn vào những đồng tiền xưa cũ kia. Tay mân mê 1 đồng trong đó. Đôi môi bạc tình nở ra nụ cười quý dị — hẳn không khỏi tự giễu: “Ah, ba văn tiền... Thật mụ nội nó rề như bèo mà!” Đáng hận nhất là con chuột thối. Ngu ngốc đến độ làm hẳn ngoạn hoài mà ko chán... Cũng không hiểu sao ko đành lòng từ bỏ.

Quỳnh đang cười... Trong đầu Hắc Cổ Nghị giờ đây trống rỗng, gan phổi cứ như sắp nổ tung, thở dốc mãnh liệt – Hoa Quỳnh hôn lên đôi mắt xinh đẹp của cậu, thưởng thức tư vị ngon ngọt. Hắc nhẹ giọng dụ dỗ: “Đừng khóc mà, ta sẽ mua kẹo cho người nha.” Thấy cậu sợ đến ngây ngốc, ko dám hò hét kêu la.

Hắc Cổ Nghị lập tức lắc đầu, tìm về lưỡi của mình, nói: “Không cần...” Hai tay có được tự do đẩy bả vai rộng rãi kia ra. Quỳnh hay cởi áo của cậu, còn cần loạn trên người nữa. Giống như con chó vàng hay cắn gài vậy.

Hoa Quỳnh chỉ trong 2 ba bước đã cởi ra hết những gì trói buộc. Có trời mới biết, con chuột thối mỗi đêm ôm chần bông, bộ dáng ngu ngốc khiến người ta có ko biết bao nhiêu là tức giận!

Bàn tay xoa xoa ở làn da bóng mịn mềm mại, môi thẳng thừng trút giận.

Tay chân Hắc Cổ Nghị cứ vùng vẫy ko ngừng, đẩy Quỳnh đáng ghét ra. Cậu kêu lên: “Đừng... đừng cần tôi chết... Tôi còn muốn chăm sóc gia gia nữa mà.”

Mày nhăn chặt lại, Hoa Quỳnh tự tay cởi ra quần áo của hắn. Nghiến răng mắng: “Giết cho người chết, đỡ cho bị người chọc đến tức chết!” Ko thêm để ý đến sự kháng cự của cậu. Đầu chỉ có 1 ý niệm duy nhất là phải gian con chuột ngốc nghếch này.

Không cách nào nhẫn nại được nữa, một tay hắn mở chân của cậu ra. Dục vọng cọ xát nơi tư mật non mềm. Một tay ôm chặt thắt lưng, đôi mắt tràn đầy dục vọng như muốn ăn tươi nuốt sống người trước mặt. Mạnh mẽ tiến vào, nhăn nhin đã lâu, giờ đây tư vị sung sướng trong nháy mắt lan tỏa toàn thân — “Ừm, người là kẹo...” Hắc thỏa mãn ngậm nga.

“Ah, đau quá!” Mười ngón tay của Hắc Cổ Nghị bấu chặt vào cánh tay của Hoa Quỳnh. Mặt cậu nhăn nhó như 1 cái bánh bao nhỏ, cất tiếng kêu đau.

Bên trong nhanh chóng quây chặt lấy hắn. Vùng vẫy đến độ đầu choáng mắt hoa, tay đánh vào lồng ngực trắng như tuyết. “Ô ô... Đau quá... Quỳnh lại làm loạn...” Hắc Cổ Nghị cứ chớp chớp mắt lên án. “Quỳnh thật xấu quá... Mông đau quá...”

Cậu đưa tay lau lau đi nước mắt. Môi như cánh hoa, dùng sức hít sâu vào, rồi cố dùng sức đẩy Quỳnh ra.

Hoa Quỳnh đứng ở mép giường nâng chân cậu cao lên. Dục vọng nhanh chóng dùng sức đẩy vào. Đồng thời lên tiếng mắng: “Đau chết luôn đi! Thực mụ nội nó mà... Người thông minh lại bị 1 thằng ngốc làm cho hồ đồ. Ta tha cho người phải kêu cha gọi mẹ, tên của ta vẫn trước sau ko đổi là Hoa Quỳnh”

Dường như là để tiết hận –

Đùa bỡn con chuột ngốc làm vui, lại đi lưu luyến... Thật mụ nội nó mà!

“Chỉ đáng ba văn tiền...” Hoa Quỳnh lắc lắc đầu, lại mắng: ” Bộ thiếu nợ từ thời ông vải sao!” Hắc như vậy mà lại bị thua bởi 1 con chuột ngốc. Nâng thắt lưng lên cao, đưa đẩy triền miên. Dự định đâm cho con chuột ngu thêm chút nữa để ko còn biết nói đến 2 chữ đáng ghét .

“Ô ô...” Hắc Cổ Nghị dần dần ko còn hơi sức để vùng vẫy nữa. Sức lực của Hoa Quỳnh so với cậu thì cực lớn. Lại hung hăng độc ác nói 1 đồng chuyện kỳ quái ko hiểu gì hết. Giống như chó hay đuổi theo cậu, cắn cho mông cậu nở hoa – Đau quá.

Hoa Quỳnh dùng tay chậm chậm xoa xoa má người đang nằm trên giường. Đôi mắt yêu mị chỉ thấy duy nhất hình ảnh chuột con đang say ngủ gần mép giường. Thật ngọt ngào...

Tay vén tóc cậu lên. Môi cánh hoa đang cong cong mỉm cười. Hắn ko ngờ đến giờ này mới phát hiện cổ của Chuột Con ngắn ngắn thật đáng yêu ah.

“Gà con dễ thương quá...”

Tai nghe được chuột con nói mê, tám phần là nằm mơ thấy gà con trong sân rồi. Hoa Quỳnh đặt môi lên đôi má phẩn nộn của con chuột hôn 1 cái. Nghĩ thầm: Chuột Con ngu si, trong lòng chỉ có gia gia và đàn gà. Trừ mấy thứ đó ra, còn có gì nữa ko?

Không khỏi buồn bực –

Đến tội cùng là cái gì đã hấp dẫn mình?

Là cậu vô tri, cậu vụn vụn, cư xử giản đơn, thuần khiết...

Trên người cậu ko có lấy nửa điểm của thế gian ô trọc. Khiến hắn như bản năng mà theo đuổi. Chưa từng để ý đến cậu có bao nhiêu si ngốc...

“Chuột Con.” Hoa Quỳnh nhẹ nhàng cắn cắn. Ý định gọi cậu dậy.

“Àn...” Tiếng kêu trầm thấp quen thuộc.....

Hách! Hác Cổ Nghị bỗng nhiên mở to đôi mắt, ánh vào trong mắt cậu là hình ảnh của Quỳnh rất tương đồng với con chó dữ. Cậu kêu lên: “Chó cắn gà con....”

Hoa Quỳnh không khỏi nhú mày. Tay cầm chặt lấy má của cậu. Răng cắn nhẹ vào cái miệng chỉ biết nói mấy lời ngốc ngếch, vô vè: “Đừng sợ, ko có chó nào dám cắn gà đâu.”

Chỉ là Quỳnh sẽ giết gà. Hai tay Hác Cổ Nghị theo bản năng đẩy ra người đang áp trên người. Nài nỉ: “Quỳnh đừng giết gà mà....”

“Àn, sẽ không giết.” Mặc dù hắn rất muốn. Nhưng, chuột con nói ko giết, thì ko giết đi. “Ko được ghét ta, nghe rõ ko?”

Quỳnh thật giống như con chó vàng, tỉnh lại liền cắn người. Hác Cổ Nghị hít sâu 1 hơi, đôi môi cánh hoa bị cắn khó lòng mà lên tiếng, cậu phiền muộn nói: “Tôi muốn đi nấu cơm, muốn cho gà ăn, muốn bán dầu lấy tiền mua thức ăn cho gà.”

“Àn, ta dẫn ngươi đi mua.” Hoa Quỳnh ngẩng gương mặt tuấn mỹ lên. Giở ra chặn bông, tự mình xuống giường, mặc quần áo, đồng thời mệnh lệnh: “Mau mặc xiêm y vào đi nấu cơm đi. Chuyện bán dầu, ko cho đi.”

Mấy việc hắn nói, con chuột ko biết có ngoan ngoãn nghe lời ko. Quay đầu lại thấy Chuột Con đang ở trên giường tìm y khó. Gương mặt nhỏ xinh kia lộ ra thần sắc buồn bã. Hình như là ko biết xiêm y đang ở đâu?

Thoáng chốc, Hoa Quỳnh ung dung đứng ở mép giường chờ cậu mặc quần áo xong, cúi xuống mang giày vào cho cậu, dắt cậu lại trước gương đồng, mở mảnh vải băng trên đầu ra. Kiểm tra xem vết thương của con chuột thối có bị gì hay ko?

“Ăn cơm xong, ta sẽ dắt ngươi đi mua thức ăn cho gà con.”

Hác Cổ Nghị không dám cãi lại lời của Quỳnh. Dụi dụi 2 mắt, nhìn chăm chăm vào đôi hài trong chân. Nghĩ thầm: Quỳnh nói gì cậu cũng ko hiểu.

Cậu ghét Quỳnh cười nhạo mình, ko cần Quỳnh mua cái gì hết...

Chợ

Hoa Quỳnh dắt con chuột ngốc đến chợ. Ko ngừng dạy cho nó những tri thức thông thường – Thịt gà, thịt vịt, thịt bò,...phân biệt từ trứng cho đến rau xanh, cải trắng...

Hắn quả thật rất giống từ mẫu, trăm lần dạy dỗ, ngàn lần dặn dò: “Nhớ kỹ chưa?”

Hác Cổ Nghị thầm nghĩ phải cố kiềm chế. Cậu ko thích Quỳnh nắm tay mình. Lòng lo sợ nhìn xung quanh, mọi người có hay ko cười mình là thằng ngốc.

Cậu ko nhớ được hết những gì Quỳnh vừa nói. Rau củ sao có quá nhiều tên, cậu ko thể phân biệt rõ ràng được hết. Ko thể hiểu nổi, tại sao mỗi này đều ko thể ăn lá khoai lang được?

Tại sao ko được nhặt lấy đồ ăn thừa của lão bà bà?

Không biết vì sao lại thay đổi sinh hoạt. Quỳnh muốn cậu từ nay về sau phải mua thức ăn... Nhưng cậu ko có tiền mà.

“Cầm.” Hoa Quỳnh đưa cho cậu 1 thỏi bạc. “Người muốn ăn cái gì, phải tự đi mua nga.”

Mắt bị thối bạc trắng toát mê hoặc. Hác Cổ Nghị lấy từ trong túi ra 1 đồng tiền, so sánh rồi nói: “Quỳnh tiền này ko giống nhau.” Hình dáng bên ngoài của nó khác nhau nhiều lắm.

“Nhắm nhí! Đương nhiên là ko giống rồi!” Hắc là gian thương, lẽ tất nhiên phải động não kiếm món tiền lớn. Con chuột ngọc bên ba vát vãi chỉ kiếm được có mấy văn tiền. Sống tạm bợ như vậy hoài sao?

Từ nay về sau, hắc sẽ nuôi dưỡng con chuột ngọc này. Chỉ là còn có lão phế vật kia và bầy gà chết tiệt ở sân sau nữa.

“Đừng nói nhắm với ta nữa, mau đi mua kẹo ăn đi.” Hắc lấy lòng cậu.

Thật là, ko thể nào chịu nổi phản ứng chậm chạp của con chuột ngọc ghêch kia. Ko đợi kịp để thấy con chuột cười lộ ra má lúm đồng tiền, mà mặt cũng ko nhận như trái khổ qua nữa. Hoa Quỳnh liền hỏi: “Người có biết khổ qua có hình dáng dài ngắn ra sao ko?”

Hác Cổ Nghị quay đầu đi đến quầy hàng rong kế bên. Do dự trong chốc lát rồi chỉ vào 1 trái mướp hỏi: “Khổ qua là màu xanh xanh giống như vậy sao?”

“Người...” Hoa Quỳnh nghiêng răng nhìn trừng trừng vào cái đầu ngọc ghêch kia. Đúng là nhự tử bất khả giáo dã (~ trẻ ngu khó dạy bảo)[1] mà. Hắc mắng: “Người còn ngu hơn so với sự tưởng tượng của ta nữa nga!” Xem ra, hắc ko thể trông cậy con chuột ngọc này mua được thứ quý gì về nhà rồi.

“Ah, thằng ngọc bán dầu này đi đâu đó. Vị đại gia này, đứa ngọc kia chuyên mua thức ăn của lão bà bà ngay chỗ rẽ đằng kia kia. Sẵn tiện nhặt nhanh đồ ăn thừa về luôn.” Lão Lý bán thức ăn nói.

Đã nhiều ngày, thường thấy vị đại gia ăn mặc ko bình thường này đến mua thức ăn. Hôm nay, sao lại mang theo thằng ngọc bán dầu đến đây. Thật là kỳ lạ ah.

Lão tiếp tục nói: “Ta bán đồ ăn ở đây được vài năm rồi, chưa thấy thằng ngọc này mua đồ ở chỗ khác bao giờ” Ở chợ này, ai mà chẳng biết thằng ngọc bán dầu này nghèo gần chết, muốn lấy tiền lời bán dầu mua đồ ăn, thì so với lên trời còn khó hơn ah.

Hác Cổ Nghị ngậy ngọc, nghĩ thầm chắc mình là tên ngọc vừa nói đến rồi. “Ta có tên mà.” Cậu ko phải là Chuột Con, hay thằng ngọc...

Người khác đều không nhớ được tên của cậu, so với cậu còn ngọc hơn. Ấy vậy mà lại nói là cậu ngọc.

Sắc mặt Hoa Quỳnh trầm xuống. Hai tiếng thằng ngọc từ miệng người khác thốt ra thật hết sức chói tai mà.

Cúi đầu nhìn mắt con chuột ngọc đang ngập tràn nước, giống như đang đau lòng...

“Ta... có tên họ đằng hoàng mà, ko phải là thằng ngọc.” Hác Cổ Nghị cúi thấp đầu lí nhí, dường như rất muốn đi chỗ khác.

Trong lòng nặng trĩu. Ngân lượng cầm trong tay bất giác rơi xuống. Cậu cái gì cũng ko muốn mua. Nếu người khác ko cười nhạo cậu ngọc, thì tốt biết bao...

Hoa Quỳnh theo sau cậu, nhặt thỏi bạc trên đất lên. Tiến lên đi cạnh cậu, lòng bàn tay nắm chặt, thằng ngọc này đang ngẩn người.

“Sau này, ta sẽ mua thức ăn về, ko bao giờ..... cho phép người đến chợ nhặt đồ ăn thừa nữa.” Thực mụ nội nó mà... Hoa Quỳnh liếc thấy hồn con chuột còn chưa có quay về nữa. Lão đại khó chịu bĩu môi, nghĩ thầm: Ko thật ko chịu nổi nữa rồi, con chuột ngọc ghêch đại đột này, làm hắc thương quá. Đây thật ko bình thường, 8 phần là hắc bị quỷ yêu thích quấy phá rồi... Hừ!, thậm chí hắc ngày nào cũng gặp con quỷ đó rồi!

“Cuối cùng người có nghe thấy ko?” Hấn ko muốn con chuột ngốc ra ngoài bị người khác cười nhạo.

Hở, Hồn của Hác Cổ Nghị thoáng chốc liền trở về, ngẩn mặt lên hỏi: “Nghe cái gì vậy?”

Hoa Quỳnh dừng lại bước chân, cúi đầu trừng mắt, khẩu khí khó chịu cảnh cáo: “Người tốt nhất là ngốc thêm chút nữa đi, ta rất thích sự ngu ngốc đó. Nghe hiểu ko?”

Nghe vậy, Hác Cổ Nghị chớp mắt 1 cái liền ngây ngốc –

Đầu óc mơ hồ, ko hiểu cho lắm. Quỳnh vừa nói là thích cậu ngốc ngếch.

Hoa Quỳnh không trông mong gì vào việc con chuột có thể hiểu hết ý nghĩa của câu nói đó. Khóe mắt lóe lên khi thấy người bán mít quả “Đứng đây chờ ta chút nga.” Hấn liền bỏ đi.

Một lúc sau, Hoa Quỳnh mang về hai xâu mít quả. Giơ giơ trước mắt con chuột ngốc, mệnh lệnh: “Ko được làm rơi nga.”

Hương vị ngọt ngào rót vào tận tâm can. Hác Cổ Nghị cầm lấy xâu mít quả vừa mới đưa đến. Nhớ đến vị đường ngọt lịm tan vào trong miệng. Cậu đã quên Quỳnh vừa nói gì đó. Đã quên người khác cười mình ngốc. Múi cánh hoa cong lên nụ cười rực rỡ, thấp thoáng lộ ra 2 lúm đồng tiền bên má.

Hoa Quỳnh thấy con chuột ngốc, cuối cùng cũng cười với mình rồi. Cậu ko chỉ có ngây ngô cười cả ngày với đám gà chết tiết kia. Không khỏi thốt ra: “Này cũng được lắm nga.”

Sau đó, hấn cũng ko quên mua thức ăn cho lũ gà chết tiết đó. Dù ko muốn cũng phải vác nó lên vai, tay còn lại dắt Chuột Con đang cười rất ngọt ngào về nhà.

1 cỗ kiệu lớn dừng lại trước Trích Tinh lâu. Một bàn tay ngà ngọc nhỏ nhắn nhẹ nhàng vén màn kiệu lên. Tú bà vội vàng chạy ra đón người hạ kiệu.

“Cô nãi nãi của ta, người đã về rồi” Tú bà phe phẩy cây quạt trong tay, ra dấu cho kiệu phu trở về hoàn công.

Trích Tinh lâu hồng bài được Lâm đại lão bản bao dưỡng ba ngày. Trong thời gian này có ko ít khách tầm hoa vãn liễu vì ko gặp được hồng bài này mà mất hứng trở về.

“Phàn gia ngày nào cũng đến cả. Hiện còn đang ở trong lâu đợi người về đó.”

Đi đứng ngã nghiêng ko giấu được vẻ say rượu. Đoàn Ngọc đẩy tú bà ra, sắc giọng: “Hấn đây làm gì?” Phàn gia là người kinh doanh vãi vốc. Nhân là người thành thật thẳng thắn, làm y thật chướng mắt.

Nhỏ giọng: “Nếu ko có ngân lượng, hấn có nằm mơ cũng đừng hồng chạm vào ta.” Đúng là cóc ghẻ mà muốn ăn thịt thiên nga mà!

Trong lòng ko thích mấy người thô tục thấp hèn. Cho dù có phải nằm trong lòng ngực kẻ khác, y cũng muốn phân biệt đó là ai...

Đoàn Ngọc ko hề khách khí hỏi: “Hoa gia đã về chưa?” Nếu biết y bên ngoài kiếm được ko ít ngân lượng, chắc là Hoa gia sẽ vui lòng mà liếc y lấy 1 cái.

Nhưng, trong lòng cũng biết được thời gian Hoa gia ở Trích Tinh lâu càng lúc càng ít... Kia chắc bên ngoài có hồ ly tinh lợi hại lắm đây. Rốt cuộc là dùng mị thuật gì mà cướp lấy được sự quyến luyến của Hoa gia?

“Mama, bà có thấy ta xấu ko?”

Đôi mắt của người đang say men mê vô tận. Giống như câu hồn... “Chắc chắc, ” tú bà quạt quạt vài cái, mặt tươi cười tán dương: “Cô nãi nãi của ta ơi, nếu người ko xinh đẹp, thì có danh hiệu như hiện giờ sao?” Này đương nhiên ko cần hoài nghi, thật khó có người nào đẹp hơn cả tiểu quan Đoàn Ngọc kia..... Chưa từng thấy qua.

Tú bà đảo mắt nhìn xung quanh thấy vắng lặng, liền cho lời khuyên: “Gia gia của chúng ta là người vô tình, ko có tâm can đâu. Ngọc nhi, người là người thông minh. Nên, đừng làm mấy chuyện hồ đồ nữa. Quên được thì quên đi. Người ta chỉ ôm chặt ngân lượng thôi. Trên đời này cũng chỉ có thời bạc trắng bóng mờ

có thể làm cho hấn vui mà thôi. Nhưng thứ khác đều ko có giá trị gì cả đâu.” Nhất là cảm tình, mụ cũng ko tin nam nhân có thể thương được người nào đâu.

Tú bà bĩu môi, “haiz!” 1 tiếng. Bỗng nhiên nhớ đến thằng ngốc bán dầu hôm nọ.

Ngốc thì có thể làm được gì chứ. Chắc cũng là – Ko bị nam nhân phá hư thì cũng là thờ thần nghèo đi. Trong mắt tú bà có ý mai mỉa, nghĩ thầm Phàn gia cũng là loại si tình, người tuy nhìn hơi xấu chút. Nhưng nếu như có tiền thì xấu mấy cũng thành đẹp cả.

10. Chương 10

“Ngọc nhi, người thấy ko, Phàn gia ngày nào cũng đến đợi người về. Mau nhanh nhanh lên lầu gặp người ta đi.”

“Gặp khách... Ha ha...” Dung mạo như hoa cười thật buồn. Mắt ko giấu được sự ai oán. “Người ta muốn gặp còn chưa về mà.”

Tú bà nhất thời mắt trợn trắng lên, nói rất rõ ràng: “Giờ đây, mỗi khi chàng vạng chủ tử đều rời đi. Chuyện này xảy ra đâu chỉ một hai ngày. Người cũng đâu phải là ko biết chứ. Hay là người vẫn còn chưa chết tâm?” Mụ thấy chủ tử như vậy đoán chắc – nhân tám phần là đùa bốn niềm vui mới bên ngoài rồi.

Mụ cũng có lên hỏi qua Trác Cẩm Văn, nhưng ko cạy được nữa chữ từ miệng hấn nữa.

Hấn ko muốn qua đêm ở Trích Tinh lâu sau. Đoàn Ngọc ko khỏi cười cợt: “Ta xét cho cùng cũng chỉ là đồ vật thôi. Ko được hấn liếc mắt đến...” Thật ko cam lòng....

Đến tốt cùng, là y đã thua niềm vui mới của chủ tử ở điểm nào chứ...

Hoa Quỳnh vừa mới từ ngoài trở về. Trong nhà tràn ngập mùi thuốc. Nghĩ thầm lão phế vật nữa đêm cũng ko ho nhiều như lúc trước nữa. Con chuột ngốc thật là siêng năng ngày nào cũng sắc thuốc ah.

Mỗi khi chàng vạng con chuột thường ở sân sau xem gà con. Thật mụ nội nó mà.....

Trong mắt nó tôn đại gia này ko đáng yêu bằng gà con, ko lợi hại như gà mái có thể đẻ trứng, càng ko giống như lão phế vật có thể chết bất đắc kì tử.

Con chuột ngốc sẽ ko bao giờ dính trên thân hấn mà nói mấy lời yêu thương ngu xuẩn. “Chập chập” Hoa Quỳnh nhướn cao mày, đôi mắt yêu mị hơi nhúu lại, bắt đầu động não suy nghĩ – muốn gạt con chuột ngốc lên giường cùng mình, mà ko dụ ngọt mẩy con gà chắc là ko xong rồi.

Lốp bốp – Hoa Quỳnh quăng 1 đồng gỗ xuống đất, tạo nên 1 tiếng vang thật lớn.

Hách!

Hác Cổ Nghị quay đầu, sao lại lớn tiếng như thế? Thật bực mình mà.

Lúc này Quỳnh đã đi đâu?

Hoa Quỳnh đến gần cậu ngồi xuống. Lấy tay phỉu phỉu ỏ rơm. Đã biết rõ còn cố hỏi: “Trên bếp đang nấu gì đó?”

“Sắc thuốc cho gia gia nha.”

“Người đang làm gì đó?”

Hác Cổ Nghị lần thứ hai cho tay vào rổ thăm dò, sẵn tiện sửa sửa lại chỗ rơm bị dư ra. Cậu giải thích: Gà mẹ bần quá hà, tôi muốn lột rơm cho nó.

“Ân, sau đó người cũng làm cho mình dơ hết trơn.” Mấy con gà này thật tốt số. Ánh mắt bén ngót đảo qua. Con gà lớn đang cùng mấy con gà nhỏ mổ mổ thức ăn. Thật là... muốn bốp chết hết cho rồi đi.

Hoa Quỳnh lão đại khó chịu hỏi: “Sao người có chỗ rơm rạ mới này vậy” Hắc Nghi ngờ lúc mình ra ngoài, con chuột ngọc này cũng lên chuồng ra ngoài kiếm rơm luôn.

Hắc Cổ Nghị ngẩng đầu lên, thật thà nói: “Tôi đi xa thật xa, đổi với 1 vị đại phẩm béo đó.”

Hoa Quỳnh hí mắt suy nghĩ, hai đạo sát khí bắn về phía con chuột. Thật là hồ đồ mà – lại đi làm chuyện ngọc ngách rồi. Hắc Nghi: “Người đem dầu đi đổi rơm àh” Rốt cuộc con khôn nào dám khi người của hắn là hồ đồ?

Thực mụ nội nó mà!

Con chuột ngọc thật dễ bị lừa. Ấy vậy mà, gạt nó vui vẻ cõ ra xiêm y lại khó trăm bề. Chủ động kéo cậu vào lòng – “Muốn Quỳnh làm cho cái gì đó ko?”

Hắc Cổ Nghị chớp chớp đôi mắt trong suốt vô tội. Thấy sắc mặt Quỳnh ko tốt lắm, “Đừng hung dữ mà.....” Cậu cúi đầu, đem rơm rải ra trên mặt đất. Toàn bộ tâm tư đầu đặt ở ổ mới cho gà mẹ Hoa Hoa. Để thêm ít rơm rạ sạch sẽ vào cho tụi nó.

“Gà con có thể trốn trong rơm, gà mẹ còn có thể đẻ trứng.”

Hắc Cổ Nghị vẻ mặt vui vẻ, thật cẩn thận làm từng chút một. Bỗng nhiên phát hiện: “Ông coi nè gà mái Hoa Hoa lại đẻ 1 quả trứng nữa rồi.” Cậu nâng niu như báu vật.

“Ah.” Hoa Quỳnh nhìn vào quả trứng trong lòng bàn tay cậu, rồi lại nhìn cái miệng thanh tú đang cười thật rạng rỡ. Người thật dễ dàng thỏa mãn với hạnh phúc đời thường.

Hoa Quỳnh hơi ngần người. Ngũ quan tuần mỹ dí sát vào đôi má có 2 đồng tiền nhỏ xinh, bỗng nhiên bất ngờ hôn vào đó 1 cái.

Ko ngờ, con chuột ngọc bị đối xử lỗ mãng như vậy cũng ko phản ứng lại.

Thấy cậu cứ lo làm lại chuồng gà. Trong lòng kia chỉ có lão phế vật cùng bầy gà chết tiệt. Lòng Hoa Quỳnh xen lẫn hỗn độn nhiều tư vị chẳng ra làm sao, hỏi: “Chuột Con, còn ghét ta nữa ko?”

Hắc Cổ Nghị ngồi xổm trước chuồng gà, cứ rải rải rơm ra cho nó. Quay đầu lên nhìn Quỳnh 1 cái, ngay nhiên khi thấy người đầu mất tiêu. Cảm thấy do dự trong chốc lát, mới khẽ nói: “Tôi ghét Quỳnh vào buổi tối hay làm loạn...”

Tiếng tuy nhỏ nhưng vẫn lọt vào tai ko sót chữ nào. Chuột Con ghét hắn ụng chạm ah. Thực mụ nội nó... Tức chết người!

Sắc mặt Hoa Quỳnh trong chớp mắt xanh mét lại, nghĩ mãi cũng ko ra –

“Người khác thì ước gì được lên giường ta, còn người sao cứ muốn nhảy xuống hoài vậy?” Đây là tại sao vậy trời?

Là hắn không đủ lực, hay là quá thô lỗ đi?

Theo như kinh nghiệm trước kia mà kết luận – Ko có ai oán giận cả!

Hay do hắn ko giống như con gà mái Hoa Hoa biết đẻ trứng, nên con chuột ngọc kia mới ko ưu ái?

Hoa Quỳnh khẽ cắn môi, nhìn trừng trừng vào con gà mái Hoa Hoa đang cục cục ở trong ổ. Nhất đù ngồi xổm xuống như ấp trứng... Thực mụ nội nó mà... Dám giành giật sủng ái với hắn

Hừ!

Chẳng trách sao con chuột ngọc ko thêm quan tâm đến sự hiện hữu của hắn.

Hoa Quỳnh đứng dậy, hai tay khoanh trước ngực, hào phóng nói: “Ta giúp người đóng 1 cái chuồng chắc chắn, về sao ko cần phải lo mưa gió bão bùng gì hết. Gà lớn, gà bé ko hề ướt đến 1 cọng lông.” Hắn nói 1 hơi 1 hơi. Thực tế là – tính toán đầy ác ý – Gà trống, gà mái phải tách riêng. Hắn thật tâm muốn nhìn xem thử cái con gà mái Hoa Hoa mắc dịch kia sau này sẽ ấp ra cái quỷ gì?

Hừ!

Đợi mà coi... Hắc ko nên để con chuột ngọc phải van xin cầu cứu – Gà mẹ ko ấp ra gà con.

“Thật ko?” Hắc Cổ Nghị ngẩng mặt lên. Đôi mắt trong suốt lóe lên tia chờ mong. Rất hy vọng Quỳ ko lừa cậu.

“Đương nhiên là thật rồi” Môi Hoa Quỳ cong lên 1 nụ cười ko hề có hảo ý. “Nếu ko, ta mua gỗ về làm gì.” Thôi đành lấy cái chuồng gà mà gạt cậu vậy.

Thấy mặt cậu ngây ra, Hoa Quỳ liền cúi người đặt môi ở đôi má non mịn của cậu cắn nhẹ 1 cái. Hắc hơi khép mắt, thở dài: “Người là kẹo...”

“Kẹo...” Khi nghe nhắc đến kẹo, trong lòng cậu lại dậy lên 1 cảm giác ngọt ngào..... Hắc Cổ Nghị lúc hiểu lúc ko – Quỳ có phải là ko ghét bỏ cậu ko.

Hắc Cổ Nghị ngồi ngây ngốc ở cửa chờ Quỳ về làm chuồng gà. Cậu ko hiểu sao chiều nào Quỳ cũng ra ngoài. Cũng ko biết Quỳ làm nghề gì, chỉ biết là Quỳ ko bán đồ ăn, ko bán dầu nhưng Quỳ lại có nhiều tiền lắm... Có phải hay ko là ở chỗ của Phụng Tiên tỷ tỷ lúc trước kiếm được nhiều tiền?

Vào lúc gần tối, Quỳ sẽ mua thức ăn về nhà, sau đó sẽ làm cho gà mái Hoa Hoa 1 cái chuồng mới. Quỳ nói muốn có 2 cái, 1 cái để cho gà mẹ và gà con ngủ chung, còn cái kia để nhốt lại gà cha.

Quỳ còn dặn cậu – Sau này ko được thả lão gà trống ra. Nếu ko gà trống sẽ khi dễ gà con, đá cho gà con chết hết.

Hắc Cổ Nghị nghĩ nghĩ. Quỳ ko có gạt người. Cậu cũng có thấy qua lão gà trống đến gần gà con. Về mặt rất giống với Quỳ nga.

Đưa tay sờ sờ hai má, nghĩ thầm Quỳ hay nói cậu là kẹo. Nhưng... cậu buồn bực đưa tay vào miệng, chẳng thấy ngọt chút nào.

Hắc gia gia thấy cháu mình đã khỏe lên nhiều nhưng lại ko chịu ra ngoài bán dầu nữa. Một ngày nọ, đều ngồi ở cửa chờ nam nhân về. Hiện tại rất kỳ quái đi — Nam nhân kia rõ ràng là muốn đòi nợ mới ở lại nhà của bọn họ. Vì có gì mà đối với hai ông cháu càng lúc càng tốt? Vì sao vậy?

Lão ko tin nam nhân ở nơi phong nguyệt phức tạp như vậy lại có thể đem tiền bố thí trên người bọn họ. Đôi mắt lão kèm nhèm thấy trong nhà còn 1 thùng dầu, Hắc gia gia nói: “Cổ Nghị, thùng dầu còn lại cũng có thể mang ra ngoài bán. Ngày mai, con hãy ngoan ngoan đi bán dầu nga.” Hai ông cháu bọn họ ko thể chỉ sống dựa vào nam nhân, ăn ko, uống không của người ta được.

“Sau này, tiền thu được do bán dầu, thì đưa cho đại gia. Vì hắc đã mua ko ít đồ dùng cho nhà chúng ta.”

Hắc Cổ Nghị ngẩng mặt lên nói: “Hảo.” Cậu sẽ nghe lời, kiếm tiền trả cho Quỳ.

Hoa Quỳ trăm ngày như 1, đều men theo đường nhỏ về ngôi nhà tồi tàn, trên tay luôn cầm theo kẹo để lừa con chuột ngọc kia.

Từ ngày đó đến nay, hắc rất thích cái miệng cười như hoa kia, thích Chuột Con ngồi cạnh mình lấy giúp cái dính cái búa, để làm chuồng gà.

Đã sớm có thể làm xong, nhưng hắc cố tình kéo dài tiến độ, càng làm càng chậm. Thậm chí cứ làm đi làm lại hoài. Ra ngoài về hắc cũng ko quên đem về hạt giống hoa cho con chuột trồng ở sân sau.

Cứ vội vội vàng vàng, không thèm để vào mắt sự tồn tại của người khác. Giờ đây hàng xóm xung quanh cũng quen với sự ra vào của hắc rồi.

Nhưng, hắc cũng ko nói với ai nữa lời cả.

Đôi mắt yêu mị chỉ thấy có thân ảnh đang ngồi trước mặt. Hoa Quỳ từ từ tiến lại, tăng sương lạnh giá trên gương mặt dần dần tan ra. Môi cong lên cười gian 1 cái – Tối nay, muốn gạt Chuột Conchui vào lòng ngực, thuận theo hắc.

Thân hình hơi cong xuống, hắc mệnh lệnh: “Cầm”

Hắc Cổ Nghị giờ tay cầm lấy kẹo Quỳ cho, miệng nở 1 nụ cười nói: “Quỳ hôm nay cũng mua kẹo nữa nha.”

“Có muốn đếm thử xem bao nhiêu quả mít ko?”

Hác Cổ Nghị mặt mày hớn hở đếm đếm: “Có 10 quả.”

“Ta đối với người có tốt ko?”

Hác Cổ Nghị gật gật đầu. Biết hiện giờ Quỳ đối với cậu tốt lắm. Buổi tối ko làm loạn này nọ. Mà ngày nào cũng mua kẹo về nữa.

“Còn ghét ta nữa hay ko?” Hoa Quỳ đang từng bước dụ dỗ Chuột Con nói. “Thích!”

Hác Cổ Nghị lắc đầu, liếm liếm lớp đường bên ngoài, trong lòng cảm thấy ngọt ngào. Thoảng cái đã quên ko còn ghét Quỳ nữa.

“Nếu không ghét, là thích rồi?”

“Àn.” Cậu thích ăn kẹo.

Hoa Quỳ xoa xoa má cậu. Đôi mắt yêu mị giăng đầy dự vọng, muốn Chuột Con.....

“Tối nay, không cho nói ghét ta nghe chưa. Hiểu ko?” Hắc nghiêm túc ra lệnh.

Hác Cổ Nghị theo phản xạ mà gật đầu. Thật ra cậu ko hiểu được là Quỳ nói ghét cái gì?

Hoa Quỳ kéo cậu vào nhà. Thúc giục: “Mau ăn kẹo đi.” Hôm nay hắc sẽ làm cái chuồng gà thật đẹp, để cho Chuột Con thật vui vẻ. Đương nhiên, con chuột cũng phải biết điều làm hắc sung sướng chứ.

“Hảo.” Hác Cổ Nghị cười hì hì đi ra sân sau. Trong đầu chỉ toàn nghĩ đến cái chuồng gà, còn nghĩ đến cây kẹo đang ngậm trong miệng thật ngọt quá.

Hoa Quỳ đem đồ ăn trong tay để lên bàn. Mắt thấy lão phế vật đang ngồi trong phòng, trên mặt tràn đầy kinh ngạc liền cười lạnh 1 cái: “Sao hả? Ta mua đường cho Chuột Con ăn ko được sao?”

Chuột Con... Lần đầu tiên nghe nam nhân gọi cháu mình như vậy. Kia thật ko giống với người bình thường kêu là ngốc tử này nọ.

Rõ ràng là, Hác gia gia liền lấp ba lấp báp: “Được... được” Tay cầm gậy run rẩy vô cùng. Cuối cùng cũng phát hiện ra chuyện ko đúng cho lắm. Nam nhân có hoàn cảnh phức tạp hình như ko thích cháu mình... Sao lại ghét nó như thế?

Hoa Quỳ không thêm liếc lão phế vật thêm cái nào, bỏ ra sân sau, tiếp tục làm việc.

Hác gia gia ngồi tại chỗ ngẩn ra 1 lúc. Sau 1 lúc lâu mới dần dần hồi phục lại thần trí. Không khỏi suy nghĩ: Cho dù có sợ hãi tà khí phát ra từ nam nhân này như thế nào, lão cũng phải hỏi lại tôn tử của mình có hay ko bị người ta khi dễ...

Sau khi ăn xong, Hác Cổ Nghị liền chạy ra sau vườn cho gà ăn, “Cúc cúc... gà con lại đây.” Cậu đem rơm rạ trải ra hai cái chuồng gà. Gà mẹ Hoa Hoa sẽ ở riêng rồi để trứng nga.

“Gà con mau tới đây, Quỳ làm cái chuồng tốt lắm ah, tụi bây mau chui vào ngủ đi.” Cậu còn dặn dò đàn gà: “Nhớ nghe lời nga.”

Hoa Quỳ ko có kiên nhẫn mà gạt thêm mấy con gà con nữa. Toàn 1 đám ko biết tốt xấu gì hết. Hắc liền nhắm ngay mục tiêu, lấy tay lừa lừa con gà trống lớn vào chuồng gỗ Rầm! 1 cái đóng sập cửa chuồng, cài khóa lại.

Hác Cổ Nghị ngẩng đầu lên thấy Quỳ thật lợi hại...

Cậu mãi cũng ko bắt được lão gà trống, ấy vậy mà Quỳ lại có thể làm được trong nháy mắt luôn.

Chuột Con ngồi xồm bên chân hắc ngẩn người... Hoa Quỳ cúi người kéo nó lên, giục: “Mau đi tắm đi. Nếu nước sẽ lạnh hết đó.”

“Hở, ko sao đâu, tôi tắm nước lạnh được mà.”

Hoa Quỳnh nhướn cao mày, trán để vào cái đầu ngu ngốc của cậu nói: “Bộ người muốn nhiễm phong hàn hả?” Chuột con trên mặt còn đang chảy mũi. Vừa khéo, làm cho mũi của cậu hồng hồng lên...

Dùng 2 ngón tay sờ sờ, muốn khi dễ cậu 1 chút: “Nghe lời của ta, tắm rửa xong thì đi ngủ đi. Ta sẽ nhốt toàn bộ gà con cho người xem.”

Hác Cổ Nghị xoa xoa mũi, ngoan ngoan nói: “Hảo.”

Mắt lưu luyến nhìn theo thân ảnh kia, người biến mất ngay chỗ rẽ kia. Hoa Quỳnh hơi khép mắt, mày hơi nhăn lại – Chuột Con ko hề thấy được cử chỉ thân thiết của hắn, ko có phản ứng chút nào.

“Con chuột ngốc!” Thực mụ nội nó mà... Là hắn làm vậy, chỉ vì 3 văn tiền mà lưu lạc đến nông nổi này – ko thể nào không chế chính mình.....

Đôi mắt sắc bén cứ đảo qua đảo lại. Vô cùng độc ác nhìn vào mấy con động vật có chân có cánh kia. “Tại vậy còn ko mau tiến vào chuồng, bộ tính để tao giết chết hết hả!” Hoa Quỳnh hãy còn dư hơi thừa lời rất nhiều nữa: “Đám cùng tranh Chuột Con với ta ah, kết quả chỉ có ngồi tù.”

Một lát sau, toàn bộ gà con đều được lừa vào chuồng mới.

[1]Trích từ Sử ký__ Lưu hầu thế gia (__) Ý nói trẻ con ngu ngốc thì ko thể dạy dỗ gì được.

Tí tách tí tách.....

Hác Cổ Nghị đầu tóc ướt sũng, bước vào phòng. Cậu thấy Quỳnh đang ngồi bên bàn, ko biết là đang làm gì?

Hoa Quỳnh gẩy bàn tính, đang tính xem lợi nhuận hàng tháng của cửa hàng là bao nhiêu “Hừ, họ Điền kia thật vọng tưởng khi muốn nó mang tên mình. Cứ chờ đó...”

Đôi môi bạc tình cười lạnh 1 cái, hắn đều có những dự tính khác rồi. Hoa Quỳnh để sổ sách vào hộp, quay đầu nhìn lại chăm chú Chuột Con đang ngồi ở đầu giường, đồ ống trúc đựng tiền ra, hơi buồn bực mà đếm đếm — ngồi bên mép giường, nghiêng người nằm xuống trước mắt cậu. Tay chống 1 bên má, còn tay kia kêu kêu đồng tiền, đếm tới đếm lui thì rốt cuộc cũng có nhiều đó thôi mà.

Hác Cổ Nghị nhăn chặt mày, rất bực mình: “Có vài đồng tiền ko giống với hôm qua ah.” Cậu xếp 10 đồng tiền thành 1 hàng dài. Lúc trước chỉ có 3 đồng, sau đó lại lên 5... “Giờ có tới 11 đồng rồi. Tôi ko đi bán dầu, sao lại có tiền được chứ?” Cậu ôm ống trúc, nghĩ mãi cũng ko biết được là tiền ở đâu chạy đến?

Tiền của cậu và Quỳnh bề ngoài ko giống nhau, nên chắc tiền này ko phải là của Quỳnh rồi. Hác Cổ Nghị đem toàn bộ tiền thả vào ống trúc lại. leng keng, leng keng , thả cũng lâu lắm rồi ah.

Đợi cậu cất kỹ, Hoa Quỳnh đặt ống trúc lên lên đầu giường. “Đừng để ý là có bao nhiêu tiền nữa. Lại đây ta ôm cái coi.” Hắn ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo Chuột Con đánh lại người mình.

Hác Cổ Nghị vẫn nhìn ống trúc, đầu hãy còn đang nghĩ về chuyện phức tạp khi này.

Hoa Quỳnh dùng tay cởi ra y khẩu của cậu. Thấy cậu cứ ngẩn người ko hề phát hiện ra thân thể của mình đã bị cởi trần. Đôi mắt yêu mị hơi nheo lại nhìn chăm chăm vào da thịt trần trụi. Đốt cháy lên dục vọng mê người. Thật muốn nhanh chóng đè Chuột Con xuống, hung hăng mà chà đạp.

Cảm thấy hơi lạnh lạnh, “Ah!” Hác Cổ Nghị kêu lên sợ hãi, lúc này mới phát hiện Quỳnh đang muốn làm loạn. Cậu thấy hơi hoa mắt Bịch 1 cái, đã bị kéo nằm xuống.

Hả!

Hác Cổ Nghị cả người cứng đờ, mắt ko giấu được hoảng sợ mở to hết cỡ. Lòng lo lắng, tim cứ nhảy bình bịch “Không không không... muốn.”

Hoa Quỳnh lắc đầu, “Người phản ứng chậm quá nha.” Cả người đang phóng túng treo lơ lửng trên người Chuột Con, môi cười nhẹ 1 cái. Một khi hứng thú đã nổi lên, thì hắn ko nghĩ là mình sẽ buông tha cho người dưới thân.

“Quỳnh... đừng làm loạn mà.” Mắt của Hác Cổ Nghị trong nháy mắt ngập tràn nước. Vẻ mặt thật đáng thương. Bộ dáng này thật khiến người ko thể không chế được.

Hoa Quỳnh thô lỗ cời ra xiêm y, tùy tiện quăng ngay xuống giường. Tay nắm chặt lấy hai cổ tay của cậu, lực đạo vừa phải, để tránh làm cho Chuột Con bị đau.

Đôi mắt mê đắm nhìn chăm chăm vào phản ứng của Chuột Con. Làn môi mỏng để sát vào gương mặt đang tái nhợt. Nhẹ giọng dụ dỗ: “Nói thích đi, ta sẽ cố gắng ko làm ngươi đau. Ân?” Lý trí chỉ còn sót lại duy nhất là sự mong chờ chuột con đồng ý. Muốn Chuột Con cũng thích, ngoan ngoãn phối hợp.

Hác Cổ Nghị mạnh mẽ lắc đầu “Không cần.” Quỳnh cời quần của cậu, tách 2 chân ra chuẩn bị cái cứng rắn của hắn vào. Hô hấp đột nhiên cứng lại, nhỏ giọng kêu lên: “Quỳnh thật giống con chó vàng, thích cắn người...”

“Ân... Là hôn.” Hoa Quỳnh nhẹ nhàng gặm gặm cổ cậu. Cố kìm chế, hai tay di động ở làng da trắng mịn. Mũi ngửi được mùi hương thoảng khi vừa mới tắm rửa xong, ngọt hơn cả kẹo nữa...

“Không giống con chó vàng đâu.” Chuột Con ko hiểu rõ cho lắm là hắn cắn người là bởi thích dây dưa. Thật khó lòng không chế được ý niệm muốn nuốt ngay cậu vào bụng...

Bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn. Môi cũng theo tay mà ngậm hút, liếm, cắn...

Hách!

Hác Cổ Nghị đầu óc đều lộn xộn – Quỳnh sao lại cắn thân thể cậu?

Càng cắn càng nhiều... Lỡ như cắn xuống đùi của cậu... Hở! Hác Cổ Nghị thân thể cứng đờ, chớp chớp mắt, kêu lên “Đừng cắn đùi tôi nha, sẽ chảy máu, đau lắm đó!”

Hở, Hoa Quỳnh nghe vậy bỗng nhiên ngậy người 1 chút. Ngắc đầu liếc xéo vào vẻ mặt thật thà ngốc nghếch của Chuột Con. Ko thể nào ko mở miệng mắng cậu: “Bớt nói nhảm chút đi. Mau nằm yên!” Phản ứng của con chuột ngốc là đang sợ đau. Hắn mới là người chân chính bị đau kìa, hứ!

Dục vọng trưởng đau..... ko ngay lập tức gian díu con chuột, mà nhẫn nại lâu lắm rồi. Quả thật là tự mình ngược mình mà – Mỹ vị trước mặt, mà đêm đêm phải chịu tra tấn. Chỉ có thể ôm Chuột Con ngốc nghếch mà ngủ thôi!

“Mau nói đi, nói người cũng muốn ta làm vậy nữa.” Hoa Quỳnh nói chuyện giống như đang đòi nợ người thiếu tiền hắn ko bằng.

Hác Cổ Nghị chớp chớp đôi mắt vô tội, thấy mắt Quỳnh lộ ra tia hung quang, mũi phun khí, còn dư sức mà nhiều chuyện nữa..... “Răng nanh có bén lắm ko?” Cậu thật tình nhớ lại, lúc Quỳnh biến thành quỷ, rốt cuộc là có mọc răng nanh ra hay ko?

Chướng khí mù mịt trong chốc lát xông lên tới tận đỉnh đầu. Bụt. , hình như có sợi dây thần kinh nào vừa mới đứt — “Người sao lại ngốc vô tận như vậy hả, bộ muốn chọc cho ta tức chết trên giường đúng ko..... bao nhiêu vui thú đều tan biến hết ah!”

Hoa Quỳnh vừa nói vừa cời ra xiêm y, quăng từng cái một xuống giường để tiết hận.

Hác Cổ Nghị cúi đầu nhìn nhìn trên mặt đất, tay len lén gom xiêm y trở về, phủ phủ từng cái một. Cái miệng nhỏ nhắn cứ lăm bầm: “Quần áo dơ sẽ phải giặt. Mà muốn giặt thì phải đi gánh nước, gánh nước thì phải xếp hàng. Nếu ko đại thẩm sẽ mắng ta.” Quỳnh có thói quen thích phá hư, thứ đó cứ hay làm loạn, còn thường hay cời quần áo, cắn người..... Hở! Hác Cổ Nghị ôm lấy quần áo vào ngực, đề phòng: “Ko được cắn tôi nha.”

Khóe miệng Hoa Quỳnh run rẩy, trán nổi gân xanh, tay nắm lại thánh năm to, mở ra 2 chân của con chuột ngốc. Đôi mắt mê đắm trong chớp mắt trở nên đỏ đậm. Cảnh đẹp phần nộn lộ lộ ra trước mặt. Dục vọng bắt đầu ngắc lên – hở –

Hác Cổ Nghị mở to mắt, hít sâu vài hơi. Quỳnh sát nhập vào cơ thể cậu. “Ah” cả người cậu ngắc lên, cảm giác được vật cứng rắn đó đó đang tiến vào trong người mình. “Sẽ đau...” Cơ thể căng thẳng sinh ra kháng cự, nhất thời ko thích ứng được với hành động bất ngờ kia.

“Đợi chút nữa sẽ ko đau đâu.” Hoa Quỳnh giơ 2 chân cậu cao lên, hạ thân hưởng thụ khoái cảm do dục vọng được gát gao vây lấy. Châm chậm đưa đẩy, cố gắng ko làm đau cậu.

Hác Cổ Nghị ôm chặt xiêm y, mặc cho người ta muốn làm gì thì làm.

Cậu biết thân thể của Quý ko được bình thường. Chỉ cần nhấn nạy 1 chút, qua 1 thời gian Quý sẽ tự động buông cậu ra. Đùi cũng sẽ ko đau nhiều nữa...

Hoa Quý cúi người chăm chú nhìn vào mặt cậu, nhăn nhó rất khó coi. Chỉ có phản ứng thống khổ...

Làn môi mỏng hôn lên đôi hàng mi đang run rẩy. Mày nhanh chóng nhăn chặt lại. Dùng môi mở ra răng của cậu, để tiếng rên rĩ thống khổ được phát ra.

” Chuột Con...” ngậm mút môi cậu, hành động chưa bao giờ ôn nhu như vậy.

Nhưng, dục vọng vẫn hay lấn át lý trí. Ko thể dừng lại động tác của cơ thể. Bất luận là cậu có biểu tình gì, thì hắn đã nhanh chóng vùi sâu vào đó. Yêu thương cái thân thể ngọt ngào mê người này, yêu thương sự thuần khiết vô cùng, ko hề cho đây là đùa bỡn giả dối.

Ôm chặt thắt lưng, để cậu dán vào lòng ngực mình. Lần đầu tiên trong cuộc đời, hắn đã biết đến cảm giác tha thiết muốn lưỡng tình tương tuyệt (~ đôi lứa yêu nhau)

Bên ngoài phòng –

Tiếng rên rĩ hỗn loạn của nam nhân và tiếng nước chảy của tôn tử loáng thoáng lọt vào tai. Hác gia gia xém chút nữa là làm rớt luôn cây gậy trong tay xuống. Thân thể nhất thời ko nhấc lên được. Cả người già nua tựa vào tường mà thở dốc 1 cách mãnh liệt...

Ngực phập phồng mạnh mẽ, trong lòng tràn đầy tức giận. Nam nhân khinh khi tôn tử của lão là thằng ngốc, vừa thế mà gian trá, lừa gạt đùa bỡn nó – Quá đáng!

Hác gia gia giận đến ngủ ko được. Tay cầm gậy chốc chốc lại gõ xuống mặt đất. Nguồn cơn cũng là tại cháu mình khờ khạo ko biết phân biệt được nam và nữ. Nhất thời cảm thấy vô cùng đau lòng và phẫn nộ — Bị người ta mở đùi đùa bỡn, còn khờ dại ko biết phản kháng, ko biết cái gì là luân thường, càng ko biết cái gì nên làm cái gì ko nên làm... Sao lại ngu như vậy chứ!

Đưa mắt già nua mờ mịt vì nước mắt. Thân hình yếu ớt suy sụp ngồi ở mép giường. Lão oán giận – Lão thiên gia mù rồi, sao ko thương tiếc hài tử này...

Đứa nhỏ này lúc nhỏ do sốt cao mà đầu óc bị hỏng. Trí não ngu si hay bị người giễu cợt, giờ còn bị nam nhân này đùa bỡn...

Dẫn sói vào nhà, nam nhân kia có hoàn cảnh phức tạp, quả thật ko phải là người tốt mà!

Hác gia gia dùng tay áo lau lau nước mắt, chỉ có thể than trời trách đất oán cháu mình sao quá ngu ngốc...

Cầm chặt gậy trong tay, Hác gia gia từ từ chống gậy bước ra phòng ngoài, ngồi đợi cho đến khi sắc trời chuyển sang sáng – Hác Cổ Nghị rón ra rón rén bước xuống giường. Thật cẩn thận mặc lại xiêm y. Tay dụi dụi hai mắt. Vẫn còn buồn ngủ riu riu, nhưng ko quên lời dặn của gia gia. Cậu muốn ra ngoài bán dầu kiếm tiền ah.

Cậu lén bò lên giường, cố cẩn thận tránh đi thân thể của Quý, tay vươn dài đến ống trúc, sau đó lẳng lặng xuống giường, mang giày, rồi mới ra khỏi phòng.

Đột nhiên –

“Cổ Nghị, sáng nay đừng bán dầu nữa, đến chiều ta có chuyện muốn hỏi ngươi.”

Hác Cổ Nghị bị dọa cho giật mình. Xoay người lại mới phát hiện có 1 bóng đen trong phòng. “Ông nội!”

Hác gia gia trong lòng ghen ngào tức giận nhưng chưa phát tác. Lão biết hoàn cảnh phức tạp. nam nhân ko dễ chọc đến. Huống chi đứa cháu này còn bị nam nhân coi là của riêng.

Nếu chọc cho nam nhân nổi điên. Có trời mới biết là sẽ xảy ra chuyện gì.

Lão phải ngăn cản tôn tử bị người ta đùa bỡn. Đợi nam nhân thức dậy ra ngoài, sẽ nói rõ cùng cháu mình.

Hác Cổ Nghị không biết đại nạn sắp đến. Cậu ngoan ngoãn gật đầu nói: “Hảo”

Đến trưa, Hác Cổ Nghị vào phòng trong đánh thức Quỳ dậy, “Mau dậy ăn cơm” Gia gia có nói là phải hầu hạ Quỳ thật tốt, cậu ko quên đâu.

Hoa Quỳ cầm lấy xiêm y mà cậu đưa cho. Mắt chỉ có vẻ mặt cùng bộ dáng ngốc nghếch. Ko khỏi mỉm cười thỏa mãn.

“Đến đây.” Cánh tay duỗi dài ra, kéo người vào lòng, cảm thấy được Chuột Con cả người cứng lại “Sợ cái gì?” Hắc hỏi.

“Tôi... sợ Quỳ lại dùng thứ đó làm loạn.” Hác Cổ Nghị mặc cho hắc ôm, không dám lộn xộn. Quỳ cọ cọ mặt hắc vào mặt cậu, thật giống gà con mổ cậu. “Quỳ, đói bụng thì đi ăn cơm đi.”

Gương mặt tuần mỹ của Hoa Quỳ gồi lên bả vai của Chuột Con, nhẹ giọng nói: “Hảo”. Hắc thích Chuột Con hầu hạ hắc. Tuy chỉ là gọi hắc ăn cơm, lấy giùm cái áo, nhưng những hành động nhỏ đó chứng tỏ cho hắc thấy là trong lòng của cậu có sự hiện hữu của hắc.

“Ngoan ngoan để ta dưỡng đi” Hắc sẽ không bao giờ chán, sẽ ko chê bai cậu ngốc, “Nói được đi. Ta ko cần người nói mấy lời ngu xuẩn gì đó đâu.” Hoa Quỳ thập phần mệnh lệnh.

Hác Cổ Nghị nghe lời đích nói: “Hảo.” Nghĩ thầm là cậu sẽ kiếm tiền trả lại cho Quỳ.

Hoa Quỳ tham luyến ôm cậu 1 hồi lâu, bỗng nghe thấy ngữ tạng của Chuột Con bắt đầu phản đối. Lúc này mới buông tay, hắc mở miệng thúc giục nói. “Đi ăn cơm nha.”

Tuy rằng, Chuột Con nấu ăn cũng ko ngon lắm. Ngay cả chiên hay xào cũng ko phân biệt được. Nhưng mà, ăn hoài cũng ko chán chút nào.

“Ah.” Hác Cổ Nghị xếp lại chăn bông, mới rời khỏi phòng.

Sau khi ăn xong –

Hoa Quỳ liền ra ngoài, trước khi đi còn quay lại nói: “Ko được ra ngoài bán dầu, nghe rõ chưa?”

Hác Cổ Nghị gật gật đầu, nghĩ thầm ông nội cũng có chuyện muốn nói với cậu, cũng đâu thể đi bán dầu được.

Hoa Quỳ rót cục cũng yên lòng. Ko hề nhìn thấy lão phế vật trong phòng, làn môi mỏng hôn nhẹ lên má Chuột Con 1 cái, lúc này mới hài lòng rời khỏi ngôi nhà tồi tàn này.

Hác gia gia chờ người ra ngoài rồi, trên mặt mới dần dần lộ ra vẻ tức giận. Thấy cháu mình đang ngăn người ra. Lão trầm giọng gầm lên. “Vị gia gia kia có gì đẹp đẽ đâu chứ?!”

Hác Cổ Nghị lập tức quay đầu, dù không hiểu ý của gia gia mình cho lắm, nhưng cũng lơ mơ biết được ông của mình đang mất hứng.

Hác gia gia chống gậy đến bên cạnh tôn tử. “Ta hỏi ngươi, có hay ko bị khi dễ?!”

“Khi dễ...” Hác Cổ Nghị ngẩn ngơ 1 lát, nghiêng đầu ngẫm lại, gần đây không bị chó cắn, cũng không có tiểu hài tử nào đến chọc ghẹo cậu, “Có người gọi con là ngốc tử..... Này có tính là khi dễ ko?”

Thấy tôn tử ko hiểu ngụ ý trong lời nói của mình. Hác gia gia giận dữ nói trắng ra: “Ngươi có bị người ta, cời hết quần áo ra mà ngủ ko?”

Hác Cổ Nghị gật gật đầu, thành thành thật thật nói: “Thì ra gia gia cũng biết rồi hử. Con ko cố ý kêu la làm ông thức dậy đâu. Quỳ hay cời xiêm y của con, thân thể của Quỳ ko được bình thường, thứ đó đó còn hay làm loạn. Nhưng con ko muốn bị châm kim đâu, như vậy sẽ tổn tiền lắm.”

Hác gia gia nghe vậy, cơn giận nãy giờ lập tức bùng nổ. Ko thể nào thở được, ho mạnh liệt, xém chút là thăng thiên rồi.

“Khụ khụ khụ... Ngươi ngươi ngươi...” Lão cầm lấy gậy hướng tôn tử. Hít thở ko thông, giận dữ nói: “Ngươi đến bây giờ còn không biết chính mình bị lừa bịp..... Thăng ngục này..... Ngươi ngươi...” Hác gia gia trong cơn tức giận, đã đánh liên tiếp vào cháu mình.

“Ah!” Hác Cổ Nghị hoảng hồn kêu to. Mở mắt lớn ra, xoa xoa cánh tay đang đau đớn. Ko sao hiểu được ông nội lại đánh cậu.

“Người người... làm ta tức chết mà!” Hác gia gia cầm lấy gậy, đi đứng khắp khển, ấy vậy mà vẫn ko chịu tha cho đứa cháu ngốc nghếch của mình. Nó bị người ta khi dễ mà cũng phản kháng... Ruột đau như cắt nhưng, cơn giận dữ ko cách gì hạ xuống được đành phải trút lên người tôn tử — Tay, lưng, đùi... đều ko chỗ nào may mắn thoát khỏi. Hác Cổ Nghị thoáng chốc nước mắt lưng tròng: “Gia gia..... đừng đánh con mà.....”

Cậu ôm đầu, trốn ở góc nhà. Người đau quá, nhưng cậu cũng ko biết tại sao ông nội lại đánh cậu.

“Gia gia, con ko có tiêu tiền... Không có mà.....”

Hác gia gia tiếp tục đánh tôn tử, giận quá mất khôn mới ko lựa lời mà nói: “Người là đồ ngu ngốc. Người khác mới dùng mấy cây đường dụ người, người liền cõng ngay quần. Người người người... muốn chọc ta tức chết mà!” Gậy cứ thế vung lên, đánh liên tiếp vào lưng cháu mình, nghe được cậu đang kêu rên, kêu rên, Bốp bốp – cây gậy vụt tay rơi ngay xuống đất, lão mắng: “Người người người... Đi ra ngoài cho ta... Dầu bán ko hết thì đừng về nữa.”

“Ô ô... con ko có tiêu nhiều tiền mà... gia gia đừng giận dữ mà.....” Nước mắt nước mũi cứ thay nhau mà chảy xuống. Hác Cổ Nghị mặc kệ thân thể có đau bao nhiêu cũng ngẩng mặt, lên nhìn ông mình mà nói: “Đừng giận... đừng giận mà..... con ko có tiêu nhiều tiền.”

Cậu vói tay lên bàn. “Ông trúc có nhiều tiền lắm, nội có thể thấy rõ mà, con ko có tiêu nhiều tiền.....”

“Người...” Hác gia gia cắn răng, dừng lại một chút, vô cùng đau đớn đích nói: “Ta dạy người như thế nào, ko thể tùy tiện cầm tiền của người khác. Người vì sao lại vì tiền mà đem thân thể cho người ta đùa giỡn... Hạ tiện!”

Hác Cổ Nghị không ngừng nghẹn ngào, hỏi: “Hạ tiện... là gì?”

“Hạ tiện là ko biết xấu hổ! Ở cùng 1 chỗ với đại gia là ko biết xấu hổ! Từ hôm nay trở đi, ta không cho người ăn kẹo của hắc cho nữa, ko muốn người dính dáng gì với hắc hết. Giờ lập tức đi bán dầu, đem tiền về trả lại cho người ta, cùng đại gia đoạn tuyệt sạch sẽ.” Cháu của lão tuy có ngốc, nhưng cũng ko thể làm đồ chơi cho người ta. “Người thật là ngu..... tận mạng!”

Hở!

Đến gia gia cũng ghét cậu ngu ngốc... Sắc mặt của Hác Cổ Nghị trong chớp mắt trở nên trắng bệch, quỳ xuống chân của gia gia, ôm lấy quần ông, khóc lóc van xin: “Con sẽ ra ngoài bán dầu. Gia gia đừng ghét con mà..... con sẽ ngoan.”

Dường như muốn nhanh chóng chứng minh cho gia gia thấy, Hác Cổ Nghị lập tức đến bên thùng dầu, nắm lên dây thùng, đứng dậy nghiêng ngả lão đảo mà rời khỏi nhà – Đôi mắt lão kèm nhèm của Hác gia gia chứa chan nước mắt. Thấy bóng dáng của tôn tử càng lúc càng mờ hồ. Từ từ cúi người nhặt cây gậy dưới đất lên. Sau khi phát tiết tức giận, thì chỉ còn lại đau lòng cùng hối hận... Cứ đứng đàng đẵng ngay cửa. Tục ngữ thường nói: “Đánh con đau lòng mẹ.”

Lão đánh đứa cháu đích tôn của mình là muốn nó phải phân biệt rõ ràng – đừng để người ta khi dễ nữa...

Hác Cổ Nghị ngã nghiêng lão đảo đi được 1 đoạn đường. Trong đầu cứ ko ngừng nghĩ đến lời nói của gia gia. Quỳ đùa bốn cậu... Đùa bốn là gì?

Là cởi sạch quần áo cho Quỳ làm bậy bạ...

“Con ko biết là để người khác cởi quần áo của mình ra là đùa bốn. Con chỉ có thể.....” Hách!

Hèn chi Quỳ cho cậu kẹo... Nói thích cậu ngốc. Hác Cổ Nghị đứng chững lại, nhẹ nhàng buông tay, làm thùng dầu rơi ngay xuống đất. Liên tục lắc đầu, miệng cứ lẩm bẩm ko ngừng: “Con cũng ko muốn ngốc như vậy mà..... Nên gia gia... gia gia... đừng giận nữa mà.”

Cậu cúi đầu, nhìn đôi hài dưới chân, nước mắt cứ ko ngừng rơi lên đó. Lòng nặng trĩu.

Quỳ mua hài, mua kẹo là vì muốn khi dễ, đùa bỡn cậu...

Bởi vì cậu là 1 đứa ngốc.....

11. Chương 11

Hoa Quỳ vẫn chưa vội quay về Trích Tinh lâu, nhằm tính thời gian, liền trực tiếp đi đến cuộc hẹn ở thành Đông.

Khi tiếp quản 1 nửa quyền kinh doanh của Chương thị đến nay. Hấn cũng đã có ý định để cho người ta vui vẻ về mà hưởng tư vị ngọt ngào của tân hôn trước đã.

Giấy không thể gói được lửa. Hấn muốn nhìn sắc mặt lão bà của Chương gia khi hay tin nhi tử của mình vì con dâu mà khuynh gia bại sản thử xem khó coi đến đâu.

Hoa Quỳ không khỏi vừa đi vừa lắc đầu, “Chậc chậc... Khỏi nói cũng biết việc Phụng Tiên giá vào nhà giàu sang, cùng bà già khó hầu hạ kia sống chung dưới 1 mái nhà sẽ ra sao rồi. Kia ko phải là ngày ngày phải nhìn sắc mặt của người ta mà sống sao. Ko biết Chương Đằng có bảo trụ tốt cho thê tử của mình ko?”

Ah, môi Hoa Quỳ cười lạnh 1 cái. Người vừa mới đến khu hào trạch (~ nhà cao sang). Dáng vẻ này mang điển hình cho kiến trúc của tứ hợp viện, đại môn kiểu “Khảm trạch tổn môn” cửa vào ở hướng bắc, kích thước cũng ko nhỏ nha.

Hoa Quỳ dưới sự dẫn dắt của phó dong, tiến vào từ đại môn. Trước mặt là 1 bức tường được xây theo kiểu bình phong. Hấn ko mấy lạ gì với kiểu kiến trúc của nhà nay. Đôi mắt yêu mị lạnh lùng nhìn xung quanh – Dây nhà hướng nam là nơi tiếp khách. Những bức tường trong này đều được trang trí hoa văn. Có 1 căn phòng lớn giữa dây nhà hướng bắc, luôn là nơi thờ phượng bài vị tổ tiên cũng là nơi đặc biệt đón tiếp khách quý.

Hai bên của dây nhà giữa được xây thêm 2 dãy phòng nữa. Là sương phòng của văn bối. Nơi này có tầng tầng lớp lớp màn trướng che phủ. Con đường giữa sân nhà được trải ra theo hình chữ thập, xung quanh trồng hoa, cây cảnh, được bao bọc bởi những dãy hành lang nối tiếp nhau. Cây cối um tùm, cảnh quan lộn xộn, nhưng vẫn giữ được ko khí yên tĩnh.

Kiến trúc của cả tòa nhà này nói lên 1 điều thật rõ ràng. Tôn ti thân phận.

Gần 50 phó dong xếp hàng ngay tại đại sảnh, một người cung kính nói: “Hoa gia, ngài mời ngồi. Ta sẽ mời Chương thiếu gia đến ngay.”

Hoa Quỳ đứng trước bài vị tổ tiên của Chương thị khoát khoát tay, biểu hiện cực kỳ nhàm chán nói: “Đi đi.” Hấn đang nhìn liệt tổ liệt tông của Chương thị. Trong đó có 1 bài vị viết 2 chữ: “Chương Phách”, “Chậc chậc, người cũng chết rồi, bà già kia thật có lòng đem cung phụng trong này... Chướng mắt.”

Ánh mắt hung ác nham hiểm dừng lại, chậm rãi đón nhận 1 đám người đang từ từ tiến vào. Đi đầu là 1 lão bà, mặt mũi oai phong thật khó coi.

Nụ cười trên miệng Hoa Quỳ càng lúc càng mở rộng. Hai tay chấp sau lưng, dường như đang xem cuộc vui. Là đám người kia đang khởi binh hỏi tội ah.

Chương đại phu nhân hai ngày trước vừa biết được 1 phần sản nghiệp đã rơi vào tay ngoại nhân.

Trước đó vẫn ko hay ko biết gì cả. Đợi đến khi tra sổ sách mới biết được, 1 phần hàng hóa tự nhiên lại vào túi của người khác. Hối trên ép dưới, cuối cùng mới biết được tiểu nhi vì 1 hoa lâu nữ tử mà phá sản – Giận run người, ra lệnh phạt nữ nhi vừa xuất giá kia quỳ 3 ngày trong phòng, ko cho ăn 1 hạt cơm nào, sau đó bắt đến xưởng dệt mà dệt vải.

Chương Đại phu nhân bắt quá cũng chỉ hơn 40 mà thôi. Nhưng năm tháng thấm thoát thoi đưa đã vô tình để lại dấu vết trên mặt bà. Xương gò má cao, mày liễu nhỏ xíu, đôi mắt xếch ngược cùng làn môi mỏng. Nhiều đó cũng dư sức nói cho người ta biết bà là 1 người khôn khéo.

Bà phái người mời ông chủ của Trích Tinh lâu đến, mục đích là để đòi lại quyền kinh doanh đã mất.

Khách đã bước vào phủ. Chương Đại phu nhân liền hỏi: “Người là Hoa gia của Trích Tinh lâu?” Ánh mắt lợi hại liền đánh giá người trước mắt. Bỗng trong lòng nhen nhóm 1 tiếng nói khe khẽ. Người này nhìn mặt rất quen. Dung mạo tuấn mỹ kia ít nhiều giống với...

Cảm thấy cả kinh, cổ phủ nhận suy nghĩ trong đầu – Ko lý nào đâu...

“Sao vậy, Chương đại phu nhân giật mình àh?” Hoa Quỳnh liếc người mới tới 1 cái. Đại gia tộc người đồng thể mạnh, đáng tiếc... Làm gì được hần chứ?

Lập tức trấn định thần sắc. Chương đại phu nhân ngồi cao cao tại thượng, cùng 7 người con ngồi tách ra 2 bên, bà bắt đầu nói: “Hoa gia mời ngồi.”

“Không cần, Chương Đại phu nhân có chuyện mau nói, có rắc mau thả. Ta cũng ko muốn dây dưa ở chỗ này nhiều.”

Hả –

Hoa Quỳnh ko thèm nhìn đến sắc mặt ngạc nhiên như gặp phải quỷ của mọi người, nói tiếp: “Ta lười nói chuyện dông dài. Trong lòng chúng ta đều biết rõ nguyên nhân bà mời ta đến đây. Chuyện gì cũng có thể nói, nhưng nếu là về khế ước thì miễn bàn.” Nữ nhân trong lâu của hần đã đưa cho người tùy ý xử dụng rồi, giờ muốn lật lọng. Làm gì có chuyện đó ah.

Chương Đằng cúi đầu, ngay giờ phút này ko dám nhìn sắc mặt đang giận dữ điên cuồng của mẫu thân. Nhưng, y vẫn cam tâm tình nguyện dùng 1 nửa gia sản để đổi lấy người bạn trăm năm kia.

Chỉ là Phụng Tiên phải tạm thời chịu ủy khuất rồi. Giờ chỉ có thể đợi mẫu thân trút hết tức giận, thì mọi chuyện sẽ tan theo mây khói.

Chương đại phu nhân nghe xong giận sôi gan sôi ruột. Năm ngón tay nắm chặt thành ghế mà lập cập run rẩy — Hoa gia không bán nợ, ko nể tình... Thật là muốn chuyện bé xé ra to mà! Người biết kinh doanh phường dệt sao? Chuyện này cũng ko giống như khách nhân bước vào cửa thì cô nương trong lâu của người liền lần đến chân. Lấy chuyện hầu hạ để kiếm cơm ah.” Bà nói chuyện rất nặng nề, ý định nhục mạ đối phương.

Hoa Quỳnh nhướng cao mày, ko giận ngược lại còn mỉm cười. “Kiếm cơm ko phải chỉ đơn giản là mua và bán sao. Chương đại phu nhân, hay là bà muốn lấy thứ gì đó đến bán cho ta để đổi lại khế ước?!”

Rầm!

“Người quá đáng!” Đứa con cả là Chương Chiết đập bàn gầm lên: “Miệng của ngươi nên xúc cho sạch chút đi.”

Hoa Quỳnh khi gã là chó giữ nhà, ko xem toàn gia này là cái đình gì cả. “Ta chuyên làm nghề buôn thịt bán người. Giờ kiêu luôn phường dệt. Nhân chỉ cần cỡi ra xiêm y, rồi làm gì chẳng lẽ cần phải viết rõ lên mặt mới biết sao. Chương đại phu nhân không bán thịt, chúng ta cũng ko có gì để thương lượng nữa. Cáo từ.”

Hoa Quỳnh nói xong liền bỏ đi. Cũng ko thèm quay đầu lại xem Chương đại phu nhân có tức chết hay ko?

Hừ!

Hần bữu môi ko hề hờn giận, ngẩng đầu mà bước. Rời khỏi khu nhà kín cổng cao tường này, quay đầu lại liếc 1 cái – Hần cùng bà già kia còn nợ nần nhau nhiều lắm. Cứ từ từ tính nga.

Hác Cổ Nghị dưới ánh nắng gay gắt đi gõ cửa từng nhà mà bán dầu. Nhưng thùng dầu trên vai ko hề giảm đi sức nặng chút nào. Cậu cứ thế đi chân trần trên đất, chân bị vụn đá cắt đau cũng ko dám dừng bước – Gia gia nói nếu ko bán hết dầu thì đừng hòng về nhà.

Ngẩng đầu nhìn vầng thái dương trên bầu trời, sắp ko thấy đường nữa rồi. Cậu bỗng nhớ đến lũ gà lớn, gà bé nơi hậu viện ko có ai cho ăn, nhớ đến gia gia cũng ko có cơm ăn. Nhớ đến Quỳnh thường hay mua kẹo...

Nhớ đến cây kẹo trong tay Quỳnh, giờ đây lòng ko còn cảm giác ngọt ngào nữa...

Mắt hơi khép hờ, mới nhỏ 1 giọt lệ, đã ngay lập tức giơ cánh tay lên để lau đi. Một mình nơi hẻm nhỏ cứ “Bán dầu – bán dầu đây –” hét to đến lạc giọng. Thời gian trôi qua, người cuối cùng cũng mất hút ở đường mòn.

Ko thấy bóng dáng của Chuột Con đâu cả. Thùng dầu ngay góc nhà cũng ko thấy. Nhất thời 1 cơn giận dữ trỗi lên trong ngực. Hắn mắng: “Con chuột ngốc, dám lên ra ngoài bán dầu rồi ah!” Cậu ko hiểu được lời của hắn nói sao?!

Hoa Quỳnh không thể nào tin được là con chuột ngốc dám ko nghe lời. Đùng đùng nổi giận từ từ bước vào trù phòng, định đến sân sau để tìm người. Ngạc nhiên khi thấy lão phế vật đang làm chút thức ăn trong bếp.

Sắc mặt trầm xuống, miễn tuệ phát hiện ra ngay có chút ko bình thường. “Chuột Con đâu?” Hoa Quỳnh quẳng đồ ăn cùng xâu mít quả lên cái bàn ở trù phòng, chờ lão phế vật trả lời.

Lão phế vật không nói chuyện, Hoa Quỳnh liền đá ngã băng ghế dài, Rầm! Thật hỏa đại mà. “Còn ko mau nói.” Hắn rống lên.

Hác gia gia bỗng nhiên bị dọa. Chớp mắt 1 cái đánh rơi cái chén đang cầm trong tay. Lấp bắp: “Ta... Muốn nó ra ngoài bán dầu kiếm tiền rồi.”

“Tại sao? Lão chê ta cung cấp đủ hả?” Hoa Quỳnh từng bước tới gần, chân giẫm lên cái ghế vừa ngã, tay nắm chặt thành quyền. Rất muốn đánh người!

Hác gia gia lão đảo lui lại vài bước. Rõ ràng là đang rất sợ hãi. Gương mặt âm trầm của nam nhân đang dí sát vào mà hỏi: “Tại sao lão muốn Chuột Con ra ngoài bán dầu? Mắt lão bị mù rồi sao mà ko thấy ta rất muốn cưng chiều hắn.”

Hách!

Lão đã sống đến từng này tuổi rồi, sao ông trời vẫn còn đem lão ra mà đùa giỡn như thế. Nam nhân sao có thể...

Hác gia gia cả người run như cây sậy, ko hẳn chỉ vì sợ nam nhân đánh.

“Ta cảnh cáo lão, chờ ta tìm được người về, người dám bảo hắn ra ngoài bán dầu 1 lần nữa. Ta sẽ quẳng lão ra ngoài ngay. Để cho lão biết rõ, nhà này là ai làm chủ nga.”

Chớp mắt 1 cái buồng áo lão phế vật ra. Hoa Quỳnh liền đi ra ngoài tìm người – Mãi đến nửa đêm, hắn đã đứng ở ngoài bụi cỏ của khu nhà bỏ hoang lần trước. Ko thấy Chuột Con trốn trong đó. Lòng càng lúc càng nặng nề...

Hắn cũng đã quay về, đứng ngoài ngôi nhà tồi tàn ko dưới 10 lần, “Chuột Con....” Lúc này, chỉ tìm thấy hài của cậu mà thôi.

Lòng nóng như lửa đốt, lo lắng Chuột Con ở bên ngoài xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Hoa Quỳnh lại 1 lần nữa cất bước, quay lại liếc nhìn khu nhà cũ đó 1 lần nữa. Trí nhớ thoáng chốc trở lại trong đầu – Một tiểu nam hài nửa đêm tỉnh lại, đã thấy xác của mẫu thân chết treo trong phòng...

Liền chạy đến ôm lấy chân mẹ, gọi khàn cả giọng cũng ko thấy người tỉnh lại – Hoa Quỳnh hít sâu, rồi gào thật lớn lên –

“Chuột – Con.”

Tiếng nói mạnh mẽ vang vọng trong đêm tối. Ẩn chứa trong đó là những bi thương xưa cũ của tâm hồn. Chủ nhân của giọng nói kia cuối cùng cũng lặng lẽ cất bước. Bóng dáng tựa như quỷ càn lúc càng xa, càng lúc càng buồn.

Bụng rất đói...

Hác Cổ Nghị đi vào chợ, cứ đứng ngây ngốc nhìn mãi vào gánh hàng rong đối diện. Ông chủ đang mở ***g hấp, mùi bánh bao nóng hôi hổi cứ tỏa ra 4 phía.

Hai chân giống như vô thức mà tiến đến gánh hàng, không ngừng nuốt nước miếng. Thèm... thức ăn quá.....

Ông chủ cầm lấy đồng tiền của khách nhân vừa mới đến, là mua bánh bao nhân thịt, sau đó quay lại hỏi cậu: “Muốn mua bánh bao àh?”

Hác Cổ Nghị hãy còn ngẩn người nhìn chằm chằm vào những cái bánh kia, “Ta...” tay liền sờ sờ túi tiền, bỗng giật mình 1 cái. Cậu ko thể tiêu tiền.

Ông chủ kia chờ đến hết kiên nhẫn, mắt thấy sau lưng cậu vẫn còn có khách nhân đang chờ. Gã liền phẩy phẩy tay, bảo: “Đi đi đi, ko mua bánh thì cũng đừng cản đường khách nhân của ta ah!” Ngốc tử bán dầu đúng là quỷ bần cùng mà. Đến 1 cái bánh ko nhân cũng mua ko nổi.

“Còn không mau cút đi, đừng chắn trước mặt bổn đại gia.” Hán tử giơ tay đẩy, nhanh chóng đem tên gán trước mặt đuổi đi.

“Lão tử xếp hàng chờ hết nổi rồi.” Hán tử liếc thẳng nhóc vừa té xuống 1 cái. Đến giày còn ko mang nổi. Thái độ xem thường quay người đi. Hán nói: “Ông chủ cho 10 cái bánh bao, mất thời gian quá.”

Hán tử quăng ra 1 thỏi bạc vụn, nhanh chóng thúc giục: “Mau mau lên chút, ta còn vội đưa hàng.”

“Vâng ạ, vâng ạ” ông chủ mặt mày hớn hở nói, động tác gọn gàng lấy từng cái bánh bao để vào túi giao cho đối phương.

Thấy người trước mặt đang đi đến 1 chiếc xe ngựa chở rất nhiều đồ, đánh đi. Ông chủ lại liếc thẳng thẳng ngốc bán dầu đang ngồi xổm xuống mà tìm tìm gì đó dưới đất.

“Không thấy...” Hác Cổ Nghị ngẩn mặt, ánh mắt lúng túng hoảng sợ nhìn mọi người xung quanh, ko ai nhặt giúp cậu mấy đồng bạc vừa rơi. Ông nội sẽ mắng cho coi.

Cúi đầu lau đi nước mắt. Cậu rất muốn... về nhà.

Bỗng nhiên, thoáng thấy 1 đồng tiền đang bị người khác giẫm lên. Ngẩng mặt nhìn lên thấy 1 nam nhân trên mặt có 1 con rết... Hình như cậu đã gặp hắn ở đâu rồi.

“Nhặt tiền lên đi, rồi ta dắt ngươi đi ăn cơm.”

“Ngươi quen hắn?”

Trác Cẩm Văn cười nói: “Nếu ko ta kéo ngươi đến đây làm gì?” Hắn bị phái đi tìm người ah.

“Ta tưởng ngươi đến tìm ta đi tản bộ.” Đi vòng vòng hết 2 canh giờ, mới biết được dụng ý của tên này. Tiêu Mạnh Hải mặt vẫn ko chút thay đổi, chỉ có đầu là trên trán nổi thêm vài cọng gân xanh mà thôi. Vừa mới để lộ ra là y đang muốn cùng người ta đi tình tự.

Trác Cẩm Văn vờ như không thấy, ngồi xổm xuống, thấy tiểu ca bán dầu trong mắt ngập nước, miệng lí nhí nói với hắn “Cảm ơn”

Trác Cẩm Văn gật đầu mỉm cười, nói: “Có người đang tìm ngươi quanh đây nữa kia.”

“Ông nội hả...” Hác Cổ Nghị hơi khép hờ mắt, mím môi cố gắng ko khóc, nói: “Phải bán hết dầu mới được về nhà mà.”

“Àh.” Trác Cẩm Văn đứng dậy đồng thời kéo luôn tiểu ca bán dầu đứng lên luôn. Sau đó, nghiêng đầu nháy mắt ý bảo nam nhân kia mua thùng dầu này đi. Hắn vỗ về: “Ngươi yên tâm nga, bằng hữu của ta sẽ mua hết chỗ dầu còn lại cho.”

Nghe vậy, Tiêu Mạnh Hải nắm chặt dây thùng đang cột thùng dầu. Giờ đây, trên trán có bao nhiêu gân xanh đều nổi lên hết rồi.

Hác Cổ Nghị bị người ta dắt đến nơi xa lạ. Dù trên bàn có rất nhiều mỹ thực cũng không dám bậ đâu ăn đó. Cậu sợ gia gia biết sẽ mắng, sẽ đánh, sợ tiêu tiền...

Nắm chặt lấy túi tiền, mắt cứ nhìn chăm chăm thức ăn trên bàn. Sau đó quay đầu lại nhìn người đã dắt cậu đến đây, nài nỉ nói: “Tôi muốn về nhà.”

Trác Cẩm Văn có khuyên cách nào cũng ko thể làm cho tiểu ca này ăn cơm. Sự bướng bỉnh này vượt ra ngoài dự liệu của hắn – Trải qua 1 lúc, từ lời dịu dàng đến khó nghe đều nói hết rồi, nhưng cậu dường như ko giống như người bình thường. Chân thật ngay thơ; trí tuệ cũng ko đủ dùng, ko hề có tâm phòng bị với người khác. Ko ăn cơm chẳng qua là sợ người ta chỉ chỗ, sợ gia gia đánh, sợ tiêu tiền.

Vô cùng đơn thuần...

“Àh, hèn chi có người sắp phát điên rồi” Trác Cẩm Văn vô cùng nhả nhận ăn cơm. Đành bó tay ko tiếp tục dụ dỗ đứa bé này ăn cơm nữa.

“Đợi lát nữa, sẽ có người đến dắt người về nhà nga.” Hắn cũng đã nhờ Tiêu Mạnh Hải phái người thay phiên nhau đi khắp nơi tìm chủ tử của mình, tin chắc là ko lâu sau sẽ có tình tức. Nói ko chừng nhân đã đến cửa phiên lâu rồi kia.

Hác Cổ Nghị không thể hiểu được, tại sao người ta ko cho cậu rời đi. Có liên quan đến chuyện ko mang hài sao?

Cậu ko muốn mang đôi hài mà Quỳ đã mua cho mình. Hác Cổ Nghị cúi đầu nhìn đôi chân trần dơ bẩn, chân đau, ngực cũng đau...

“Cho tôi về nhà đi mà, gà lớn, gà nhỏ ko có ai cho ăn, gia gia chắc cũng đói nữa đó.”

“Người chỉ biết lo lắng lão phế vật kia có đói hay ko thôi hả?”

Giọng nói mạnh mẽ chứa đầy tức giận từ sau lưng truyền đến, Hác Cổ Nghị chột giật nảy mình, nhìn theo tiếng nói ra cửa. “Áh!” Cậu há to miệng, miệng trượt dài xuống ghế, cả người chui vào gầm bàn trốn mất.

Trác Cẩm Văn để chén xuống, nói: “Gia, ngài đã tới.”

Tiêu Mạnh Hải thấy thuộc hạ cũng theo người trở về, cũng ra dấu bảo mau đi đi, đừng ở lại xem náo nhiệt nữa. Từ sắc mặt càng lúc càng lạnh của Hoa gia cũng biết được, đi tìm người hết 1 đêm, khẳng định là ko có hảo tâm tình rồi.

“Hừ!” Hoa Quỳ nhắc chân đá văng ghế, cúi người xuống bàn nắm lấy chuột con “Ra đây!” Hắn nắm lấy cánh tay của cậu, chỉ cần 1 tay cũng kéo người ra 1 cách nhanh chóng gọn gàng.

Hác Cổ Nghị ngồi dưới đất, ngẩng đầu thấy Quỳ đã biến thành quỷ, cũng sinh khí rất giống gia gia. Nhất thời, cả người run rẩy như lá thu trước gió, đôi mắt trong suốt do hoảng sợ mà chứa đầy hơi nước, đáng về đáng thương nói: “Đừng đánh tôi mà, đợi ta bán dầu hết rồi sẽ đem toàn bộ tiền trả cho ông nha.”

Tay cậu run run móc ra số tiền chứng thực: “Ông coi nè, tôi ko có mua đồ đâu.”

“Sao phải trả lại tiền?” Hoa Quỳ thoáng chốc ngây ngốc đứng ngẩn người trong giây lát. Lòng rất bức tức, sao Chuột Con lại sợ hắn như vậy?!

Mấy lời ngu xuẩn này ko phải là đang khi hắn là hạng buôn người đang muốn bắt con nợ bán thân đó chứ!

Đôi mắt yêu mị híp lại tạo thành 1 khe hở nguy hiểm. Bỗng thấy Chuột Con ko mang hài, cánh tay bị hắn cầm quá chặt nên tạo nên mấy vết hồng hồng... Hở! Hoa Quỳ hít sâu 1 hơi, giận dữ hỏi: “Rốt cuộc là ai đánh người?”

Hác Cổ Nghị lắc đầu, nhớ đến lời gia gia mắng mình là ngốc nghếch, mắng mình bị Quỳ lừa bỡn nên mới giận dữ mà đánh cậu như vậy. Ánh mắt trong suốt từ từ tối lại, hiện lên rõ rạch trên gương mặt trắng bệch, cậu nói: “Quỳ đừng khi dễ ta nga.”

Tim nhảy mạnh 1 cái, Hoa Quỳ thoáng chốc như bị sét đánh trúng, Chuột Con đang nói mấy lời ngu xuẩn gì ko biết?

Dần dần lấy lại thần sắc tuần lệ. Cúi người nhắc Chuột Con lên vai, bỗng nghe được cậu kêu lên sợ hãi — “Ah, tiền của ta —” Hác Cổ Nghị hoảng hồn nắm lấy áo của Quỳ. Lòng lo lắng mình sẽ té xuống.

Hoa Quỳnh không thèm quan tâm xem cậu đánh rơi bao nhiêu tiền, cũng ko quay đầu lại, chỉ nói gọn lỏn với thuộc hạ sau lưng mình: “Cẩm Văn, đem thùng dầu xuống đi.”

Tay ôm chặt Chuột Con đang vắt vẻo trên người, Hoa Quỳnh liền cất bước, rời khỏi phiên lâu –

Tú bà há miệng rộng hoác ra ước chừng cũng có thể nhét vào cả trái quýt ah. Vạn phần ngạc nhiên khi thấy chủ tử đang vắt trên người là thằng ngốc kia. Mãi 1 lúc lâu sau, mụ mới nghe chủ tử dặn dò chuẩn bị nước ấm, xấp xếp xiêm y... Còn phái người đi mua kẹo nữa?!

Hay là bữa nay mặt trời đã mọc ở đằng tây, trời đổ mưa đỏ?!

Tú bà cảm thấy vô cùng bất khả kháng. Chủ tử đang ở chung với thằng ngốc kia, còn ko cho ngoại nhân tiến vào phòng. Mụ dẫn vài nha hoàn đến trước cửa hầu hạ, liền nghe thấy thằng ngốc thẳng thừng gọi tên của chủ tử: “Quỳnh... ta muốn về nhà.”

Còn tận mắt chứng kiến, thấy chủ tử gấp đồ ăn đầy cả chén cho thằng ngốc kia. Rồi từ từ đến trước mắt nó, uy hiếp nếu ko ăn sẽ giết gà.

Sao lại dính đến gà? Tú bà nghĩ mãi cũng ko ra, thấy thằng ngốc kia cứ ngồi bó gối trong góc giường mắt lên mà nhìn chủ tử ah. Chủ của mụ quả thật đối với người này thật tốt. Mấy tiểu quan ở đây có nằm mơ cũng ko được nữa ah.

“Đứng ngu ngốc ở đó làm gì? Còn không đem kẹo đến?” Hoa Quỳnh quay đầu lại, giận đỏ mặt nói.

Hách!

Tú bà chớp mắt 1 cái bưng tỉnh, lắp bắp nói: “Vâng,... vâng ạh” Cuối cùng thì mụ cũng biết được, niềm vui mới bên ngoài của chủ tử chính là thằng ngốc này.

Tú bà giờ đây trước mặt chủ tử cũng ko dám hó hé, mặt bắt đầu nở ra nụ cười giả dối. Tiến lên đưa cho chủ tử túi kẹo. Xem chút nữa đã quên báo lại 1 chuyện: “Gia, Chương gia sai người đưa tin tức, nhấn lại là trưa mai sẽ đến tìm ngài bàn chuyện làm ăn.”

“Àn, nếu không có chuyện gì quan trọng, thì ko có lệnh của ta bất kể là ai cũng ko được quấy rầy.”

Tú bà liền cất giọng lạnh lạnh: “Vâng ạh, nô tỳ biết rồi.” Ngụ ý, chủ tử hôm nay không tiếp khách, không xã giao.

Hác Cổ Nghị cúi thấp đầu. Cố tránh đi ánh mắt của Quỳnh. Hắn muốn cậu ăn cơm, còn muốn gạt cậu. “Ta phải về nhà ăn lá khoai lang cùng với cháu.” Hai tay ôm chặt chân, cự tuyệt bất cứ thứ gì mà Quỳnh đưa cho.

Hoa Quỳnh cảm thấy ngập tràn thất bại, Chuột Con sau 1 đêm mất tích liền ko thích hắn nữa. Khẽ cắn môi, “Thực mụ nội nó mà...” Hắn không kiên nhẫn mệnh lệnh: “Người còn trốn ở đó làm gì, sao ko lại đây ăn 1 chút đi.”

Trùng mắt nhìn cái đầu xinh xắn kia đang kịch liệt lắc đầu. Hôm qua hắn còn đang vui mừng thấy điều muốn lạy tạ trời đất vì con chuột đã cho mình thân thân hai má. Hôm nay sao lại cự tuyệt xa cách ngàn dặm vậy..... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hoa Quỳnh cố gắng nhẫn nại, dụ dỗ: “Nghe lời đi, mau ăn cơm, rồi ta cho người kẹo nè.” Giơ giơ túi kẹo, chờ Chuột Con mỉm cười lộ ra 2 lúm đồng tiền xinh xinh.

Hác Cổ Nghị ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt như khí trời, nhìn nhìn gói kẹo trong tay Quỳnh, thoáng chốc: “Quỳnh đừng đùa bọn ta, khi dễ ta, ta ko thể ăn kẹo đâu.”

“Hả!”

Tim Hoa Quỳnh đập mạnh và loạn nhịp không thôi, gói kẹo đầy màu sắc rơi ngay xuống đất. Ko hấp dẫn nổi Chuột Con, còn bị cho là đùa bọn, khi dễ...

Sắc mặt trầm xuống, “Ai nói cho người biết những lời này?”

Hơi nước thoáng chốc dâng lên đầy hốc mắt, Hác Cổ Nghị giơ tay lau lau, buồn bã nói: “Vì ta ngốc nên mới khi dễ sao? Ta ghét Quỳnh, thật ghét lắm... so với con chó vàng còn ghét hơn.....”

Rầm rầm rầm –

Hoa Quỳnh đầu óc mơ mơ màng màng chưa kịp tiêu hóa tin tức vừa truyền đến – Chuột Con nói ghét hẳn.

Loảng xoảng!

Hoa Quỳnh giơ tay hất toàn bộ chén đĩa trên bàn. Ngực phập phồng mãnh liệt. Tim như bị ai bóp nát. Hẳn với cậu thật giống nhau bị Chuột Con chán ghét..... Hẳn nghiêng răng nghiêng lợi, giận tưởng chừng nổ tung hết tâm can.

Bỗng nhiên giận dữ rống lên: “Người là người ko có lương tâm gì hết nga! Ta tìm người hết 1 đêm, lo lắng sợ người ko ăn, ko ngủ, xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Giờ vất vả lắm mới tìm được người trở về. Vậy mà người dám nói ghét ta... thật mù nội nó chịu quá trời ủy khuất mà!”

Hở!

Hác Cổ Nghị chớp chớp đôi mắt ướt nước, thấy gương mặt quỷ thật đáng sợ... Trong chớp mắt, xoet! – Trước ngực cậu bỗng hơi lạnh lạnh. Quá sợ hãi đến mức phải dựa sát vào tường, ko còn đường lui.

“Chết tiệt!” Hoa Quỳnh ác nguyên rủa. Giơ tay xé ra xiêm y của Chuột Con, kéo người đến ôm chặt vào lòng. Hẳn hơi híp mắt khi thấy trên lưng Chuột Con cũng đầy hết dấu roi. Hẳn đoán: “Có phải ông nội đánh người? Còn ko cho người ăn kẹo?”

Hác Cổ Nghị cứ trong lòng hẳn mà giãy giụa. Bất luận thế nào cũng ko thể đẩy được lòng ngực rộng lớn kia ra. Cậu kêu lên thất thanh: “Buông, Quỳnh ko được khi dễ ta, gia gia sẽ rất giận... đừng đánh nữa... con sẽ ngoan mà... Không để cho Quỳnh dùng thứ đó làm loạn nữa... thả ta về nhà... ta muốn về nhà.”

Chuột Con cứ nức nở bên tai ko ngừng giãy giụa, kháng cự thật lợi hại. Hoa Quỳnh cứ xiết chặt lấy cánh tay, nhướn mày suy nghĩ: Hẳn dụng tâm lừa gạt như vậy... Hả ah, lão phé vật dám phá hỏng hết mọi chuyện tốt của hẳn. Muốn chia rẽ hẳn và Chuột Con đáng yêu này. Không có cửa nào đâu!

Bỗng, Hác Cổ Nghị cảm thấy hoa mắt, cả người bị ôm vào bên trong. Đôi mắt hoảng hốt nhìn cái giường lớn ở cách đó ko xa – Hả! Quỳnh kéo quần cậu xuống.

Hác Cổ Nghị cả người cứng đờ, liên tục cầu xin: “Đừng làm loạn nữa mà... Quỳnh... đừng khi dễ ta... Gia gia sẽ đánh ta nữa cho coi....”

Hoa Quỳnh ko nói ko rằng tự tiện cởi hết quần áo của cậu ra. Lão đại rất khó chịu trong người: “Hừ! Khi dễ người... là ta thích người nên mới muốn gian người!” Thật là ngốc ngếch, ko biết gì hết trơn ah!

Bước vào sau bình phong, Hoa Quỳnh thả hai tay ra, Bôm! – 1 tiếng, quăng Chuột Con vào trong bồn nước.

Đang la hét giãy giụa... Hác Cổ Nghị bỗng bị uống ngay vài ngụm nước. Cả người lập tức trôi lên mặt nước. Trong khoảnh khắc bị 1 hơi thở ấm áp phủ vào mặt, môi liền bị chặn lại. “Đừng...” Quỳnh đang cắn người...

Hoa Quỳnh ngồi xuống bên bồn nước. Hai tay nắm chặt lấy gáy cùng cằm của cậu, lưỡi tách ra răng, hút lấy đầu lưỡi mềm mại kia. Đường như muốn trừng phạt, chà đạp, nuốt vào lòng con Chuột Con đơn thuần này – Sao có thể nghe người khác tùy tiện nói vài câu là hết thích hẳn ngay như vậy.

Miệng lưỡi tách ra, Hoa Quỳnh để cho cậu có thể thuận lợi hô hấp. Đôi mắt yêu mị cứ nhìn gương mặt đang nhăn lại như cái bánh bao nhỏ, hẳn gọi: “Chuột Con...”

Hác Cổ Nghị sau khi ho khù khụ hồi lâu, mới có thể bình tĩnh lại mà nhận ra mình đang ở trong bồn nước, hai má đau quá, Quỳnh lại cắn người...

Hoa Quỳnh dí sát môi vào tai cậu, thầm thì ra lệnh: “Người là đồ ngốc, sao ko phân biệt cho rõ là ta thích người mới làm như vậy chứ.”

Hác Cổ Nghị nhăn mày, vồ vồ hai má bị đau. Đầu óc cứ lộn xộn cả lên. Cậu ko ngừng suy nghĩ – Sao lời của Quỳnh và gia gia ko giống nhau.

Hoa Quỳnh thừa dịp cậu đang ngẩn người, tự mình cởi hết những gì trói buộc trên thân, rồi bước vào bồn nước.

“Ah!”

Hác Cổ Nghị kêu lên ngạc nhiên, cả người trần trụi tựa sát vào thành bể. Mắt cứ len lén nhìn Quỳ. Trong nháy mắt, cả người đã bị Quỳ kéo lại.

“Còn kêu cái gì nữa? Đầu phải là người chưa thấy qua cơ thể của ta. Sao hả, có bị châm kim ko?”

Hác Cổ Nghị lắc đầu, hai tay để ở lòng ngực trắng như tuyết. Cố giữ khoảng cách với Quỳ.

“Haiz!” Hoa Quỳ đỡ cậu ngồi lên đùi tách chân cậu ra, để vòng qua lưng mình. Hắn đè cái đầu ngốc nghếch đó vào ngực mình, tiện tay gỡ ra mái tóc bị rối do thấm nước cho cậu.

“Đừng lộn xộn, lỡ như gian người, cũng đừng trách ta không cảnh cáo ah” Hơi kếp hờ mắt, nhìn gương mặt cậu hơi tái lại. Đôi mắt trong suốt chứa đầy sự hoảng sợ, do dự và ngại ngùng.

Hoa Quỳ không khỏi thở dài, cúi đầu hôn lên trán cậu. “Đừng sợ ta, ta sẽ đối với người thật tốt.” Lấy khăn lau khô thân thể của cậu, đồng thời ko an phận tranh thủ chiếm chút tiện nghi.

“Quỳ thật xấu, nỡ vứt bỏ thùng dầu của ta, còn làm rơi tiền nữa.” Hác Cổ Nghị buồn bã lên án, cả người cứng ngắt ko dám động đậy.

Hoa Quỳ không đồng tình bĩu môi, con chuột ngốc dù có bị gạt đi bán cũng chẳng được mấy lượng. Hắn cũng ko thêm tính toán chi li với cậu làm chi. “Hừ, người còn nói thêm 1 tiếng về thùng dầu và mấy văn tiền thử coi. Ta sẽ ko cho người ra ngoài nữa, miễn cho có đi mà ko có về.”

Hắn muốn giữ Chuột Con ở lại đây. Để mặc cho lão phé vật tự sinh tự diệt, nếu ko chết thì coi như là mạng lão lớn đi.

“Quỳ không cho ta về nhà...” Hác Cổ Nghị ủy khuất nói. Cậu ko thích Quỳ, Quỳ nói thích cậu mới là khi dễ cậu, là gạt người...

Gà mẹ Hoa Hoa cũng thích cậu, nhưng ko khi dễ cậu đâu...

Từ từ chớp chớp đôi mắt xinh đẹp. Cả người chìm trong nước nóng bắt đầu thả lỏng ra, vừa mệt vừa đói. Ý thức trong đầu hỗn độn, ko tài nào xếp lại cho gọn được. Hác Cổ Nghị hồn nhiên từ từ chìm vào giấc ngủ, Hoa Quỳ nở một nụ cười nhạt – Hắn lần đầu tiên phát hiện, thì ra ko ôm chặt lấy thân thể cậu, cũng có thể có cảm giác mỹ mãn....

12. Chương 12

Hôm sau

Hác Cổ Nghị ở trong 1 căn phòng xa lạ tỉnh lại, cúi đầu thấy quần áo trên người thật chỉnh tề. Bất quá, cậu vẫn ko rõ ràng lắm là xiêm y này của ai?

Trí nhớ dần dần trở lại, mới phát hiện ra đây là nhà của Quỳ.

Hoa Quỳ bước vào phòng đứng ở mép giường, cúi đầu hôn trộm lên gương mặt đang còn ngơ ngác của Chuột Con. Hắn đem qua quả là phi thường an phận, không có gian Chuột Con àh nha.

Chuột Con ngủ thật say, đến gần trưa hôm sau mới tỉnh lại. Mối lười rời khỏi 2 má phẩn nộn của cậu. Hoa Quỳ nói: “Mau xuống giường, ta dắt người đi ăn cơm.” Hắn như hổ rình mồi, thật xúc động, cứ muốn nhào vào người đang ở trên giường.

Hác Cổ Nghị nhìn nhìn 1 chút, ko khỏi ngạc nhiên, sao lại có 1 đôi hài giống y như đôi trước kia vậy ta?

“Còn ngu ngốc cái gì nữa, mau mang hài vào, ta dắt người ra ngoài” Nếu cứ chậm chạp như vậy nữa, thôi thì cả hai cùng ở trong này cho xong.

Quỳ vẫn gọi cậu là ngốc... Hác Cổ Nghị bỗng rút chân về, tự nhiên bài xích, ko muốn mang hài “Quỳ, ta muốn về nhà nấu cơm cho ông nội, còn cho gà lớn, gà bé ăn nữa.”

Sau khi Chuột Con rời khỏi giường, câu đầu tiên nói đã phá tan nát mỹ cảnh hết trơn. Ngũ quan tuần mỹ trong chớp liền mất biến sắc. Hoa Quỳ nhìn trừng trừng vào đôi mắt ngập nước kia, nhất thời mềm lòng không phát tác tính tình – Thần sắc hơi ôn nhu lại đôi chút, hắc bắt đầu nói dối: “Người ko cần lo cho gia gia sẽ chết đói nga. Ta đã phái người đến nấu cơm cùng cho gà ăn rồi. Giờ người hãy ngoan ngoãn theo ta đi ăn cơm, ăn?”

“Thật hả?” Hác Cổ Nghị vỗ vỗ cái bụng lép kẹp. Cậu thật khó xử ko biết có nên nghe lời hay ko.

Hoa Quỳ ngoài miệng thì cười cười chứ trong lòng đang rửa xả ko tiếc lời “Đương nhiên là thật rồi nha.” Hắc bắt đầu thêm quan tâm xem lão phế vật là chết hay sống. Trên người Chuột Con hãy còn dấu vết bị đánh kìa. Thật chết tiệt mà!

Bao nhiêu tâm tình của Hoa Quỳ đều dồn hết vào hành động của Chuột Con. Hắc ko kiên nhẫn nói: “Thực mụ nội nó mà, nhanh lên chút đi. Thức ăn nguội hết rồi kìa.”

“Ta phải về nhà...” Hác Cổ Nghị quay mặt đi, cậu ghét Quỳ dữ dần như vậy.

Hoa Quỳ nhăn chặt mày, nghĩ thầm Chuột Con giận rồi. Thực con bà nó, ko dễ gạt chút nào.

Cẩn nhẹ môi, hắc liền cúi người xuống nhanh chóng nhét bàn chân của Chuột Con vào hài. Thật vừa quá, quả nhiên ko có mua nhầm mà.

“Hừ, ” Hoa Quỳ chịu hết nổi cái cảnh con chuột con kia hễ mở hay khép miệng đều là muốn về nhà. Thật tức chết ông bà ông vải luôn mà. Hắc liền hạ tối hậu thư: “Nếu người ăn một chút gì thì ta lập tức thả người về nga.”

“Ta phải về nhà...”

Hác Cổ Nghị cúi đầu, lau lau đi đôi mắt ướt át. Đôi môi như cánh hoa chưa kịp nói gì đã bị Quỳ lòi đi. Cậu ko muốn nghe lời Quỳ nói, ko muốn ở nhà Quỳ. Lần đầu tiên Quỳ khi dễ cậu là ở trong này...

“Đáng ghét...”

Thanh âm rất nhỏ lọt vào tai, Hoa Quỳ chợt đứng chững lại, quay đầu ra sau híp mắt, hỏi: “Người vừa nói cái gì?”

Hác Cổ Nghị ngẩng đầu lên, cậu ghét Quỳ biến thành quỷ –

“Ta ghét Quỳ.” Cậu giăng mạnh tay lại, hiểu được một sự thật. “Thật ra Quỳ chỉ thích lấy cái thứ kia ra làm loạn thôi. Vậy là khi dễ cùng đùa bỡn ta...” Cậu thật ngốc mà, đến giờ mới biết Quỳ đã đùa bỡn cậu thật nhiều lần rồi...

Rầm!

Hoa Quỳ đứng hình trong giây lát, cả người ngây ngốc như tượng. Trong đầu cứ quanh quẩn những lời nói của Chuột Con – Sao lại ko có 1 chút đạo lý nào hết vậy trời...

Rầm!

Hoa Quỳ đâm mạnh vào bức tường trước mặt. Đôi mắt sất bén cứ nhìn trừng trừng, trong nháy mắt sát khí liền bắn ra 4 phía – Hác Cổ Nghị chấn động cả người, dựa sát vào tường. Mặt mũi trắng bệch quay đi, nhưng vẫn ngang bướng mở miệng: “Ta ghét Quỳ lắm.” Ngừ khí vừa cổ chấp vừa kiên định. Sự chán ghét từ sâu trong lòng cứ ko ngừng dâng trào. Ko thể hiểu nổi tại sao người ta lại có hứng thú đùa bỡn với thằng ngốc như cậu chứ.

Quỳ lộng đau thân thể cậu. Nhưng cậu đâu có làm chuyện xấu, sao Quỳ lại thích khi dễ cậu như thế...

Lén nhìn trộm Quỳ 1 cái, nghĩ thầm Quỳ làm chuồng gà, mua kẹo, mua thức ăn, còn vui vẻ nắm tay cậu về nhà... Đối xử với cậu thật tốt là muốn lấy đồ vật khi dễ cậu mà.

Người là đồ ngu ngốc. Người ta dùng mấy cây kẹo liền gọt được người cởi quần ra ngay, người người người... muốn ta tức chết mà! Những lời trách móc đầy đau lòng của gia gia cứ vang vọng trong đầu, càng khiến cậu nhận rõ sự thật. “Đừng giận dữ mà...” Hác Cổ Nghị thì thào tự nói, nghĩ thầm mình quả thật rất ngốc mà, nên mới ko biết mà dễ dàng để cho Quỳnh gọt cởi quần ra rồi khi dễ.....

Trong lòng nặng trĩu, ko thể giải thích nổi. Vì cậu ngốc nên mọi người mới cười nhạo, cũng bởi vì ngốc, nên mới bị Quỳnh khi dễ...

“Tránh ra.”

Thấy đôi lông mi vừa dài vừa cong của cậu đang run rẩy, mắt đầm nước, như sắp khóc đến nơi..... Giọng Hoa Quỳnh liền trầm xuống hỏi: “Sao người lại sợ và ghét ta như vậy?” Hắc không phủ nhận là trước kia mình có ác tâm muốn đùa bỡn Chuột Con. Nhưng ngay lúc này, giờ này, khắc này hắc lại vô cùng mong muốn, Chuột Con nói thích hắc.

“Người vẫn ko biết là ta muốn đối với người tốt sao!” Hắc nhấn mạnh.

“Quỳnh xấu lắm” Hác Cổ Nghị vẫn ngoan cố khư khư giữ lấy mấy suy nghĩ trong lòng.

Hoa Quỳnh nghiêng mặt để sát vào cậu. Lửa giận trong ngực bắt đầu lan tràn, răng va vào nhau lách cách “Không được ghét ta.” Hắc bá đạo ra lệnh, lòng cứ mong muốn Chuột Con nghe lời mình.

Môi Hác Cổ Nghị run run, ko hề tin tưởng Quỳnh nói: “Ta ghét người.”

Hoa Quỳnh lần thứ hai cảm thấy giật mình, Chuột Con ngu ngốc này thật ko biết gì hết...

“Người... Thật mù nội nó mà!” Hắc run run nói, trực tiếp ôm lấy thắt lưng, mang con chuột ngốc này đến chỗ bày thức ăn ở lầu hai — “Mau ăn cơm!” Hoa Quỳnh ấn cậu ngồi xuống ghế. 1 tay nắm chặt hàm cậu, tay kia gấp miếng thịt nhét vào. Tuy con chuột ngốc này ko biết là hắc tốt như thế nào mà, nhưng hắc lại không có quên bụng Chuột Con đã đói từ lâu rồi.

Bốp! dằn mạnh chén xuống, hắc vừa uy hiếp vừa cảnh cáo “Ko được nói ghét ta nữa. Ta nghe mấy lời đó thật thú vị lắm! Nếu ta nghe người nói mấy lời ngu xuẩn đó nữa, nhất định sẽ kéo người vào trong mà thượng liên nga!”

Hừ!

Hắc chống má, ko thèm liếc Chương Đăng và Điền đại lão bản lấy 1 cái. Ánh mắt sắc bén như trói chặt trên người Chuột Con. Thấy cậu ko dám ăn. Hừ hừ... Hắc nhất định sẽ đại khai sát giới.

Hác Cổ Nghị ghen hòng nhìn trần trời, nghĩ đến cảnh Quỳnh muốn cởi quần của mình ra cho người khác xem... Hả! Cậu ko ngừng lắc đầu nói: “Ko được...”

“Vậy nghe lời, ăn cơm đi.” Hoa Quỳnh cầm đũa gấp 1 đồng đồ ăn cho vào chén cậu. Lần thứ hai cảnh cáo: “Người ko ăn hết thử xem.”

Từng hơi thở lạnh như băng phả vào mặt, Hác Cổ Nghị cầm chén lên, chớp chớp đôi mắt ngập nước, ngoan ngoãn nuốt từng miếng thức ăn. Cậu càng chán ghét Quỳnh hơn.

Hoa Quỳnh cảm thấy rất hài lòng, môi lướt nhẹ qua chóp mũi của Chuột Con. Mặc kệ ánh mắt ngạc nhiên của người khác. Hắc có ý định tuyên bố với mọi người – Chuột Con là của hắc. Bất luận cậu có thích hay ko, hắc nhất định độc ác chiếm làm của riêng.

Thoáng chốc, trên mặt cười tươi như hoa nhìn các vị khách nhân. “Muốn bàn với ta chuyện gì?” Vừa mới hùng hùng hổ hổ giờ lại mềm mỏng tươi cười. Thái độ rõ ràng là khác nhau 1 trời một vực, làm cho hai người kia nhất thời ko biết tin ai.

Không khỏi làm người ta khó hiểu, Hoa gia rốt cuộc là có bao nhiêu bộ dáng.

Mây giãn ra, đôi mắt yêu mị hơi cười cười. Hoa Quỳnh sớm đoán biết được phản ứng của bà già kia sau khi bị khiêu khích như vậy rồi.

“Sao hắc, Chương gia đã bị lệnh đường gây áp lực, muốn hợp tác cùng ông chủ Điền, phá bỏ phường đệ?”

Lúc trước trên khế ước hẳn có định trước. Là sản phẩm do phường dệt làm ra phải để cho cửa hiệu Vĩnh Kỳ giao dịch. Ngoài mặt xuyên châm dẫn tuyến (~ làm mối dắt đường) nhưng thực tế là muốn chặt đứt con đường tài lộ của cửa hàng.

“Hoa gia, hôm nay ta tới đây, ko phải là lật lọng.”

“Ah.” Hoa Quỳnh trầm tư một lát, hỏi: “Chương gia muốn nói chuyện gì? Nếu là mấy chuyện kiếm ăn lật vặt, chúng ta có thể từ từ thương thảo ở phường dệt cũng được mà.”

“Không...” Chương Đằng lắc lắc đầu, nói: “Bí mật ở phường dệt đã sớm ko giữ được nữa rồi. Giờ cũng có nhiều người biết, chẳng trách sao truyền đến tai nương của ta. Chỉ sợ lão nhân gia sẽ nhún tay can thiệp.”

Rầm!

Hoa Quỳnh đập mạnh lên bàn, trở mặt gầm lên: “Chương gia, chúng ta đã giao hẹn rõ ràng rồi mà. Sao lại để nữ nhân bên cạnh dài dòng hạch sách như vậy?”

Chương Đằng nhất thời nghẹn lời, bao nhiêu lo lắng trong lòng cũng đều toát ra ngoài cả. Cảm thấy việc này quá sức phiền hà rồi. “Nương của ta là người nắm quyền trong gia tộc. Mọi chuyện lớn bé sao lại ko thể nghe theo người được.”

“Kia là việc nhà của người.” Hần không khỏi lắc đầu, “Chắc chắc...” Có thể thấy được bà già kia giận ko phải là nhỏ.

Thu lại vẻ tàn khốc nói, “Ah,” Hoa Quỳnh làm ra vẻ ko quan tâm cười lạnh 1 cái. Hai ngón tay khéo nhẹ trên mặt bàn, đầu óc khôn khéo chuyển đổi mục đích. “Ta nghĩ ra 1 cách vẹn toàn đôi bên. Chúng ta sao ko dứt khoát 1 chút. Dù sao thì người cũng có tới 2 cái phường dệt lận mà. Hai người chúng ta mạnh ai nấy làm. Mà ta lại là người ko có lòng tham. Ta chỉ muốn có 1 cái phường cũ nát thôi. Như thế người trở về cũng dễ ăn nói mà.” Cũng dừng khi hẳn là gốc tử chớ. Chương Đằng phải người hẹn riêng hẳn..... Hừ!

Tám phần đều là ý của bà già kia.

Chương Đằng không khỏi kinh ngạc. Y đến đây là muốn bàn với Hoa gia chuyện tách riêng quyền kinh doanh. Lão nhân gia sau khi ko thể mua lại được quyền hạn của phường dệt, đã ra mệnh lệnh như vậy.

Các huynh trưởng cũng đã cân nhắc và thương thảo rất nhiều lần. Cùng kinh doanh với ngoại nhân khiến lòng của lão nhân gia ko được thoải mái. Mà Phụng Tiên ở trong gia tộc thì ko có lấy 1 ngày yên ổn. Còn hẳn cũng rất khó xử khi đứng giữa tình cảm chân thành của hai nữ nhân, ko biết làm sao cho đúng nữa.

Này hết thấy đều vì phường dệt mà nhảy dựng cả lên. Nhiều lần k bằng tự giải tán cùng Hoa gia đường ai nấy đi.

Y vốn có chuẩn bị sẵn tâm lý, Hoa gia sẽ đòi 1 phường dệt mới. Dù sao có quy lớn, thì sẽ thu lại lợi nhuận hơn phường cũ rất nhiều.

“Hoa gia chọn phường cũ thật là thiệt cho ngài quá. Hay là, ta xuất ra 1 số ngân lượng đem đến cho Hoa gia coi như là bù vào khoảng đó đi.”

“Không cần.” Hoa Quỳnh điềm tĩnh nói: “Lúc trước, Chương gia đã sớm đưa 1 số lớn ngân lượng làm sinh lễ rồi. Số tiền kia đủ để biến phường dệt từ cũ thành mới. Nếu tính giá trị thật giống như lòng sông so với mặt biển. Chúng ta kí kết giao dịch rất công bình. Ta bán người, người lấy phường dệt đến mua. Ai cũng ko bị thiệt, vậy ko phải sao?”

Ông chủ Điền này giờ đứng ở 1 bên ko ngừng đổ mồ hôi lạnh. Cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. “Như thế thật quá tốt. Ai cũng ko chiếm tiện nghi của ai. Nhưng còn nguồn hàng của phường dệt thì...”

Hoa Quỳnh không đợi lão nói xong, đã lên tiếng cắt ngang. “Ông chủ Điền cứ yên tâm đi, chúng ta vẫn sẽ tiếp tục hợp tác. Về phần Chương gia có đồng ý hay không, liền phải xem suy nghĩ của hẳn.” Hần lập tức nói chuyện rành mạch, phân rõ giới tuyến.

Ông chủ Điền gật gật đầu, “Việc này cũng không nên miễn cưỡng... Chương gia ko tự mình làm chủ được. Ta đây rất thông cảm nha.” Lão đang ngâm châm biếm là Chương Đằng vô năng. Cửa hàng kinh doanh buôn bán đã thiếu ko ít ngân lượng, làm thù lao của Hoa gia trả cho cũng giảm bớt nhiều lắm ah.

Này thật ko cam lòng. Ông chủ Điền “Hắc hắc...” Cười gượng hai tiếng nhằm xoa dịu đi bầu ko khí đang tràn ngập xấu hổ này. Nhưng nội tâm lại phi thường khó chịu.

Hoa Quỳnh liền ra lệnh. “Bữa cơm này do ta mời đến. Hai vị nếu không còn việc gì, ta cũng ko phụng bồi (~ tiếp đãi) nữa. Cầm Văn tiễn khách.”

Trác Cầm Văn lập tức tiến vào phòng thỉnh hai vị khách quý rời đi. Phong thái cung kính thư thái, khiến cho người khác cảm thấy có chút đồng tình với Chương gia.

Chủ tử lợi dụng nhược điểm của người khác mà cường thủ hào đoạt (~ dùng mọi cách để chiếm được) người làm ăn không thể nào tránh được chuyện phải đến nơi phong nguyệt uống rượu mua vui. Thế là từng bước, từng bước rơi vào bẫy...

Hác Cổ Nghị nghe ko hiểu Quỳnh đang nói gì hết. Cậu ngẩng mặt lên nhìn 1 ông núc ních cùng 1 người cao gầy đang ngồi ở đằng xa. 1 người trong đó có ánh mắt giống Quỳnh.

Đầu ngón nhìn về phía trước, chống lại hai mắt của Quỳnh. Hác Cổ Nghị miệng lẩm bẩm không rõ cho lắm: “Hình như... mắt Quỳnh đang cười...”

Hoa Quỳnh với tay áo lau đi cái miệng đang dính đầy dầu mỡ cho cậu, tiện tay cầm lấy 1 ly rượu uống cạn. Tiếp theo môi dán vào cái miệng đang hé mở của Chuột Con. Hai tay đồng thời nhắc cậu đứng dậy ôm chặt vào lòng, rồi mang người đến sau bình phong – Một bức bình phong cực lớn được trang trí hoa văn rực rỡ để che đi nội thất được bài trí tràn trề cảnh xuân bên trong. Hác Cổ Nghị bị ép sát vào bức tường được vẽ mấy bông hoa ở trên cao. Hai chân bị Quỳnh tách ra đặt thân hấn vào giữa. Đường như lúc này cậu có nuốt 1 ngụm rượu, tay nắm chặt lấy vạt áo của Hoa Quỳnh, cậu nhũu mày thở nhẹ: “Ko được...”

Hoa Quỳnh chăm chú nhìn gương mặt đang ửng đỏ của cậu. Thật muốn đem Chuột Con mà ăn sạch cho rồi. “Nói được đi.” Ngón tay mân mê làn môi do bị hôn mà hơi sưng lên, lý trí từng chút từng chút một bị đánh mất, “Chuột Con...” Hấn khẽ gọi, tử mĩ hôn từng cái một, khéo léo di chuyển từ tai xuống tới cổ.

“Ah... Quỳnh, ko được khi dễ ta.” Hác Cổ Nghị một tay đẩy thân thể đang ép sát vào mình ra, còn tay kia thì lau nước mắt. “Gia gia sẽ đánh...”

Bực!

Toàn bộ dây thần kinh của hấn đều đứt hết. Ngũ quan tuần mỷ rõ ràng thật khó coi. Chuột Con trong lòng hấn cứ ko ngừng run rẩy. Thật quá đáng thương mà...

Thực mụ nội nó mà, đến đây để tàn phá lý tính của hấn. Bản năng thú tính đã cương cứng, xem chút nữa là gỡ thủ đoạn độc ác rồi. Cố áp chế dục vọng ko ngừng trỗi dậy. Hoa Quỳnh đảm bảo: “Ta sẽ làm cho gia gia ko dám đánh ngươi nữa. Đến 1 cọng lông tơ cũng ko đụng đến luôn. Ko chỉ là gia gia, bất kể là kẻ nào cũng ko được. Hiểu chưa?”

Hác Cổ Nghị dường như càng kích động. Nước mắt cứ lã chã rơi xuống. Vừa đẩy vừa kêu lên: “Tránh ra đi. Ko được khi dễ ta... Gia gia sẽ giận lắm đó.”

Hấn mới hỏa...

Dục hỏa, nộ hỏa chớp mắt 1 cái đã bốc lên đỉnh đầu, nóng hừng hực, cuộn cuộn sôi trào... Hoa Quỳnh khẽ cắn môi, mắng: “Ngươi 1 chút cũng ko phối hợp phải ko? Chờ sau khi ngươi thỏa mãn ta xong rồi, thì cứ theo ta nói thoải mái mấy lời linh tinh lộn xộn cũng được... Bất luận ngươi muốn ăn kẹo gì, muốn mua bao nhiêu con gà mái, muốn đi đâu bán dầu, muốn chăm sóc gia gia ra sao, ta đều chấp nhận hết. Chỉ cần ngươi ko ghét bỏ ta, ngoan ngoãn làm theo lời ta là tốt rồi. Này ko phải là khi dễ hay đùa bỡn. Ngươi hiểu ko?” Hấn cứ nói 1 hơi 1 hồi 1 chuỗi dài thật dài những lời van cầu tình yêu. Nhưng có trời mới biết là có thu lại kết quả hay ko?

Chịu đủ mọi sợ hãi. Đôi con ngươi đang ngập tràn hơi nước chứa đầy gương mặt của Quỳnh. Mắt hấn, mũi hấn, miệng hấn. Lúc hấn nhắm mắt lại ko nhìn người ta trừng trừng cũng ko quá giống quỷ đi...

Hác Cổ Nghị van xin hẳn, “Đừng khi dễ ta, ta sợ lắm.....” Nhìn xung quanh, hoàn toàn lạ lẫm. Cậu ko thích nơi này. Cậu nhớ... muốn về nhà quá.

“Đừng sợ ta mà.”

Hoa Quỳnh dùng tay cởi áo cậu ra, cúi đầu gối lên cổ cậu. Ánh vào trong đôi mắt yêu mị xinh đẹp là vòng trang sức bằng vàng cùng 3 văn tiền. Đến tột cùng là ai đang chiếm hữu ai?

“Có lẽ, người cả đời cũng không hiểu nổi 3 văn tiền này có ý nghĩa gì đâu. Ta chỉ muốn người thích ta thôi. Người có thể hiểu được không?”

Hác Cổ Nghị lắc đầu, Quỳnh nói 1 hơi 1 tràng làm cậu ko hiểu gì hết. “Ta không thích Quỳnh, buông ra.....” Cậu sợ bị đánh, so với đồ vật làm loạn của Quỳnh còn sợ hơn.

Cậu ko hề bị nhiễm bẩn mà rất thanh khiết thiện lương. Hoa Quỳnh không khỏi lộ ra nụ cười khổ — Hắc lỗ thương yêu 1 con chuột ngọc. Trong cái đầu đơn thuần kia, có thể có sự hiện hữu của hắn sao...

Cởi ra hết những gì trói buộc ở hạ thân. Cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lấy thắt lưng cậu. Tay kia vén lên y bào, đem dục vọng ma sát ở cửa vào non mềm kia.

“Ta thật điên rồi nên mới muốn gian người như vậy.....” Từng tắc từng tắc tiến vào cơ thể của cậu. Cảm giác vui thích đến điên đảo trời đất lập tức kéo đến. Phía trước cứ ra sức đỉnh, đè nặng cõi lòng đang tan nát của Chuột Con. Thanh âm đau đớn cứ liên tục quấy nhiễu bên tai, kêu gọi quay về lý trí đang bất tỉnh mà chạy tán loạn. Lay động 1 loại cảm xúc cô quạnh nào đó ở sâu xa trong lòng – Chiếm đoạt thân thể ngọt ngào này. Lòng hắn trong lúc ra vào, trừu sáp vừa mang đậm hương vị chua xót, lại vừa được thỏa mãn vì đã lấp đầy lỗ hổng trong tâm hồn mình. Hắn thật sự điên rồi nên mới làm vậy như vậy.....

Ngoài bình phong –

Trong ko gian cô đơn này, sắc mặt Đoàn Ngọc trắng bệch ra –

Nheo mắt lại, chăm chú nhìn cơn mưa trên bàn. Thăm nghĩ sao lại quá mai mĩ như thế...

Đến danh hiệu hồng bài của Trích Tinh lâu, cũng ko hấp dẫn được sự chú ý của nam nhân. Ngay cả cơ hội hầu hạ bên người cũng ko ban cho. Sớm nói rõ là y đang bị lừa dối rồi...

Hác gia gia trông chờ đến ngày thứ 3. Đôi mắt lão kèm nhèm cuối cùng cũng thấy được nam nhân dắt tôn tử về nhà.

Lão dõi đến độ sắp ngất đi. Tự mình đứng dậy cũng ko xong, tay run run nắm lấy gậy mà chống về phía trước. Tôn tử đang đi đến còn 1 đoạn ko xa thì dừng lại.

Hác gia gia hét lên: “Cổ Nghị...”

Hác Cổ Nghị cúi đầu, lí nhí nói: “Gia gia, đừng mắng con mà. Con ngoan lắm, đã nghe lời gia gia bán hết dầu rồi. Nhưng mà thùng dầu đã ko còn, tiền cũng rơi.....” Lại nhớ đến Quỳnh rất xấu, cậu ghét Quỳnh lắm, liền vội vàng rút tay về, ko chịu để cho Quỳnh nắm.

“Hừ,” Hoa Quỳnh càng nắm chặt hơn nữa, ko cho phép bàn tay kia giẫy giụa trong lòng bàn tay mình. Hắn cúi đầu mắng: “Người đang làm gì? Chúng ta chuyện gì cũng đã làm hết trơn rồi. Giờ còn sợ người khác nhìn thấy có phải là quá trễ rồi ko?” Biết rõ là Chuột Con làm gì có thể hiểu được những lời này, là hắn nói cho lão phở vật nghe.

Đôi mắt trong suốt vô tư lại ngập tràn 1 lớp sương mù mênh mông. Quỳnh hung dữ quá: “Đáng ghét.”

Hoa Quỳnh nhẹ “Hừ” 1 cái. Nghe Chuột Con chỉ biết nói ghét mình, hắn đành bắt đầu dĩ mà “haiz!” thêm tiếng nữa. Ngay lập tức, nhướng mày nhìn lão phở vật cảnh cáo. “Ta đem người về ko phải để cho lão mắng chửi nga. Chuột Con nếu còn làm chuyện sai lầm gì nữa, thì đừng trách ta đối với lão ko khách khí.”

“Quỳnh, ko được dữ dằn với gia gia.....” Hác Cổ Nghị bực mình nói. Cậu ko thích Quỳnh khi dễ ông nội mình.

Hác gia gia sợ nam nhân lại nổi lên bản tính tà ác. Lão rất muốn cháu mình hiểu được nguyên nhân khiến người khi dễ, nhưng với cái đầu ngu ngốc như thế kia, thì chắc hẳn đã ko thể nào hiểu được hoàn cảnh phức tạp này đâu.

Thấy tôn tử mặt đỏ sang trọng hẳn lên, chắc là mấy ngày nay đều ở cạnh nam nhân kia rồi.

Dừng lại bước chân, nhìn thẳng vào mặt nam nhân. Hác gia gia đầy đau xót mà cầu xin: “Chẳng lẽ ngài ko thể rủ lòng thương mà buông tha cho nó sao?”

“Ah.” Mối Hoa Quỳnh hơi cong lên, nhướn mày hỏi: “Lão đang nói quỷ quái gì đó? Ta thích Chuột Con, cần lão cho phép mới được sao. Lão sao ko nghĩ lại, mình 1 chân đã bước hết vào quan tài rồi. Nhân sinh còn lại được mấy ngày chứ? Có thật là lão muốn cho Chuột Con tương lai sẽ ko ai cưng chiều, không ai chăm sóc, cô đơn 1 mình chịu đời khi dễ?” Hắc mới là ko khi dễ người ta àh.

Tim Hác gia gia tim đập mạnh và loạn nhịp 1 lúc lâu –

Lão ko phải là ko nghĩ đến vấn đề này. Nhưng... lão có thể nào chấp nhận được nam nhân có hoàn cảnh phức tạp ở cùng 1 chỗ với cháu mình.

Vì ngăn cản sai lầm tiếp tục phát sinh, Hác gia gia không quan tâm đến cảm giác sợ hãi vừa mới trỗi dậy lúc nãy. Nói lại cho đúng: “Nhưng điều trái với luân thường thì ko nên làm mới phải chứ. Gia gia, thỉnh ngài giờ cao đánh khề tha cho cháu ta đi. Huống chi, nó tự có năng lực kiếm sống. Tuyệt đối sẽ ko bị chết đói đâu mà. Dù tương lai cô đơn thui thui 1 mình còn đỡ hơn chịu cảnh bị người nhạo báng....”

Hoa Quỳnh nghe vậy, hỏa khí đã nhanh chóng bốc từ bụng lên tới đầu rồi.

“Ông già hồ đồ này!”

Hắc mắng: “Lão chỉ sợ hắc bị người nhạo báng, thật là mắc cười nhất trần thế mà! Hắc theo ta ở cùng một chỗ, ta có chỗ nào bạc đãi hắc? Lão chỉ biết bắt hắc ra ngoài bán dầu. Lão có bao giờ nghĩ đến đầu óc hắc ngốc nghếch đã chịu thiệt ko ít chưa? Một ngày chẳng qua bán được cho vài người mà thôi. Kia là cháu người, hắc còn phải nuôi người, bị người liên lụy ko phải là ít nga. Người thật là ko biết xấu hổ, còn nói người khác sẽ chê cười hắc. Vậy sao người làm ông nội như người ko ra mặt bênh vực cháu mình đi. Hai ngày trước, lão ko những muốn hắc đi bán dầu, mà còn ra tay đánh hắc. Con mẹ nó... nếu ko phải lão là gia gia của hắc, ta nhất định ko bỏ qua cho đâu.”

Hách!

Hác gia gia nhất thời cứng miệng, ko nói được chữ nào.

“Sao hắc, còn phản đối?” Hoa Quỳnh nhướn mày hỏi: “Ta quăng mất thùng dầu của hắc rồi. Lão nói cho ta biết, sau này sẽ kiếm sống bằng gì đây? Căn nhà rách nát này cái gì cũng ko có, cho dù có đem bán cũng chẳng ai thèm mua. Hay là..... Lão muốn hắc ra ngoài đường ăn mày?”

“Này...”

“Này nọ cái gì, sao không tiếp tục nói mấy lời vô nghĩa đi?” Hắc đang chăm chú lắng nghe.

Nghe nam nhân nhắc tới sự thật này, Hác gia gia không khỏi cảm thấy đau lòng và khổ sở.

Tuổi lão đã cao, vô lực giải quyết vấn đề. Ngày ngày đều chỉ có 1 hy vọng duy nhất và xa với là cháu mình có người thương tiếc.

Nhưng, nam nhân này có được ko? Ai có thể đảm bảo được chuyện này?

Tương lai, nam nhân một khi không còn thương yêu nữa thì cháu của lão sẽ đi về đâu?

Lão cũng ko quên nhân là gốc tử. Hác gia gia thở dài thật lâu, tiếp tục van xin. “Gia, ta xin ngài hãy buông tha cho 2 ông cháu ta đi. Cổ Nghị cái gì cũng ko biết, nên sẽ ko kêu ca khổ sở gì đâu. Bọn ta từ trước đến nay đều ông cháu có nhau. Dù khốn cùng cũng chưa hề oán trách gì ai.”

“Ông già hồ đồ này, quả thật là nhẫn tâm khiến cho hắc ko có lấy 1 ngày tử tế?!” Hoa Quỳnh càng nói càng nóng, bộ mặt của lão phề vật bị mù rồi sao. Nên mới ko thấy hắc cưng chiều người ta như thế. “Giờ lão nên biết rõ ràng cho ta là ai đang nuôi lão nga. Ta cho lão ăn, cho lão uống thuốc. Thân thể khỏe mạnh rồi muốn tác quái hắc.”

Hắn hừ 1 tiếng rồi lại mắng tiếp: “Lão bớt xen vào chuyện của ta chút đi. Nếu còn thấy bất mãn gì đó, thì hãy thu thập hành lý rồi xéo đi cho ta. Ta tuyệt ko ngăn cản.” Hắn cảnh cáo lão phế vật nên sớm nhận thức 1 chút. Hắn là phải nhìn mặt của ai kia cho nên mới miễn cưỡng mà đương thêm từ người rồi tới gà.

Hác Cổ Nghị vẻ mặt có phần kích động khi thấy Quỳ và gia gia nói chuyện. Tuy ko hiểu già, nhưng cậu biết là chuyện có liên quan đến mình. Quỳ hung dữ quá...

“Đừng mắng gia gia, Quỳ.....” Cậu ko biết nên nghe theo ai. Tay giầy giữa muốn rời khỏi sự kiềm chế của Quỳ. “Buông ra đi, gia gia sẽ giận đó.”

Kia thật giống như lửa đổ thêm dầu. Hoa Quỳ lập tức thay đổi mục tiêu, giận dữ hỏi: “Người chỉ biết đến gia gia có giận hay ko sao, chẳng lẽ trong cái đầu xuẩn ngốc kia ko có ta sao?” Hắn nghiêm mặt dí sát vào đầu cậu, sao ko thể hiểu là hắn đang bài trừ mấy trở ngại bên ngoài cho cậu chứ.

Hác Cổ Nghị hoảng hồn, cả người thoáng chốc mất thăng bằng. Cậu ko thích Quỳ đến gần. Cậu sợ gia gia đánh mình. Nên phản ứng đương nhiên là muốn tránh ra khỏi Quỳ rồi, liền như thế lớn tiếng: “Quỳ ko cần theo ta về nhà.”

Rầm!

Hoa Quỳ trong chớp mắt bị đá kích thật lớn. Con chuột ngốc kia, ngoài chuyện muốn từ bỏ hắn còn ko muốn ở cùng 1 chỗ với hắn...

Hắn thả tay, con chuột ngốc nhân đó mà chuồn mất.

Nhân đứng ở ngoài cửa nhìn hai ông cháu bọn họ dúi nhau vào nhà. Ngôi nhà tồi tàn trước mắt chỉ tồn tại thân tình của con chuột ngốc và gia gia của nó, hoàn toàn ko có chỗ nào dành cho hắn ah...

Tay nhanh chóng nắm chặt lại. Lửa giận cũng theo đó mà bốc lên càng lúc càng ngất trời – Đứng ngoài sân hồi lâu, trước sau cũng ko thấy chuột con liếc mình nữa cái. Dần dần cảm thấy thất vọng, lửa giận tự bốc lên rồi cũng tự tiêu xuống. Hoa Quỳ không khỏi thở dài, từ từ rời khỏi ngôi nhà tồi tàn kia –

Hác Cổ Nghị ôm ống trúc đi xiêu vẹo ra ngoài sân, cậu ngồi bệch xuống ngay cửa, ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên nhìn trời. Cậu ko biết làm sao nữa, đại thúc kia hung dữ quá...

“Đi đi đi, ” người bán thùng đựng dầu vừa phát tay như đuổi ruồi bọ vừa quát lên: “Thằng ngốc bán dầu này nghèo gần chết... Ko có tiền còn bày đặt mua thùng đựng dầu. Là người ăn no ko có chuyện gì làm đến kiếm chuyện với ta sao?”

Haiz, tính đi tính lại, số tiền trong ống trúc chỉ hơn 100 đồng mà thôi, mua được gì ah.

“Hừ!” ông chủ trợn tròn mắt, trưng ra bộ mặt khinh thường. Ngốc tử bán dầu này, sáng sớm đã mang đến xui xẻo. Việc làm ăn hôm nay nhất định kém cho coi.

Hác Cổ Nghị cúi đầu nhìn xung quanh, đi đến 1 chỗ cách đó ko xa, kiểm lại tiền 1 lần nữa rồi quay lại. Cậu nhìn ông chủ đang đi vào tiệm mà thì thầm tự hỏi: “Nhiều đó tiền cũng ko đủ sao.....”

Cậu nghĩ mãi cũng ko tìm ra cách gì để có nhiều tiền mà mua thùng đựng dầu đem về nhà.

Ngư ngơ lúng túng nhìn các cửa hàng xung quanh. Bỗng nhớ đến Quỳ đi mua đồ chưa lần nào bị đuổi ra khỏi cửa của. Chắc bởi vì tiền của Quỳ ko giống với cậu. “Ta chỉ có nhiều đó thôi hà....”

Trước khi cậu ngủ đều có đếm tiền, liền phát hiện số tiền mỗi ngày ko giống nhau. Chỉ có thêm chứ ko bớt. Vẫn nghĩ mãi ko ra tại sao ngày một nhiều hơn như vậy.

Thần sắc âm trầm đi dọc theo đường. Lòng lo lắng ko biết nên làm gì bây giờ?

Cậu muốn bán dầu kiếm tiền. Nhưng mà trong nhà giờ chỉ còn 1 thùng dầu bị hư thôi. Chợt nhớ đến Quỳ biết làm gỗ đóng đinh, ko biết là hắn có thể giúp cậu sửa lại thùng dầu hay ko.....

Cúi đầu, mờ mịt bước đi. Cậu luôn nhớ đến chuyện hắn đã mua kẹo để khi dễ mình. Đảo mắt nhìn khắp phố, ko thấy người bán kẹo đâu, càng ko thấy hình dáng của Quỳ.....

Hác Cổ Nghị ngậy ngốc đứng tại chỗ, ko biết còn có 1 đôi mắt khác đang dính vào người mình, ko cách nào dời đi được.....

Hoa Quỳnh thu lại tầm mắt, toàn bộ tâm tư đều đặt tại 1 cửa hàng cũ. Vì chủ trước của nó đã sớm gom góp gia sản dời xuống phía nam, nên muốn nhượng lại hoặc bán đi.

Sau gần nửa tháng tu sửa trước sau, Ông chủ Điền vội vàng đầu cúi lưng khom thỉnh Hoa gia nghiệm thu kết quả, đồng thời cũng giải thích: “Hoa gia, thợ mộc sửa cửa hàng này tay nghề cũng tốt lắm nha. Họ đã theo chỉ thị của ngài đóng 1 cái quây. Ko gian sau nó cũng rộng lắm. Trên tường còn có giá gỗ nữa, cũng được đóng chắc chắn lắm đó. Về các thùng dầu thì qua ngài mai sẽ được chuyển đến. Thùng nào cũng đều được chế tạo chốt mở riêng, lúc lấy ra hay rót vào đều rất tiện lợi. Sau nhà còn có 1 kho hàng nhỏ để chứa dầu. Mặt tiền cửa hàng này cũng chuẩn bị xong xuôi, giờ chỉ chờ ngài chọn ngày lành tháng tốt để khai trương mà thôi.”

Hương thơm nhàn nhạt của gỗ tràn ngập khắp nhà. Hoa Quỳnh cẩn thận kiểm tra cửa hàng từng chút 1, xem thử có quên gì ko. Sau đó chỉ “Ân” 1 tiếng, không khỏi suy nghĩ: Ông chủ Điền quả ko hổ danh là con chó trung thành của hần mà. Có tiền liền có thể sai quỹ xay cối[1]. Kia chắc cũng đã tốn ko ít công phu đi.

Hần lấy tiền từ trong tay áo ra trả thù lao cho ông chủ Điền, nói: “Ta giờ phải lo chuyện trong lâu và phường dệt, thật quá bận đi. Có người giúp đỡ ít nhiều, nhìn của hàng này thật vừa lòng nga.”

“Đâu có, đâu có.” Điền đại lão bản cười đến toét cả mồm. Nịnh bợ nói: “Phàm là những việc gia gia dặn dò, ta đây đều tận lực mà làm.”

Sau đó, lão theo Hoa gia cùng tham quan mặt sau của cửa hàng. Nhà này nối tiếp với cửa tiệm trước đó. Có trù phòng, 2 sương phòng, còn thêm 1 khoảng sân trống trải trước đại sảnh nữa. Tuy là nhà cũ, nhưng sau khi bày trí này nọ cũng rực rỡ hẳn lên, cũng ko tồi tàn quá đi.

“Khoảng sân trống này cũng ko nhỏ, có thể nuôi gà trồng hoa.”

Môi Hoa Quỳnh cong lên tạo thành hình cánh cung. Dự định kéo Chuột Con đến nơi này ở. Đương nhiên, dù ko muốn cũng phải nuôi thêm lão phế vật và 1 đám gà phiến chết đi được.

Hai người trở lại cửa hàng, ông chủ Điền tiếp tục giải thích: “Dầu sẽ bán từ chỗ này ra. Còn về phần cung cấp nguyên liệu, cửa hiệu Vĩnh kỳ sẽ đưa đến đầy đủ. Lưu lão đầu ở nơi đó vốn tự hào về kỹ thuật nấu dầu từ đậu nành mà. Kể làm người bán, hai bên cùng hợp tác để tạo quan hệ tốt đẹp. Về phần lợi nhuận, thì hai bên nên tính toán khéo léo 1 chút. Bán thấp hơn giá thị trường, tuy tiền lời giảm đi đôi chút, nhưng ai cũng ăn một nhĩ luôn nha.”

“Chính là so với những nơi khác thì bán rẻ hơn, từ đó thu hút nhiều khách đến đây mua hàng hơn.”

Dầu vốn thiết yếu. Bất luận là nấu ăn hay dùng cho cuộc sống thường ngày, đều là nhu cầu ko thể thiếu. Suy đi ngẫm lại, việc kiếm lời tuyệt ko có gì bàn cãi.

Nhưng, điều hần quan tâm ko phải là kiếm tiền. Mà là mở đường sinh nhai, miễn cho Chuột Con phải dầy nắng dầm mưa, gõ cửa từng nhà mà bán dầu.

Hoa Quỳnh chậm chậm bước ra ngoài. Mắt liền thấy ngay thân ảnh của Chuột Con. Cậu đang đứng ở ngã tư đường, lại tiếp tục nhìn con chuột ngốc kia.....

Hác Cổ Nghị ở sân sau cho gà ăn. Cậu cho thức ăn vào 1 cái đĩa nhỏ cho lão gà trống, còn để nước cho nó nữa. Sau đó vội vàng khóa cửa chuồng lại.

Quỳnh có nói lão gà trống sẽ mổ gà còn, ko thể thả ra.

Ngẩng đầu nhìn mặt trời, ko lâu nữa sẽ lặn mất. Hác Cổ Nghị thật ngậy thơ nghĩ là Quỳnh sẽ mua thức ăn về nhà.

Đứng dậy vỗ vỗ xiêm y, cậu trở vào phòng trong. Thấy gia gia đang ngồi ngủ gật trên ghế. Cậu ko dám đánh thức lão dậy, liền rón ra rón rén bước ra ngoài cửa. Hác Cổ Nghị ngồi ở cửa, cúi đầu đếm đếm ngón tay bắt đầu tính toán – Cậu cũng ko nhớ được rõ cho lắm là đã mấy hôm rồi... Quỳnh chưa có tới khi về cậu.

Từ xa có 1 đạo nhân ảnh càng lúc càng đến gần. Hác Cổ Nghị nhìn đối phương đang đứng trước mặt. Đây cũng ko lạ lùng gì, mỉm cười rồi đưa cho cậu 1 túi đồ ăn.

Hác Cổ Nghị ôm mớ rau xanh, cải củ. Lòng tự nhiên tràn đầy cảm xúc, cậu ko biết nói với ai. Tâm tình nặng trĩu.....

Nhìn theo bóng dáng rời đi của người kia. Đôi mắt trong suốt dần dần trở nên ảm đạm. Hác Cổ Nghị không khỏi thì thào tự nói: “Hắn ko phải Quỷ.....”

[1] Đây là 1 câu truyện dân gian cổ của TQ. Hữu cũng ko biết rõ nó xuất xứ từ đâu nữa. Đại khái là 1 nhà kia, có người mất. Có 1 đạo sĩ thấy người con (có bản viết là người chồng) rất nặng tình liền bày cho 1 cách. Anh ta liền khiêng 1 cái cối đá thật lớn đặt giữa sân. Đến nửa đêm quỷ sứ đến bắt người, thấy cái cối lạ quá (=_=) liền xay thữ, người nọ núp trong nhà thấy cối tự nhiên chuyển động liền rải tiền mã, hề cối quay càng nhanh thì rải càng nhiều. Quỷ thấy vậy tưởng nhầm là do mình đẩy cối nên mới thế, thế là mê tiền nên mãi đẩy cho đến khi trời sáng mà quên mất nhiệm vụ. Vì thế người kia liền sống dậy ^.^

13. Chương 13

Trích Tinh lâu

“Ma ma, gia về rồi àh?”

Tú bà ve vẩy cây quạt tròn trong tay ý bảo các nha đầu lui ra. Đợi cửa đóng lại rồi mới nói: “Ngọc nhi, người đâu phải quan tâm tới gia có vui hay buồn, thật ra là chỉ để ý xem chủ tử của chúng ta có hay ko qua đêm ở ngoài thôi.”

Đoàn Ngọc đang mặc 1 bộ xiêm y bằng bằng tơ lụa thượng hạng, từ sau bình phong ung dung bước ra ngoài, gương mặt được đánh qua 1 lần phấn mỏng nhẹ nhàng mỉm cười: “Ma ma, người biết rõ tâm tư của ta, còn hỏi đến mấy chuyện dư thừa đó làm gì?”

Hắn bước đến ngồi xuống bên cạnh mụ, từ từ rót 1 chung trà, hiếu kính: “Ma ma, uống trà.”

Đoàn Ngọc này đang nịnh bợ mụ ah. Tú bà cầm lấy chung trà, khoe mắt sáng lên khi thấy mấy thỏi bạc vàng óng ánh đặt ở trên bàn. “Chắc chắc.” mắt Tú bà mở lớn hết cỡ, lập tức nhận lấy.

“Ah,” mụ mặt rạng mảy mĩr, vô cùng khách khí. “Ngọc nhi, người càng lúc càng biết kính trên nhường dưới nha. Đêm đến cho ma ma này thật nhiều niềm vui ah. Có được tri kỷ như người vậy, ma ma thật ko biết nói gì hơn nữa.”

Tú bà nhấp 1 ngụm trà thơm, tiếp tục nói: “Chủ tử của chúng ta vừa tiếp nhận việc kinh doanh của đệ phương, việc này người cũng biết rồi mà. Mấy chuyện xã giao làm ăn đương nhiên là phải nhiều rồi. Đêm nay chủ tử đã uống cũng ko ít nha. Người đang ngủ tại phòng khách kia.”

Tú bà thấy tiểu quan kia hãy còn trầm tư. Tám phần... vẫn còn thắc mắc là sao chủ tử lại ko qua đêm ở ngoài. Mụ ko khỏi nhai đi nhai lại mớ luận điệu cũ rích kia “Người sao ko ngấm lại chút đi, tính tình của chủ tử có thể ngoạn ai được lâu mà ko chán. Haiz! Với thằng gốc bán dầu gì đó!” Tú bà khinh thường bĩu môi, hừ 1 tiếng. “Còn không phải là vui đùa chút đỉnh sao. Cái chính là người thật ko biết chuyện, ko chịu nghe khuyên bảo gì hết nha.”

Tiểu quan này nịnh hót bợ đỡ chẳng qua là muốn biết hành tung của chủ tử. Ngân lượng óng ánh như vậy sao có thể ko lấy. Cho dù y có nắm được hành tung của chủ tử thì có thể làm gì được đây?

Đoàn Ngọc khôi phục lại tinh thần, đáp lại: “Ma ma, đừng nói mấy chuyện đó với ta nữa. Nếu có thể làm được, thì giờ ta đâu có đau khổ đến như vậy.” Đứng dậy, từ từ bước đến trước bàn trang điểm. Trong gương

đồng phản chiếu 1 gương mặt rất xinh đẹp, nhưng chân mày dần dần nhăn chặt lại. Là bộ dáng ko cam lòng. Y như thế mà lại có thể bại trước 1 ngốc tử?

Ta thật điên rồi nên mới muốn gian người....

Hất – tim như có ai hung hăng bóp nghẹt, đầu ko cách nào quên được nam nhân đã nói những lời này với ai. Bỗng nhiên cảm thấy khó thở, người run rẩy mạnh mẽ. Nam nhân là thật lòng với ngốc tử...

Trong gương đồng giờ đây hiện lên 1 gương mặt dữ tợn đang cười. “Ah, một tên ngốc thì có gì tốt?” Dựa vào cái gì mà được nam nhân kia chú ý và sủng ái?

Nghĩ lại mình thật xót xa. Ghen tuông càng ngày càng chất chồng mù quán. Mối như cánh hoa run run, dù ko muốn cũng phải cố nuốt sự xót xa vào lòng. Đoàn Ngọc hít sâu một hơi, nài nỉ: “Ma ma, nếu Phan gia lại đến nữa thì nói ta ko muốn gặp khách. Người giúp ta được ko?”

“Bộ giỡn chơi hả?” Tú bà chớp mắt 1 cái ngạc nhiên mãi ko thôi, ko thuận theo tiểu quan cự tuyệt khách nhân, cây tiền đã đến cửa sao lại đuổi ra. Mụ lập tức kéo tiểu quan đến bên người khuyên nhủ: “Bà cô của ta ơi, người đã quên chủ tử của chúng ta là loại người nào sao. Nếu để hắc biết được, hai chúng ta chắc chắn sẽ ko có lấy 1 ngày nào được bình yên cho coi. Huống chi, người cũng biết được Phan gia có ý định chuộc mình ra mà. Hắc cũng muốn ta nói vài lời tốt đẹp...Ah...” Tú bà thoáng chốc ngậm miệng... ko thể nói tiếp được gì nữa.

Đoàn Ngọc mặt không chút thay đổi hỏi: “Ma ma, người cũng nhận ngân lượng của hắc rồi chứ gì?”

“Hắc, này...” Tú bà cười gượng hai tiếng, an ủi nói: “Phan gia đối với người là thật lòng. Người theo hắc chắc sẽ ko cực khổ đâu. Mặc kệ người có tình cảm với hắc hay ko, nhưng nghĩ kỹ lại là hắc có tiền lại ko có vợ con, hay nữ nhân. Vậy sao ko thừa dịp mình đang có vốn liếng trẻ trung mà kiếm chút ưu đãi, nắm chắc ko buông mới đúng ah.”

Đoàn Ngọc liếc xéo mụ 1 cái, nói: “Ma ma, nếu gia đã say rồi, chắc ko thoải mái đâu. Ta đây đi hầu hạ hắc.”

Tim tú bà nhảy mạnh 1 cái, trợn mắt nhìn y phát tay áo mà rời đi. Thật phí công mụ nói nhiều như vậy, tốn nước bọt quá ah.

Hứ!

Tú bà mắt vẫn còn trợn trắng, mắng: “Người 1 khi chỉ biết có chính mình, thì như kéo cày trên đá, dùng đến 10 con trâu cũng ko mong gì mà đi nổi.”

Đoàn Ngọc ngẩng ngửa dung nhan tuấn mỹ đang ngủ say kia. Nam nhân đang ngủ trên ghế nằm tại phòng khách. Toàn thân vẫn phát ra khí tức tà mị, vô hình mê hoặc lòng người.

Biết rõ nam nhân là 1 bài toán tràn ngập nguy hiểm, vẫn vương tay nhẹ nhàng vén lên nhúm tóc đang rũ xuống trên ghế cho hắc. Ngón tay tỷ mỉ ma sát, dí sát đôi môi đỏ mọng vào. Mũi nam nhân đang phả ra hơi rượu nồng nàn. Thoáng chốc lại tăng thêm can đảm, buông mấy sợi tóc còn vướng ở tay ra, do dự 1 chút rồi mới, dùng tay đem áo của nam nhân mà cởi ra.

Hoa Quỳnh chậm chậm nheo nheo mắt. Đôi môi cánh hoa cười lạnh 1 cái, hỏi: “Muốn hầu hạ ta, à?”

Hách!

Đoàn Ngọc sững sốt trong giây lát, tay run rẩy để ở áo của nam nhân. Trong khoảng thời gian ngắn y ko biết nên phản ứng như thế nào.

Hoa Quỳnh ngồi dậy, dùng tay nâng gương mặt xinh đẹp kia lên. Đôi mắt của người đang say lộ ra sắc thái của dục vọng. “Chậc chậc...” nghĩ thầm, tiểu quan đang mong muốn, mà hắc thì đang cô đơn. “Cởi hết xiêm y ra.” Hắc mệnh lệnh.

Đoàn Ngọc cho là mình đang nghe lầm, ngây ngốc trong chốc lát, rồi mới tươi cười miệng nói: “Hảo.”

Lòng cảm thấy mừng thầm, nam nhân đã khôi phục lại thái độ khi bắt đầu cuộc chơi lúc trước. Biết rõ hắc vô tình, nhưng y vẫn như cũ là cam tâm tình nguyện dâng hiến chính mình.

Mệnh lệnh mạnh mẽ lại lần thứ 2 vang lên –

“Nhanh lên 1 chút, người biết ta ko có tính nhẫn nại mà.”

Đoàn Ngọc cúi đầu cúi áo ra, càng nóng lòng thì động tác lại càng bị lỗi. Ko tìm được chính mình đang mừng như điên. Nhân là tình nguyện để nam nhân chạm vào...

Xoẹt –

Thoáng chớp, trên người hơi lạnh, da thịt tuyết trắng trần trụi trong không khí. Đoàn Ngọc kinh ngạc ngẩng đầu lên, ánh vào trong mắt là gương mặt tuấn mỹ của nam nhân. Ánh mắt kinh miệt như nhìn xuyên qua người của y. Giống như áp bách — “Người cho là mình còn có thể làm ta hứng thú?” Hoa Quỳnh không khỏi cười lạnh, tàn khốc nói: “Ta đối với người một chút phản ứng cũng không có. Đã sớm chán rồi. Người muốn cho người ta thượng là tìm lắm đối tượng rồi nga.”

Không chút thương tình đẩy người ra xa. Đến liếc mắt cũng lười ko ban cho 1 cái.

Đoàn Ngọc ngã ngồi trên mặt đất, quay đầu gọi lớn: “Gia....” Chớp mắt 1 cái rơi từ thiên đường xuống địa ngục. Mắt mở lớn hết cỡ nhìn theo bóng dáng của nam nhân. Ko khỏi tự mình thì thầm: “Tại sao? Là ta không tốt? Hay là chê ta ko biết hầu hạ....”

“Chán là chán, cần gì có lý do?” Hoa Quỳnh cài lại nút áo, ko hề cảm thấy có chút trách nhiệm nào. Trong trò chơi này là người tình ta nguyện. Dù gì cũng đã kết thúc từ lâu rồi.

Hiện giờ, trong đầu hắn chỉ có nhớ nhung con chuột ngọc ngà đang ở chân trời xa kia. Nhớ đến nỗi muốn chạy đến mà gian nó ngay. Hắn ko thể nào chịu được Chuột Con ghét hắn đem thứ đó đó làm loạn. Thật thúi quá đi!

Hoa Quỳnh cắn nhẹ môi, càng chịu ko nổi mình lại vì con chuột ngọc kia mà thủ thân như ngọc. Thực mụ nội nó, cực kỳ uất ức!

Lão đại rất ko vui hạ lệnh cảnh cáo: “Người tốt nhất nên biết rõ bổn phận chút đi. Nếu còn tái phạm lần thứ hai đừng trách ta ko khách khí!”

Đoàn Ngọc cầm chặt quần áo. Cả người run rẩy, không cam lòng nam nhân nói chán liền chán ngay...

Đêm lạnh như nước, tiếng côn trùng chít chít kêu vang –

Ánh trăng vàng nhạt chiếu xuống 1 bóng người đang ngồi bất động ngoài nhà. Trải qua vài ngày chờ đợi, đã ko hề phát hiện là mình càng ngày càng ngồi lâu hơn 1 chút...

Hác gia gia thấp sáng đèn trong nhà, vì cháu mình gần đây rất khác thường mà ko thể nào ngủ yên. Ho nhẹ hai tiếng, mở miệng gọi: “Cổ Nghị, mau vào nhà đi.”

Hác Cổ Nghị chậm rãi quay đầu lại. Đôi mắt trong suốt hiện ra tia đau thương. Cậu rất do dự là mình có nên nghe lời hay ko. Cậu luôn nghĩ là Quỳnh có phải hay ko đã trốn đi?

Giống như lúc cậu ko dám về nhà, mà trốn ở gần đây?

“Con muốn đi tìm Quỳnh, gia gia đừng nổi nóng nha. Chỉ là... con nói ghét Quỳnh, kêu Quỳnh đừng đến đây nữa, liền ko thấy tăm hơi Quỳnh đâu cả.”

Cúi đầu dụi dụi hai mắt. Cậu cũng buồn ngủ lắm, nhưng lại sợ ko thể thấy được Quỳnh trở về. “Con muốn đi tìm Quỳnh về. Quỳnh ko ở đây, gà mẹ Hoa Hoa ko có ấp ra mấy bé gà con, ko có Tiểu Hoa chạy chơi khắp sân rồi.”

Cậu ko biết mình nên làm gì bây giờ. Nghĩ là Quỳnh nhất định sẽ biết nguyên nhân. Gia gia thì muốn cậu đem lão gà trống thả ra, mà ko biết gà trống sẽ mổ gà con.

“Gia gia đừng giận nha. Quỳnh khi dễ con, là con ngốc....” Lau đi nước mắt đang giọt ngắn giọt dài. Nghĩ đến Quỳnh đem thứ đó làm loạn, nhẫn chút là xong rồi.

Lúc Quỳnh ko có khi dễ thì đối xử với cậu tốt lắm. Tốt hơn bất cứ ai hết...

Ko biết sao lại có loại cảm giác xa lạ này. Cậu ko biết tại sao mình lại hết ghét Quỳ. Giờ ko ghét Quỳ nữa. Nhớ Quỳ quá.

Nước mắt càng lúc càng rơi nhiều, lau mãi cũng ko hết. Dường như là cậu rất sợ sẽ ko thấy được Quỳ này, so với ông nội đánh còn đáng sợ hơn.

Hác Cổ Nghị ngẩng đầu nhìn ông nội, cầu xin: “Con muốn đi tìm Quỳ về. Gia gia đừng tức giận, có được ko?”

Rầm!

Chớp mắt 1 cái, Hác gia gia như bị sét đánh trúng. Cả người ko khỏi run rẩy. Bình bịch – tiếng cây gậy đang cầm trong tay trong chớp mắt rơi ngay xuống đất.

Lão ko cúi người nhặt lên. Điều lão vẫn luôn sợ hãi..... tôn tử của mình thế mà.....

Ngón tay run rẩy chỉ chỉ tôn tử. Lão thở gấp gấp xem chút nữa là đã nói ko được rồi. Lấp bắp: “Người người..... sao lại muốn tìm đại gia kia về?”

Hác Cổ Nghị cúi đầu, nức nở nói: “Gia gia đừng giận mà, con sẽ nghe lời người.”

Hác gia gia buông lỏng bàn tay đang mềm nhuyễn xuống, trong khoảng thời gian ngắn cũng ko biết là nên mắng hay đồng ý nữa. “Bậy bạ... Sao người gốc như vậy chứ?”

Hác Cổ Nghị vừa mấp máy môi vừa dùng tay áo mà lau đi nước mắt. Cậu biết gia gia mình đang giận lắm, chỉ là cậu cứ nghĩ về Quỳ hoài hà... nhớ... nhớ lắm.

Mắt nhìn đăm đăm về phía trước, có 1 đạo nhân ảnh từ từ đến gần, rất giống Quỳ. Hác Cổ Nghị cả người run lên, đôi mắt xinh đẹp lấp lánh hai giọt lệ, nữa muốn nhìn nữa lại ko.

Hoa Quỳ tiến đến trước mặt cậu. Hấn cúi đầu nhìn tròng tròng Chuột Con, giờ đã là lúc nào rồi, sao còn chưa đi ngủ nữa.

Hác Cổ Nghị nghiêm mặt lại. Tay thật tự nhiên nắm lấy áo Quỳ nói: “Quỳ, đừng đi mà....”

“Ta sẽ không bỏ người đâu. Nếu ko sao ngày nào cũng phái Cẩm Văn đem thức ăn đến, để người ko bị chết đói, trừ khi người dám giết gà để ăn.”

Hác Cổ Nghị lắc đầu, nói: “Đừng giết gà mà.”

Hoa Quỳ vẫn nhìn cậu tròng tròng mà mắng. “Thật ngu quá mà!” Bụng tức giận nghẹn ngào, hấn cúi xuống vác Chuột Con lên vai, ngay lập tức nghe câu hoảng hồn kêu lên – “Ah!”

“Kêu cái gì.” Hoa Quỳ ôm chặt con chuột gốc mà mình ngày đêm mong nhớ, từ từ bước vào nhà. Hấn nhắc chân đá vào cửa 1 cái.

Phạch! 1 tiếng, Hác gia gia bị dọa đến giật mình.

Hoa Quỳ dời đi mục tiêu, nhìn tròng tròng vào lão phế vật, ko hề khách khí nói: “Ta thích Chuột Con gốc ghéech như vậy đó. Lão muốn ngăn cản cũng vô dụng, chờ khi lão chết, ta cũng sẽ như vậy ko hề thay đổi.” Hấn mặc kệ lão phế vật nghe xong có cao hay mất hứng. Hừ 1 tiếng rồi làm theo ý mình, ôm con chuột gốc trở về phòng.

Hác gia gia nhìn cháu mình để cho người ôm như vậy. Đôi mắt lão tuy mờ nhưng vẫn còn có thể thấy được cảnh tay tôn tử ôm chặt lấy cổ của nam nhân. Chuyện đã xảy ra, dù ko muốn cũng ko thể thay đổi được gì nữa rồi.

“Aiz...” Hác gia gia thở dài một hơi đầy ý vị thâm trường, chậm rãi cúi người nhặt lên cây gậy trên mặt đất, ko khỏi vừa thì thào vừa thở dài: “Người đã già cũng ko thể nào lo lắng cho chuyện của bọn trẻ mãi được.”

Lão đã sống đến từng tuổi này, cũng đã sớm giác ngộ — Tất cả đều là mệnh số, một chút cũng ko tránh được.

Hoa Quỳ sau khi ôm người trở về phòng mới ý thức được là có điểm ko đúng lắm. Chuột Con sao lại có thể chịu ôm hấn?!

Hôn nhẹ vào hai má phần nộn của cậu. Thu hoạch bất ngờ này làm cho máu huyết toàn thân của hắn đều sôi trào. Thả cậu ra, Hoa Quỳnh ngồi ở mép giường hỏi: “Ko ghét ta sao?”

“Quỳnh ko cần phải trốn.” Hác Cổ Nghị sợ cậu lại ko thấy hắn, liền giống như cam đoan nói: “Quỳnh ko khi dễ ta, ta sẽ ko ghét.”

Ngụ ý, là ko thể dùng thứ đó để làm loạn... Đây còn đạo lý gì nữa ah?!

Sắc mặt Hoa Quỳnh nhất thời xanh mét, răng va vào nhau côm cốp, cúi đầu hung hắn mút vào cổ của Chuột Con.

“Áh... Quỳnh cắn ta.”

Chuột Con kêu lên thật giống như đang làm nũng bên tai. Hừ! Hắn làm gì mà cắn chứ, chỉ là đặc biệt muốn gian Chuột Con thôi hà! Thực mụ nội nó... Sao lại bắn khoản xem Chuột Con có hay ko chán ghét mình. Đúng là tự làm mình ghen mà.

Tay ko an phận trực tiếp cởi ra khố hạ của Chuột Con. Miệng hôn lên môi cậu, cùng lúc nói: “Ta ko phải khi dễ người, mà là rất thương người nên mới làm như vậy.”

“Ta không thích, sẽ đau lắm đó...” Hác Cổ Nghị cả người cứng ngắc không dám lộn xộn. Ngón tay vì nắm chặt lấy áo Quỳnh mà trở nên trắng bệch.

Tim đập phình phịch 1 cách mạnh mẽ, lòng khẩn trương ko biết nên làm sao cho đúng. “Quỳnh... Ko được khi dễ ta.” Vùi mặt vào cổ Quỳnh, nhỏ giọng nói: “Ko được khi dễ....”

“Ấn, không phải khi dễ.”

Hoa Quỳnh thuận thế đẩy cậu nằm xuống giường “Nói thích đi.” Cởi ra xiêm y, da thịt trắng nõn bắt đầu lộ ra. Con dê nhỏ đã nằm dưới thân rồi, cũng nên từ từ chậm chậm làm thịt chứ.

Chuột Con thật ko biết gì hết ah. Trong đầu hoàn toàn ko có khái niệm gì về chuyện giường chiếu cả. Tay hắn chạm đến đâu là thân thể cậu lại run rẩy đến đó. Là sợ hãi sự đụng chạm của hắn. “Đừng sợ ta.” Hoa Quỳnh nhẹ giọng trấn an, môi cũng theo tay mà hôn xuống, muốn lấy lòng con chuột con này...

Hở!

Hác Cổ Nghị cả người run lên, cảm nhận được Quỳnh đang liếm loạn trên người, thật ngứa quá...

Thân thể đang cứng đờ bỗng tự nhiên thả lỏng ra. Trong đầu không ngừng nghĩ, sao Quỳnh lại ko giống như trước kia?

Nghĩ cả buổi cũng ko ra nguyên nhân, Hác Cổ Nghị nhẹ nhàng đẩy Quỳnh đang áp trên người mình ra, kêu lên. “Đừng...”

Hai tay Hoa Quỳnh trong chớp mắt ôm chặt lấy thất lưng của Chuột Con. Đầu lập tức cúi xuống, môi chặn lại lời nói ngốc nghếch vừa thốt ra.

Lưỡi tham lam tách ra hai hàm răng, lưỡi mềm mại quện vào lưỡi cậu, liếm từng chút một trong chiếc miệng non mềm kia. Chuột Con có tư vị rất ngọt...

Hác Cổ Nghị nhất thời hô hấp cứng lại, mặt đỏ lên, hai tay nhanh chóng nắm chặt lấy vạt áo trước ngực của Quỳnh. Cảm nhận được vật cứng lên giữa hai chân ko khỏi cứng đờ cả người. Tâm hoảng ý loạn ko biết làm thế nào mới đứng nữa.

Há miệng định gọi Quỳnh nhưng ko được. Lưỡi bị ngậm lấy nên ko thể thuận lợi nói chuyện. Cậu đành phát ra âm thanh “Ồh...ồh...” để kháng nghị.

Hoa Quỳnh khẽ cắn cắn đôi môi hồng hồng của cậu. Cứ lưu luyến dây dưa mãi mới rời đi.

Hác Cổ Nghị có thể thuận lợi hô hấp. Cậu há miệng thở gấp gấp, lại nói: “Quỳnh đừng cắn ta nữa.”

Trong phòng tối tăm, đôi mắt yêu mị nhìn thấy gương mặt của Chuột Con đang đỏ ửng lên. Cậu luôn phản ứng thật tự nhiên như vậy.

“Nói thích ta đi.” Dục vọng mạnh mẽ đang dần trỗi dậy, áp bức điên cuồng nơi cấm địa kia. Dùng tay cời ra xiêm y của chính mình, tùy tiện quăng luôn xuống đất. Khí lực nóng bỏng áp Chuột Con đang ở dưới thân xuống. “Nói với ta là rất thích ta đi.” Hoa Quỳnh không ngừng dụ dỗ, gạt cậu nói thích hẳn.

Rất muốn mình có 1 địa vị nào đó trong lòng Chuột Con. Dù chỉ 1 chút nhỏ nhoi thôi, hẳn cũng sẽ cảm thấy rất mỹ mãn rồi.

“Nói mau...”

Hác Cổ Nghị đầu óc mơ màng, căn bản là ko rõ ràng lắm. Sao Quỳnh lại thay đổi nhiều như vậy. Lại càng ko thể hiểu nổi những lời Quỳnh nói với cậu. Cậu hỏi lại rất thành thật: “Có phải thích là giống như gà mẹ Hoa Hoa đẻ trứng ko?”

“...”

“Hay là giống như thích gia gia?”

“...”

Quỳnh ko nói gì cả. Hác Cổ Nghị cảm thấy trĩu nặng buồn phiền nhìn Quỳnh — Trong phòng tối tăm, cậu cũng ko thấy bộ dáng của Quỳnh rõ ràng lắm. Chỉ có thể cảm nhận từng đợt khí lạnh đang phả và mặt, dường như là hơi thở của Quỳnh.

“Thực sự nội nó mà.....” Hoa Quỳnh nhe răng cười để khỏi thét lên. Cuối cùng chống đỡ ko nổi nữa, hẳn rống lên: “Ta thật rất muốn làm thịt ngươi!”

Màng nhĩ bị cộng hưởng ong ong lên. Quỳnh hét lên hung dữ quá. Hác Cổ Nghị bịt chặt lỗ tai lại, mặt nhăn như 1 cái bánh bao nhỏ, vụn phần ủy khuất nói: “Không thích Quỳnh hung dữ với ta.” Cậu ko dám nói “ghét”, sợ Quỳnh sẽ ko được thấy Quỳnh nữa: “Đừng đi....”

Hoa Quỳnh không hề quan tâm đến mấy lời ngốc nghếch của Chuột Con. Nghĩ thầm cũng ko nên bắt cậu lý giải, đáp lại tình cảm của hẳn.

Tay vuốt ve lưng của Chuột Con, dần dần dao động xuống đùi. Ngón tay thon dài từ từ xâm nhập vào cấm địa non mềm kia, cảm thấy người dưới thân chớp mắt trở nên cứng đờ. Chuột Con nắm chặt vai hẳn bắt đầu phản kháng, cậu lập tức kêu lên. “Thứ đó ko được làm loạn.”

Môi Hác Cổ Nghị mấp máy, sợ Quỳnh lại làm đau móng của mình, “Ko được khi dễ ta.” Cậu năn nỉ thật đáng thương.

“Ta tận lực không lộng đau ngươi.” Hoa Quỳnh nữa như đang dụ tiểu hài tử nữa như trấn an, từ từ mở rộng hai chân cậu ra, rồi dần dần để thân thể mình vào giữa, miệng đặt vào nơi mẫn cảm đó, thử làm cho cậu cảm thấy sung sướng. Muốn dựa vào hành vi thân mật mà làm giảm đi khoảng cách giữa hai người.

“Ah, ngươi đang làm gì?” Hác Cổ Nghị ngạc nhiên kêu lên, chớp mắt 1 cái thân mình đã bật dậy. Đẩy đầu Quỳnh ra, hoảng hồn kêu lên. “Ta ko muốn đi tiểu, ko muốn đi tiểu....”

Hoa Quỳnh dừng lại động tác nhắm nháp kia, vươn tay, chỉ hơi dùng sức đã đẩy cậu nằm lại, ko thêm quan tâm xem cậu kêu quỵ quái gì. Âm ỉ quá.

“Ah....” Hác Cổ Nghị vội vàng che miệng lại, nháy nháy mắt mấy cái. Nghĩ mãi cũng ko ra tại sao Quỳnh lại liếm thân thể của cậu. Đồng thời cũng cảm thấy hoảng sợ, thân thể bỗng nhiên trở nên rất kỳ quái.

Nóng quá... càng lúc càng nóng.....

“Nhất định là bị bệnh rồi..... Cơ thể của ta bị bệnh rồi....”

Nước mắt nhỏ như hạt đậu từ từ chảy xuống má. Hác Cổ Nghị đưa tay không ngừng lau đi, cậu cũng liên tục lên án: “Quỳnh xấu quá..... Làm thân thể ta bị bệnh rồi.....”

Hoa Quỳnh chớp mắt 1 cái ngạc nhiên. Môi lưỡi và ngón tay đều rời khỏi những chỗ mẫn cảm của cậu. Hẳn cũng nghĩ mãi ko ra, sao lại bị bệnh được chứ?

“Ta ko muốn đến đại phu, xấu hổ xấu hổ lắm. Đại phu còn sẽ châm kim nữa.” Hác Cổ Nghị ko kèm được mà run rẩy. Cậu sợ người ta thấy được thân thể của mình cũng giống như Quỳnh ko được bình thường.

Cậu mới ko cần giống Quỳnh dùng cái đồ vật kia làm loạn.....

Hoa Quỳnh cuối cùng cũng hiểu này giờ Chuột Con ồn ào về bị bệnh là có ý gì. Thật hết biết mà, sao cậu lại ngu như vậy chứ?

Hoa Quỳnh đứng ở mép giường, thì thầm nói: “Cơ thể người ko bị bệnh đâu, đầu mới bệnh đó.”

Hác Cổ Nghị đi đến góc giường, ôm chặt chần bông, vùi đầu vào đó mà bực mình kêu lên “Quỳnh đừng lộng nữa.....” Thân thể thật khó chịu, chỗ đó cứng lên rất nhiều “Bệnh rồi đó....”

Đầu óc Hoa Quỳnh giờ toàn là chướng khí mù mịt. Lòng dâng lên xúc động ngập tràn thật muốn gian Chuột Con cho quên luôn!

“Người định làm cho ta mất hứng hay là đả kích sự tự tôn của ta?” Tức gần chết rồi...

Hác Cổ Nghị cẩn thận suy nghĩ 1 lúc. Cậu ko biết tự tôn mà Quỳnh nói là gì?

Giây lát, cậu liền giải thích “Ta không có phá hư tự tôn, cũng không có phá hư thùng nước tiểu. Quỳnh xấu lắm, nói chuyện làm ta ko hiểu gì hết trơn.....” Cậu cứ lập đi lập lại. “Ta ngoan lắm, còn biết nghe lời nữa.....”

“Người...”

Ánh mắt sắc bén nhú lại. Hoa Quỳnh quỳ trên giường, dùng tay nắm chặt lấy bả vai của Chuột Con. Mệnh lệnh: “Mau lại đây.”

Hác Cổ Nghị lắc lắc đầu kêu. “Ko muốn.”

“Không muốn cũng phải muốn. Ta ghen chết rồi, cũng bị người chọc cho tức sắp chết.”

“Ta sợ Quỳnh...”

Tim Hoa Quỳnh thoáng chốc đập mạnh và loạn nhịp. Năm ngón tay mạnh mẽ nắm chặt lại. Trong khoảnh khắc đó cảm thấy tổn thương thật sâu sắc.

Biết rõ là cậu ngốc, thường nói mấy câu khiến hấn nhanh chóng muốn học máu ra ngoài. Nhưng, điều này lại hấp dẫn hấn nhất.

Hoa Quỳnh không khỏi thở dài. Ý thức lại ko nên dừ dẩn với cậu, liền dịu giọng mà dụ dỗ: “Đừng sợ ta, ta sẽ đối với người thật tốt, chỉ cưng chiều mình người mà thôi.”

Tiện tay giở ra chần bông đang che đi gương mặt của cậu. Môi Hoa Quỳnh nhẹ nhàng hôn lên vai cậu. Từng cái từng cái thật cẩn thận, nhẹ nhàng, và đầy thương tiếc trượt dài xuống lưng cậu. Tay lại ko an phận mà dao động, di chuyển xuống thân cảm lấy tiểu bảo bối mà thỏa mãn, ma sát chỗ mẫn cảm. Liền nghe cậu sợ hãi mà thốt lên “Ah...”

Hác Cổ Nghị cả người ko kèm được run rẩy. Ko hiểu sao thân thể mình lại sinh ra cảm giác sung sướng. Ôm chặt chần bông trước ngực. Nhớ lại Quỳnh vừa nói sẽ cưng chiều cậu để tự an ủi mình.

“Không được khi dễ ta.”

“Ân... Không khi dễ.”

Tham luyến lấy thân thể tinh khiết và linh hồn ko bị vấy bẩn này, cẩn nhẹ vào mỗi tất da thịt phần nộn. “Thật là thích.” Nâng phía sau cậu lên, mạnh mẽ tách ra chân cậu, môi lưỡi di chuyển dọc theo mông cậu mà cẩn nhẹ 1 cái. Nghe được cậu hoảng hồn kêu lên – “Quỳnh ko được cẩn mông của ta.”

Nghe vậy, Hoa Quỳnh lại hơi dùng sức, xoa bóp bao mẫn của cậu trương lên. Chất lỏng dinh dính bắt đầu chảy ra đầy tay. “Ha.” Hoa Quỳnh cảm thấy vô cùng hài lòng, môi cong lên cười nhặt 1 cái.

Tay tăng tốc chơi đùa, đồng thời mở bung ra phiến mông như cánh hoa kia. Thấy được điểm hồng hồng như ẩn như hiện thật quá sức hấp dẫn. Hô hấp nhất thời ko khỏi cứng lại, dục vọng dưới bụng trong nhảy mắt sôi trào, phản ứng mãnh liệt như muốn cướp lấy tư vị ngọt ngào kia.

Lưỡi tham lam thật cẩn thận liếm láp cửa khẩu non mềm kia. Tay nhanh chóng nắm chặt lấy thắt lưng cậu, ko cho giây giụa.

“Ah ân...” Cả người run rẩy mãnh liệt. Bụng dưới của Hác Cổ Nghị có 1 luồng khí nóng bốc lên khiến cậu ko chịu nổi. Mở miệng thốt lên: “Quỳ...”

Hoa Quỳ nghe thấy liền cười thật gian tà. Chuột Con kêu dễ thương quá. Thật có bản lĩnh làm thú tính của hắc bạo phát. Ko chờ đợi được nữa, liền đem dục vọng để ở cửa vào non nớt mà cạo sát. Hắc thở dài: “Trời, nơi này của ngươi chặt quá.”

Hác Cổ Nghị thật đáng thương chỉ biết cầu xin tha thứ: “Quỳ đừng mà... Sẽ đau lắm.”

Hoa Quỳ nâng thắt lưng cậu lên. Giờ này sao còn có thể để ý đến chuyện cậu cự tuyệt được nữa. Mạnh mẽ tiến hành xâm lược, dục vọng liền xỏ xuyên qua qua nơi non mềm kia.

“Ah! Đau quá...” Hác Cổ Nghị nhăn mày kêu lên. Mặt trở nên trắng bệch. Yên lặng chịu đựng đồ vật của Quỳ làm loạn.

Hoa Quỳ cúi người hôn lên mặt cậu. Khí lực mạnh mẽ dán tại sau lưng. Hạ thân bắt đầu đông đưa theo tiết tấu, ko giống như quá khứ là va chạm mãnh liệt. Cố gắng tận lực ôn nhu đối đãi, tránh cho dục vọng không khống chế được mà làm cậu bị thương.

Thời gian trôi qua, ý thức Hoa Quỳ dần dần rơi vào mê đắm, ôm chặt lấy người dưới thân, vẫn duy trì hành động chiếm giữ. Hơi thở trầm thấp đầy hỗn loạn đang minh chứng cho tình cảm của hắc. Thân thiết mà thốt lên. “Ta thương ngươi... Rất thương ngươi.”

Hác Cổ Nghị ghé sát vào ngực mặc kệ cho hắc muốn làm gì thì làm. Ý thức hỗn độn đã sớm ko thể nào phân biệt rõ là thích hay ko thích.

Trời bắt đầu sáng dần, Hác Cổ Nghị nhẹ nhàng lay lay thân thể Quỳ gọi: “Quỳ dậy được chưa?”

Hoa Quỳ duỗi tay ra, đem nhân trực tiếp ôm vào lòng. Mệnh lệnh: “Đừng làm ồn.”

Hắc gác cằm lên đầu của Chuột Con, hai mắt vẫn nhắm chặt hỏi: “Mới sáng sớm đã chạy đi cho gà ăn rồi àh?”

Hác Cổ Nghị trong lòng ngực của hắc bực mình trả lời: “Cháo nấu nhừ rồi đó, gia gia cũng đang ăn sáng kìa.”

Hai tay của hắc đặt ở lòng ngực của Quỳ mà đẩy đẩy. Vẫn bướng bỉnh muốn giúp Quỳ rời giường.

“Chuột Con, ngươi muốn làm 1 lần nữa phải ko?” Hoa Quỳ ôm cậu. Thăm nghĩ làm vài lần cũng tốt mà. Chuột Con sẽ ko mới sáng sớm là đã rời khỏi vòng tay ôm ấp của hắc, đi trông nom đám gà chết dịch kia.

Tay hướng vào trong áo mà động đây, nhẹ nhàng thưởng thức điểm anh hùng trước ngực.

Hác Cổ Nghị nghe không hiểu Quỳ muốn làm thêm cái gì nữa. Cậu cứ muốn Hoa Hoa để ra thật nhiều Tiểu Hoa “Tiểu Hoa bị bỏ rơi. Quỳ, gà mẹ Hoa Hoa ko có để trứng, ko để trứng thì ko có gà con. Ta thật rất muốn có gà con nha. Chúng nó dễ thương quá mà.”

“Ân, ngươi càng dễ thương hơn....” Hoa Quỳ cởi ra áo của cậu, cúi đầu hôn chỗ mẫn cảm trước ngực. Ý muốn khơi dậy phản ứng của cậu. “Nói muốn ta đi.”

Hác Cổ Nghị phát hiện ra Quỳ đang cắn cắn cậu. Toàn bộ tâm tư đều dành cho vấn đề buồn rầu kia liền phản ứng. “Quỳ, ta muốn có gà con. Gà mẹ ko ấp ra gà con.”

Hoa Quỳ ngẩng đầu lên, trừng mắt mắng: “Ngươi nói thêm câu nữa ta sẽ giết chết hết ah.”

Hác Cổ Nghị chớp chớp đôi mắt trong suốt vô tội. Ko hiểu sao Quỳ lại hung dữ như vậy...

Mặt mang theo nét bi thương mà quay đi... buồn bã nói: “Ta ko muốn chết đâu. Quỳ, gia gia và cả gà con đều ko thể chết được. Gia gia nói chết rồi sẽ ko động đây được nữa.”

Hoa Quỳ giật mình, qua 1 lúc mới có thể tiêu hóa được lời của cậu nói. Làn môi bạc tình liền mỉm cười. Nhất thời cảm thấy tâm tình thật khoái trá – Chuột Con ko muốn hắc chết cứng ngắt ah.....

Hôn nhẹ lên hai má phẩn nộn. Nhớ lại những lời ồn ào lúc nãy, đoán “Người buồn vì gà mái Hoa Hoa ko ấp ra gà con chứ gì?”

Hác Cổ Nghị gật gật đầu, đẩy thân thể của Quỳ ra, đi đến cuối giường lấy xiêm y cho Quỳ mặc vào.

Cậu ngồi xuống giường. Mắt tự nhiên nhìn đi chỗ khác, ko dám nhìn thân thể của Quỳ, sợ bị châm kim. Đầu càng lúc càng cúi thấp, giải thích. “Quỳ ko có ở đây, gà mẹ Hoa Hoa ko ấp ra Tiểu Hoa được.”

“Àh, vậy thì giết đi.” Hoa Quỳ xấu xa đề nghị.

Hả!

Hác Cổ Nghị chớp mắt 1 cái ngẩng đầu lên, hoảng sợ kêu: “Ko được! Ko được!”

Hoa Quỳ liền ngoắc ngoắc ngón tay, lòng xấu xa muốn lừa cậu. “Lại đây thân thân 1 cái thì sẽ ko giết gà nữa.”

Hác Cổ Nghị phi thường buồn bực, “Thân thân là gì?” Cậu lộ ra vẻ mặt ngốc nghếch hỏi.

Hoa Quỳ nhanh chóng cầm lấy bộ xiêm y. Nhân đứng ở mép giường, liền đưa ra ví dụ với Chuột Con: “Thì giống như người ôm gà cọ cọ vào hai má vậy đó.” Hắc không đem mình ra làm ví dụ so sánh, miễn cho Chuột Con ngốc nghếch kia nghĩ là hắc muốn “cắn người”.

Hác Cổ Nghị không khỏi nhú mày, cảm thấy rất khó xử, tay chân múa máy. “Quỳ ko giống gà chút nào. Quỳ ko thể ôm trên tay, còn gà thì được.”

Đôi mắt yêu mị trừng 1 cái, sát khí tỏa ra bốn phía, giận muốn nghiền hòng. Hoa Quỳ cố nhẫn nại ko mắng người mà tiếp tục dụ dỗ. “Chỉ cần người đem cái miệng nhỏ nhắn này, dán tại miệng của ta chính là thân thân. Sau đó gà mẹ Hoa Hoa nhất định sẽ đẻ trứng.” Hắc cam đoan.

Con gà mái Hoa Hoa kia nếu dám ko đẻ trứng, ta sẽ giết nó rồi mua 1 con khác biết đẻ trứng về đánh tráo.

Cảm thấy chỉ cần tính toán khéo 1 chút là xong ngay. Hoa Quỳ cúi đầu để sát vào gương mặt thanh tú của con chuột ngốc kia mà chờ đợi. Miệng lời ngọt ngào dụ người “Mau thân thân đi, ta liền theo người ra sân sau.”

Hác Cổ Nghị không thể hiểu nổi tại sao Quỳ lại muốn cậu dán miệng mình vào mặt hắc. “Ta không muốn cắn người đâu.” Cậu ko có ranh nanh, cũng sẽ ko biến thành quỳ.

“Không phải cắn, là hôn.” Hoa Quỳ vuốt ve mặt cậu, giải thích. “Ta thích làm vậy lắm. Hay là người ghét ta rồi?”

Hác Cổ Nghị lắc đầu. Giờ cậu cũng đã hiểu rõ, chỉ cần Quỳ ko khi dễ cậu, thì gia gia cũng sẽ ko ghét nữa.

Hoa Quỳ không còn kiên nhẫn kêu lên: “Còn rề rà gì nữa, nhanh lên.”

Hác Cổ Nghị do dự một lúc lâu, mới nói: “Hảo.”

Tay quàng qua cổ Quỳ, ngẩng mặt để sát vào má Quỳ. Thăm nghĩ thân thân chính là dùng miệng dán vào mặt, nên không hề do dự, chỉ hơi quay đầu liền đem môi mình dán vào má Quỳ.

Một xúc cảm như dòng nước ấm áp vỗ về nội tâm, lừa được 1 cái hôn – Nhẹ nhàng mà hài hòa làm hắc ko khỏi ảo tưởng có thể cùng Chuột Con bình thường tình tự.

Hoa Quỳ hơi khép mắt lại, ko muốn cậu buông tay ra. Cứ tham luyến mãi hành động kia, nhẹ nhàng vỗ vỗ cái đầu ngốc nghếch của cậu mà nhắn mạnh: “Đây là thích.”

Hác Cổ Nghị gật gật đầu, lúc hiểu lúc không –

Thì ra gà con mổ mổ mặt cậu cũng là thích.....

14. Chương 14

Quỳ nói muốn chuyển nhà, Hác Cổ Nghị thấy Quỳ mang theo vài tên nhân công đến nhà mình mang đi chuồng gà của cậu, còn có thật nhiều đồ đạc linh tinh nữa. Cúi đầu trước bài vị tổ tiên, sau đó toàn bộ đều được để lên mã xa. Thậm chí cả gia gia cũng bị dọa đến nỗi phải lên xe mà ngồi.

Cậu ôm ống trúc, vẽ mặt mông lung chờ Quỳ khóa cửa nhà lại. Sau đó đến bên cạnh, bàn tay to lớn ôm chặt lấy cậu vào lòng. Là đi hướng ngược lại.

Hác Cổ Nghị hỏi: “Quỳ, nhà mới ở đâu vậy?”

“Cứ đi đi, ta sẽ dẫn người đến nhà mới nha.”

“Ah.” Cậu sẽ nghe lời. Quỳ nói nhà mới có nhiều dầu để bán lắm. “Vậy còn nhà cũ thì sao?”

Hoa Quỳ thuận miệng đáp lại: “Để nuôi muối.”

Hác Cổ Nghị thành thật suy nghĩ 1 chút. Cậu không thể hiểu nổi sao Quỳ lại thích nuôi muối. “Muối biết bay, còn cắn ta, ngứa lắm đó.”

Hoa Quỳ liếc cái đầu ngốc nghếch kia 1 cái, sau đó liền dạy cho cậu 1 ít kiến thức thông thường. “Ta sẽ mua buổi người ăn. Sau đó, người hãy đem vỏ bưởi đi phơi nắng, rồi đốt lên đuổi muỗi nha.”

Hác Cổ Nghị lập tức cãi lại: “Gia gia nói ko thể đốt lửa, sẽ cháy nhà đó.”

Hoa Quỳ nghĩ thầm: Lão phé vật tám phần là dạy Chuột Con phải cẩn thận tránh xa mấy vật dễ cháy nổ, để khỏi gặp nguy hiểm rồi. Hắn liền bổ sung: “Người chỉ cần phơi vỏ bưởi, rồi đốt ở ngoài cửa là được. Như thế muỗi sẽ ko bay vào nhà để cắn người đâu.”

“Cứ vậy nha.”

Hác Cổ Nghị gật gật đầu. Ngẩng mặt lên nói. “Quỳ thông minh quá.” Ko giống 1 thằng ngốc như cậu.

Cậu lập tức nhớ đến lần trước Quỳ đem gà mẹ Hoa Hoa nhốt cùng với lão gà trống. Nó liền ấp ra mấy bé Tiểu Hoa ngay. “Gà mẹ Hoa Hoa sẽ ngoan ngoan ấp trứng sao?”

Hoa Quỳ không khỏi cảm thấy buồn cười. Gạt con chuột nhỏ này là 1 lạc thú. Hắn có cơ hội liền ko bỏ qua.

“Chỉ cần người thích ta, gà mái Hoa Hoa liền thích ấp trứng ngay.” Hắn ăn nói hàm hồ.

Cúi đầu liếc thấy Chuột Con ko hề nghi ngờ lời của mình mà gật gật đầu. Đôi môi bạc tình liền cười trộm 1 cái – Chuột Con ngốc nghếch thật dễ lừa gạt. Nếu có thể thành công gạt được cậu thích hắn, thì tiện nghi này ko phải là nhỏ nga.

Hác Cổ Nghị đang nghĩ làm như thế nào để thích Quỳ. Có phải thân thân hai má là thích rồi ko?

“Quỳ, đừng khi dễ ta nha. Ta sẽ giống như gà con, rồi cũng thích người.”

Thích và gà con có dính dáng gì với nhau?

Hoa Quỳ dừng lại bước chân. Cúi đầu chăm chú nhìn vào vẽ mặt vạm vỡ phần chân thành kia. Bất quá, hắn cũng ko thể nào hiểu nổi ý nghĩa trong đó.

Thoáng chốc, Hoa Quỳ lấy từ trong ống tay áo ra, mấy văn tiền, rồi bỏ hết vào trong ống trúc mà cậu đang ôm trước ngực.

Hắn nói: “Ta sẽ cứng chịu người. Chờ ống trúc này đầy, ta sẽ làm thêm 1 cái mới, rồi tiếp tục ngày nào cũng sẽ để tiền đồng vào đó. Giống như ta ngày ngày đều thương người vậy.” Hắn dùng hành động thực tế để diễn tả mấy chuyện vô hình. Chuột Con thích tiền nhất, đêm nào trước khi đi ngủ cũng đếm tiền cả. Như thế có thể biết được tâm ý của hắn chỉ có tăng ko giảm.

Hác Cổ Nghị giật mình hiểu ra ngay –

“Thì ra có nhiều tiền như vậy là do Quỳ để vào. Hình dáng của nó thật giống với tiền của ta.” Hác Cổ Nghị mỉm cười thật rạng rỡ. Mắt long lanh nhìn vào hai má của Quỳ, nhón chân, môi hôn vào đó.

Đôi mắt trong suốt nhìn thẳng vào đôi con ngươi màu đồng. “Quỳ tốt với ta quá, nên ta muốn thân thân.” Bởi vì cậu thích Quỳ đối xử tốt với mình như vậy.

Hoa Quỳ run run trong giây lát. Liền vươn tay ra, đầu ngón tay xuyên qua tóc cậu, đè đầu cậu vào lòng ngực mình hỏi: “Có nghe thấy tim đập nhanh lắm ko?”

Hác Cổ Nghị gật gật đầu, nghĩ thầm hay là Quỳ đang sợ gì đó?

Đường như hẳn đang sợ hãi lúc nào đó, ngực mình sẽ bùm 1 cái, rồi vỡ tung.

Hoa Quỳ cúi đầu hôn lên tóc cậu, giải thích. “Đó là vì ta thích người đụng chạm như vậy.”

Hác Cổ Nghị thoáng chốc ngạc nhiên chớp chớp mắt vài cái. Cậu ko khỏi cảm thấy bức mình – thật tình ko biết là cảm giác thích và sợ hãi lại giống nhau như vậy?

Hác Cổ Nghị nhìn xung quanh. Quang cảnh xung quanh cùng đường nhỏ rất quen thuộc. Phía trước có ngôi nhà hoang bị cỏ dại mọc lên thật cao. Là nơi lần trước cậu đã trốn.

“Quỳ sao phải trốn? Ta sẽ ko nói ghét Quỳ nữa nha.”

Hoa Quỳ thấy Chuột Con bắt đầu lộ ra bộ dáng khấn trương thật đáng yêu, liền lập tức vỗ về. “Ta ko có trốn đâu.”

Sau đó, nhìn ngôi nhà đổ nát này, gương mặt tuần mỹ càng lúc càng trầm xuống, “Ta chưa từng bước qua cánh cửa này.”

Bị nhạo báng là tạp chủng, bị cầm tù ngay chính tại ngôi nhà này. “Hừ!” Hoa Quỳ tiến lên, nhắc chân đá văng cánh cửa lớn ra.

Bình

Đại môn vang lên tiếng trả lời. Hoa Quỳ nắm tay Chuột Con mà tiến vào – Đôi mắt yêu mị hơi híp lại. Mấy căng phòng bụi bặm chéo quanh khoản sân theo kiểu tứ hợp viện. Bên trong vẫn như trước đây, khác biệt duy nhất là cỏ mọc um tùm, ko khí quá trầm lắng.

Đi qua mấy dải phòng, từ đông sang tây, thẳng tiến đến chỗ sâu nhất, cuối cùng dừng lại tại 1 chỗ hoang phế, Hác Cổ Nghị giật mình kêu lên sợ hãi. “Phòng đổ nát hết rồi.”

Lòng lo lắng nhìn bốn bên, gần đó có 1 cái giếng, cỏ dại mọc thật cao. Ko biết là có chó đang nấp trong đó hay ko.....

Hác Cổ Nghị nắm chặt lấy tay Quỳ, hoảng sợ kêu lên: “Quỳ, chúng ta đừng ở nơi này, gia gia đâu?”

Hoa Quỳ nhẹ giọng trấn an: “Chúng ta sẽ ko ở đây đâu. Là nương của ta ở trong này, ta dắt người đến nhìn người 1 chút.”

“Ở nơi nào?” Hác Cổ Nghị tiếp tục nhìn ngó khắp nơi. Vẫn ko thấy người nào khác ở đây cả.

Hoa Quỳ dắt cậu vào trong đồng đổ nát. Chân dẫm lên mấy miếng ngói vỡ, thấy chỗ treo cổ tự tử trong phòng đã xiêu vẹo, cái xà ngang lúc trước từng mang theo người cũng sắp đổ, trên đó vẫn còn lưu lại dấu vết do bị đốt, chắc cũng sắp đổ đến nơi.

“Chúng ta đi.”

Hoa Quỳ lập tức ôm lấy Chuột Con vào lòng, vội vàng rời khỏi nơi nguy hiểm.

Hác Cổ Nghị để mặc cho Quỳ ôm. Cậu cũng ôm chặt ống trúc, mắt mở to suy nghĩ. Thắc mắc tại sao nơi này chỗ nào cũng u ám như vậy hết.

Hắn không thấy nương của Quỳ, mà gần đây cũng ko có chó. Quỳ nhất định là đi nhầm chỗ rồi.

Một lát sau, Tầm mắt của Hác Cổ Nghị mới dừng lại phát hiện thấy Quỳ đang đứng cạnh giếng, ko biết đang nhìn gì ở đó?

Hai tay Hoa Quỳ nắm chặt lại hồi lâu. Sau đó mới để ý đến người bên cạnh, mạnh mẽ ôm chặt cậu “Ta dắt người về nhà mới. Một ngôi nhà thuộc về chúng ta.”

Sự đau đớn xâm chiếm cõi lòng. Thoảng chốc nhớ lại chuyện đã xảy trong nhiều năm trước – Hồi ức đau đớn thiêu đốt tâm linh. Vì mạng sống ko thể ko bỏ lại xác của mẫu thân 1 mình mà chạy ra khỏi ngọn lửa đang cháy dữ dội. Khó khăn lắm mới có thể rời khỏi khu nhà cao cửa rộng này....

“Quỳ, đau quá....”

Hác Cổ Nghị nhăn mày, hờn dỗi. “Quỳ dùng sức mạnh quá.....” Đùi cậu bị Quỳ ôm chặt nãy giờ đã bắt đầu đau.

“Đừng nhúc nhích.” Hoa Quỳ vẫn ôm chặt như vậy, ko chịu buông cậu ra.

Thoảng chốc đôi mắt đã đầm nước. Hấn ngay cả đầu cũng ko quay lại lập tức rời đi – Nhà cửa, cảnh vật càng lúc càng nhỏ. Hác Cổ Nghị cả người cứng đờ. Đôi mắt trong suốt nhìn phía trước ko chớp mắt – dường như có 1 nhân ảnh đang đứng lặng lẽ bên giếng, là mặc xiêm y màu đỏ tươi...

Mấy ngày sau

Cửa hàng bán dầu khai trương thật tốt đẹp. Lập tức một đồn mười, mười truyền đồn trăm – Trích Tinh lâu Hoa gia vì ngọc tử bán dầu mà mở cửa hàng.

Chuyện này quả thật ngạc nhiên. Nên mọi người đều mang theo bình, chai, lọ đổ xô nhau đến. Mua dầu chỉ là chuyện nhỏ, tò mò xem náo nhiệt mới là chuyện chính yếu kia.

Tiểu Ngân Tử đang ở trong phòng ăn cơm trưa. Nó dặn Hác gia gia ăn chậm 1 chút, còn mình thì nhai nuốt như hổ báo. Xong liền lập tức chạy ra cửa hàng để giúp đỡ.

Nó có 2 vị chủ tử. Một người cáo già, người kia thì quá ngốc.

Chủ tử khôn ngoan thì đang cùng ông chủ Điền mập mạp uống trà, bàn chuyện làm ăn. Còn chủ tử ngốc nghếch thì ko gảy bàn tính mà đang dùng tay đếm tiền thối lại cho 1 vị cô nương.

Số lượng tiền quá lớn, chủ tử ngốc nghếch đếm cũng lâu lắm rồi, mà lần nào cũng trật lất hết trơn.

Bất quá có không ít các cô nương chẳng thềm quan tâm xem là chủ tử ngốc nghếch kia đếm tiền lâu hay chậm. Ánh mắt của các nàng đều dán vào người chủ tử khôn ngoan kia.

Mà nó được dời đến đây để hỗ trợ cửa hàng buôn bán, phụ giúp thối tiền lẻ cho khách nhân. Công việc bắt đầu từ sáng sớm cho đến khi cửa hàng đóng cửa. Bất quá, chủ tử khôn ngoan trả lương rất hào phóng, nhưng thêm vào đó là phải giúp trông nom lão gia gia.

Tiểu Ngân Tử động tác thật gọn gàng, miệng cũng ngọt như đường, gọi: “Hác chủ tử, người mau đem số dầu này cho vị đại thẩm đằng kia đi, để đó con đếm cho.” Nó kéo lực chú ý của khách nhân trở về, đầu óc cũng thật sáng suốt nha.

Nó ở cửa hàng bán dầu này làm việc được mấy ngày. Đã sớm phát hiện quan hệ của chủ tử khôn ngoan và chủ tử ngốc nghếch thật ko bình thường chút nào.

Chủ tử khôn ngoan lần nào ra ngoài về, cũng sẽ mang kẹo về cho chủ tử ngốc nghếch. Thậm chí mặc kệ ánh mắt củ ngoại nhân, kéo chủ tử ngốc nghếch thẳng vào phòng trong. Mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, cửa hàng đóng cửa. Nó cũng ko thấy chủ tử ngốc nghếch xuất hiện.

Nó biết rõ có 1 số việc ko nên hé răng. Chủ tử khôn ngoan cũng ko phải là người thiện lương gì. Bên ngoài có ko ít lời đồn đãi – Trích Tinh lâu Hoa gia bao đường ngọc tử bán dầu...

Đối với mấy chuyện này, nó đã sớm thấy cũng nhiều nhưng ko hề trách.

Trước kia, nó cũng thường ra vào nơi yên hoa để kiếm sống. Đã từng thấy qua ko ít tiểu quan cùng quan khách uống rượu mua vui. Vài ngày trước đây, chủ tử khôn ngoan đã hỏi hấn có muốn đến cửa hàng dầu làm việc ko. Cơ hội tốt như vậy sao lại bỏ qua được, nó đương nhiên là đồng ý rồi.

Qua mấy ngày làm việc, mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió. Nó lấy mấy cái bình ở quầy đưa cho khách nhân. Chủ tử ngốc nghếch phản ứng có chút chậm chạp — “Ah, được.”

Hác Cổ Nghị cầm lấy lọ, xoay người đến trước kệ để dầu, nhìn hình vẽ để nhận biết – Quỳ phân biệt thật kỹ dầu đốt đèn và dầu nấu ăn. Bên ngoài thùng dầu đều có dán rõ. Cậu nhớ rất kỹ, cây vừng, cây củ cải, cây đậu tương, và cả cây cải dầu nữa. Đây là tên của các hình vẽ ngoài thùng dầu. Đó là dầu nấu ăn, còn dầu đốt đèn thì có hạt cải, cây đay, và cây sồi xanh,...

Tất cả đều đặt trên ba tầng, chia làm thượng trung hạ, theo cấp độ và chất lượng.

Quỳ thật thông minh, còn đem dầu giả về nhà, dạy cậu phân biệt được đâu là dầu kém chất lượng.

Hác Cổ Nghị giờ biết so sánh dầu tốt và xấu, biết đếm ngân lượng từ ít đến nhiều, rồi đem tiền lẻ thối lại cho khách.

Quỳ vẫn là thông minh nhất, tìm người đến giúp cậu bán dầu.

Tiểu Ngân Tử năm nay mới có 11 tuổi. Nó có gương mặt tròn tròn, hai má hồng hồng, còn thích cười hi hi.

Hác Cổ Nghị thấy Quỳ đang nói chuyện cùng ông chủ Điền. Bỗng, Quỳ lại đi đến sau quầy – “Cho ta dầu.” Biểu tình của Hoa Quỳ như cười như ko. Đường như là ko nhìn thấy khách nhân đang xếp hàng lũ lượt để mua dầu, mà ngoắc ngoắc đầu ngón út, muốn Chuột Con đến gần.

“Quỳ muốn dầu gì?” Hác Cổ Nghị vẽ mặt ngạc nhiên hỏi. Thoáng cái đã quên. Quỳ mà cười cười với cậu như vậy thì tám chín phần là có ý xấu rồi.

“Một ít dầu cần.” Hoa Quỳ lại ngoắc ngoắc đầu ngón út, muốn cậu đến gần thêm chút nữa.

Hác Cổ Nghị liền tiến lại, hơi nghiêng nghiêng đầu, nghe Quỳ đang nói khẽ vào tai mình.

“Hôm nay đến tối ta mới về lận đó. Thức ăn thì hãy bảo Tiểu Ngân Tử đi mua, người ko được chạy loạn nga. Cũng đừng chờ ta. Cứ ăn tối trước đi.”

“Àh, ta biết rồi.” Hác Cổ Nghị gật gù đầu.

Hoa Quỳ lại chăm chú nhìn đôi má phấn nộn của cậu, nhưng không có trộm hương, lại nói: “Tối nay ta muốn ăn kẹo.”

Hác Cổ Nghị thoáng chốc mở mắt lớn hết cỡ. Cậu khẽ nhếch miệng, trong đầu nhất thời trống rỗng mà lác quạ lác lại.

Hoa Quỳ nhăn chặt mày lại. Tạm thời ức chế cảm giác thất vọng đang trào lên đến tận cổ họng. Con chuột ngọc rõ ràng đã có dấu hiệu cởi mở hơn với hắn nhiều rồi. Nhưng vẫn bài xích. Thứ làm loạn đó

Hắn thật không cao hứng mà nói: “Ta đi đây!” Xong quay lại gọi: “Điền đại lão bản, chúng ta đi nhận sợi đay đi.”

“Hảo, hảo... Chúng ta đi...” Ông chủ Điền vội chạy đến. Thân hình phì nộn cổ gom hết mấy viên kẹo trên bàn. Hoàn toàn ko hề để ý nó là kẹo chứ ko phải là trà bánh mà cho luôn vào tay áo.

Đôi mắt yêu mị trừng 1 cái, lập tức nhìn chăm chăm vào cái bụng tròn vo của lão. Hoa Quỳ không khỏi rửa thầm: “Ăn cho lòi bản họng luôn đi!”

Bên tai vẫn còn nghe thấy Chuột Con lí nhí kêu: “Kẹo....”

Hoa Quỳ trong bụng đang ghen ngào nhất thời bốc lên hỏa khí. Quảng ra 1 câu: “Ko có kẹo coi như xong rồi!”

Trương cái mặt thối xuất môn. Sải dài bước, đi thật gấp gáp, ko thèm quay đầu lại nhìn xem ông chủ Điền có theo kịp hay ko.

Càng nghĩ càng bực mình –

Thực mụ nội nó mà... Con chuột ngọc ngé kia cam tâm tình nguyện cho hắn gian 1 chút sẽ chết chắc!

Sau mấy lượt vận chuyển bằng xe ngựa cũng đã xong. Giờ đây mấy tên công nhân đang ở bên ngoài xưởng dệt cũ mà Hoa Quỳ tiếp nhận để dỡ hàng, khuôn vác, sắp xếp lại các kiện đay vào trong phòng dệt.

Đợi mọi việc xong xuôi, Hoa Quỳnh cẩn thận kiểm tra chất lượng từng chút 1, quả thật ko có mua lầm. Liên lập tức lấy ra 1 tấm ngân phiếu giao cho Điền đại lão bản.

Tiếp nhận từ tay người khác, vẫn phải tự mình xuất tiền túi ra trước. Thật ra là trả tiền cho mua nguyên vật liệu. Dù gì thì cửa hiệu Vĩnh Kỳ cũng là sở hữu trên danh nghĩa của người nào đó.

Điền đại lão bản thật giống chó theo nịnh bợ, nói: “Hoa gia, ta đã làm theo dặn dò của ngày, hàng hóa đều đến rất đúng hạn.”

“Ân, loại dây day này giữ nhiệt tốt lắm. Vào mùa đông chắc chắn sẽ tiêu thụ rất nhanh cho coi. Mà phường dệt của Chương thị luôn dùng dây day để dệt là chủ yếu. Cho dù hàng dệt bán ra có cao hơn đôi chút, nhưng mặc rất tốt. Nay cũng coi như là nhu cầu ăn mặc bình thường. Còn hàng dệt bằng tơ tuy đẹp nhưng lại ko bền, trăm nhà thì chỉ có 2 nhà dám mua mà thôi. Mà dây day có chỗ đặc biệt là rất mềm và dai, dệt thành áo khoác vừa nhẹ lại ấm. Rất thích hợp cho người từ giàu đến nghèo, đủ mọi giai cấp. Nay quả thật là tiện lợi và kinh tế hơn tơ tầm nhiều. Đã vậy, khi chế tác cũng ko tốn nhiều công sức và thời gian, còn có thể giảm bớt được nhân công.”

Điền đại lão bản sau khi nghe phân tích xong, ko ngừng gật đầu nói: “Đúng vậy.” Nghĩ thầm: Thật ko hổ là thương nhân, hể động não là tính toán thật tỉ mỉ. Nhưng mà... Hoa gia sao lại có thể biết rõ công việc kinh doanh trong ngành dệt như thế?

Thực tại không giống như người vừa mới tiếp xúc với việc làm ăn của phường dệt...

Điền đại lão bản theo Hoa gia đi 1 tuần tra 1 vòng quanh phường dệt. Nhìn thợ dệt đang chọn kén tằm, ương tơ, quay sợi, qua nhiều công đoạn phức tạp mới có thể thành vải. Cuối cùng là nhuộm màu, xanh, đỏ, tím vàng. Lúc này, phường dệt ko còn chỗ nào trống cả. Toàn bộ hình thành 1 cảnh sắc đầy rực rỡ và vui tươi.

Hoa gia cũng hòa mình trong đó, khiến cho người ta tự nhiên sản sinh ra 1 ảo giác gần như là nhìn nhầm rồi. Dung nhan tuấn mỹ kia dần dần nhường chỗ cho hình ảnh trong trí nhớ. “Hở ” Lão sư phụ của phường nhuộm chóp chóp đôi mắt già nua của mình mấy cái đánh rơi mảnh lụa vừa nhuộm đỏ thắm. Giấy lát mới lấy lại tinh thần, cúi người nhặt lên, liên tục lẩm bẩm: “Chẳng trách nhìn quen mắt như vậy. Thì ra là cực kỳ giống với Mẫn Nương.”

Hoa Quỳnh trầm tư một lát, hỏi: “Điền đại lão bản, cho tới bây giờ đã thu gom được mấy hộ nuôi tằm rồi?”

“Bẩm báo Hoa gia, khả dĩ cũng không ít đâu.” Cửa hiệu Vĩnh Kỳ trước đây cũng có quan hệ mật thiết với với mấy nơi tiêu thụ nguyên liệu. Lần này giá cả tăng vùn vụt, đồng thời ký hạ ko ít hộ dưỡng tằm. “Tương lai, Chương thị dệt phường chắc chắn sẽ gặp phải khốn cảnh do ko có nguyên liệu.”

“Àh...” Hoa Quỳnh cười lạnh 1 cái, “Ta thật muốn nhìn bà già kia 1 chút. Để xem mục ta còn có thể ăn ngon ngủ yên được hay ko?”

Mắt âm trầm tràn đầy toan tính. Nhìn quanh dệt phường cũ kỹ này, vẫn có được cảm giác đỡ vớ Bên trong phường dệt quay tơ, dệt vải, làm ra thật nhiều vải đẹp còn có hoa lớn hoa nhỏ trên đó nữa. Giờ đây, những ký ức xa vời kia dường như đã bị năm tháng vô tình che lấp...

Hoa Quỳnh chậm chậm bước đến bên người lão sư phụ. Cúi đầu thấy lão đang lựa từng cánh hoa hồng để vào thùng nước nhuộm. Cần phải lọc bụi bẩn cho thật sạch, thì màu sắc mới ổn định, như thế vải mới thật thắm, thật đẹp.

“Kỹ thuật nhuộm của lão sư phụ càng lúc càng cao siêu. Có muốn thu nhận đệ tử ko?”

Lão sư phụ giật mình, nhớ đến gương mặt của tiểu đồ nhi (~ cậu học trò nhỏ) trước kia. Hai tay dính đầy thuốc nhuộm đủ hết màu sắc, chùi chùi gương mặt nhỏ nhắn cực kỳ giống với mẫu thân mình.

Tiểu đồ đệ nếu còn trên đời, nhắm tính chắc cũng xấp xỉ tuổi của Hoa gia. Mắt của lão sư phụ thoáng chốc nóng lên, cúi đầu buồn bã nói: “Ta già rồi, rốt cuộc cũng ko nhớ hết đã thu nhận bao nhiêu đồ nhi, nhưng lại ko thể quên được 1 học trò vô cùng thông minh.”

“Thuốc nhuộm hay bị chất kiềm ảnh hưởng, nên khi bám vào vải trắng rất dễ phai màu. Vì thế khi nhuộm màu đỏ cần phải chú ý, tơ xấu tuyệt ko thể nhuộm được. Tơ mới kéo ra phải trịn cho thật hoàn thiện, qua

khoảng 12 lượt mới giảm đi trọng lượng. Lão sư phụ, ta nói đúng ko nhỉ?”

“Đúng.....” Lão sư phụ nghen ngào nhìn chăm chăm “Ngài ngài ngài.....” lấp bắp cả buổi cũng ko thể nói được điều gì?

“Lão sư phụ giật mình àh?”

“Hoa gia, ngài đã từng học qua?”

“Đã từng có danh sư chỉ điểm.” Hoa Quỳnh nói giống như là đang bàn luận chuyện thời tiết rất bình thường: “Lão sư phụ có tấm lòng nhân hậu. Chắc là khi có đồ nhi đã ko quên, trưa nào cũng chờ lại nửa phần ăn trưa của mình cho nó.”

Chớp mắt 1 cái, lão sư phụ làm nghề nhuộm vải đã lâu, đã lâu lắm rồi, quả thật không thể tin được: “Ngài... sao lại biết chuyện này?”

Khóe miệng Hoa Quỳnh hơi cong lên như mỉm cười. Ko trả lời câu hỏi mà nói: “Lão sư phụ, kể từ hôm nay, 1 nửa nhân lực của dệt phường phải tập trung cho việc dệt vải bông. Công nhân cùng phân chia công việc ở đây, sau này xin giao cho người an bài xử lý.”

Lão sư phụ nói: “Hảo...” Kinh ngạc nhìn theo Hoa gia cùng ông chủ Điền đang rời đi.

Thoáng chốc, trong đầu liền nhớ lại là có người đã từng nói qua: Lão sư phụ ơi, sau này con muốn mình có 1 phường dệt của riêng mình. Con muốn nương cũng có được ngày yên ổn. Đến lúc đó lão sư phụ có thể giúp con trông coi nhân công, được không? “Hảo...” Mắt lão sư phụ đã lưng tròn đầy lệ nóng, đưa tay lau đi. Nhất thời ko thể lau hết được, tựa như đồ nhi năm đó, mỗi khi đến phường dệt đều bị người ta bắt nạt, trên mặt còn để lại rất nhiều dấu vết...

“Quỳ còn chưa có về nhà. Tiểu Ngân Tử cũng đã về rồi. Gia gia cũng đã đi ngủ” Hác Cổ Nghị ngồi yên ở cửa chờ Quỳ trở về.

Cửa hàng đã đóng cửa rồi. Nhưng cậu vẫn chưa có tiền, Quỳ sẽ...

Bốp

Có muỗi cắn, cậu đánh nhẹ vào mặt mình 1 cái.

Quỳ có mua buổi về nhà, ngẩng đầu nhìn chỗ gần cửa, vỏ bưởi còn chưa có phơi nắng. “Ko thể đốt lửa.” Hác Cổ Nghị cảnh báo chính mình, phải cẩn thận đừng gây hỏa hoạn.

Sau một lúc lâu, Hác Cổ Nghị không ngừng ngáp lấy ngáp để, mắt cứ chực chờ sụp xuống. Nhưng cậu vẫn bướng bỉnh ko để cho mình ngủ quên mất.

Kiên nhẫn nhìn ra phía trước, mãi đến khi thấy 1 bóng người bị màn đêm bao phủ. Đôi mắt trong suốt hiện lên sự kinh hãi. “Quỳ đã về rồi.” Cậu kêu lên.

“Người lại ôm ống trúc, không sợ bị người ta cướp đi sao.” Hoa Quỳnh trừng mắt mắng cậu: “Chờ ta làm gì.”

Con chuột ngọc này nhất quyết chờ đợi, làm sống dậy trong lòng hắn nhiều cảm giác đã thất lạc từ lâu.

Hác Cổ Nghị đưa ống trúc ra, giải thích: “Quỳ còn chưa cho ta tiền.”

Chết vì tiền... Hoa Quỳnh khẽ cắn môi, hỏi: “Ko bỏ tiền vào đó, là người liên ko ngủ được phải ko?” Con tức hời sáng vẫn còn kéo dài đến giờ. Hoa Quỳ cố ý muốn làm khó cậu.

Hác Cổ Nghị đưa tay dụi dụi mắt, vẫn kiên nhẫn nói: “Quỳ bỏ tiền vào đó cho ta. Ta mới có thể thân thân được nga.”

Giật lấy ống trúc, lắc vài cái liền vang lên tiếng lộp bộp, lộp bộp . Thì ra cậu kiên trì như vậy là do vô tình đã có cảm giác với hắn.

Cơn giận khi nãy bỗng nhiên tiêu tan mất tăm. Hoa Quỳnh tiện tay lấy mấy đồng tiền còn rải rác trên người. Cúi xuống bỏ 1 nắm tiền lẻ vào ống trúc Bốp bốp bốp tiếng vang càng lúc càng nặng, thật giống như là tình cảm vậy.

Miệng để gần má của Quỳnh, mũi ngửi được mùi rượu nhàn nhạt. Hác Cổ Nghị chậm rãi nhắm mắt lại, thật tự nhiên ấn môi vào rồi mỉm cười.

Bốn phiến môi trong nháy mắt liền giao nhau. Hai người cùng thưởng thức tư vị ngọt ngào của nhau.....

Nụ hôn thoáng qua đó trong nháy mắt liền chấm dứt. Hoa Quỳnh lập tức ôm Chuột Con vào lòng, thấy tay cậu lập tức quàng qua cổ mình, tư thế thật thân mật.

Hoa Quỳnh không hề quan tâm xem cậu có thích hay ko. Vừa bước vào cửa liền nói ngay: “Ta muốn tiếp tục ăn kẹo.”

Hác Cổ Nghị mơ mơ màng màng nói: “Hảo.” Nhắm mắt nhớ lại lúc này, miệng của Quỳnh thật ngọt ngào, nhất định là đã ăn vụng kẹo của mình rồi.

Hoa Quỳnh nhẹ nhàng đặt người lên chiếc giường mềm mại. Thấy tay cậu vẫn còn ôm lấy ống trúc. Hắc cười hài, kéo chăn bông đắp cho cậu.

Ngồi ở mép giường, cúi đầu nhìn người đang ngủ say. “Chuột Con...” Hắc khẽ gọi, để ý thấy hàng lông mi vừa dài vừa cong kia hơi động đậy, khóe môi cong cong giống như đang cười – thoáng chốc, cảm thấy thật là luyến tiếc khi đánh thức người ta dậy.

Hoa Quỳnh nhẹ nhàng hôn vào hai má phần nộn của cậu. Ánh mắt tham luyến nhưng lại rất nhu hòa và ấm áp. Sự ôn nhu kia chỉ nguyện trao cho 1 mình con chuột nhỏ này. Lòng hy vọng hảo huyền là Chuột Con có thể nắm chặt lấy tay mình “Tâm đầu đã trao hết cho người rồi. Tình yêu này là cái quý gì..... Thật mù nộ nó, ko có chút xíu đạo lý nào hết!”

Hoa Quỳnh lăm bằm lăm bằm, ko quấy rầy con chuột gốc đang say ngủ. Hắc lấy từ trong tay áo ra mấy viên kẹo, đặt ở bàn bên cạnh để sáng sớm Chuột Con thức dậy có thể mở to mắt mỉm cười – Hắc hao tâm tổn trí mà dụ dỗ.

Sau đó Hoa Quỳnh thông thả bước ra ngoài tắm rửa. Vừa đến sân, mắt đã thoáng thấy lão phế vật. Chồng gây ngồi đó làm gì ko biết?

Hác gia gia ho nhẹ một lúc. Tối nay lại mộng thấy bạn già. Quay về lúc còn trẻ tuổi, nàng đứng giữa ruộng rau. Tay cầm bó rau xanh mướt vừa mới hái. Dung nhan thuần hậu chất phát cười rạn rở như ánh ban mai.

Tôn tử cùng bạn già có vài phần giống nhau. Lúc mỉm cười, mặt liền thấp thoáng hai má lúm đồng tiền.

Ánh mắt sắc bén hơi khép lại. Thấy lão phế vật dưới ánh trăng, mắt ánh lên nước mắt. Lão lấy tay áo lau đi. Hoa Quỳnh lúc này mới mở miệng hỏi: “Đêm khuya, sương rơi nhiều lắm, sao lão ko khoác thêm vài cái áo. Hay lại muốn bị ho trở lại hả?”

Hác gia gia chậm rãi xoay đầu lại. Đôi mắt lão mờ mịt nhìn nam nhân cách đó ko xa. Trong lòng nhiều cảm xúc lẫn lộn – Nam nhân này ko biết kính trên nhường dưới. Sợ rằng 1 khi phát ra tà khí, thì lại nổi lên cá tính ác bá thích làm theo ý mình. Ngôn ngữ lại lạnh lùng như băng. Bất luận là ai cũng ko để vào mắt.

Nhưng, nam nhân có hoàn cảnh phức tạp này đối xử rất tốt với cháu mình là chuyện thật. Giống như hắc đã từng cam đoan, mở cửa hàng dầu này để giải quyết chuyện sầu lo trước mắt.

Hác gia gia tự biết mình còn sống ko được bao lâu, vì thế nói: “Gia, ta chỉ có 1 đứa cháu này thôi. Nó lại gốc như vậy. Nếu như sau này ngày ko còn hứng thú, thỉnh ngài chừa cho nó 1 con đường sống, cửa hàng này xin đừng thu hồi lại có được ko?”

Hoa Quỳnh nhướng mày, trừng mắt liếc lão phế vật 1 cái, hỏi: “Lão đang độc ác nguyên rửa cái gì đó. Bộ lão nghĩ là ta ăn no rồi rảnh rỗi đi đùa bỡn 1 đứa gốc hay sao?”

Hừ!

Hắc sổ ra 1 tràng, “Cái đồ gốc kia làm người người ta vừa yêu vừa hận mà. Thật mù nộ nó.....” Khẽ cắn môi, tiếp tục mắng: “Ngay cả lão cũng hồ đồ, nên mới có thằng cháu hồ đồ như vậy. May mắn là chỉ có một. Vạn nhất nhiều thêm vài đứa quý hồ hồ. Ta chắc chắn sẽ bị các người ăn tươi nuốt sống mà chết bất đắc kỳ tử luôn.”

Hứ!

Hắn xoay người phất tay áo rời đi, trước khi đẩy cửa bước vào phòng còn quay đầu hướng lão phế vật mà nói: “Lo lắng của lão căn bản là vô nguyên vô cớ. Nếu ta đùa bỡn thì đã sớm ghét bỏ hắn rồi, chứ ko tiếp tục đến hôm nay đâu. Ngược lại, ta còn đang lo lắng lòng của hắn đến tột cùng là có ta hay không. Lão chỉ phiền não chuyện hắn tương lai có thể hay ko bị đối. Còn ta lại buồn lo có thể bên hắn đến bạc đầu được hay ko. Người ta thương vẫn còn chưa rõ ràng lắm cái gì là thương. Vẫn còn chưa quen với sự tồn tại của ta nữa kìa.”

Phạch

Tâm tình không tốt mà đóng cửa lại, Hoa Quỳnh thổi tắt ngọn nến trên bàn, trực tiếp lên giường ức hiếp Chuột Con – “Ân...” Hác Cổ Nghị phát ra tiếng “Ừm ừm” khó chịu. Vẫn còn đang mơ mơ màng màng, thân thể theo phản xạ mà động đậy giữa giữa.

Hoa Quỳnh tách hai tay cậu ra xa. Lòng bàn tay nắm chặt, ngón tay của cả hai dây dưa cùng nhau. Dung nhan tuấn mỹ gối lên tai, tham lam hấp thu tư vị nồng nàn trên người cậu.

Mắt cũng dần dần trĩu nặng từ từ nhắm lại. Trước khi đi vào giấc ngủ còn suy nghĩ mình thật vô cùng ít kỷ — Một khi đã bỏ ra thì nhất định phải thu về được.

Nóng vội tính toán chẳng qua cũng bắt nguồn từ tình yêu say đắm. Thật lòng phơi bày hết cả ruột gan. Càng về sau này, cũng có thể đoán được là mình cũng được đáp lại chút ít.

Cho dù đối phương là một gốc tử ko biết được yêu là gì. Thì hắn cũng sẽ ko chán chê, ko cảm thấy mệt. Trong lòng chỉ cầu duy nhất 1 điều gốc tử này có thể thích hắn.

Bên ngoài phòng, Hác gia gia vẫn ngồi yên tại chỗ mà ngạc nhiên mãi ko thôi. Nhớ lại tôn tử lúc trước chính là nghe lời mình mà đi phục vụ cho nam nhân.

Giờ đây trong cuộc sống thường ngày, đã dần hình thành thói quen là có thêm nam nhân kia trong đó rồi. Tựa như nuôi gà, chăm sóc gia gia, bán dầu.....

Không hiểu sao –

Lão bắt đầu đồng tình với nam nhân có hoàn cảnh phức tạp kia. Có phải hay ko là hắn đã thích nhăm đối tượng?!

15. Chương 15

Hác Cổ Nghị sáng nào cũng đều nhận được vài viên kẹo ngọt đến tận chân răng. Cậu liền đếm xem có bao nhiêu, sau đó chọn ra 1 viên để vào trong túi tiền xem như bảo vật vậy.

Cậu luyện tiếu đem kẹo chia cho Tiểu Ngân Tử. Vì thứ này là Quỳnh cho cậu mà.

Sinh hoạt vẫn như thường ngày, cậu đến sân sau cho gà ăn. 5 con gà con đều đã trưởng thành. Có 3 con biết đẻ trứng, Quỳnh lại giúp cậu làm 1 cái chuồng gà mới, nhốt riêng ba con gà mái. Còn ba con gà trống thì nhốt chung 1 chỗ. Gà mẹ Hoa Hoa thì ở chung với ba con gà mái kia.

“Tụi bây dễ thương quá.” Hác Cổ Nghị sau khi cho ăn xong thì mặt mày hớn hờ rời khỏi chuồng gà.

Quỳnh đã rào quanh sân, gà lớn gà bé sẽ ko thể chạy lung tung, cũng sẽ ko mổ mấy khóm hoa nhỏ nữa.

Sau đó, Hác Cổ Nghị đến trù phòng, mang bữa sáng ra ngoài, gọi: “Gia gia, ăn cơm.”

“Được rồi, để đó đi.”

Hác gia gia chậm chậm ngồi xuống ghế. Tôn tử vô cùng biết chuyện giúp lão nấu cháo, luộc rau, còn để sẵn đôi đũa nữa.

Ngày qua ngày, lão được hưởng cuộc sống như thế này, cũng nên cảm kích nam nhân đã chiếu cố 2 ông cháu của mình. Hác gia gia cầm lấy gậy, gọi: “Cổ Nghị, lại đây ngồi xuống, gia gia có chuyện muốn hỏi con.”

“Ah, hảo. Con đang nghe nè.” Hác Cổ Nghị để mâm xuống, ngoan ngoãn ngồi cạnh gia gia, cúi thấp đầu, mở túi tiền lấy viên kẹo ra rồi từ từ ngậm vào miệng. Cậu ngẩng đầu cười thật ngọt ngào với gia gia, má lộ ra 2 lúm đồng tiền.

Hác gia gia che miệng, sau khi ho nhẹ vài tiếng, mới hỏi: “Cổ Nghị, đại gia đối với con tốt lắm hả?”

Hác Cổ Nghị mặt mày tươi cười, gật gật đầu, trả lời “Ừm” 1 tiếng.

“Nếu có một ngày, đại gia đi mất, con có hay ko khó chịu?”

Hác Cổ Nghị lắc đầu. Nghĩ là Quỳ sẽ ko đi đâu. Mỗi ngày, vào lúc mặt trời sắp lặn, Quỳ đều trở về nhà. Để ăn cơm ah.

Hác gia gia không khỏi nhú mày, tôn tử là ngọc tử, cái gì cũng không hiểu, quả nhiên không thể đáp lại tình cảm của nam nhân rồi. Để xác định lại lần nữa, liền hỏi “Nếu đại gia không có ở đây. Sẽ ko có ai giúp con làm chuồng gà. Ko còn ai mua kẹo cho con ăn, mua xiêm y cho mặc, cũng ko có mua giày cho con. Sẽ ko còn là thói quen của con nữa. Như vậy, trong lòng con có cảm thấy khó chịu hay ko?” Chẳng biết là tôn tử của mình có biết đến ý nghĩa của 2 chữ “khó chịu” ko nữa. Hẳn là sẽ ko hiểu sai đi. Nên chắc là sẽ trả lời được chính xác cảm giác của mình đối với nam nhân. Rồi cuộc là có thích hay ko?

Hác Cổ Nghị vẫn như cũ lắc lắc đầu.

Cậu xác định rõ ràng là Quỳ đã là chuồng gà giúp mình. Còn mua nhiều thứ lấy lòng mình nữa. Ngày ngày cũng cho cậu đường, sẽ để thiệt nhiều tiền vào ống trúc cho cậu. Vì cậu thích tiền mà.

Cậu cười quá sức ngọt ngào mà mà mạnh mẽ lắc đầu. Xác định cực kỳ rõ ràng. – Quỳ sẽ ko đi đâu hết, ko giống như gia gia nói, Quỳ sẽ ko đi đâu đâu.

Cậu muốn đi gọi Quỳ dậy để ăn cơm. Hác Cổ Nghị cầm lấy mâm, rời khỏi chỗ ngồi. Mới quay lại đã thấy Quỳ đang đứng ở cửa. Nụ cười ngọt ngào vẫn còn đó, hai má lúm đồng tiền trên gương mặt càng lúc càng sâu.

Quả thực giống như châm chọc mà. Nguyên lai, con chuột ngọc này chỉ là quen với sự hiện hữu của hắn mà thôi. Hai tròng mắt hung ác và nham hiểm của Hoa Quỳ nhìn chăm chăm vào con chuột ngọc đang đứng bên cạnh mình mà tủm tỉm cười. Rắc! Hai tay hắn nắm chặt thành quyền, cố gắng khắc chế chính mình ko nhào lại bóp chết con chuột cho rồi đi!

Mặt bình tĩnh, tiến đến nhìn con chuột ngọc đang ăn sáng theo thói quen hằng ngày. Cháo lỏng hôm nay thật nuốt ko trôi. Hoa Quỳ chợt nhắc chân đá ngã ghế dựa để tiết hận!

Rầm!

Hác gia gia nhất thời bị dọa cho giật mình, người cảm thấy như đang bị treo ngược lên vậy. Lòng bất an, ko biết nên nói gì cho phải đây.

Sắc mặt phút chốc trắng bệch, liên tục lắp bắp: “Gia..... Cổ Nghị..... nó.”

Ánh mắt sắc như dao quét qua, Hoa Quỳ trong lòng ghen ngào uất hận. Nhưng ko có giận chó đánh mèo mà trút lên đầu lão phế vật.

Không khí trong phòng vô tình hình thành nên cảm giác áp bách khiến người khác ko thở nổi. Hác gia gia thân sắc ảm đạm cúi đầu xuống, áy náy: “Gia, nó ngu lắm, cái gì cũng ko hiểu đâu.”

“Ta biết.”

Hoa Quỳ phóng tầm mắt ra cửa, thấy lòng mình như bị chìm xuống tận đáy vực – Con chuột ngọc theo thói quen chờ cửa, theo thói quen mới thân thân, theo thói quen mới để cho hắn dụ dỗ. Thậm chí theo thói quen mới thích hắn.

Lão đại Hoa Quỳ cực kỳ khó chịu, rất muốn nôn ra. Bất luận cái gì nhìn cũng ko vừa mắt – Bước ra cửa, trừng mắt nhìn con chuột ngọc đang lau lau mũi, hắn gọi: “Đến đây!”

Tiểu Ngân tử thấy nhân sắc mặt thật khó coi, liền nhanh lẹ đỡ lấy bình dầu trong tay Hác chủ tử. “Để con đong dầu là được rồi.” Hoa gia đang mất hứng, khí thế hung ác tỏa ra cũng ko ít.

“Quỳ đừng hung dữ như vậy mà” Hác Cổ Nghị thấy đại thẩm béo cạnh nhà đến mua dầu bị dọa cho hoảng hồn, nhanh chóng trả tiền rồi chạy biến.

Ngây ngốc nhìn cửa hiệu, Hác Cổ Nghị nói: “Quỳ dọa khách nhân kìa” Đại thẩm béo lần này mua dầu ko có nói cảm ơn.

Hoa Quỳ kia làm gì quan tâm xem dầu bán được nhiều hay ít. Hắc mệnh lệnh: “Đi khoác thêm áo đi, rồi sau đó cùng ta ra ngoài. Cửa hàng giao cho Tiểu Ngân Tử coi được rồi.”

“Quỳ muốn dắt ta đi mua kẹo sao?” Mắt Hác Cổ Nghị sáng lên. Cậu rất thích Quỳ đối xử tốt với mình.

Hoa Quỳ thầm nghiêng răng mà nói: “Đương nhiên sẽ mua kẹo cho người.” Đó tuyệt đối ko phải là thói quen. Mà là cưng chiều. Cưng chiều đến chết thì thôi!

“Thật ko.” Hác Cổ Nghị vừa nói vừa lấy tay chà chà mũi, khiến nó đỏ ửng lên.

Hoa Quỳ càng nhìn càng ko vừa mắt. Hắc rống lên: “Còn không mau đi!”

“Ah, ta đi thay áo liền.” Hác Cổ Nghị lập tức trở về phòng, tránh cho Quỳ càng hét càng lớn.

Hắc mới không giống con chuột ngọc ko có lương tâm này. Hoa Quỳ hai tay khoanh lại. Đôi mắt yêu mị phát ra tia tàn ác – toàn bộ sát khí đều bắn về phía sau gáy của con chuột. Mãi cho đến khi cậu biến mất sau cửa.

Chủ tử khôn ngoan đang giận ra mặt, hét ra miệng. Tiểu Ngân Tử tắt hắc nụ cười, tiện tay chộp lấy bàn tính, cúi đầu tính toán – cẩn thận tính được buổi sáng đã bán được hai thùng dầu nành, nửa thùng dầu vùng, hai tiệm ăn kế bên còn đến mua rất nhiều dầu của cây đại và cây sồi để đốt đèn, còn có...

Việc buôn bán này cũng ko kém ah. Cửa hàng mới mở được hơn 2 tháng. Nó có tính sơ qua, tiền lời cũng ko phải là nhỏ nha.

Rốt cuộc chủ tử khôn ngoan mất hứng cái gì ko biết?

“Quỳ muốn đi đâu vậy?”

“Đến bố trang (~ tiệm vải), bàn chuyện làm ăn 1 chút.”

Hoa Quỳ dắt con chuột ngọc băng qua đường lớn. Dù tâm tình ko được tốt, nhưng lại rất cẩn thận xem thử có xe ngựa hay ko, phòng chuyện Chuột Con chạy khỏi tay hắc, xảy ra chuyện vạn nhất.

Hai người đứng trước gánh hàng rong. Mùi hạt dẻ rang thơm nức mũi. Hoa Quỳ bảo ông chủ bán cho mình 1 túi.

Hác Cổ Nghị cầm lấy túi hạt dẻ từ tay ông chủ, đôi mắt trong suốt ko hề chớp cái nào cả. Lòng bàn tay thật ấm áp, giống như lúc Quỳ nắm tay cậu vậy.

“Quỳ này ko phải kẹo.” Hác Cổ Nghị lấy 1 hạt, cho vào miệng cắn 1 cái, “Cứng quá, cứng quá, còn có vỏ nữa.”

Hoa Quỳ đưa cho ông chủ ít bạc vụn, thu về ko ít tiền đồng, giữ mấy văn tiền trong người. Tất cả đều vì cậu mà làm như vậy.

Cất tiền vào túi. Sau đó, hắc bóc hạt dẻ cho con chuột ngọc. Đút vào cái miệng nhỏ nhắn mềm mại kia, hỏi: “Ngon ko?”

“Ân.” Hác Cổ Nghị gật gật đầu. Kẹo Quỳ mua cho cậu lúc nào cũng ngọt ngào hết.

“Thích ta ko?” Hoa Quỳ ko sợ người qua lại xì xầm. Hắc thương con chuột ngọc là sự thật. Tâm ý này ko cần phải che giấu.

“Ừm.” Hác Cổ Nghị mạnh mẽ gật đầu, lấy thêm mấy hạt dẻ nữa để vào tay Quỳ, muốn hắc bóc cho cậu ăn.

Hoa Quỳnh bóp nát vỏ của mấy hạt dẻ, rồi đều đều phần nhân vào lòng bàn tay của cậu. Đôi mắt yêu mị nhìn cậu trừng, ko khỏi lắc đầu thở dài.

Biết rõ cậu thích hần chẳng qua là do thói quen mà thôi. Nhưng vẫn ko kìm được cảm giác vui sướng đang trào dâng trong lòng. Dần dần lan tỏa, lan tỏa... rồi biến thành sự thống khổ.

“Có lạnh không?”

Hoa Quỳnh cài lại áo khoác cho cậu chặt hơn. Động tác gọn gàng, ngữ khí ôn nhu, là toàn tâm toàn ý quan tâm đến người trước mặt.

Hác Cổ Nghị hơi chảy nước mũi, dùng cánh tay lau đi. Cậu ko thoải mái trả lời. “Ko lạnh đâu, tay của Quỳnh ấm lắm.”

Nắm lấy tay hần, cậu ko thích bộ dáng Quỳnh lúc tức giận. Hác Cổ Nghị ngẩng mặt lên, có chút ngây ngốc nhìn Quỳnh ko chớp mắt – Quỳnh thật rất tốt nha. Đẹp hơn mấy đóa hoa nhỏ, đẹp hơn gia gia, cũng đẹp hơn cả mấy đồng tiền nữa..... Trong đầu đã bắt đầu khắc sâu gương mặt của Quỳnh. Quỳnh là đẹp nhất.

Hoa Quỳnh nhớ là gần đây có hiệu thuốc. Nắm chặt lấy bàn tay đang lạnh lẽo kia. Hần liền dắt cậu đến gặp đại phu trước.

“Gia, hần bị nhiễm lạnh, chỉ cần uống mấy thang thuốc là khỏi ngay. Nên mặc thêm áo nhiều 1 chút để giữ ấm. Trời bắt đầu chuyển lạnh, sức khỏe cũng nên thận trọng 1 chút.”

Đại phu sau khi bắt mạch cho ngốc tử bán dầu, liền chạy đến quầy dược bốc thuốc, để vào bát nghiền thành bột phần.

“Người có nghe thấy ko đó?” Hoa Quỳnh hỏi. Nghĩ thầm con chuột ngốc này chắc ko biết tự chăm sóc cho mình đâu. Tối ngày chỉ biết quan tâm đến đám gà và lão phế vật có hay không được ăn ngon ngủ yên.

“Nghe rồi mà.” Hác Cổ Nghị ngồi trên ghế, lại đưa cho hần mấy hạt dẻ nữa. “Bóc vỏ giúp ta được ko?”

“Hảo.” Hoa Quỳnh chăm chú nhìn vào mắt cậu. Trần đầy chờ mong được ăn kẹo “Thích ăn đồ ngọt như vậy, sao trên người ốm tong ốm teo vậy. Cũng nên có da có thịt 1 chút. Vậy ôm mới thoải mái.”

Bốp!

Đại phu thoáng chốc làm rơi luôn bàn nghiền trong tay. Thon thót giật mình, từ lâu đã nghe Hoa gia đối với ngốc tử bán dầu... quả ko phải là giả.

Hoa Quỳnh quay đầu lại thấy đại phu đang đứng ngây ngốc, thì nhần chặt mày, thúc giục. “Nhanh lên chút, ta đang đợi thuốc ah.”

Miệng đại phu cứ mở ra rồi khép lại nói: “Được được... Gia chờ chút... sẽ có ngay thôi.” Liền lập tức chọn thuốc tốt nhất, theo tỷ lệ trộn đều vào nhau, rồi chia ra làm mấy gói thuốc nhỏ. Ấy thế vẫn thỉnh thoảng liếc trộm hai người, cảm thấy thật khó coi. Hoa gia sao lại đối xử tốt với thằng ngốc bán dầu như vậy?

Nhưng mà, ngốc tử kia đến tột cùng có biết là đang bị Hoa gia bao dưỡng hay ko?

Hác Cổ Nghị vẫn chăm chú ăn mấy hạt dẻ ngọt ngào kia. Lời Quỳnh nói, cậu lúc hiểu lúc ko. Sau khi ăn xong hạt dẻ, lại hỏi: Quỳnh ah, bộ có nhiều thịt là ôm thấy thoải mái sao?”

“Ân, thoải mái lắm” Hoa Quỳnh giống như rắn đang vồ mồi, nhìn Chuột Con trước mắt thật phần nộn ngon miệng. Nghĩ thầm đêm nay sẽ gạt Chuột Con nói muốn đồ vật đó của hần...

“Ah, như vậy a.” Hác Cổ Nghị nghĩ nghĩ, cuối cùng giật mình hiểu ra. “Bé gà con có nhiều thịt, ôm cũng thoải mái.”

“...” Hoa Quỳnh nhìn trừng trừng vào cái đầu ngốc nghếch kia. Nhất thời á khẩu ko nói năng được gì cả.

Hác Cổ Nghị nhìn xung quanh. Bên đường còn có mấy cây dẻ. Cậu đối với ngã tư đường này ko hề cảm thấy xa lạ.

Trước kia, cậu vẫn thường gánh dầu ra đây để bán. Quỳnh dắt cậu đi qua mấy con đường nhỏ, đến 1 ngã tư đường, dường như nơi này chuyện bán xiêm y, vải vóc lụa là...

Cậu chỉ tính toán trong phạm vi vài con số đơn giản mà thôi. Nên nhìn ko biết trên bảng hiệu là viết cái gì. Nghe Quỳ nói nơi này là “Cắm Tiêm bổ trang”

Nơi này hình như bán thứ gì quý lắm. Hác Cổ Nghị nhớ lại lúc trước có đến đây mua xiêm y, bị 1 bà chủ hung dữ lắm mắng cho, còn ko cho cậu chạm vào quần áo của họ, nói trên người cậu dầu mỡ dơ bẩn, tay cũng dơ nữa, sẽ làm bẩn vải hết.

“Quỳ, ta ko nên vào. Ta ở ngoài này chờ là được.” Hác Cổ Nghị rút tay về, cúi đầu, lén nhìn xung quanh. Ko biết là người ta có mắng cậu nữa hay ko?

Cậu giờ đây bán nhiều dầu lắm, nhưng tay thật sạch nha, ko có dính dầu mỡ đâu.

Hoa Quỳ không khỏi cảm thấy ngạc nhiên “Tại sao ko theo ta vào trong?” Hắc có hẹn cùng với Phàn gia, ngoài chuyện làm ăn, còn có chuyện khác quan trọng hơn.

Hác Cổ Nghị hơi có vẻ hoảng sợ, ko biết làm sao mới đúng, nói “Ta sợ làm dơ đồ của họ lắm” Cậu lấy tay chùi chùi mũi, lại chảy nước nữa rồi.

“Người ko có bẩn, sợ cái gì. Thật là...” Con chuột ngốc lại nói mấy lời ngốc nghếch khiến người ta khó hiểu! Hoa Quỳ liền kéo người ôm vào lòng, sau đó bước vào bổ trang.

Hác Cổ Nghị hoảng hồn, tay cầm lấy cái túi to, tay kia thì quàng qua cổ Quỳ. Thoáng chốc, cậu cảm thấy mắt hoa lên. Bên trong bổ trang có rất nhiều vải vóc với màu sắc rực rỡ, có cái còn lấp lánh nữa kia.

Tiểu tư (~ người hầu) thấy Hoa gia bước vào, liền vội vàng bước lên cung kính tiếp đón: “Hoa gia, thỉnh vào bên trong, Phàn gia đang ở lầu hai chờ ngài đại giá quang lâm.”

Hoa Quỳ “Ân” 1 tiếng, liền theo tiểu tư bước lên lầu –

Tiểu tư có chút ngoài ý muốn. Hoa còn ôm nhân bên người. Bên ngoài đồn đãi như lửa cháy củi khô –Trích Tinh Lâu Hoa gia cùng gốc tử bán dầu ở cùng 1 chỗ.

Ôm nhân đến lầu hai, là nơi tiếp đãi khách. Hoa gia cũng đã tới đây được vài lần, cùng Phàn gia ăn uống đàm đạo.

Hoa Quỳ bước lên lầu, để người ngồi cạnh bên mình. Cúi đầu thấy mặt cậu đang đỏ ửng thật mất tự nhiên.

Hơi thở ấm nóng phả vào mặt, hắc ko nhận ra là Chuột Con đang thẹn thùng.

Phàn gia tự mình rót trà hỏi: “Hoa gia, sao ngài đến trễ vậy? Trên đường có việc gì sao?”

“Ta dắt con chuột nhỏ này đến đại phu.”

“Xưng hô thật thân thiết” Phàn gia cười nói: “Hoa gia thật là biết sủng ái người ah.”

“Vì ta vui vẻ và thích thú.”

Hai người kẻ hát người hò thật ăn ý. Nhưng lại khấy động tâm can 1 người khác – Hổ!

Đoàn Ngọc cứ chớp chớp mắt, liên tục hít sâu vào. Người bên cạnh Hoa gia ko phải là gốc tử bán dầu trong đồn đãi đó hay sao?!

Kia thật bình thường, ko có gì nổi trội cả, trên mặt còn thò lò nước mũi nữa. Nhân đang ko ngừng lau lau cái mũi. Gốc tử này có gì khiến Hoa gia mê luyến mà khinh thường sự quan tâm của y...

Thằng gốc... Là 1 thằng gốc ko có gì đặc biệt cả!

Thế thì có điểm nào lại thu hút toàn bộ lực chú ý của nam nhân như vậy?!

Đoàn Ngọc cao ngạo thầm cười trong lòng. Y nhượng cao mày ko cam lòng chịu thua. Hoa gia làm như hiển nhiên dùng tay áo quét qua gương mặt xấu xí của gốc tử kia, lau nước mũi cho nó. Gớm ghiếc!

“Đừng có lau như vậy nữa, sắp rách da rồi đó.” Hoa Quỳ nhìn cái mũi hồng hồng của cậu mắng: “Sau này rời giường vào lúc sáng sớm, nhớ mặc thêm xiêm y nga. Nếu ko ta sẽ giết hết gà của ngươi, đồ phải tốn tiền mua thức ăn.” Hắc ngữ khí hung ác uy hiếp.

“Ah! Không được” Hác Cổ Nghị lắc đầu mạnh mẽ kêu lên: “Ta sẽ nghe lời, Quỳ đừng giết gà nha.” Cậu khấn trương nài nỉ. Sợ Quỳ sẽ giết hết gà của mình.

“Quỳ đừng xấu như vậy mà.....” Cậu sẽ ghét, sẽ ko còn thích Quỳ nữa. Hác Cổ Nghị, cúi đầu, buồn bã nói: “Ta muốn về nhà bán dầu.”

Hoa Quỳ không giận mà bấu môi, “Ta sẽ dẫn người về. Giờ uống thuốc đã.” Hắc lấy trong tay áo ra gói thuốc, ngẩng đầu lên hỏi: “Phàn gia, có nước ấm ko?”

“Àh, có.”

Phàn gia đưa cho hắc 1 ly nước ấm, quan tâm hỏi: “Chuột Con của ngài bị bệnh àh?”

“Nhiễm lạnh thôi.”

“Qua mấy ngày nữa là hết rồi nha.” Hác Cổ Nghị cầm lấy ly nước từ tay Hoa Quỳ, ngoan ngoãn uống thuốc.

“Muốn ngủ thì dựa vào người ta. Ta bàn vài chuyện với Phàn gia, xong sẽ dắt người về.”

“Hảo.” Hác Cổ Nghị lặng lẽ nắm lấy áo của Quỳ. Mắt thoáng thấy người đối diện luôn nhìn cậu. Ánh mắt kia thật ko tốt chút nào, cậu cũng ko mấy xa lạ. “Ta không có làm bẩn quần áo đâu.” Cậu lẩm bẩm, sợ người ta mắng.

“Gia, cầm khăn này lau mũi cho hắc đi” Đoàn Ngọc lấy từ trong áo ra 1 cái khăn lụa được dệt cực kỳ tinh xảo, từ từ đến gần người mà y ngày đêm nhớ mong.

Khăn lụa này là Phàn gia cho. Y đang lo là giữ bên người thật chượng mắt. Thật sự cảm thấy rất khinh thường những gì mà Phàn gia tặng cho để lấy lòng.

Hoa Quỳ liếc cái khăn kia 1 cái, liền biết rõ ràng kia là xuất phát từ tâm ý của ai. Hắc cũng ko phải là người ko biết điều mà trở mặt cầm lấy.

“Người giữ lại để dùng đi, ko cần phiền phức” Hoa Quỳ lập tức triệt để cự tuyệt. Trừ mình ra, tuyệt ko cho phép trên người của Chuột Con dính thêm mùi của người nào hết cả.

Đoàn Ngọc cắn chặt đôi môi đỏ thắm. Giận đến tím tái mặt mũi mà ko dám nói gì – Ngốc tử xấu xí chết tiệt!

Nam nhân vô tình kia ko được thuộc về ai hết, ko được!

Nhưng, sự thật đã xảy ra rõ ràng nước mắt. Y như thế mà lại bại trước 1 thằng ngốc xấu xí?!

Hoa gia có thể không dắt nó đến đây mà. Cũng không nên dùng phương thức này nhục nhã lòng tự tôn của y! Đoàn Ngọc nhanh như chớp nắm chặt lấy khăn tay, tiện tay nhét vào trong vạt áo, trở lại ngồi cạnh bên Phàn gia, ko hề hé răng nữa câu.

Hoa Quỳ và Phàn gia cùng liếc nhau 1 cái. Như đã hiểu rõ suy nghĩ của nhau – Trong mấy chuyện tình cảm này. Người thì nguyện đánh, người thì cam lòng chịu.

Phàn gia liền mở miệng nói trước “Hoa gia, chuyện chúng ta nói lần trước. Ngài suy nghĩ sao rồi?”

Hoa Quỳ nhấp 1 ngụm trà, thưởng thức hương thơm còn lưu lại. Trầm tư trong giây lát –

“Chuyện chuộc thân cho Ngọc Nhi...”

Đoàn Ngọc trong chớp mắt nín thở cắn chặt môi, lòng run động mạnh mẽ –

Y có thể đoán được bảy tám phần là chuyện gì. Gương mặt xinh đẹp quay qua chỗ khác. Phàn gia nhìn y cười thật ôn hòa. Đoàn Ngọc ko kiềm chế được mà nhăn chặt mày. Nam nhân trung trực bình thường này thật làm người ta ghét mà.

Phàn gia ko hề cố ý xem nhẹ chuyện tiểu mỹ nhân có bao nhiêu miễn cưỡng khi ở cùng 1 chỗ với mình. Gương mặt hiền lành ôn hòa ko chút hờn giận. Hắc đang chờ đợi tin vui — Hoa Quỳ môi cong lên 1 chút, cảm thấy hứng thú, nhưng ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc. Mắt chăm chú nhìn Chuột Con đang buồn ngủ riu riu mắt.

Cái đầu ngốc nghếch kia đã muốn gục xuống lại miễn cưỡng ngẩng lên. Dùng tay xoa xoa trán cậu, hơi âm ẩm, giống như là phát sốt...

“Phản gia, ngài có gắm hoa ko?”

“Có.”

Hoa Quỳnh có hơi kinh ngạc, “Gắm hoa, chỉ có ở vùng Chương Châu và Tuyên Châu. Phản gia ngài cũng có giao dịch nữa sao?”

“Có. Trong Cẩm Tiên bố trang. Từ tơ tằm, lụa, vải sa, gấm, hàng thêu, lụa hoa chính là da cừu, đến hàng dệt len, da cừu thứ trân quý nào cũng có. Hoa gia có thích loại nào chẳng?”

Hoa Quỳnh để Chuột Con nằm trên đùi mình mà ngủ. Tay vuốt nhẹ tóc cậu, trong lòng tính toán rồi hỏi: “Kỹ thuật dệt gấm hoa rất hiếm có. Phản gia có phải là giao dịch với Chương thị dệt phường ko?”

“Đúng vậy. Trong thành có nhiều phường dệt thật, nhưng chỉ có phường dệt của Chương thị mới có tuyệt kỹ này mà thôi.”

“Àn.” Hần đương nhiên biết rõ. Ah...

Hoa Quỳnh cười lạnh 1 cái. Thứ bà già kia ban tặng, hẳn sẽ ko quên đâu.

“Gắm hoa chủ yếu sử dụng nguyên liệu đến từ Tứ Xuyên. Dùng những sợi đồng thật mảnh se cung với tơ. Khi dệt phải tính toán thật khéo, dùng lưỡi dao thật sắc dệt theo mép của sợi đồng, để cho sợi tơ được xuyên suốt, vải mềm mại nhưng vẫn sáng bóng.”

Quan to quý nhân cùng với phu nhân hiện nay đều rất thích dùng gấm hoa để may y phục. Mặc vào có dáng vẻ xinh đẹp lại cao quý bất phàm. “Phản gia, nếu ta muốn người cắt đứt giao dịch với Chương thị dệt phường mà đổi sang người khác người có bằng lòng hay ko?”

“Này...”

“Phản gia khó xử?”

Hoa Quỳnh liếc Phản gia 1 cái. Đây là khảo nghiệm xem Phản gia thương 1 người đến mức độ nào?

Là muốn nhả bớt ngân lượng để đổi lấy tiểu mỹ nhân?

Hay là buông tha cho tiểu mỹ nhân, tiếp tục duy trì việc làm ăn trước giờ?

“Ta sẽ không làm khó dễ ngài. Phản gia xin đừng lo lắng về điều kiện của ta.” Hoa Quỳnh ung dung tựa người vào thành ghế, thưởng thức sắc mặt của hai người ở đối diện. Một trong nháy mắt trắng bệch ko nói lời nào. Người còn lại thì trầm tư hồi lâu — “Hảo.” Phản gia trả lời thật rõ ràng.

Hoa Quỳnh cười lạnh hỏi: “Không hối hận?”

Phản gia ko hề lo lắng mà tươi cười, ý vị thâm trường nói: “Nếu ta hối hận, sẽ ko 1 mực khẳng khái đến giờ.” Yêu 1 người trên cơ bản là 1 nam nhân xinh đẹp ko quan tâm đến mình, thậm chí còn bị chán ghét. Lúc 2 người thân mật, người dưới thân còn gọi nhầm tên của 1 người khác...

Hần dùng một số lượng kinh doanh rất lớn đổi lấy 1 người ko hề yêu mình. Vẫn ko hề hối hận.

“Hảo. Phản gia đã rõ ràng, ta cũng không cần nhiều lời nữa. Sau này, Đoàn Ngọc ko còn là tiểu quan của Trích Tinh lâu nữa. Giờ đây, y là của người.”

Nghe vậy, Phản gia cười rạng rỡ, liên tục nói: “Đa tạ Hoa gia đã toàn thành.”

Thuận lợi đạt thành mục đích, Hoa Quỳnh nói thêm: “Phản gia, ta tin ngài lời hứa nặng tựa thiên kim. Giao dịch hôm nay là ngài cũng thiệt thòi ko ít. Bất quá, ngài có thể yên tâm, ta sẽ ko để ngài chịu thiệt lâu đâu.”

Nhất tiễn song điều. Hần chặt đứt nguồn tiêu thụ của Chương thị. Cũng thoát khỏi vọng tưởng của Đoàn Ngọc. Thuận nước đẩy thuyền chuyên cho Phản gia.

Hoa Quỳnh không thèm nhìn đến thái độ của Đoàn Ngọc, cúi đầu ôm lấy lấy Chuột Con đang ngủ mê man mà rời khỏi “Cẩm Tiêm bổ trang”.

Hác Cổ Nghị ngủ tới nửa đêm thì tỉnh lại, vẻ mặt hơi ngây dại ngồi ở đầu giường.

Trong phòng vẫn còn ánh nến chưa tàn, phát hiện xiêm y của mình đang trĩ xuống thất lưng, lập tức nhảy mũi, liền nghe thấy một tiếng — “Đến đây.” Hoa Quỳnh duỗi tay dài ra, đè người nằm sấp xuống.

Hác Cổ Nghị nhảy mất mấy cái, ko nhớ nổi tại sao thân thể mình lại trống trơn?

Hoa Quỳnh để tay lên trán cậu nói “Cuối cùng ngươi cũng hạ sốt. Người ko còn đổ mồ hôi nữa, giờ có thoải mái chút nào ko?” Lau thân thể cho cậu, sợ cậu còn nóng... Lỡ như ngốc thêm chút nữa, đến hần cũng ko biết là ai thì nguy rồi.

“Àn, giờ thân thể ko có nóng, cũng ko lạnh lắm đâu” Hác Cổ Nghị động dậy thân hình, vươn người cầm lấy ống trúc ở đầu giường. “Quỳnh có để nhiều tiền vào đây chưa?”

“Có, ngươi đếm thử xem.” Hoa Quỳnh hôn lên bụng của cậu, hai tay cởi ra xiêm y bằng vải mềm mại. Muốn gạt Chuột Con nói muốn làm chuyện đó.

“Àn.”

Hác Cổ Nghị đem toàn bộ tiền đổ ra rồi đếm. Tập trung chuyên chú vào 1 đồng tiền đồng. Rất hồn nhiên ko phát hiện ra có người đang hôn liên tiếp lên thân thể mình.

“Nói với ta, muốn thứ đó làm loạn.”

“Àn, muốn đếm tiền bên trong ống trúc.” Hác Cổ Nghị chia tiền làm 11 đồng, bắt đầu đếm. “Quỳnh để vào, 1 đồng, 2 đồng, 3 đồng....”

Đếm đến đồng thứ 11 thì Hoa Quỳnh đã hôn xuống cảm địa mẫn cảm. Hần ko tin Chuột Con còn có thể đếm được nữa.

“12....tiếp theo.... Ah!” Hác Cổ Nghị bỗng nhiên giật mình: “Quỳnh đừng lộng hư thân thể....”

Hoa Quỳnh “Àn.” 1 tiếng. Đã môi kề môi với Chuột Con. Dùng lưỡi kiêu khích, tấn mẫn nhấm nháp hương vị ngọt ngào.

Thoáng chớp, đầu của Hác Cổ Nghị nóng hừng hực, cắn nhẹ môi: “Quỳnh... Ko đếm tiền được”

Hoa Quỳnh vờ như ko nghe thấy, môi lưỡi bắt đầu âu yếm thân thể, rất thuận lợi khi hành động thân mật kia ko bị từ chối. Mở ra cánh móng của cậu. Ngón tay thon dài thâm nhập vào bên trong, chậm rãi ma sát địa phương non mềm kia.

“Ah!”

Hác Cổ Nghị thở gấp mấy hơi. Thân thể trở nên cứng ngắt. Cả người bắt đầu đỏ ửng. Hai tay nắm chặt lấy sàn đan (khăn trải giường) Hai mắt đã giăng kín sương mù, ko còn nhìn rõ tiền đồng trên giường nữa.

Đầu óc đã rối loạn nhưng vẫn chưa quên chuyện đếm tiền “Còn chưa đếm xong mà, đừng làm loạn....”

Hoa Quỳnh ngậm lấy dục vọng của cậu, uyển chuyển liếm hút, ngón tay lạng lẽ ma sát. Ý định trêu ghẹo cho cậu ko thể khống chế được.

Hác Cổ Nghị cắn chặt môi. Cả người run rẩy, ko biết nên làm gì, vẫn là để cho Quỳnh muốn làm gì thì làm.

Cũng ko thấy ghét...

Quỳnh đang thân thân là thích, thích mới có thể thân thân “Ah ân...” Cậu vội che miệng lại. Lòng lo lắng có chút sợ hãi – Sao lại kêu lên mấy âm thanh kỳ cục như vậy.

Quỳnh thích lộng hư thân thể của cậu. Đợi Quỳnh buông ra thì tốt rồi. Ko cần đến đại phu.

“Buông ra....” Hác Cổ Nghị như con mèo nhỏ khẽ kêu, mặt nóng hổi đỏ như lửa...

Hoa Quỳnh dùng sức hút, thoáng chốc đã nuốt vào toàn bộ chất lỏng ấm áp. Chuột Con giờ vẫn chưa kêu. Đợi lát nữa hẳn nhất định phải làm cho cậu kêu.

Lật đặt người vào giữa hai chân cậu. Môi Hoa Quỳnh cong lên. Ánh mắt say đắm như nhìn như muốn xuyên qua Chuột Con. “Chắc chắc...” Hắn bắt đầu cởi áo, tháo thắt lưng – Đồng thời xấu xa dụ dỗ: “Chuột Con nói muốn thứ đó của ta đi.”

Hác Cổ Nghị lắc đầu, cự tuyệt: “Mông sẽ đau, không muốn thứ đó đâu.”

Hoa Quỳnh nhướn mày. “Sẽ ko chết đâu. Thương mới dùng thứ đó làm như vậy. Người hiểu ko?”

Hác Cổ Nghị lại lắc đầu, sợ hãi nói: “Ta ko hiểu rõ cho lắm....” Quỳnh thật xấu.

Hoa Quỳnh cởi hết xiêm y. Cúi người trừng mắt nhìn cậu, hừ nhẹ. “Ta cũng không trông mong là người có thể hiểu rõ. Bớt nói nhảm chút đi. Mau nói người muốn ta.”

“Không muốn...” Sắc mặt Hác Cổ Nghị dần dần trắng bệch. Mắt chớp chớp nhìn vào gương mặt rất đẹp của Quỳnh. Tim đập thình thịch, ko hiểu rõ ràng làm lắm, rốt cuộc “thương” là giống như cảm giác sợ hãi.

Hai chân bị Quỳnh nâng lên. Cậu cũng ngoan ngoãn, ko giãy giụa nữa. Miệng của Quỳnh dán vào cậu. Có thể xác định cậu ko ghét Quỳnh thân thân.

Dục vọng dần dần tiến vào trong cơ thể của cậu. Hoa Quỳnh cắn nhẹ lên đôi môi như cánh hoa mềm mại. Nghe được cậu đang nức nở.

Hở!

Cảm giác được trong cơ thể cậu đang co rút lại, xiết chặt lấy dục vọng đang nóng như lửa. Hoa Quỳnh trong chớp mắt đỉnh vào thật sâu. Môi hôn vào đôi môi đang nhăn chặt của cậu, vỗ về nói: “Đợi lát nữa sẽ ko đau đâu. Thoải mái 1 chút.”

Hác Cổ Nghị quàng tay qua cổ của hắn. Cổ chịu đau, cảm nhận được thứ làm loạn của Quỳnh.

Dục vọng chậm rãi trong cơ thể của cậu mà trườn sấp. Tiết tấu ra vào chậm lại, thường thức tư vị ngọt ngào kia. Hôn lên hai má phẩn nộn, thấy nó lần thứ 2 từ trắng chuyển sang đỏ, nóng như bị sốt cao. Bên tai nghe được tiếng rên rỉ đứt quãng như thúc giục. Hoa Quỳnh thoáng chốc ngạc nhiên – chăm chú nhìn bộ dáng đang ửng hồng kia, mắt đã mất đi tiêu cự. Hắn ko kiềm hãm: “Người thích thứ đó của ta sao?”

Hác Cổ Nghị lắc đầu, rốt cuộc cũng ko biết rõ cho lắm là có thích hay là ko. “Quen là được rồi...”

Hoa Quỳnh như bị tạt cho 1 gáo nước lạnh. Mặt trầm xuống, thật muốn bóp chết con chuột dưới thân mình cho rồi đi!

Chớp mắt 1 cái, hắn nâng chân cậu lên. Hạ thân dùng sức va chạm để tiết hận, liền nghe thấy cậu kêu lên “Ah!”

Ý thức trong nháy mắt trở lại, Hác Cổ Nghị nháy nháy mắt, vạn phần ủy khuất nói: “Quỳnh xấu quá... mông đau quá hà....”

Hoa Quỳnh lão đại thật khó chịu mắng: “Bớt nói nhảm lại. Người chỉ cần kêu lên thôi. Những thứ khác toàn bộ ko cần nói.”

“...” Hác Cổ Nghị nhanh chóng ôm chặt lấy cổ của Quỳnh. Lòng buồn bực nghĩ – Quỳnh hung dữ quá.

16. Chương 16

Chương thị dệt phường liên tiếp truyền ra tin dữ. Đầu tiên là xảy ra tình trạng thiếu nguyên liệu, rồi nguồn hàng tiêu thụ ko được.

Việc này từ con ruột đến con dâu đều biết cả. Giấy ko gói được lửa, cuối cùng tin tức truyền đến tai Chương đại phu nhân. Bà giận sôi gan sôi ruột, nổi trận lôi đình — Bốp bốp —

Trong chớp mắt đã bạt tai Phụng Tiên. Lúc này nàng đang mang trà tới. Bà đối với nàng dâu này là ghét tận xương tủy. “Người muốn phỏng chết ta có phải ko?”

Phụng Tiên giật mình, môi mấp má nói: “Nương, con ko....”

Bốp!

Ngay trước mặt mọi người, Chương đại phu nhân hung hăng tát thêm cho Phụng Tiên 1 cái như trời giáng nữa. Tay chỉ vào mặt nàng, miệng quở mắng: “Điều liên quan đến con hồ ly tinh nhà ngươi. Từ khi thú ngươi về, Chương gia ko hề có được 1 ngày an bình” Mắt thấy phùng dật cũ rơi vào tay ngoại nhân càng ngày càng ăn nên làm ra. Mà Chương thị dật phùng thì ngày 1 xuống dốc. “Này chắc chắn có người âm thầm giở trò quỷ. Nói! Có phải ngươi cùng Hoa gia kia cùng hợp mưu phá hoại hay ko?”

Một câu kết tội thật oan uổng. Phụng Tiên vỗ vỗ hai má, không ngừng lắc đầu giải thích: “Không có, con tuyệt đối không có...”

“Còn nói không có!” Chương lão phu nhân hừ một tiếng, “Người thật dối trá. Người ta thường nói: con hát vô tình, kỹ nữ vô nghĩa. Người trước kia là làm cái gì hử. Nếu ko phải thi triển công lực câu dẫn nam nhân thì sao con trai ta lại mê đắm ngươi mà làm ra chuyện như thế.”

Mà chết ở chỗ thằng con hết hy vọng của bà, đến nay cũng ko chịu buông ra tiện tỳ này. Chương đại phu nhân vì việc này mà giận điên cuồng, suốt ngày tìm Phụng Tiên gây sự.

Bà ko cho nhi và tiện tỳ này ở cùng phòng. Ngừa tiện tỳ hoài thai nghiệt chủng. Ai có thể đảm bảo hài nhi kia ko phải là của Á Miêu, Á Cầu. Thậm chí là của tên Hoa gia khốn kiếp kia.

Phụng Tiên quỳ trên mặt đất, cúi đầu thu dọn mấy mảnh sứ vỡ đang vụn vãi khắp nơi. Mắt rưng rưng, nên ko nhìn thấy rõ nữa, chỉ biết vụn tay mà nhặt lấy. Cố gắng sống qua những ngày ủy khuất này. Trong lòng hiểu rõ nhất, tương công cũng đang rơi vào tình cảnh khó xử. Vì nàng mà bị người trong gia tộc cười chê.

“Nương...” Chương Đằng muốn nói nhưng lại thôi. Thật sự ko đành lòng nhìn Phụng Tiên chịu khổ. Nhưng trước sau vẫn ko thể khuyên giải được mẫu thân. Các huynh trưởng cũng ko khỏi chê trách hằn phiến hà mọi người.

“Nương, việc này không thể trách Phụng Tiên được. Nếu muốn thì cứ trách mắng con...”

“Người cảm mến!” Chương đại phu nhân mắng: “Trong đầu ngươi chỉ toàn nghĩ đến tiện tỳ này có bị ủy khuất hay ko? Thật không có tiền đồ, có vợ rồi là quên đi mẹ của mình!”

“Con không dám...” Chương Đằng lập tức quỳ xuống, chỉ cầu cho mẫu thân có thể tiêu bớt lửa giận đang tràn ngập mà thôi.

Chương đại phu nhân “Hừ” 1 tiếng. Ko thể tha thứ cho đứa con vì cưới 1 người vợ mà tán gia bại sản.

“Nương, chuyện đã xảy ra rồi, trách tứ đệ nữa cũng vô dụng thôi.” Người ta thường nói anh em như thể tay chân. Chương Chiết luôn nhớ điều đó nên cũng ko trách móc gì cho lắm.

“Nương, việc làm ăn tại dật phùng của chúng ta rơi xuống vạn trượng. Nguyên nhân là vật liệu đã bị của hiệu Vĩnh Kỳ lũng đoạn, rồi nâng giá lên cao. Phùng dật chúng ta vì kiếm sống, ko thể ko trả giá cao để mua. Lợi nhuận vì thế đã giảm bớt. Mà Cẩm Tiên bố trang lại ko thu vào hàng dật của chúng ta, vì vải bông có thể thay để được nhu cầu của hàng dật. Chúng ta ko thể buộc Phàn gia của Cẩm Tiên bố trang giao dịch với mình được. Huống chi, Phàn gia ở nơi này cũng khá nổi. Tuyệt ko thể đắc tội được.”

Chương đại phu nhân nghe xong, quát: “Toàn bộ là một lũ vô dụng! Phàn gia đã cùng chúng ta mua bán nhiều năm. Giờ nói đoạn (~cắt đứt) là đoạn ngay. Này tổn thất cũng ko nhỏ ah.”

“Nương, xin bớt giận.” Người con thứ hai của Chương gia là Chương Tích lập tức giải thích: “Nương, toàn bộ hàng dật của chúng ta đều bị triệt hạ. Thay bằng sản phẩm từ phùng dật cũ của Hoa gia. Việc này cũng nên để ý.”

“Mọi người đều biết chúng ta cùng Hoa gia là đối nghịch. Nhưng là người làm ăn, ai lại ko vì tư lợi và tính toán. Chúng ta ko thể khinh thường lợi nhuận của vải bông. Giờ đây người bình thường đều mặc áo bông. Máy thứ chất liệu cao cấp ko phải là ai mua cũng được cả. Này cũng khó trách Hoa gia lấy việc kinh doanh làm chính yếu. Mặc dù cửa hàng Vĩnh Kỳ đã thu vào ko ít sợi đay, nhưng để phòng ngừa, số lượng đay sắp thu hoạch vào mùa thu cũng bị Hoa gia mua trước hết. Cửa hàng Vĩnh kỳ chẳng qua cũng là kiếm ăn mà thôi. Vậy sao chúng ta ko đoạt lại. Dem trọng tâm của dệt phướng để vào việc dệt gấm hoa. 1 tấm gấm hoa giá cao hơn vải bông gấp nhiều lần. Phần gia ko giao dịch với chúng ta cũng ko sao cả. Gấm hoa ở chợ là vật càng hiếm thì càng quý, chắc chắn sẽ có rất nhiều bố trang muốn giành giật.”

“Vẫn là Nhị ca thông minh, Nói vậy, chuyện Phần gia ko giao dịch với chúng ta thì 1 chút cũng ko ảnh hưởng rồi.” Đứa con thứ ba của Chương gia là Chương Viễn trầm tư, rồi đưa ra vấn đề: “Nguyên liệu dệt gấm hoa phải nhập từ Tứ Xuyên. Việc chọn cửa hiệu để ủy thác nhập hàng cũng phải cân nhắc kỹ. Chúng ta tuyệt ko thể để cửa hiệu Vĩnh Kỳ biết được. Nếu ko....”

“Điền đại lão bản của cửa hàng Vĩnh Kỳ tám chín phần mà lưng đoạn thị trường tùy tiện mà tăng giá chóng mặt cho coi.”

“Đúng vậy. Chúng ta nên phòng chuyện bản khoán trên.”

Chương đại phu nhân sau khi nghe các con phân tích xong. Gương mặt khó coi tạm thời giãn ra. Tính tình cũng dễ đi đôi chút, liền mệnh lệnh: “Mau thông báo cho các cửa hàng có giao dịch với chúng ta nhập thêm nguyên liệu làm gấm hoa. Sau này dệt phướng sẽ tập trung dệt gấm hoa. Giờ đây, ta ko tin tên họ Hoa kia còn có thể giữ trò quỷ, làm ra chuyện bại hoại gì!”

“Hoa gia, ngài muốn ta mua quá nhiều hồ tiêu chi vậy?” Điền đại lão bản rất buồn bực — Hoa gia kinh doanh Trích Tinh lâu, làm ăn thì có dệt phướng và chuyện bán dầu. Giờ còn có hứng thú với việc mở tiệm ăn nữa hay sao?

Đừng nói hẳn chiều nào cũng ra chợ mua thức ăn riết rồi, muốn kiếm tiền đến phát điên...

”Lão chỉ cần nghe theo sự dặn dò của ta, làm mọi việc thật thỏa đáng. Ta sẽ ko bạc đãi lão đâu.

Hoa Quỷ lười cùng lão dài dòng. Ánh mắt đang tò mò dõi theo Chuột Con đang chạy nhảy đằng xa. Thấy tay cậu đang cầm mấy cái kén tằm. Đang đứng lại để chờ hẳn.

“Lão đi nhanh đi, đừng đến phá việc tốt của ta.”

Ông chủ Điền giật mình sững sờ trong giây lát. Nghĩ mãi cũng ko ra, rốt cuộc Hoa gia muốn mua hồ tiêu để làm gì?

Hay là...

Hoa gia ở cùng gốc tử bán dầu lâu quá, nên đầu óc cũng theo đó mà có vấn đề sao.

Ông chủ Điền ko khỏi rung đùi đắc ý. Trên đường rời khỏi dệt phướng cũ kỹ ko ngừng ai oán. Người tuấn mỹ, khôn ngoan như Hoa gia, lại ngày ngày ở cùng 1 chỗ với gốc tử bán dầu. Thật sự là bị làm cho hỏng rồi...

Hắn lần đầu tiên dẫn con chuột gốc đến phướng dệt, để cho cậu nhận biết sự vật 1 chút. Kia vì cái đầu gốc ghêch nọ mà dạy dỗ thật cẩn thận.

“Quỳ, đây là trứng gì vậy? Chúng nó thật nhỏ quá hà.” Hác Cổ Nghị cúi đầu chăm chú nhìn mấy quả trứng trong tay, vàng vàng, mềm mại, thật đáng yêu.

“Đây là kén tằm, không phải trứng.”

“Àh, ko phải trứng.” Hác Cổ Nghị ngẩng mặt nhìn Quỳ, thật khó hiểu hỏi lại. “Chúng nó dùng để làm gì vậy?” Cậu thấy rõ ràng xa xa có nhiều người bắt trứng lắm. Ko phải để ăn sao?

“Chúng nó dùng để làm xiêm y thôi.” Hoa Quỷ chỉ vào mẩu chậu nước nóng gần đó. “Chỉ cần đem kén tằm nhúng vào nước ấm, là có thể kéo tơ.”

“Một người dùng hết sức làm 1 ngày có thể cuốn được 32 cuộn. Nếu muốn cuộn tơ thô thì kén tầm 1 lần có thể cuốn được 20 cuộn. Còn tơ mảnh thì được 10 cuộn. Người tính thử xem, có ra được ko?”

Hác Cổ Nghị cúi đầu đếm, “Ta lấy có sáu quả trứng hà.”

Hoa Quỳnh tròn trắng mắt, nhìn trừng trừng vào con chuột ngốc mắng. “Người... Thật ngốc...”

Nghe thấy Quỳnh mắng mình ngu, Hác Cổ Nghị cảm thấy nhói lên 1 cái. Cậu lặng lẽ trả kén tầm vào lại giỏ. Nhìn xung quanh xem còn ai khác cười nhạo mình nữa hay ko?

Quỳnh rất thông minh, cái gì cũng biết. Chả trách ai cũng nghe hắn nói. Quỳnh bảo sao thì làm vậy. “Ta muốn về nhà bán dầu.” Vậy thì Quỳnh sẽ ko nói cậu ngốc nữa.

“Đợi 1 chút nha, ta đi lấy mấy tấm vải đã, xong sẽ dắt người đến chỗ may y phục” Hắn muốn may thêm cho Chuột Con mấy bộ đồ ấm áp vào mùa đông. Tránh cho cậu cứ thò lò nước mũi, làm lão đại như hắn thấy cũng khó chịu.

“Hào.” Cậu cũng rất ngoan ngoãn. Ngẩng đầu nhìn Quỳnh rời đi, còn mình thì ở yên chờ đợi.

Nháy nháy đôi mắt trong suốt. Cậu thấy tại góc sáng ở đằng trước, nơi đặt mấy loại máy móc cũ kỹ, có 1 nữ nhân thật khéo léo kéo se chỉ. Nàng còn quay đầu lại cười với cậu.....

Ah!

Hác Cổ Nghị giật mình, phát hiện ra hình dáng nàng thật giống với Quỳnh.

1 lúc sau, Hoa Quỳnh quay trở lại, trên tay còn cầm theo mấy tấm vải nhung. Cúi đầu nhìn xem Chuột Con đang ngốc nghếch gì đó. “Miệng mở lớn như vậy làm gì, cẩn thận coi chừng muỗi bay vào đó.”

Hác Cổ Nghị lấy lại tinh thần, hỏi: “Quỳnh có thân nhân ko?” Giống như là cậu và gia gia vậy đó.

”Nhảm nhí! Bộ người tưởng ta là do tảng đá sinh ra sao? Mấy chuyện đơn giản vậy mà cũng hỏi nữa.

Hoa Quỳnh nắm tay cậu rời đi. Mắt thấy chuột ngốc cứ liên tục quay đầu lại, “Nhìn cái gì, nơi này ko phải thợ nhuộm thì là thợ dệt. Có gì đẹp đâu ko biết?!”

Haiz!

Hoa Quỳnh hơi tức giận nhíu mày. Con chuột ngốc này 1 chút hứng thú với hắn cũng ko có, ngược lại chỉ toàn chú ý đến mấy chuyện linh tinh gì đâu ko hà.

“Quỳnh, nàng ta mặc hồng y kia.....” Hác Cổ Nghị chỉ ngón tay vào góc. Mắt đến chớp cũng ko thèm. Cậu ko biết tại sao nữ nhân lại đứng đó.

“Người đứng ngạc nhiên. Nữ nhân trong phường dệt thường mặc xiêm y màu đỏ mà. Còn nam nhân thì ít khi mặc đồ đỏ, trừ khi là làm quan.”

Thân ảnh của nữ nhân càng lúc càng mơ hồ. Hình dáng đó dần dần chạy vào đầu – Hác Cổ Nghị thoáng chốc mở mắt to hết cỡ, cuối cùng cũng nhớ được là mình đã thấy qua, ở cạnh giếng...

Hoa Quỳnh dắt cậu ra khỏi phường dệt. Đôi mắt yêu mị hơi híp lại nhìn dải nhà cao lớn cách đó ko xa. Khóe môi bạc tình dần dần cong lên thành 1 nụ cười – Àh, ngày nào bà già ở Chương thị kia cũng ăn sung mặc sướng, được người hảo hảo hầu hạ. “Chắc chắc... Cuộc sống như thế còn có thể duy trì được bao lâu...”

Cánh tay đau nhói, Hác Cổ Nghị nhăn mày, kêu: “Quỳnh.”

Hoa Quỳnh ngạc nhiên, chăm chú nhìn gương mặt thanh tú đang nhăn lại như 1 cái bánh bao nhỏ. Lập tức nói lỏng cánh tay, hỏi: “Đau lắm hả?”

Hác Cổ Nghị gật gật đầu, bực mình nói: “Quì xấu lắm...”

Hoa Quỳnh mỉm cười 1 cái, giảng giải: “Là ta ko tốt, nhưng chỉ là muốn tốt cho người thôi.” Cánh tay nắm chặt lấy cậu, giống như muốn che chở bên người. “Biết rõ người chỉ dựa vào thói quen mà thích ta thôi. Vậy mà ta vẫn cứ chiều người. Ta dẫn người đi mua kẹo.”

Hác Cổ Nghị để mặc cho Quỳ dắt đi. Dọc đường cứ nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Quỳ mãi. Tim trong ngực cậu đập nghe Phình phịch. Không thể hiểu nổi, mình không có bị chó đuổi cắn, sao tim lại đập nhanh như vậy?

Hác Cổ Nghị để cho người ta đo đo vóc dáng nhỏ bé của mình. Quỳ ngồi kế bên uống trà, mắt cứ nhìn chăm chăm vào. Hít nhẹ 1 hơi, hoảng hồn quay mặt đi. Không hiểu sao khí nóng lại bốc lên đầu như vậy...

Sao lại nghĩ đến thứ đó đó của Quỳ. Hác Cổ Nghị sững sờ tại chỗ. Không biết cảm giác xa lạ mới phát sinh là gì, “Nhất định là bị bệnh rồi....” Cậu thì thầm, đang do dự là có nên tự mình đến đại phu hay không.

Ánh mắt đỏ đậm, hận không thể ngay lập tức giết chết gốc tử bán dầu! Thật là khéo, Hoa gia lại dắt thẳng gốc xấu xí kia đến may y phục mùa đông.

Sự đổ kị như lửa càng cháy càng mạnh lan tỏa trong lòng. Đoàn Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi, quăng trả lại mớ vải vóc cho Phàn gia, mặt mày lạnh lùng nói: “Muốn xiêm y mùa đông kiểu nào cũng được, ta không có ý kiến.”

Phàn gia cầm trên tay mấy tấm vải. Lòng càng lúc càng nặng, nhưng mặt vẫn ôn nhu tươi cười.

Đoàn Ngọc đẩy Phàn gia sang 1 bên, vội vàng đứng dậy đến gần gốc tử và Hoa gia. Kia đang lấy lòng thẳng gốc có bộ dáng xấu xí. Lòng đầy ghen tỵ nhưng không có chỗ phát tiết. Hơi hướng bốc đồng lan tỏa ra cả ngoài không khí.

Hoa Quỳ vô cùng đồng cảm nhìn Phàn gia 1 cái. Chỉ thấy đối phương đang cười khổ, quay ra nói chuyện chuyện cùng thợ may.

Hoa Quỳ sớm đã bàn với thợ may về kiểu dáng của quần áo mùa đông, xong liền trả tiền. Cúi đầu đưa cho Chuột Con 1 xu dính quả, rồi dẫn cậu đi ra ngoài. Hoa Quỳ hỏi: “Ta có đối xử tốt với người hay không?”

Hác Cổ Nghị gật gù đầu, nói: “Có.”

“Như vậy, ta cũng muốn ăn kẹo.” Hắc gạt Chuột Con dăng hiến 1 chút, liền dùng tâm ý để tán gẫu.

“Ah.”

Hác Cổ Nghị rất do dự nhìn Quỳ, sau đó lại nhìn nhìn xâu mít quả, “Chỉ còn lại có hai viên....” Cậu cũng không nghĩ lâu lắm, kẹo ngọt ngào ăn ngon lắm nha. “Quỳ có tiền mà, có thể tự mua kẹo ăn, không cần ăn kẹo của ta....”

Thực mụ nội nó mà... Liếc xéo con chuột 1 cái, mắt bắn ra hai đạo sát khí. Hoa Quỳ cố khắc chế chính mình không há miệng mà cắn vào hai má phần nộn của cậu để tiết hận!

“Người có nhiều đó cũng keo kiệt nữa. Mấy viên kẹo làm như mạng của mình cũng không bằng. Ta muốn làm chuyện đó cũng không chịu, muốn người cho mấy viên kẹo cũng không được. Bộ muốn chọc tức chết ta hả?”

Hác Cổ Nghị nháy nháy đôi mắt trong suốt vô tội. Cau mày, cúi đầu lòng thật buồn bã. “Ta bị bệnh rồi. Tự nhiên lại đi muốn thứ đó của Quỳ, thật xấu hổ, xấu hổ mà....”

Cậu thật tình đỏ mặt nắm lấy tay Quỳ, lòng buồn rầu năn nỉ: “Quỳ dắt ta đến đại phu được không. Bị bệnh thì phải uống thuốc.”

“À, đến đại phu thôi.....” Hoa Quỳ bước ra ngoài đường, đợi 1 lúc nữa, trong đầu mới tiêu hóa hết những gì Chuột Con vừa nói. (=.=) Hắc trở tay nắm chặt lại, liền dẫn Chuột Con chuyển hướng. Đồng thời sửa lại cho đúng. “Ta đây ngay lập tức dẫn người đi uống thuốc.”

“Quỳ đi nhanh quá.” Hác Cổ Nghị phải cố lắm mới theo kịp bước chân.

Gương mặt tuần mỹ của Hoa Quỳ lộ ra 1 nụ cười quỷ dị, nghĩ thầm –

Con chuột gốc này muốn uống thuốc hà hà!

Vì cái gì mà lại uống thuốc. Bị hắc ăn mới là thích hợp nhất nha. Hắc lập tức dắt Chuột Con về trị liệu.

Đoàn Ngọc đứng ở cửa, nhìn theo bóng dáng của hai người vừa rời đi. Lòng ghen tỵ càng lúc càng dữ dội. Hoàn toàn xem nhẹ sau lưng mình. Có 1 nam nhân si tình đang chờ y quay đầu lại –

Hoa Quỳnh sau khi về đến cửa hàng bán dầu liền dặn dò Tiểu Ngân Tử: “Đêm nay, người đi thực tứ mua bữa tối về. Cần thận trọng nom lão gia gia nga. Còn nữa, đừng mua thứ khó nuốt quá.” Lão phé vật già rồi, ko còn răng. Lỡ như lần quay ra chết, còn phải mắc công nhật xác.

Hắn đêm nay sẽ bận bịu nhiều việc, ko có thời gian đếm xỉa đến mấy chuyện đó. Hoa Quỳnh liền dặn dò thêm chút nữa: “Ăn tối xong, người dọn dẹp 1 chút, rồi đóng cửa về đi.” Mấy người lộn xộn đừng đến quấy rầy. Nhà ai ko đèn ko dầu cũng thây kệ luôn, đừng xen vào chuyện của hắn là tốt rồi.

“Ah, con biết rồi” Tiểu Ngân tử rất thông minh. Nhìn Hác chủ tử bị chủ tử khôn ngoan tha vào phòng, khỏi cần nghĩ cũng biết, cậu đêm nay làm gì có cơ hội mà chạy ra ngoài bán dầu chứ.

Hác Cổ Nghị lần thứ ba ồn ào: “Quỳnh ko có dẫn ta đến đại phu. Ta muốn đến đại phu.” Ngực của cậu lại đập dữ dội. Rất khẩn trương, lại có chút sợ hãi, còn có.. Cậu ko biết rõ lắm này là cái gì. Đường như Quỳnh muốn dẫn cậu vào phòng. “Quỳnh, ta muốn đi cho gà ăn. Nếu ko gà lớn, gà bé sẽ đói bụng, ko có nhiều thịt, ôm cũng ko thoải mái.”

“Bỏ 1 bữa ăn, cũng ko chết đói đâu. Ngày mai cho nhiều 1 chút, tội nó liền có thịt ngay.”

Hoa Quỳnh đá văng cửa phòng, tay bế con chuột ngọc vào phòng, “Đừng nói mấy lời nhảm nhí nữa, mau mau cởi hết xiêm y ra, ta lập tức dùng thứ đó đó.”

Hả!

“Không... Muốn.” Hác Cổ Nghị cứng đờ ngay tại chỗ mà mạnh mẽ lắc đầu.

Hoa Quỳnh tiến đến gần, mặt cười 1 cách gian trá. “Giờ người cự tuyệt có phải là quá muộn rồi ko. Đã đến nước này rồi, bộ tưởng câu dẫn ta xong rồi thôi hả. Có gì vui đâu mà giỡn!”

Hác Cổ Nghị nghe không hiểu gì hết, “Câu dẫn là gì?” Cậu cúi đầu, rõ ràng thấy hai tay mình ko có móc mà, “Quỳnh nói bậy. Ta ngoan lắm mà. Ko có lấy thứ đó đó ra ngoài làm loạn đâu.”

Hoa Quỳnh đứng trước mặt cậu. Mắt đảo quanh 1 vòng, ko đủ kiên nhẫn mà cùng cậu dài dòng lý sự mấy chủ đề ngu xuẩn đó nữa. Tay nâng cằm cậu lên, cúi đầu nhìn gương mặt có vẻ ngốc nghếch kia. Môi hạ xuống hôn vào miệng cậu mà dụ dỗ: “Nói thêm lần nữa là người muốn thứ đó đó của ta đi.”

Rầm!

“Xấu hổ, xấu hổ lắm....” Cậu đổ bệnh thật rồi. Má nóng quá, tim trong lòng ngực cứ nhảy Phình phịch Nhìn gương mặt đẹp đẽ của Quỳnh, không tự chủ được mà thở gấp mấy cái, quay mặt đi, hoảng sợ nói: “Ta sợ mình sẽ chết lắm. Nếu vậy thì gia gia sẽ làm sao bây giờ? Gà lớn gà bé, cũng sẽ làm sao? Còn có Quỳnh....”

Trái tim đập mạnh 1 cái, Hoa Quỳnh giật mình trong giây lát. Biết được là con chuột ngọc này có để hắn vào lòng, chứ ko phải là do thói quen mà có.

Hơi híp mắt lại, hắn nhìn chằm chằm vào cái đầu ngốc nghếch kia, hỏi: “Thương ta ko?”

Hác Cổ Nghị vẫn là rất buồn bã: “Quỳnh ko có dắt ta đi xem đại phu.” Mặt đỏ như lửa, nghiêng đầu liếc trộm Quỳnh 1 cái. Cái miệng nhỏ nhắn hờn dỗi: “Quỳnh xấu lắm, còn thích dùng thứ đó đó nữa....” Đầu óc ngốc nghếch giờ chỉ toàn hình ảnh của Quỳnh với cậu. Thân thể dần sinh ra biến đổi...

Bỗng nhiên giật nảy mình, Hác Cổ Nghị nhỏ tiếng kêu: “Bệnh thật rồi... Quỳnh ko có sờ loạn mà ta cũng bị bệnh nữa....”

Đầu Hác Cổ Nghị càng cúi thấp hơn. Đưa tay lau đi nước mắt vì hờn dỗi mà ứa ra khỏi 2 tròng mắt. Lòng lo sợ ko biết nên làm sao cho đúng bây giờ.

“Ngốc quá.” Hoa Quỳnh cúi đầu hôn lên tóc cậu. Nhân cũng hồ đồ mà yêu thương sự khờ dại kia. “Người đến cả có thích ta hay ko cũng ko biết. Làm cho ta thật cuống cuống nóng nảy nha. Tựa như nhận thức cả đời của người đều do thói quen mà thành vậy.”

Hoa Quỳnh tiện tay lấy trong túi ra 1 ít tiền đồng. “Cầm đi đếm thử xem ta thích người bao nhiêu.”

Trong lòng bàn tay có thật nhiều tiền, Hác Cổ Nghị đếm mãi cũng ko xong, càng đếm càng ko rõ ràng cho lắm. Nhưng trong lòng lại tràn đầy cảm giác ngọt ngào.

Ngẩng mặt lên, lộ ra nụ cười có 2 lúm đồng tiền thật tươi.

Hoa Quỳnh ôm lấy thắt lưng của cậu, bế người lên giường, hần hỏi: “Có thích ta hay ko. Đến tột cùng là có hay ko?”

Nhìn lại vào mắt Quỳnh, tim nhảy thật lợi hại. Tiền đồng trong tay rơi rớt xuống giường. Hác Cổ Nghị không ngừng gật đầu, thành thật nói: “Có. Ta thích Quỳnh mua thức ăn, mua kẹo, mua xiêm y.”

“Còn có thích thứ đó của ta. Nghe hiểu ko?”

“Ân, nghe hiểu được.”

Môi Hoa Quỳnh cong lên 1 nụ cười. Cuối cùng hần cũng đã xác định. Lòng Chuột Con có cảm giác với hần. Lập tức mở miệng mệnh lệnh: “Ta tha cho tên gốc như ngươi, muốn quên chuyện gì cũng được. Nhưng tuyệt đối ko thể quên được chuyện thích ta ngày hôm nay. Ngươi có nhớ kỹ ko?”

Hác Cổ Nghị lại “Ân” 1 tiếng. Lần này cậu nghe thật dễ hiểu.

Hoa Quỳnh cởi bỏ những trói buộc trên người cậu. Thân thể trần trụi từ từ ửng hồng lên. Môi liền theo tay, hôn càng lúc càng dày. Tình tự càng lúc càng nồng.

Hác Cổ Nghị chớp chớp đôi mắt ướt át. Cấn môi, cổ ko phát ra âm thanh kỳ quái. Hai chân run run, vì Quỳnh đã ngậm thứ đó của cậu vào miệng.

Miệng lưỡi khiêu khích bao mãn dục vọng. Ngón tay thon dài vuốt ve hai tiểu cầu mềm mại. Tai nghe được tiếng nước nở của cậu truyền đến. Động tác luôn liên tục hôn liếm. Ngón tay liền tham nhập vào trong cơ thể mềm mại, trước sau đều lấy lòng.

“Ân ah...” Hác Cổ Nghị say sưa phát ra tiếng rên rĩ. Thân thể thật tự nhiên cong lên, theo bản năng đáp lại hành động của Quỳnh.

Miệng lưỡi linh hoạt mút ta chất lỏng ấm áp từ dục vọng của cậu, đều nuốt vào tư vị ngọt ngào kia. Thân hình áp lên cơ thể kiều mị kia. Hần say mê nhìn thân thể màu phấn hồng mê người kia. Nhất thời lại nổi lên ý xấu, lặng lẽ tăng thêm 1 ngón tay xâm nhập vào trong cơ thể non nớt, liền nghe thấy cậu kêu lên — “Không được, đau lắm” Hác Cổ Nghị cả người run rẩy, nhẹ nhàng tựa vào lòng ngực rộng lớn, thật đáng thương nói: “Quỳnh thật xấu....”

Hoa Quỳnh cười thật ko có lấy 1 chút ý tốt gì. Lớn tiếng thừa nhận: “Là ta hư nha. Lần nào người cũng kêu đau hết. Chuyện này chỉ cần làm nhiều 1 chút, người sẽ thấy thích, ko đau nữa đâu.” Mà hần cũng sẽ dễ ức hiếp cậu hơn nữa nga.

“Thật ko?” Hác Cổ Nghị nháy nháy đôi mắt ướt át. Nghi ngờ nhìn Quỳnh xem thử xem có hay ko lừa mình.

Hần cam đoan: “Ta ko gạt người đâu.”

Hác Cổ Nghị gật đầu tin tưởng, “Quỳnh sẽ ko gạt ta.”

“Ân, ko lừa đâu. Chỉ dụ dỗ thôi.”

Con chuột gốc bắt đầu ko còn giãy giụa nữa. Hoa Quỳnh cười thật hài lòng. Lập tức rút ra ngón tay, cởi ra áo của mình, thuận miệng dụ bẫy: “Chỉ cần người thích ta càng nhiều, thì móng sẽ càng ko đau. Gà mái trong sân sau cũng sẽ đẻ càng nhiều trứng. Ngươi ngẫm nghĩ lại thử xem, ta đã lần nào lừa người chưa?” Gương mặt tuấn mỹ để sát vào thân thể ửng hồng kia, ko đợi được nữa, hạ thân liền dùng sức khi dễ 1 hồi.

“Ah.” Hác Cổ Nghị thoáng chốc nhận biết rõ ràng: Cậu thích 3 lão gà mẹ đẻ thiệt nhiều trứng, rồi áp ra thiệt nhiều gà con. “Gà mẹ Hoa Hoa hôm qua có đẻ trứng đó. Ta cũng thấy nữa nha.”

“Ân, ” Thân thể của Hoa Quỳnh giờ đã cởi sạch toàn bộ. Tách chân cậu ra 2 bên, động thân đem dục vọng đẩy vào nơi non mềm kia.

Hở!

Hác Cổ Nghị bỗng nhiên hoàn hồn. Mắt mở to nhìn nhìn vào gương mặt của Quỳnh đang từ từ phóng đại lên “A!” Cậu khẽ kêu. Sau đó bị miệng liền bị Quỳnh dùng môi chặn lấy.

“Ô ô...” Thân thể lay động, cậu thở gấp gấp. Nửa người dưới cảm nhận được đau đớn. Chỉ cần thích Quỳ, liền sẽ ko đau nữa.

Hai tay mở ra ôm lấy cổ Quỳ. Ngón tay vì xiết chặt mà trở nên trắng bệch. Mũi ko ngừng thở phả vào mặt Quỳ. Ko ngừng nghĩ Quỳ thật tốt. Từ từ dường như mộng ko đau nữa.

Hoa Quỳ hôn nhẹ lên làn môi mềm mại. Dục vọng không khống chế được mà trong cơ thể cậu trỗi dậy, ko ngừng va chạm, cảm thấy lương tình tương tuyệt. Cảm nhận ngốc tử trong lòng mình càng lúc càng ngọt, hẳn càng lúc càng thương...

Mấy ngày sau, Điền đại lão bản mua thật nhiều hồ tiêu về chứa đầy kho luôn. Ko có lời dặn của gia gia, lão cũng ko tự tiện bán ra.

Nhưng kỳ lạ là ở chỗ. Lúc này, lão ko làm mấy chuyện để nâng giá này nọ. Mà hàng nào hàng nấy đều đến để thu mua với giá cao. Người phía sau giật dây chính là Chương thị đệ phượng. Việc này truyền đến tai Hoa gia, lão đã đến xin chỉ thị nhưng vẫn là như cũ: Ko bán.

“Hồ tiêu này chính là hoàng kim (~ vàng ròng) ah!”

“Hoàng kim!” Điền đại lão bản thoáng chốc giật mình ngây ngốc. Ko thể ko nghi ngờ lời nói của Hoa gia.

”Lão nghe ko có nhầm đâu. Hồ tiêu chính là hoàng kim. Tạm thời giữ đó đã, qua 1 thời gian nữa, giá của nó sẽ tăng chóng mặt cho coi.

Hoa Quỳ nghĩ thầm: mùa hồ tiêu qua. Lúc thu hoạch mặc dù cũng ko tệ, nhưng lại gặp ngay lúc rét đậm, kết quả thu được nhiều lắm. Hẳn ước tính số hồ tiêu có thể dùng được, sau đó lại nói: “Hồ tiêu có nhiều tác dụng lắm nha. Có thể trộn vào thức ăn cho gia súc. Gà trống nơi hậu viện mỗi ngày ăn 1 chút, thì có thể khỏe mạnh, nuôi nấng dễ dàng. Còn ko có mắc bệnh nữa” Thấy mấy con gà mái đẻ trứng nhiều như vậy, gà trống chắc cũng vất vả lắm. Chắc chắn... Chuột Con của hắn cũng sẽ ko chạy đến mà khóc như quỳ kêu, bảo là lão gà trống đã chết cứng đờ rồi...

Hoa Quỳ chậm rãi thưởng thức tách trà thượng hạng, chân bắt chéo, xem qua sổ sách ghi chép chuyện làm ăn trên bàn. Hắn lấy ra 1 tấm ngân phiếu dặn dò: “Đây là thanh toán cho cửa tiệm của Lưu lão đầu. Người mang đi trả, sẵn tiện phái người chở thêm dầu đến đây.”

“Hảo.” Điền đại lão bản cầm lấy ngân phiếu. Mắt mở lớn hết cỡ khi thấy Hoa gia bộ dáng khôn ngoan cùng khí chất tà mị có phần giống với ngày thường lắm ah. Kia thật là suy nghĩ bấy bạ.

Chắc ko phải bị ngốc tử bán dầu lây bệnh ngu rồi chứ. Cho nên Hoa gia cũng hồ đồ theo...

Hoa Quỳ thấy lão còn chưa đi, đột nhiên hét lên: “Lão ngồi đó làm gì, còn ko mau đi làm việc.” Gom lại sổ sách trên bàn, kiên nhẫn mà đuổi người ra ngoài. Thấy Điền đại lão bản bộ dáng tròn vo chạy ra ngoài mất tăm.

Haiz!

Hắn lẩm bẩm: “Ngốc nghếch cái gì ko biết. Là ăn no ko, rảnh chuyện rồi muốn nghe chửi sao.”

Đôi mắt yêu mị thoáng thấy, làn môi bạc tình liền cong lên cười thật hạnh phúc. Chuột Con của hắn đã nấu xong cơm, giờ tới gọi hắn ăn trưa.

“Quỳ, ông chủ mập mạp đi rồi ah.” Hác Cổ Nghị ló đầu ra cửa ngó nghiêng nhìn “Ta ko có nấu nhiều cơm đâu.”

“Người lo lão có ăn hay ko chỉ cho một.”

Hoa Quỳ chớp mắt 1 cái liền trượng ra bộ mặt thối. Bảo Tiểu Ngân Tử cất kỹ sổ sách, đồng thời dặn dò: “Chiều nay, người đẩy xe đi giao dầu, đừng để cho Hác chủ tử gánh dầu ra ngoài ra. Cửa hiệu cứ để hắn trông coi, tổn thất chút ít cũng ko sao đâu. Nhớ ghi sổ sách kỹ càng, để ta xem xét.”

“A, hảo. Con ăn xong sẽ đi giao dầu ngay” Chủ tử khôn ngoan có mua xe để đẩy dầu. Đi giao dầu cũng ko phải chuyện khó khăn gì.

Bất quá, chủ tử khôn ngoan chăm sóc người quá cẩn thận. Luyến tiếc Hác chủ tử làm việc nặng, nên hết thấy đều đẩy cho nó. Bù lại tháng nào cũng lãnh lương ko ít ah. Tiểu Ngân Tử bắt đầu tính toán xem trước khi ra ngoài rốt cuộc là nó có bao nhiêu tiền.

Hác Cổ Nghị quay đầu lại hỏi: “Quỳ ăn cơm xong cũng ra ngoài hả?”

“Ân. Phàn gia hôm nay tự mình đến dệt phường để mua vải bông. Dệt lỗi 1 chút cũng ko được.” Quỳ đợi cậu đi đến trước mặt mình hỏi: “Sao vậy, nhớ ta hả?”

“Quỳ phải về nhà ăn cơm chiều nga.”

“Hảo.”

Hoa Quỳ nắm tay cậu đi vào nhà sau, trên đường hỏi: “Hôm nay người nấu gì đó?” Hắc hỏi cho có mà thôi. Biết rõ Chuột Con nấu ăn bình thường thôi. Hắc lại vì cuộc sống bình thường này mà si ngốc cùng thiên hạ cảm thấy no đủ và hạnh phúc.

Chỉ nói 1 câu nhớ thương đơn giản vô tình nghe thoáng qua đã khiến hắc nguyện suốt đời ở bên cạnh cậu.

“Ta có luộc lá khoai lang mà Quỳ thích ăn. Chiên trứng do gà mẹ đẻ ra nữa đó. Còn có thịt của Quỳ mua, và cả canh nữa. Để ăn cơm chiều cũng được nữa đó.”

“Ta sẽ không ngán đâu.”

Bước vào phòng, thấy lão phế vật đang dùng bữa. Hoa Quỳ đưa chén cho Chuột Con xới cơm, miệng hỏi: “Người có sắc thuốc cho gia gia hay ko?”

“Có, đang sắc trên bếp đó.” Hác Cổ Nghị đưa chén cho Quỳ, cậu còn gấp thịt cho Quỳ nữa.

“Cầm thuốc cẩn thận 1 chút, coi chừng phỏng tay nha.” Hoa Quỳ vừa ăn vừa nói: “Hôm nay ta sẽ đem vài tấm da cừu trở về. Lão nhân gia cũng nên may áo dày một chút, để ko bị cảm lạnh. Nếu ko Chuột Con sẽ lo lắng mà ngủ ko được.”

Lão phế vật có 1 vị trí tối quan trọng trong lòng Chuột Con. Mà hắc cũng ko tham lam. Mình có thể ở trong lòng Chuột Con là đủ rồi.

Hác gia gia rất xúc động. Đôi mắt lão đã mờ thấy cháu mình được nam nhân cưng chiều. Kìa còn quan tâm đến mình nữa. Lão ko khỏi cảm khái nói: “Cái thân già của ta còn có thể chống đỡ bao lâu nữa. Cuối cùng cũng thấy được lão thiên gia đã mở rộng tầm mắt. Cổ Nghị có người chăm sóc, ta về sau có thể yên tâm ra đi được rồi.”

Thật giống như đang trần trời. May mắn là con chuột ngốc nghe nhưng ko hiểu được. Nếu ko nhất định thương tâm. “Lão chỉ cần hít thở nhiều 1 chút là được rồi. Ta chưa có nghĩ là sẽ nhất xác lão sớm vậy đâu.”

Hắc nào biết nói mấy lời hay ý đẹp để thể hiện sự coi trọng lão phế vật. “Lão cứ chuyên tâm dưỡng già cho thật tốt đi. Chuột Con ta ko thể nào buông tay được. Lão có thể yên tâm là ta tuyệt ko bỏ hắc đâu. Nếu ko ta sẽ chết ko tử tế.”

Hác Cổ Nghị cuối cùng cũng hiểu được. Cậu hoảng hồn kêu lên: “Quỳ ko được chết nha.”

“Ko đâu” Hoa Quỳ liếc thấy ánh mắt lo sợ kia, đôi môi cánh hoa liền cười nhạt 1 cái, “Ta còn phải gian người đến già. Nếu ko đủ vốn thì sẽ ko chết sớm đâu.”

“Khụ khụ khụ...” Hác gia gia nhất thời bị sặc 1 cách lợi hại. Lão ko ngừng nuốt nuốt ngược mình. Xém chút nữa là tắt thở rồi.

Hác Cổ Nghị vội vàng để chén xuống bước đến, vỗ vỗ lưng của Hác gia gia, hốt hoảng hỏi: “Gia gia, người có bị sao ko....”

Hác gia gia cuối cùng cũng thở được, lập tức trấn an: “Ta... Ta không sao.”

Hoa Quỳ không khỏi nhăn mày, than vãn, “Lão sao đến ăn cơm cũng ho như vậy. Thật là....”

Buổi chiều, Quỳ xuất môn, Tiểu Ngân Tử đi giao dầu, gia gia thì đang ngủ.

Hác Cổ Nghị đem tiền ở quầy thối lại cho 2 vị tiểu cô nương. Nghe thấy các nàng đang rúc rích cười, nói: “Ngốc tử bán dầu này, quả nhiên ngu như đồn đãi nha. Sao ko thấy ông chủ khác đâu?”

“Quý hả?” Hác Cổ Nghị cúi thấp đầu, trả lời: “Quý ra ngoài rồi, đến tối mới về nhà ăn cơm. Khi ngủ còn cho ta tiền nữa đó.” Cậu lại tiếp tục tính tiền, nhớ lại mình vừa mới đếm tới 27, hay là...

Một trong 2 tiểu cô nương cười nói: “Người thối cho ta 8 đồng là đủ rồi.” Ngốc tử bán dầu này thật ngu, đến đếm tiền cũng ko biết ah.

Hác Cổ Nghị lấy 8 đồng tiền ra trả cho 2 vị cô nương, còn dặn dò: “Nhớ cất kỹ tiền nha” Cầm 2 bình dầu đưa cho khách, cậu cười ngọt ngào nói: “Cám ơn.”

Hai vị tiểu cô nương vẫn cảm thấy ngốc tử này thật thú vị. Liền mỉm cười, rồi cầm lấy 2 bình dầu bước đi. Vừa khéo lướt qua người 1 vị nam tử — Người vừa tới này môi đỏ răng trắng, mặt như hoa như ngọc. Vừa thấy ngốc tử ở quầy liền biến sắc thật khó coi.

Mới bước vào tiệm bán dầu, đã bị mấy mùi vị hỗn tạp xông vào mũi. Mày liền nhăn chặt hơn. Đoạn Ngọc nghĩ thầm Hoa gia giờ ko ở cùng thằng ngốc này.

Mối thâm thù này sao có thể nuốt trôi ah.

Hác Cổ Nghị thấy người lạ vừa mới đến. Chớp mắt 1 cái, há to miệng, ngạc nhiên hỏi: “Có phải mua dầu ko....”

Ko hề che giấu ý thù hận, Đoạn Ngọc bước đến, dửng dưng nói: “Mặt của Hoa gia thật kém ah.” Gương mặt kia thật xấu xí. “Loại hàng kém phẩm chất như vậy lại có thể làm cho ngài quyến luyến?”

Hác Cổ Nghị nghe không hiểu đối phương nói gì, nhưng lơ mơ có thể hiểu được là có ý đồ ko tốt. Ko tự chủ được mà lùi ra sau, nắm chặt lấy tiền trong tay. Lòng sợ hãi muốn chạy trốn.

“Đừng dửng dưng với ta, ta ko có làm chuyện xấu.....” Giọng nói cứ tự nhiên mà thốt ra. Trí não thiên cận chỉ có thể nhận biết được là người ta ko thích cậu.

Đoàn Ngọc đầy ghen tỵ liếc xéo y. Y hận ngốc tử bán dầu này đến chết đi được. Hắn ko chút sức lực nào mà đoạt được toàn bộ sự sủng ái của Hoa gia. Trong lòng tích tụ đầy oán hận, chớp mắt liền bùng nổ. Y độc ác nói: “Người cho là Hoa gia thật lòng tốt với người sao?”

Giọng đầy giễu cợt. “Cười chết người ah! Hoa gia thật ra chỉ đang đùa bỡn người thôi. Khi người là thằng ngu, tùy tiện lấy mấy viên kẹo liền gạt người bởi cho hắn ngủ. Đợi ngày nào đó chán ngán thân thể người liền 1 cước đá bay. Nói ko chừng còn bị hắn đem bán nữa! Giống như kết cuộc của ta!”

“Ah! Nói bậy.....”

Hác Cổ Nghị mạnh mẽ lắc đầu, kiên nhẫn nói: “Quý sẽ ko bán ta đâu. Quý có cho ta tiền nhiều lắm. Quý rất tốt với ta... Người ko cần nói bậy....”

“Người nói ta nói bậy, người ngu quá ah. Hoa gia sẽ đem người đi bán, lúc đó người cũng chẳng ở đây nữa đâu. Không tin người có thể hỏi Hoa gia, xem ta có chỗ nào lừa người ko. Hừ! Thằng ngốc này đúng là rất dễ lừa, rất dễ lừa.....”

Đột nhiên, trong đầu nhớ lại lời Quý từng nói qua –

Ta ko có gạt người, chỉ dụ dỗ thôi

Sắc mặt Hác Cổ Nghị chớp mắt liền trở nên trắng bệch. Ko thể hiểu nổi vì sao người đó lại nói Quý như vậy. Giống như lúc gia gia giận dữ rồi mắng cậu trước kia.

Đưa tay dụi dụi 2 mắt. Tầm mắt càng lúc càng ko rõ ràng. 1 cảm giác xa lạ xuất hiện. Lòng đau quá.....

Quý rõ ràng là đối xử với cậu thật tốt. Hay là... Không phải như vậy...

Nếu ko, người kia vì cái gì mà giận như vậy chứ?

Hác Cổ Nghị nghĩ mãi cũng ko ra nguyên nhân. Nghi ngờ nói: “Quý... có phải hay ko cũng cho người tiền. Có phải hay không cũng ngủ với người... Có phải hay ko cũng dùng thứ đó làm loạn?”

Thứ đó đó... Đoàn Ngọc thoáng chốc ngạc nhiên. Nam nhân có thứ gì vậy?!

Mắt thoáng thấy trên cổ thằng ngốc kia còn lưu lại dấu vết hoan lạc tối qua. Đoàn Ngọc liền hiểu ngay, lập tức mỉm cười phản công “Ah, Hoa gia đương nhiên thích na.” Đây ác ý nói dối trắng trợn, muốn ngốc tử này cũng phải thử tư vị bị người phụ bỏ. Sự đổ kỵ này, y đã chịu đựng như lửa cháy âm ỉ trong lòng, càng ngày càng lớn, càng ngày càng rộng: “Hoa gia còn nói với ta, đùa bốn người rất thú vị nha. Hắn trước giờ chưa có thử qua người vừa ngu vừa xấu, cởi quần của người đem thử đó đó làm loạn thật tốt. Người cũng ngu quá đi, Hoa gia có nhiều tiền như vậy, đương nhiên là lấy tiền lừa người rồi.”

Tiện tay lấy 1 thỏi bạc để lên bàn. “Người thấy ko. Hoa gia cũng cho ta tiền nữa nè.”

Buông nhẹ tay, tiền đồng liền leng keng rơi ngay xuống đất. Hác Cổ Nghị nháy nháy đôi mắt đã ướt nước. Nhận ra tiền kia thật giống với tiền của Quỷ như đúc.

Đoàn Ngọc thấy bộ dạng ngu ngốc của cậu khóc thật xấu xí, liền lại tăng thêm ác ý, xỉa xói: “Thằng ngu xấu xí chính là thằng ngu xấu xí, thật ngu ko thuốc nào cứu nổi mà.”

Hác Cổ Nghị không ngừng lắc đầu, giải thích: “Ta có kêu Quỷ dắt ta đến đại phu mà... Ta có” Đôi mắt tràn ngập nước mắt nhìn người vừa đến rồi đi. Không phải mua dầu là nói cho cậu biết Quỷ rất xấu.

Nhất thời, lòng vô cùng nặng nề. Thỏi bạc trên quây sáng lấp lánh thật chói mắt. Cậu đưa tay ko ngừng lau đi nước mắt đang chảy xuống, chậm chạp ngồi xuống nhặt mấy đồng tiền vừa đánh rơi lên, miệng thì thảo tự nói: “Thì ra, Quỷ cũng cho người khác thiệt nhiều tiền, nhiều tiền lắm.....”

“Hác chủ tử, giờ này chắc Hoa gia cũng sắp về rồi đó” Tiểu Ngân Tử nhắc nhở. Thắc mắc là sao Hác chủ tử ko ra ngoài cửa đợi nữa?

Hác Cổ Nghị liếc ra cửa 1 cái. Đôi mắt trong suốt mất đi sự linh hoạt, tàng trữ 1 loại cảm giác xa lạ. Cậu ko muốn gặp Quỷ.

Tiểu Ngân Tử thấy Hác chủ tử như du hồn chầm chậm bước vào sân sau thì tò mò: “Quái lạ, sao Hác chủ tử ko đợi người?” Nó cúi đầu tiếp tục tính toán sổ sách. Ngạc nhiên: Thật là, có người nào tính tiền còn hồ đồ hơn Hác chủ tử nữa? Cậu nói chỉ bán được có mấy bình dầu thôi, sao lại dư ra đến 1 thỏi bạc?”

Ngẩng đầu lên, đã ko thấy Hác chủ tử đâu. Tiểu Ngân Tử liền nói: “Hoa gia, ngài về bữa đúng lúc. Hác chủ tử hôm nay bán được ko ít tiền đâu.” Nó quơ quơ thỏi bạc trong tay: “Không biết vị khách nhân nào, mua dầu lại trả tiền nhiều như vậy?”

“Bộ buôn bán khá lắm hả?” Hoa Quỷ không rằng đây cũng ko phải chuyện to tát gì mà ngạc nhiên. Đôi mắt yêu mị hơi tìm kiếm. “Chuột Con đâu?”

“Hác chủ tử vừa mới vào nhà trong.” Tiểu Ngân Tử giải thích: “Buôn bán hôm nay cũng bình thường, nhưng ko hiểu sao lại có bạc nhiều như vậy.”

“Vậy cứ để đó đi, chắc sẽ có người đến đây nhận lại” Hoa Quỷ nói xong thì cũng biến vào nhà trong.

“Gà lớn, gà bé đều thích ta, chúng nó ko có tiền cũng rất thích ta.....” Hác Cổ Nghị ngồi xổm trên mặt đất, được 1 đám gà vây quanh. Tội nó ko vì nắm thức ăn trên tay mà đến gần cậu, cũng ko cần biết là cậu có ngốc hay ko.

Rõ ràng phát giác, nếu Quỷ ko cho mình tiền, cậu cũng sẽ rất thích. Cậu cũng có thích Quỷ nữa mà “Ta không có quên là mình thích Quỷ, không có....” Ôm chặt hai đầu gối, nhìn mặt trời đang dần dần lặn về tây. Bỗng nhiên, được 1 bóng dáng to lớn quây lấy, Quỷ đang cúi người mà cười với cậu. Hác Cổ Nghị mở miệng nhấn mạnh: “Ta ko có quên là mình thích Quỷ đâu.”

“Đến đây.” Cánh tay mạnh mẽ kéo cậu lại bên người. Gương mặt tuần mỹ cọ cọ vào 2 má phần nộn. Hắn ôm chặt cậu vào lòng nhẹ hướng phòng mà đi.

Hác Cổ Nghị nắm chặt lấy hai vai Quỷ. Cậu thích ở bên cạnh Quỷ, cũng thích để cho Quỷ ôm. Nhắm chặt đôi mắt ướt nước, cổ bức nước mắt phải chảy vào trong.

“Tối nay, đừng ăn cơm nữa.” Nghe Chuột Con vừa nói xong lời đáng yêu đó. Lòng Hoa Quỷ liền mừng rỡ vô hạn. Hắn nhắc chân đá ra cửa phòng, rồi nhanh chóng bế người vào.

Tay cởi ra áo cậu, lộ ra vòng trang sức mà hân đã mua cho. Mối Hoa Quỳnh nhẹ nhàng để lại dấu vết tình cảm mãnh liệt, một lần nữa muốn in lại ký hiệu thuộc về mình.

“Chuột Con đáng yêu, mau nói thích ta lần nữa đi.”

Nằm trên giường, thân hình phút chốc cứng đờ. Nhẹ nhàng vùi đầu vào ngực hân, nhẹ giọng nói. “Ko được.....” Càng lúc cậu càng có cảm giác rõ rệt, ko muốn Quỳnh dùng thứ đó làm loạn.

Hoa Quỳnh thần nhiên cho rằng cậu đang dùng cách từ chối để chào mời. Đã rơi vào tư vị ngọt ngào như vậy, hân sao có thể dừng lại được chứ. Tay ở làn da trắng mịn của cậu mà ve vuốt, say mê khi thấy cậu đang rưng rưng sắp khóc. Lặng yên cởi ra những gì trói buộc ở hạ thân. Tay tham lam mà vỗ về thân thể mịn màng kia. Dự định khơi dậy tình cảm mãnh liệt nơi cậu.

“Buông tay... Ta không muốn... Buông tay...” Nghẹn ngào, cậu tuyệt ko cảm thấy thoải mái, càng ko có sinh bệnh. Thật rõ ràng biết được cảm xúc so với trước kia ko giống nhau. So với nỗi đau lúc đó thì giờ tim còn đau hơn “Buông tay, Quỳnh... Buông.”

Hoa Quỳnh tiếp tục hôn lên thân thể cậu cho đến khi đỏ bừng, hân vừa hôn vừa dụ dỗ “Chuột Con đừng giả bộ nữa mà. Ta đã bị người làm cho sắp điên rồi, giờ ngoan 1 chút, cho ta ôm đi.”

Hở!

Hác Cổ Nghị chớp mắt 1 cái thì bao nhiêu cảm xúc đều bùng nổ. Đột nhiên có sức lực đẩy ra người đang đè nặng lên mình. Cậu hét lên: “Ta không muốn Quỳnh dùng thứ đó làm loạn!”

Hoa Quỳnh ngạc nhiên ngồi ở mép giường, cũng buông tay ra, hân thấy cậu cả người té nhào trên mặt đất, mặc chặt quần như là tránh xa hân đụng chạm.

Biểu tình của Chuột Con bỗng nhiên trở nên phức tạp. Thoáng chốc quay mặt đi. Ko thèm liếc hân đến 1 cái. Hân đành phải trở mặt nhìn cậu lảo đảo chạy ra ngoài phòng nghĩ mãi ko ra, tại sao lại như vậy.

17. Chương 17

Hoa Quỳnh ngày nào cũng dùng vẻ mặt bình tĩnh mà quan sát nhất cử nhất động của cậu. Chuột Con ko thèm nói lời nào, mắt cứ ngập nước nhìn hân như đang listen chuyện gì đó. Thật ai oán...

“Ta đến tốt cùng là có chỗ nào có lỗi với người?” Chuột Con làm như khi hân đi ngoại tình cũng ko bằng.

Hác Cổ Nghị ôm chặt chần bông, đưa lưng về phía Quỳnh, thân thể dán sát vào vách tường, ko muốn Quỳnh đến gần.

Tiền hân đưa cho cũng ko chịu để vào ống trúc. Thực mụ nội nó, gặp quỷ rồi... Hoa Quỳnh càng nghĩ càng hỏa đại. “Người trâu lừa ta phải ko?” Hân thật giống như oán phu bị phụ tình bạc nghĩa.

“Có cái gì bất mãn liền nói cho ta biết. Là ko làm chuồng gà, hay cho người quá ít tiền, mua ít kẹo, hoặc đối với người ko tốt, người nói đi ah.” Hai ba ngày nay, tình hình cứ y chang như nhau. Hân sắp phát điên rồi.

Khẽ cắn môi, rất muốn lên giường gian trước tính sau. “Ta muốn người cam tâm tình nguyện ở cùng 1 chỗ với ta, để cho ta cưng chiều sẽ chết ah.” Hân tiếp tục hét lên như quỷ kêu. Thật ko chịu nổi âm thanh yên tĩnh bên tai. Chuột Con ko nói lời ngốc nghếch nào hết, làm hân cảm thấy ko quen chút nào.

Chuột Con vẫn ko phản ứng như cũ. Hoa Quỳnh chỉ biết thở dài.

Hân lên giường nằm cạnh người, kéo Chuột Con dán vào người mình. “Trời trở lạnh, ngoan ngoan dựa vào ta sưởi ấm cho.” Ko hề nhụt chí, hân dụ dằng hỏi: “Tại sao ko để ý đến ta?”

Nằm nghiêng, Chuột Con ko rúc vào ngực. Hoa Quỳnh xoa xoa má, chăm chú nhìn bộ dáng đang buồn rầu và run rẩy của cậu. “Đến tốt cùng là người muốn thế nào đây hả?” Hân biết chắc chắn có nguyên nhân khiến

Chuột Con trở nên bất thường như vậy. “Người vẫn làm cơm, vẫn chờ ta về. Chỉ là ko cho ta thân thân, ôm 1 cái cũng ko được. Người ghét ta lắm hả?”

Hác Cổ Nghị lên cầm lấy vạt áo của Quỳ, lẩm bẩm: “Ta có thích Quỳ, ko có quên đâu, ko có quên.....”

“Ân, tốt lắm. Nếu thích ta, vì cái gì không cho ta dùng thứ đó đó?”

Hác Cổ Nghị hít sâu vài hơi, lặng lẽ thu tay về, lặng lẽ xoay người ra sau, nhìn vào tường, đem chân bông ôm lại thành 1 bó, buồn bã nói: “Quỳ tránh ra đi, sau này ko cần về nhà nữa, ta ko muốn chờ Quỳ, Ko muốn tiền của Quỳ. Ta có thích Quỳ, có thích mà.”

Nghe con chuột ngốc nói vậy, chắc chắn là có chuyện thật rồi. Nhưng trọng điểm là cậu muốn đuổi hẳn ra ngoài, ko muốn hẳn về nhà nữa. Ko thể nào... Đây là đạo lý gì?!

Sắc mặt Hoa Quỳ nhất thời xanh mét, nhìn trừng trừng vào gáy của Chuột Con. Hắn uất nghẹn tận xương tủy. Cắn răng giận đến độ ko ngủ được.

Ngày hôm sau, quả thật ko phải để cho người sống nữa. Bất luận là ai cũng chưa hề thấy được bộ mặt hòa nhã của Hoa Quỳ.

Lớn tiếng hét lên: “Chuột Con, đến đây!”

Tiểu Ngân tử lập tức đẩy đẩy Hác chủ tử “Hoa gia đang gọi người kìa.” Mau đi đi, tránh cho nó cũng bị vạ lây theo.

Hác Cổ Nghị cúi đầu thật thấp, lặng yên đến gần nghe xem Quỳ sẽ nói gì.

Hoa Quỳ khoác thêm cho cậu 1 lớp áo hần hạ cảnh cáo: “Ta không động đến 1 sợi lông tơ của người là vì thương tiếc người. Người tiếp tục chọc cho ta tức điên lên cũng được, nhưng nếu dám cởi áo choàng này ra thử xem.”

Nắm lấy tay cậu, hắn dắt người ra ngoài. Hoa Quỳ quay đầu lại dặn dò: “Tiểu Ngân Tử, người trông chừng cửa tiệm cẩn thận đó.”

Tiểu Ngân Tử vội vàng đáp lại “Hảo, Hoa gia, Hác chủ tử hai người đi thông thả ah.”

“Quỳ muốn đi đâu?” Hác Cổ Nghị lí nhí hỏi, trong đầu lại thấy không thoải mái. “Ta muốn đến đại phu.” Nghĩ đến chuyện Quỳ ra ngoài dùng thứ đó đó làm loạn với người khác, liền rút tay về, ko chịu để cho Quỳ nắm nữa.

Dựa vào trí nhớ, cậu cũng biết đại phu ở chỗ nào. Hác Cổ Nghị liền rẽ phải, thoáng chốc đã quên Quỳ muốn cùng cậu ra ngoài để làm gì.

Hoa Quỳ hí hóp mắt suy nghĩ, trương ra gương mặt thối nhìn sau lưng cậu thật chăm chú. Đến tột cùng thì con chuột thối muốn làm gì đây?

Thằng ngốc bán dầu đến Thượng Dược Đường, Hoa gia đang ở đây. Đại phu nào dám chậm trễ, vội nhiệt tình nói “Hai vị, mời ngồi.”

Hác Cổ Nghị ngồi xuống ghế tựa, lòng lo sợ, ngẩng mặt nhìn đại phu hỏi: “Có chữa bệnh ngốc được ko?”

Thầy thuốc chớp mắt 1 cái ngạc nhiên, ko rõ ràng lắm nên thành thật trả lời: “Ko thuốc nào cứu được đâu.”

Hác Cổ Nghị thần sắc ảm đạm càng cúi thấp đầu hơn nữa. Vẫn không chịu hết hy vọng hỏi: “Thật sự ko chữa được sao?”

“Đúng vậy, ko chữa được.”

Hác Cổ Nghị cuối cùng cũng chết tâm, xoay đầu lại, đôi mắt trong suốt nhìn Quỳ nói: “Ta không nhớ được nhiều chuyện lắm, cũng ko biết thối tiên cho đúng nữa. Ta sợ sẽ quên là mình thích Quỳ... Ta sợ mình quên Quỳ đã rất tốt với ta.” Cậu dùng tay lau lau đi đôi mắt ướt nước. Nghĩ đến cảnh Quỳ dùng thứ đó đó làm loạn với người khác, cậu liền ko thể cho là Quỳ tốt với mình được nữa, sợ ngay cả mình cũng quên thích Quỳ...

“Ta thật là ngu hết thuốc chữa rồi. Ta ko hiểu tại sao mình lại thích như vậy. Tại sao lại đùa bỡn ta? Giỡn với ta bộ vui lắm sao? Quỳ thích dùng thứ đó để làm loạn, còn cho người khác tiền nữa. Tại sao? Quỳ có biết là ta ghét lắm ko, thật ghét lắm....”

Thấy Quỳ ko nói lời nào, môi Hác Cổ Nghị run rung trong giây lát, ko thèm quay đầu lại mà chậm chậm rời đi. Bỏ mặt Quỳ ở phía sau. Cậu ko muốn nghĩ đến nữa.

“Rốt cuộc là hấn vừa mới nói cái gì?” Hoa Quỳ nghe nhưng ko hiểu ra sao cả, chỉ ngay ngốc nhìn đại phu mà hỏi.

Đại phu cũng lắc lắc đầu nói. “Hoa gia ngài là người trong cuộc còn ko biết. Vậy thì ta làm sao mà biết được ah?”

“Người đứng lại đó cho ta!” Mạnh mẽ hét lên, Hoa Quỳ trợn trừng mắt nhìn con chuột ngốc đang chậm rãi rời khỏi, bộ dáng thật đáng thương.

“Thật oan uổng ah? Cái gì mà lấy thứ đó làm loạn, ta đây dù đã ghen sắp chết cũng ko có làm bậy mà! Thực mụ nội nó. Người muốn chọc ta tức chết phải ko?!”

Từng bước từng bước 1 đến cạnh bên cái người ngốc nghếch ko biết phân biệt rõ ràng kia. Hoa Quỳ càng nhìn càng đau lòng. Hừ 1 tiếng, hấn trịnh trọng nói: “Ta chỉ thích cho người tiền, chỉ có 1 mình người mà thôi, ko có người nào khác hết ah.”

Hác Cổ Nghị nhìn vào mắt hấn, nước mắt của cậu đã nhanh tràn ra, do dự hồi lâu mới hỏi: “Tại sao?”

Hoa Quỳ không thèm quan tâm đến đám người vì hiếu kỳ mà vây quanh họ. Đôi mắt yêu mị của hấn giờ chỉ có 1 mình Chuột Con mà thôi. Mặc kệ người khác có chế giễu hay ko. Hấn vẫn như cũ mà nói thẳng ra tâm ý của mình. “Ko tại sao gì hết. Thích là thích, ko có nguyên nhân gì cũng thích người. Ko phải vì người ngốc, ko phải vì người dễ khi dễ, ko phải vì người dễ lừa gạt. Bởi thương 1 người thì ko cần đạo lý. Thích nhìn người tươi cười, thích thấy đồng tiền nhỏ xinh trên mặt người, thích người nấu cơm cho ta, thích nghe người nói mấy lời ngu xuẩn, thích người nghĩ muốn ta dùng thứ đó đó đối với 1 mình người mà thôi. Ta chính là như vậy mà thương người đó.”

Rồi hấn hạ giọng, nói chuyện thật êm ái. “Tin ta đi. Trừ người ra, ta căn bản là ko thích ai cả.”

Ngoại trừ người mẹ đã mất, cùng lão sư phụ ngày trước thu dưỡng mình, hấn chưa bao giờ để ý qua ai cả.

“Mặc kệ ta trước kia có làm chuyện gì, đó là khi ta còn chưa có biết người. Đừng vô tình với ta nữa, ta thật ko có lòng dạ nào mà. Ta ko giống người đơn thuần, cũng không giống người thiện lương như vậy. Lại càng ko giống người ngốc đến vô phương cứu chữa. Nhưng ta chính vì vậy mà thương người. Người ko đếm tiền nữa cũng ko sao, ta cũng sẽ ngày ngày đều cho người. Để ngày nào người cũng sẽ biết tâm ý của ta là rất thích người. Người sợ sẽ quên mình đã có thích ta, ta liền mỗi ngày đều hỏi, cho người muốn quên cũng ko quên được. Để cho ta tiếp tục cưng chiều người, tiếp tục mua kẹo, mua thức ăn, mua chuồng gà cho người. Đừng đuổi ta đi, cũng đừng bỏ ta. Được chứ?”

“Quỳ, không có gạt ta....” Hác Cổ Nghị tựa đầu vào ngực hấn, nước mắt cứ tí tách rơi xuống đôi hài Quỳ mới mua cho cậu. “Quỳ tốt với ta lắm. Quỳ nói thiệt nhiều lời thích ta. Quỳ nói muốn cưng chiều ta, mua kẹo, mua thức ăn, mua chuồng gà... Ko có gạt ta... Quỳ nói sao, ta liền nghe như vậy. Ta tuy ngốc, nhưng lại rất ngoan, rất nghe lời.”

“Ta biết.” Là bởi vì cậu có linh hồn ko bị vấy bẩn. Tâm tư đơn thuần như tờ giấy trắng, mới có thể nhẹ dạ để hấn gạt như vậy. “Ta thật may mắn mới có thể có được người.”

Dùng tay xoa xoa gương mặt thanh tú. Hấn để mặt cậu dán chặt vào ngực mình. “Ta thương người, vô cùng thương.” Lòng có thể cảm nhận Chuột Con đang thở nhẹ ra. Hấn hoài nghi, rốt cuộc là ai đã tác động để Chuột Con nghi ngờ hấn.

Hoa Quỳ hỏi: “Có người nói mấy chuyện nhảm nhí với người sao?”

Tim nhói lên 1 cái, Hác Cổ Nghị nắm chặt lấy vạt áo trước ngực Quỳ, buồn bã nói: “Người thật xinh đẹp kia nói. Hấn có lấy tiền của Quỳ cho ta nữa. Tiền đó giống y hệt tiền trên người của Quỳ luôn.”

“Người....” Hoa Quỳnh nghe vậy, một luồng khí nóng nhất thời dâng lên tận ngực làm hấn xém chút là thở ko được rồi “Tiền đều giống nhau mà. Người.....” Khẽ cắn môi, bắt đầu nhớ đến thói bạc mà Tiểu Ngân Tử đã nói đến.

Đôi mắt yêu mị hơi híp lại. Đầu lập tức suy luận, nghi ngờ ngay 1 người. Hấn hỏi: “Có phải là cái người lần trước dắt người đến Cẩm Tiêm bổ trang đã thấy qua.”

Hác Cổ Nghị gật gật đầu, vẫn buồn bã hỏi: “Quỳnh ko có dùng thứ đó đó ra ngoài làm loạn hả?”

Hoa Quỳnh hơi bĩu môi, nói: “Ko có. Ta muốn gian thì cũng chỉ có thể gian 1 mình người thôi hà.”

Hác Cổ Nghị tiếp tục tính toán: “Quỳnh có cho người khác nhiều tiền ko?”

“Không có.” Hoa Quỳnh thề thốt “Ta sẽ làm cho người khác không còn 1 xu, nhưng sẽ cho người rất nhiều tiền mà người thích nha.”

“Thật ko?”

“Thật đó.”

Hác Cổ Nghị muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Cậu gọi: “Quỳnh...”

Thoáng chốc, Hoa Quỳnh thật muốn bóp chết cậu. Hấn mất hết kiên nhẫn: “Đừng nói mấy lời dài dòng ko dứt nữa. Người ở ngã tư này toàn bộ, thực mụ nội nó mà, ai cũng biết là ta thích người hết rồi. Rốt cuộc là người có hiểu rõ ko hả?” Hấn đã nhanh nhẹn chết rồi, Chuột Con còn ko nói ngay vào trọng điểm.

Hác Cổ Nghị lau đi nước mắt đang chảy trên mặt, ko hề nghi ngờ mà gật gật đầu, “Ta biết rồi.”

“Như vậy đi?!” Sắc mặt Hoa Quỳnh đích đột nhiên biến đổi, cúi đầu trừng mắt mắng: “Người dày vò ta lâu như vậy, nói 1 câu biết rồi coi như xong sao?”

Từng ngụm lãnh khí phả vào mặt, Hác Cổ Nghị nháy nháy mắt mấy cái, lòng lo lắng, cúi đầu lẩm bẩm: “Quỳnh sau này có thể dùng thứ đó làm loạn.”

Hoa Quỳnh chăm chú nhìn mặt cậu đã đổ đến tận mang tai, hừ 1 tiếng: “Này nghe cũng tạm được nga.”

Nắm chặt lấy tay cậu, Hoa Quỳnh mệnh lệnh: “Giờ ngoan ngoãn theo ta đến cuộc hẹn.” Lão đại hấn đã ko vui, thì tuyệt sẽ ko để cho người khác có ngày quá lạnh!

“Hảo.”

Hác Cổ Nghị để cho hấn nắm tay, dọc đường nghĩ Quỳnh nói thiệt nhiều lời thích mình. Lòng dần dần có lại cảm giác ngọt ngào.

Quỳnh dẫn cậu vào 1 thực tứ (~ tiệm ăn), Hác Cổ Nghị mới biết được nguyên lai là Quỳnh có hẹn cùng ông chủ Điền mập mập.

Cậu im lặng mà dùng bữa. Nghe ko hiểu Quỳnh đang bàn bạc chuyện làm ăn gì với ông chủ Điền nữa. Chỉ biết đề tài là về hồ tiêu.

Điền đại lão bản rất bội phục Hoa gia liệu việc như thần. Kia trữ đầy kho hồ tiêu qua vài ngày, thì giá lên như nước đang lớn. “Hoa gia, ngài định bán hả?”

“Đương nhiên bán.”

Điền đại lão bản mặt mày hớn hở nói: “Này lợi nhuận kiếm được thật ko ít.”

Hoa Quỳnh liếc xéo ông chủ Điền 1 cái. Kia thật thấy tiền là sáng mắt, mặt cười như Phật Di Lặc “lão lăm rồi, ý của ta là muốn lão lê la đến các nơi bán hồ tiêu mà đổi lấy 1 thứ, chứ ko phải đem hồ tiêu bán cho các cửa hàng.”

Nghe vậy, Điền đại lão bản chớp mắt một cái ngạc nhiên. Ngân lượng trắng bóng đang chất chứa trong đầu nhất thời bay mất. “Hoa gia... Ngài muốn dùng hồ tiêu đổi lấy thứ gì?”

“Àh,” Hoa Quỳnh gấp vài miếng đồ ăn cho vào miệng, lát sau mới dặn dò: “Dùng hồ tiêu đổi lấy sợi đồng mảnh.”

“Hả, đổi sợi đồng mảnh.” Lão nghe ko nhầm chứ?

“Giật mình àh?”

Điền đại lão bản ngậy ngốc thêm chút nữa mới gật gật đầu.

Hoa Quỳnh cong môi cười 1 cái, hỏi: “Người có biết Chương thị dệt phường muốn mua hồ tiêu để làm gì ko?”

Điền đại lão bản hỏi: “Không phải để qua tay rồi bán ra kiếm lời sao?”

Hoa Quỳnh không khỏi cười lạnh, giải thích: “Chương thị dệt phường sau khi bị nguồn tiêu thụ cự tuyệt, nhất định sẽ đổi lại việc sản xuất thứ khác kể kinh doanh là dệt gấm hoa. Mà vật liệu dệt gấm hoa lại đến từ Tứ Xuyên. Nơi này lại ko thể trồng được hồ tiêu, ta bảo người mua nhiều như vậy để tiến hành trao đổi.”

Hoa Quỳnh xét thấy nhiều cửa hàng khác đều ko thể có hồ tiêu tung ra thị trường, “Chắc chắn, cửa hiệu Vĩnh Kỳ cửa hàng mua vào 1 số lượng ko nhỏ hồ tiêu. Việc trao đổi này 1 khi đã xong xuôi. Lão hãy đen tin tức này truyền ra. Bà già kia biết vật liệu dệt gấm hoa đang ở trong tay ta.” Điền đại lão bản đến đây mới giật mình hiểu được. Nguyên lai Hoa gia đang tính kế với Chương thị dệt phường...

“Hoa gia, ngài muốn....”

“Chặt đứt đường sống của Chương thị dệt phường” Dứt lời, Hoa Quỳnh uống 1 hớp rượu. Đôi mắt yêu mị đều đã bị chuột con trói chặt.

“Ăn no chưa?” Hắc hỏi.

Hắc Cổ Nghị vẽ mặt khờ khạo gật đầu.

Mắt thoáng thấy ông chủ Điền lúc này đã tự động rời khỏi thực tứ. Thật vô cùng thức thời ah. Hoa Quỳnh dần dần tiến lại gần Chuột Con, hắc mệnh lệnh: “Đến đây.”

Ánh mắt Quỳnh đang cười... Hắc Cổ Nghị chăm chú nhìn Quỳnh càng lúc càng để mắt hắc sát vào cậu, lòng lo sợ nhìn xung quanh. Cậu ko hiểu sao mình và ông chủ Điền mập mạp kia giờ thật giống nhau là muốn co chân chạy cho nhanh.

Như nhìn thấu được tâm tư của cậu. Hoa Quỳnh hỏi: “Sợ cái gì....”

Hắc Cổ Nghị lắc đầu, tim đập loạn, cậu cũng ko rõ ràng lắm đó có phải là sợ hãi hay ko.

Hoa Quỳnh ôm lấy thắt lưng, kéo cả người cậu dựa vào hắc. Cầm lấy ly rượu trên bàn, hớp lấy 1 ngụm, xong liền dán vào miệng cậu. Tay nhanh chóng đỡ chặt sau đầu, khiến cậu phải uống 1 hơi hết cả ngụm rượu – Hương vị cay nồng làm cậu thật khó thở. Hai tay theo bản năng đẩy ra lòng ngực kia. Một lúc sau, Quỳnh cuối cùng cũng ko bắt cậu uống rượu nữa.

Hắc Cổ Nghị đầu óc bắt đầu choáng váng. Mắt nhanh chóng ứng đỏ, gối đầu lên vai Quỳnh, toàn thân mềm nhũn, hình như là say rồi.

Hoa Quỳnh cúi đầu hôn lên trán cậu, kéo cậu vào lòng để sưởi ấm. “Ah, đồ ngốc này, ko có sức lực phản kháng, sẽ rất ngoan....”

Mắt toàn tà ý, Hoa Quỳnh tạm thời quyết định sẽ đến Cẩm Tiêm bố trang 1 chuyến.

Hoa gia mang theo ngọc tử bán dầu đến làm khách. Đoàn Ngọc không khỏi cảm thấy rung mình, hít sâu 1 hơi, lập tức sai người hầu thỉnh Phần gia trở về.

Phần gia đang ở kho hàng sắp xếp việc thu mua vải dệt. Việc này nửa điểm cũng ko được qua loa. Tính ra cũng phải tốn vài canh giờ. “Có khách quý đến bố trang, ta phải thỉnh Phần gia trở về.”

Hoa Quỳnh ung dung ngồi chờ, nói: “Ko vội. Chuột Con của ta còn đang ngủ say. Ta cũng ko định đi nhanh như vậy.”

“Vậy Hoa gia có cần ôm người vào nội thất nghỉ tạm ko?” Thằng ngọc xấu xí cứ dính chặt lấy Hoa gia, bất luận thế nào cũng ko vừa mắt.

Đoàn Ngọc ko thèm nhìn nữa, rất muốn rời đi. Chẳng lẽ lại ngồi xem nam nhân cứng chịu ngốc tử xấu xí... Kia nhìn sao cũng ko xứng!

Nắm chặt chén sứ trong tay, cố gắng ức chế cõi lòng đầy xúc động. Thật ko có tư vị nào. “Hắn không xứng...” Cứ tự nhiên mà thốt ra như vậy, Đoàn Ngọc ngẩng đầu nhìn đôi mắt yêu mị lạnh như băng của, nam nhân ko hề có tình cảm gì với mình cả.

“Sao vậy, Phàn gia ko xứng với người àh?” Ngữ khí lạnh như băng xoáy vào cõi lòng đầy cao ngạo của y.

“...” Đoàn Ngọc mấp máy môi. Ko thèm trả lời lại, căn bản là y đang chướng mắt.

Hoa Quỳnh tiếp tục hỏi: “Người chính là bị bán đi. Có thể được Phàn gia xem trọng như vậy cũng là phúc khí của người. Người ở Trích Tinh lâu ko phải mới một hai ngày. Tiểu Quan đến rồi đi cũng ko ít. Người có thấy qua mấy ai có kết quả tốt chưa?”

Phàn gia là người trung hậu, lại thành thật chí thú làm ăn. Nếu ko phải chung tình với Đoàn Ngọc, với tính tình của Phàn gia, khẳng định sẽ ko dính dáng đến chốn phong nguyệt.

Thấy Đoàn Ngọc ko nói gì, Hoa Quỳnh không hề giận dữ mà còn mỉm cười, nói thẳng ra: “Người cũng đừng hy vọng gì việc ta nhìn người đến 1 cái liếc mắt.”

Hát!

Tim bỗng nhiên bị bóp nghẹn. Mặt Đoàn ngọc lúc xanh lúc trắng, thần sắc biểu hiện thật phức tạp. Hắn đối với nam nhân này vừa yêu vừa hận. Nếu là người ko có lòng dạ, chắc hẳn đã ko chung tình với thằng ngốc bán đầu như vậy.

Kia đối với người khác thật xa xỉ, nhưng một chút cũng ko có phần cho y.

Ngán ngẩm khép hờ mắt lại. Y hiểu được Hoa gia tới là làm cho mình chết tâm.

Bỗng nhiên có tiếng “Ừm ừm” truyền đến bên tai, nho nhẹ như đang làm nũng — “Quỳnh xấu lắm...”

Hác Cổ Nghị mơ mơ màng màng để mặt Quỳnh hôn lên má, cởi ra áo ngoài, ý thức mơ hồ hiểu được Quỳnh muốn lấy thứ đó để làm loạn.

Toàn thân vô lực mặc kệ Quỳnh muốn làm gì thì làm “Ta có ngoan lắm mà...”

“A, người ngoan lắm. Có thích ta ko?” Hoa Quỳnh kéo áo ngoài của cậu xuống tới thắt lưng, giờ thật là cảnh xuân phơi phới. Lòng dạ xấu xa, tay bắt đầu vuốt ve ở nơi mẫn cảm.

“Àn... Ta có thích Quỳnh mà, có thích lắm...”

“Nói người muốn ta làm chuyện đó, mau.”

“Àn...” Hác Cổ Nghị ngây ngốc thuận theo lời của Quỳnh nói: “Muốn làm chuyện đó.”

Hoa Quỳnh chớp mắt 1 cái ngạc nhiên, lập tức lớn tiếng mắng. “Người thật là ngốc quá. Muốn ta làm chuyện đó, tức là muốn ta gian người biết ko?”

“Àn...” Hác Cổ Nghị ko đứng dậy nổi, cứ theo bản năng mà ôm lấy Quỳnh. Gương mặt ửng hồng cứ dựa vào ngực hắn mà thở 1 cách mãnh liệt. Ánh vào đôi mắt đang của người đang say là bàn tay của Quỳnh đang sờ loạn.

“Nóng quá... Ah.....” Hác Cổ Nghị ngồi trên đùi Quỳnh. Cả người ko kiềm được mà run rẩy, nháy nháy đôi mắt ướt át, đôi môi như cánh hoa mở ra hợp lại mà rên rỉ. Thanh âm ngọt ngào thật tự nhiên mà truyền vào tay người khác.

Ah, Môi Hoa Quỳnh cong lên cười 1 cái. Ánh mắt mê đắm nhìn chằm chằm vào Đoàn Ngọc. “Sao hả, người ko dám nhìn ta đang làm gì sao?”

Đoàn Ngọc quay đi sắc mặt trắng bệch. Lòng kiêu ngạo ko cho phép, ngay lập tức buộc mình đối diện với sự thật.

“Người biết rất rõ là nam nhân ở cùng nhau sẽ xảy ra điều gì mà. Mấy chuyện này, giờ ta chỉ có thể làm với người mình thích mà thôi. Mà người đối với Phàn gia...” Hấn nói vào điểm trọng yếu, xem thử là rốt cuộc đối phương có thể hiểu rõ và nhận ra được hay ko.

Đoàn Ngọc nghe vậy, lòng vô cùng đau đớn.

Tiếng rên rỉ ngọt ngào dần dần ngừng hẳn. Cái ôm ấm áp của nam nhân sẽ vĩnh viễn ko thuộc về y. Mắt ướt nước nhìn người vừa xuất hiện trước mắt – Vừa ôn hoà hiền hậu và thành thật. Mặt lúc nao cũng mỉm cười với mình. Đoàn Ngọc là cực kỳ chán ghét gương mặt đó. Một chút cũng ko sánh bằng Hoa gia.

Mang theo nỗi niềm khổ sở. Ko thể mãi vui gượng như vậy được. Đoàn Ngọc toàn thân rã rời thất thiếu đi vào phòng.

Phàn gia nhìn theo thân ảnh người vừa mất hút trong giấy lát. Vẻ mặt hòa nhã thoáng chốc thay đổi.

Hoa Quỳnh trân trọng sửa lại xiêm y của người đang trong lòng, làm như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra cả.

Ôm lấy Chuột Con của hấn. Hoa Quỳnh hơi ngạc nhiên hỏi: “Phàn gia, ngài còn nhiều việc lắm mà. Sao lại về vội như vậy?”

Phàn gia lập tức khôi phục lại như bình thường. Vẻ mặt ôn hòa cười nói: “Khách quý đến bố trang, đương nhiên ta phải về gấp rồi.”

“Ah, Phàn gia khách sáo quá. Ta chẳng qua là tiện đường ghé uống chén trà thôi. Lại khiến cho người hầu đến làm phiền ngài rồi.”

“Ah! Hoa gia hồi này đâu phải có ý này.” Gã người hầu bỗng nhận được sát khí từ đôi mắt yêu mị, vội vàng nhắm mắt khép miệng, ko dám nói năng gì cả.

Hoa Quỳnh thu hồi tầm mắt, nhìn Phàn gia cười nói: “Phàn gia, ngài cứ tiếp tục việc của mình đi. Chuột Con của ta đã ngủ say. Cũng nên về tiệm dầu nghỉ ngơi. Xin cáo từ.”

“Hoa gia, đi thông thả.”

“Không cần tiễn.” Hấn vốn đặc biệt đến đây để diễn tuồng. Nhưng Chuột Con trong lòng ngực mình phần nộn đỏ hồng ngon miệng, làm hấn xém chút nữa ko khống chế được. Haiz! Hấn đương nhiên phải mau mau trở về để hạ hỏa, còn đi thông thả cái nỗi gì chứ.

Lòng môi mỏng của Hoa Quỳnh cong lên 1 nụ cười, mặc kệ người khác có thích hay ko thích. Chỉ là cái đánh rắm.

“Hác gia gia, Hác chủ tử say rồi. Hai người chúng ta ăn cơm trước được ko?”

Tiểu Ngân tử mua thức ăn về để trên bàn. Đặt giỏ trúc xuống đất, nó vội chạy lên đỡ lão gia gia ngồi xuống.

“Aiz, hai ngày trước, bệnh cũ lại tái phát, đi đứng có chút chậm chạp.”

“Khó trách ah. Hác gia gia hai bữa nay, chiều nào cũng tìm lão nhân gia ở cạnh nhà đánh cờ nói chuyện phiếm” Nó bới thêm cơm cho lão, hỏi: “Hác gia có muốn con nói với Hác chủ là 1 tiếng người ko thoải mái ko? Hác chủ tử chắc chắn sẽ bốc thuốc về cho người ngay.”

Hác gia gia cảm khái: “Đừng làm phiền nó. Ta già rồi, chẳng còn dùng vào chuyện gì được nữa. không giống như người tuổi trẻ, làm gì cũng lanh lẹ. Chuyện bán dầu người cũng giúp đỡ ko ít ah. Nhờ vậy mà tôn tử ngọc của ta mới ko bị vất vả ah.”

Tiểu Ngân Tử có hơi ngượng ngùng gãi đầu, gương mặt tròn tròn tươi cười. “Hác gia gia không cần nói cảm ơn con. Hoa gia trả tiền công cho con cũng nhiều lắm đó, con làm như vậy cũng phải thôi. Nay phải nói ngược lại là con nên tạ ơn Hoa gia và Hác chủ tử.”

Chủ tử khôn ngoan tính tình rộng rãi. Còn Hác chủ tử tuy có hơi ngốc chút, nhưng ở chung cũng tốt lắm nha, ko hề làm phiền hà gì nó. “Con làm việc ở đây, thật là cực kỳ thích nha.”

Tiểu Ngân Tử đặt mông ngồi xuống, vừa ăn cơm vừa cười tủm tỉm. Nghĩ thầm chủ tử khôn ngoan mang Hác chủ tử về lúc còn đang bán dầu. liền dặn dò mọi người đừng làm phiền đến bọn họ. Chủ tử khôn ngoan cần phải giúp Hác chủ tử giải rượu nữa kia.

Hoa Quỳnh đem Chuột Con ở dưới thân mà ăn sạch sẽ ko còn gì hết. Dục vọng được cơ thể như lửa nóng gắt gao hấp thụ mà hoàn toàn giải phóng. Hắc ko khỏi “chặc chặc” mấy tiếng. “Ah, hôm nay người ko kêu đau. Có phải là thích thứ đó đó của ta hay ko?” Hắc hỏi Chuột Con, nhưng trong lòng lại hy vọng xa vời là cậu sẽ nhỏ nhỏ nói ra câu trả lời mà hắc luôn muốn nghe.

Hác Cổ Nghị nháy nháy đôi mắt ướt át, thấy mắt Quỳnh như đang cười. Cậu mơ màng thành thật nói: “Quỳnh lại làm xấu....”

“Ta làm xấu.” Hoa Quỳnh vẽ mặt gian tà cười. Nhìn thấy Chuột Con toàn thân ửng hồng, phần phần nộn nộn làm người ta ko thể nhìn được mà muốn cắn lấy.

Hoa Quỳnh lập tức cúi người cắn cắn hai điểm anh hồng trước ngực, nhẹ nhàng chà đạp, lập tức nghe cậu kêu lên nhỏ nhỏ — “Quỳnh loạn loạn cắn... Ân...” Hai tay vô lực đẩy nhẹ cái đầu trước ngực, Hác Cổ Nghị đầu cháng mắt hoa mà giấy dựa. “Ta muốn ngủ. Quỳnh đừng làm loạn nữa mà.”

Răng hơi dùng sức mà cắn, Hoa Quỳnh nhanh chóng mở hai chân của cậu rộng ra. Động thân kết hợp vào. Hát! Hắc thở rút 1 hơi, dục vọng trong nháy mắt mãnh liệt phản ứng.

Hắc kêu lên. “Thực mục nội nó mà! Người làm ta phát cuồng lên, nhưng lại ko cho thỏa mãn thú tính. Thật là ko gian người thì giống như là ko thương người mà. Người ngoan ngoãn nói mấy lời ngây ngốc cho ta dùng thứ đó gian 1 chút liền chết ah.....”

Phát hỏa cực điểm rồi...

Chuột Con cái gì cũng dễ gạt, nhưng mà lừa cậu để làm chuyện đó thì thật là khó còn hơn lên trời nữa ah!

Hừ! “Ta không làm cho người thích sao?” Hoa Quỳnh lão đại thật ko vui hỏi.

“Quỳnh ồn quá đi....” Cậu muốn ngủ mà...

Rầm!

Thật là đả kích lòng tự trọng của hắc mà.

Hoa Quỳnh khê cắn môi, mắt sắc hơn dao nhìn trừng trừng vào bộ dáng của người đang say rượu kia. Nghiêm trọng cảnh cáo: “Người ngủ thử cho ta coi!” Hắc nhất định sẽ bóp chết cậu!

Hác Cổ Nghị chậm rãi khép mắt lại. Mắt đang muốn nhắm lại lập tức bị đánh thức. Cậu cảm thấy nửa người dưới tê dại, thừa nhận nhu cầu của Quỳnh. Đó ko phải là cảm giác đau đớn.

“Ân...” Hác Cổ Nghị cắn nhẹ đôi môi hơi sưng của mình. Người vẫn còn đang say nên cũng ko rõ ràng lắm. Minh về nhà lúc nào, sao cả đến lúc ngủ cũng bị Quỳnh dùng thứ đó làm loạn.

Hoa Quỳnh nhanh chóng đưa đẩy tiết tấu của tình cảm mãnh liệt. Cúi đầu phát hiện thân thể của Chuột Con dần dần nảy sinh biến hóa. Hắc ngay lập tức xoa nắn ngay nhược điểm. “Ah, ta ko tin người sẽ ngủ cho đến chết luôn nha.”

“Ah!”

Hác Cổ Nghị thoáng chốc liền tỉnh táo. Đôi mắt giăng đầy sương mù nhìn gương mặt của Quỳnh mà tươi cười. Thoáng chốc, tim đập nhanh kinh khủng, cậu thở thật gấp gấp mà gọi: “Quỳnh....”

“Ân.” Hoa Quỳnh nhẹ nhàng dùng môi cảm nhận hương thơm từ miệng của cậu. Hắc dụ dỗ: “Thích thứ đó của ta ko?”

“Ân... Thích.” Ý thức rơi dần vào mê đắm, Hác Cổ Nghị giờ đây thật thành thật với cảm giác của chính mình: “Ta thích thứ đó của Quỳnh.” Tay mở rộng ra ôm lấy cổ Quỳnh, cả người thuận theo sự lay động của Quỳnh. Lòng đầy ngọt ngào.

“Nếu thích, đêm nay, không cho người ngủ luôn.” Chuột Con của hân cuối cùng cũng ở trong lòng hân mà nói thích hân. Làm gì có chuyện buông tha chứ!

Hoa Quỳnh tham lam hôn cái miệng nhỏ nhắn đầy ngọt ngào của Chuột Con. Thân thể đông đưa tự thực hành ý đồ xấu xa trong đầu mình.

Đêm tối –

Hác Cổ Nghị giờ vẫn nửa tỉnh nửa mê. Hơi rượu trong cơ thể dần dần tan hết, nhưng tư vị ngọt ngào lại ko ngừng tăng lên.

Điền đại lão bản mất mấy ngày bận rộn vận chuyển hồ tiêu từ kinh thành đến các thị trường kinh doanh lớn nhất từ nam đến bắc. Nơi đây có đủ cả các loại, giao thương hàng hóa. Cái gì cũng có cả.

Điền đại lão mua bán ở nơi này đã thành khách quen. Với vốn hiểu biết về giao thương rộng lớn, đã nhanh chóng giao dịch thành công 1 cách xuôi chèo mát mái.

Tơ đồng mãnh ngay lập tức được đưa từ Tứ Xuyên đến. Từng đợt từng đợt xe ngựa chở hàng thuận lợi chuyển vào kho hàng của cửa hiệu Vĩnh Kỳ.

Đồng thời, lão cũng đồn ra bên ngoài. Tin tức liền rất nhanh chóng truyền vào tai mọi người trong Chương thị.

Ban đêm, họ Chương nhà cao cửa rộng, đèn đuốc thắp sáng trưng, các thành viên trong gia tộc đều tề tụ đầy đủ. Ai nấy đều run như cây sậy khi thấy người nắm quyền trên dưới là Chương đại phu nhân, thái độ ko hảo chút nào cả.

Rầm!

Chương đại phu nhân trong tay cầm gia pháp hung hăng đập xuống bàn. Mặt mũi nanh ác, giận đến đỏ mặt tía tai. Các con của bà đứa nào đứa nấy đều vô dụng như nhau!

Mất thấy việc kinh doanh của Chương thị dệt phường ngày càng lụn bại, mà mình lại vô năng vãn hồi. “Họ Hoa kia thật là hạ lưu đê tiện. Nhất định đã triệt hạ đường sống của dệt phường, nếu ko sao lại làm đến đâu đều hư hại đến đó chứ.” Bà đã sớm nghi ngờ họ Hoa cùng tiện tỳ Phụng Tiên thông đồng. Giận sôi gan sôi ruột, liền lạnh lùng hét lên: “Phụng Tiên, quỳ xuống.”

Thính đường cao cao tại thượng, loại giáo huấn này đã tạo ra 1 sự kiện chấn động. Phụng Tiên trong mắt mọi người trở thành vật hy sinh.

Đôi mắt trong suốt như khí trời nhìn vào tướng công. Hai chân quỳ xuống sàn nhà lạnh như băng, chuẩn bị đón nhận những ngọn cơn vô tình đánh lên thân.

Trăm vạn lần oan uổng đều không nói nên lời. Phụng Tiên bị đánh ngã nhào xuống đất, máu từ miệng, lệ từ mắt thay phiên nhau mà ứa ra, ko nói năng gì chỉ nhìn tướng công. Mắt đầy ai oán, cuối cùng ko chịu được đã mở miệng cầu xin: “Thôi thôi... van cầu chàng thôi thôi đi.”

Sản nghiệp lớn như vậy chỉ vì cưới 1 nữ nhi mà trở nên suy bại, đồng thời cũng biến thành bi kịch hôn nhân. “Đừng để thiếp nhục nhã cũng tránh cho chàng oán thiếp” Mặt nàng sau khi nói xong thật u ám. Thân hình nhỏ bé, yếu ớt như ko xương giờ mang đầy thương tích. Sự luyến tiếc của hân chính là đao phủ vô tình đẩy nàng vào ngục thất là cuộc sống đầy bi thảm này.

Bà bà (tiếng gọi mẹ chồng 1 cách tôn kính) vì phòng tướng công lén lút tìm đến nàng làm chuyện vợ chồng, mà phái người thi hành hình phạt với nàng. Sau khi gây sức ép, đã khâu hạ thân của nàng lại, miệng vết thương đến giờ vẫn còn chảy máu. Thứ chất lỏng ẩm áp đó đã nhanh chóng làm ướt đỏ cả chiếc váy.

Tận mắt chứng kiến sự kinh hoàng kia, Chương Đằng trong nháy mắt cảm thấy rung mình, lập tức hướng nương cầu xin tha thứ: “Nương! Con xin người hãy dừng tay lại.” Ko thể nào trở mắt nhìn nương tử nhẫn nhịn chịu nhục mỗi ngày nữa. “Tội lỗi sẽ do 1 mình con gánh lấy. Người muốn đánh nữa phải ko? Con đây liền trở thành 1 bất hiếu tử.”

“Hảo ah! Thăng vô dụng này, dám vì 1 tiện tỳ mà ngỗ nghịch với ta.” Chương đại phu nhân cầm gia pháp chỉ vào đứa con, giận ghen hòng, ko còn để ý gì nữa mà mắng. “Người có vợ liền quên ngay nương. Cả

ngày cứ bám theo che chở cho con tiện tỳ ăn hại này. Người khác thú thê là để quản lý gia sự. người thú thê là để phá sản! Ta sinh người ra là để chọc tức chết mình mà!”

Bốp bốp bốp –

Chương đại phu nhân dưới cơn thịnh nộ, tiếp tục dùng gia pháp mà giáng xuống. Vừa đánh vừa mắng nhiếc ko tiếc lời đứa con dâu phá sản và thằng con trai làm mình thất vọng.

Chương đành quỳ trước mẹ mình, lặng yên chịu phạt ko hề nói lời nào cả. Tay, lưng đều đã thật đau mà lực đạo vẫn ko ngừng đánh xuống thân. Trong lòng hấn càng lúc càng hối hận sâu sắc — cúi đầu không ngừng nặng nề tự trách chính mình đã gây nên cục diện như ngày hôm nay. Nương ngày nào cũng bùng nổ tức giận. Hình phạt càng lúc càng tăng, tất cả đều trút lên đầu Phụng Tiên 1 mình gánh chịu. Đáng lẽ hấn nên sớm lựa chọn mới phải.

Sau khi đánh chửi 1 thời gian, Chương đại phu nhân rốt cuộc cũng bỏ ra gia pháp. Bà nương mày, đôi mắt vừa hẹp vừa dài cũng xéch lên theo, dồn ép: “Tên bất hiếu nhà ngươi, ta muốn ngươi ngay bây giờ lập tức quyết định. Đến tột cùng là muốn phượng tiên, hay là muốn nương?” Đứa con chỉ cần ngày nào còn dính lấy Phụng Tiên, thì đừng mong bà tha thứ.

Chương Đẳng quỳ trên mặt đất, ko nói câu nào.

Ko khí trong sảnh đường nháy mắt liền ngưng đọng lại thật nặng nề, làm người khác đến thở nhẹ 1 cái cũng ko dám. Các huynh đệ khác trong Chương gia đều lặng im cúi đầu ko dám nói nữa lời.

Ngữ khí của nương vừa rồi thật hung hăng điên cuồng, có thể thấy được là người đã bị chọc giận cho đến cực điểm.

Thời gian nặng nề trôi qua, Phụng Tiên giống như tử tội, đang chờ đợi quan trên tuyên án nàng sống hay chết — Chương Đẳng ngoài dự liệu của mọi người mạnh mẽ đập đầu “Nương, xin tha cho con tội bất hiếu. Con phá sản làm nương giận đến như vậy. Tội thật ko đáng tha thứ. Con đáng chết, đáng chết.....”

Chương đại phu nhân “hừ” 1 tiếng. “Cuối cùng thì ngươi cũng biết sai.”

Xoay người đập cho Phụng Tiên 1 cái, mụ nói chuyện thật khó nghe đến từng chữ: “Đều tại ngươi dụ dỗ Đẳng nhi, Chương thị mới có kết cục như ngày hôm nay.”

Đảo mắt giận trừng đứa con 1 cái, bà ra tới hậu thư: “Ngươi bỏ tiện tỳ này, người làm mẹ như ta liền tha thứ cho ngươi.”

Tay nhanh chóng nắm chặt thành quyền. Hấn thật hối hận ngay đến nữ nhân mình yêu cũng ko sao bảo vệ được. Thật ko xứng làm chồng của người ta. Vai mang tiếng xấu là bất hiếu tử, một bên là thân tình, một bên là nghĩa phu thê thật đầy bế tắc và rối rắm.

Chương Đẳng ko còn mặt mũi nào nhìn mẹ và các vị huynh đệ của mình, nói: “Nương, là con bất hiếu. Con ko dám xin người tha thứ, chỉ hy vọng nương từ nay về sau đừng vì việc này mà hao tâm tổn trí. Đừng vì con bất hiếu mà nóng giận nữa.”

Hấn dứt khoát đập thật mạnh đầu Bốp bốp bốp vang lên 3 tiếng, nói: “Nương, người bảo trọng. Sau này, con sẽ ko bao giờ... xuất hiện trước mặt làm cho người phải chịu khinh bỉ nữa.”

Dứt lời, Chương Đẳng đứng dậy, đi đến bên cạnh Phụng Tiên, cuối người, lau đi nước mắt đang chảy dài trên má nàng. Phu thê hai người liền rời khỏi cái gia đình có ko khí làm người ta hít thở ko thông này.

Mọi người thấy vậy đều ko kịp phản ứng chỉ có thể ngạc nhiên trợn mắt lên mà nhìn kết quả. Chương đại phu nhân liền hét lớn – “Đẳng nhi”

Đứa con ngoảnh mặt bỏ đi, lòng bà vô cùng đau đớn khi nhìn bất hiếu tử ôm tiện tỳ rời đi. Ko hề quay đầu lại...

Càng lúc càng xa –

Chương Đẳng hai tay ôm chặt lấy nương tử như muốn nhận lấy hết khổ sở cho nàng. Nói ra những lời tâm tình đã cất sâu trong lòng bấy lâu nay: “Ta cho dù trắng tay cũng ko phụ bỏ nàng đâu, cũng ko hề hối hận

khi đã dùng dẹt phường đổi lấy nàng. Sao nàng lại nhẫn tâm muốn ta rời bỏ nàng.” Trong lòng cảm thấy có hàng ngàn hàng vạn lỗi lầm. Là hắn vô dụng mới để cho nương tử của mình chịu thống khổ trong thời gian qua.

Dùng tay xoa xoa dung nhan đã tiêu tụy. Hắn đau lòng nói: “Phụng Tiên... đừng oán ta đã để cho nàng chịu ủy khuất, đừng oán ta.....”

Phụng Tiên nhanh chóng cảm thấy ấm lòng bởi sự thành thật kia. Ngón tay đã trở nên trắng bệch do nắm chặt lấy vạt áo trước của tướng công. Trong đầu ko khỏi hồi tưởng lại — Nàng lúc trước cũng không thương hắn... Mãi cho đến khi dần dần cảm nhận được tình ý mà hắn đối với nàng. Nếu ko có mẹ chồng đứng giữa làm khó dễ, nàng nguyện ý làm bạn trăm năm với người này.

Cho dù hai người từ nay về sau chỉ còn 2 bàn tay trắng, rời khỏi khu nhà cao cửa rộng này, cuộc sống trong tương lai đầy nghèo khổ, nàng cũng tình nguyện đi theo hắn tìm 1 mảnh trời.

Đôi mắt ướt đẫm những giọt nước mắt vui sướng, Phụng Tiên nhanh chóng ôm chặt lấy chỗ dựa duy nhất của đời mình, nói lên những lời từ đáy lòng: “Chương Đằng, đến giờ khắc này thiếp mới hiểu được, thiếp ko có lấy nhầm chồng.”

Trong phường dẹt cũ, thỉnh thoảng mọi người lại châu đầu ghé tai, khe khẽ bàn về những chuyện vừa xảy ra trong mấy ngày nay.

Con trai thứ 4 của Chương thị cùng thê tử bị trục xuất ra khỏi gia môn. Hiện tại Chương thị dẹt phường đang lâm vào cảnh thiếu nguyên liệu, có mấy dẹt phường trong số đó phải cho công nhân nghỉ bớt để cắt giảm chi tiêu.

Việc này khiến cho nhiều người trong dẹt phường lo sợ, có ko ít thợ dẹt đến dẹt phường của Hoa Quỳnh để tìm công việc mới.

Lão sư phụ cũng muốn tăng thêm vài thợ dẹt để có thể kịp thời sản xuất hàng, nhưng dù gì cũng nên hỏi qua Hoa gia 1 tiếng.

Để cho mấy người vừa mới tới nhuộm thử, lão sư phụ từ ngoài đi vào, nhìn thấy Hoa gia đang ở cùng 1 chỗ với tiểu ca bán dầu.

Gương mặt tuấn mỹ kia cực kỳ giống với Mẫn Nương. Lão sư phụ bỗng nhiên dừng lại, đến nay trong lòng vẫn còn cảm thấy có lỗi. Mắt vội nhìn vào trong góc của phường dẹt, như được thấy Mẫn Nương của năm xưa quay về.

Hoa Quỳnh đang chỉ cho chuột con trụng kén tằm, kéo tơ. Hắn cẩn thận dặn dò: “Coi chừng bị phỏng đó. Lỡ như bị thật thì phải ngay lập tức đi rửa nước lạnh, biết chưa?”

“Ah, ta biết rồi. Bị phỏng sẽ đau lắm, đau thì phải đi rửa nước lạnh”. Hác Cổ Nghị nhìn trong nồi nước nóng nổi lên vài quả trứng trắng trắng, thấy Quỳnh đang dạy cậu khuấy khuấy mặt nước, “Trứng trắng trắng nhả ra nhiều sợi tơ thật nhuyễn kia. Quỳnh ko có gạt ta, chúng ko có ăn được.”

“Ân, kén tằm ko thể ăn được mà.” Hoa Quỳnh nhìn nhìn mấy sợi tơ, liền lấy tay cuộn lại thành những bánh nhỏ, sau đó để vào trong rổ, nói là đợi người ta xe tơ.

Động tác liền mạch lời nói lưu loát, khiến cho Hác Cổ Nghị nhìn đến choáng mắt. Cậu liên tục kêu lên: “Quỳnh thật lợi hại, biết làm nhiều chuyện hay quá.”

Hoa Quỳnh mỉm cười: “Ta đâu có gốc giống như người vậy chứ.”

Hác Cổ Nghị đã quen với việc Quỳnh hay nói là mình gốc. Hắn cũng thích cậu gốc như vậy mà. Trong lòng cũng ko cảm thấy khó chịu gì, cậu hiểu được Quỳnh rất thích cậu nha.

“Ta ngoan lắm mà” Cậu nhấn mạnh. Có nấu cơm, giặt quần áo, có chăm sóc gia gia, bán dầu, cho gà ăn.

“Người ngoan lắm.” Hắn suy nghĩ: muốn Chuột Con đi hưởng đông thì cậu ko dám bước sang tây. Lúc rời giường có mặc nhiều áo. Buổi tối còn phối hợp cùng hắn ngoạn. Hoa Quỳnh thấy cậu bị nước nóng làm cho hồng hồng hai má, phấn phấn nộn nộn thật làm người ta muốn âu yếm.

Cúi đầu ghé sát vào tai cậu, hỏi: “Thứ đó đó của ta có lợi hại ko?” Hấn muốn nghe Chuột Con khen ngợi biểu hiện trên giường của mình

Hác Cổ Nghị lập tức cúi đầu nhìn thấy củi trong bếp đang tí tách cháy càng lúc càng lớn, cậu gật đầu lia lịa nói: “Quỳ lợi hại lắm nha, vừa rồi có thiệt nhiều gỗ, giờ đã cháy đỏ đỏ hết trơn rồi.”

Hoa Quỳ chớp mắt 1 cái, ko khỏi ngạc nhiên. Hấn nghi ngờ hỏi: “Rốt cuộc dùng cái gì để nghe lời ta nói vậy hả?”

“Dùng lỗ tai nghe mà.” Hác Cổ Nghị có hỏi đương nhiên phải trả lời. Cậu đứng dậy, mặt cười nhạt 1 cái lộ ra hai má lúm đồng tiền, tiếp tục gật đầu rồi lập lại. “Quỳ lợi hại nhất nha.”

Hoa Quỳ cúi đầu nhìn tròng tròng vào bộ dạng ngu ngốc của cậu, răng va vào nhau côm cốp mà mắng: “Ta lợi hại, mới thích cái tên gốc nhà ngươi.”

“...” Nụ cười trên mặt Hác Cổ Nghị đột nhiên biến mất, cả người thật ngưng ngừng.

Quỳ lớn tiếng nói thích cậu. Hác Cổ Nghị chậm rãi quay mặt ra sau, mặt càng lúc càng nóng, như bị thiêu cháy vậy. “Quỳ, ta muốn đi rửa mặt...” Cậu ngại ngừng nói.

Đôi mắt yêu mị hơi nhú lại, phát hiện Chuột Con gốc vậy mà biết e lệ?!

Môi Hoa Quỳ không khỏi cong lên, ý định xấu xa dí mặt mình sát vào má cậu để trộm hương, đồng thời cười cười chọc ghẹo cậu: “Không cần đi rửa mặt, ta thích bộ dáng đỏ mặt của ngươi.”

“...” Hác Cổ Nghị từ từ cúi đầu xuống. Mặt đỏ tai hồng lên nhìn khắp nơi, lòng lo lắng có người nào đó nghe được mấy lời này của Quỳ cũng sẽ đỏ mặt.

Thoáng thấy đôi chân càng lúc càng gần, cậu liền vươn tay lặng lẽ nắm lấy áo Quỳ, ko hiểu cho lắm cảm giác đang dần dần nảy nở trong lòng này là gì – Cũng ko hy vọng người khác cũng giống như cậu: Rất thích Quỳ.

Hoa Quỳ để mặc cho cậu cầm lấy áo, ngẩng đầu nhìn người vừa mới tới hỏi: “Lão sư phụ, có chuyện gì ko?”

Lão sư phụ liền giải thích là phường dệt cần tăng thêm nhân công. “Ta đến đây xin chỉ thị của Hoa gia.”

Hoa Quỳ cười nhạt nói: “Lão sư phụ, việc nhỏ này người lo liệu là tốt rồi. Về phần tiền công, ta sẽ ko trả thấp hơn Chương thị dệt phường đâu.”

Hấn tính được đợt này phường dệt thật khả quan. Vì hấn ra sức kiếm tiền từ gốc đến ngọn. Chỉ mới bỏ ra 1 chút tiền lẻ, đã thu được sự cảm kích của 1 đám nhân công đang ra sức làm việc. Thật đáng giá.

“Chắc chắc... Chương thị dệt phường bị ta cắt đứt nguồn tiêu thụ cùng với vật liệu lớn nhất. Nhân công cũng bắt đầu rời đi. Ta đoán chừng sẽ ko chống đỡ nổi qua 1 năm rưỡi đâu, rồi đây Chương thị dệt phường sẽ trở thành 1 đồng hoang phế.” Dừng lại chốc lát, Hoa Quỳ hừ lạnh 1 cái, “Ta đang chờ bà già kia đem theo mấy thằng con đến cho ta gọi dạ bảo vâng.”

Mắt thấy sắc mặt của Hoa gia trong nháy mắt trầm xuống, cùng với bộ dáng vừa rồi quả thật giống như hai người khác nhau. Lão sư phụ cũng ko tiện nói thêm điều gì, lòng hiểu được là hoàn cảnh gì đã tạo nên 1 Hoa gia có bộ mặt tàn khốc như bây giờ.

Lão ko khỏi thở dài cảm khái –

Hễ trái với lương tâm thì làm việc gì cũng ko xong. Người ta thường nói: Phong thủy luân chuyển. Dù Chương thị có tính toán khéo đến đâu cũng không thể tưởng tượng được, đứa con nhỏ của Mẫn Nương ngày trước giờ đang nắm trong tay sự hưng vong của Chương thị dệt phường

18. Chương 18

Hoa Quỳnh đoán thật chính xác, chưa đến mấy ngày, Chương thị quả nhiên phái người đến thương lượng.

Để quyến sách xuống bàn, Hoa Quỳnh ngoài cười trong không cười hỏi: “Ba vị đại giá quang lâm đến cửa hàng dầu nhỏ bé này là có việc gì?” Hắc thông thả ung dung bao nhiêu thì sắc mặt của 3 anh em nhà họ Chương lại trầm trọng bấy nhiêu, thật giống như người mẹ đã chết.

Chương Chiết, Chương Tích, Chương Viễn, ba anh em đều đã bước vào cửa hàng dầu rồi, đối mặt với Hoa gia đang đắc ý ung dung kia, thật khiến người ta lộn gan lộn ruột mà.

Dù không muốn nhìn sắc mặt của người khác. Nhưng vì tương lai của Chương thị dặt phừng, người con trưởng là Chương Chiết đành mở miệng nói lên mục đích đến đây: “Chúng ta đến là để thỉnh Hoa gia giờ cao đánh khẽ.”

Hoa Quỳnh đến liếc mắt cũng lườm nhìn đối phương, chân ngồi bắt chéo, tay chống má, ngoắc ngoắc ngón út, gọi: “Chuột Con, mau pha trà đến.”

“Ah.” Hắc Cổ Nghị đáp lại ngay, “Quỳnh chờ 1 chút nha, ta bán dầu hết rồi, giờ muốn đổi thùng dầu mới nữa.”

Dứt lời, Hắc Cổ Nghị thấy Quỳnh đi vào trong quầy, tự mình lấy 1 thùng dầu đầy đổi lấy thùng dầu đã cạn.

Không mất bao nhiêu sức lực, Hoa Quỳnh đã đưa cho cậu thùng dầu trống không, đồng thời thúc giục: “Được rồi, mau đi pha trà đi, ta khát lắm rồi.”

Hắc Cổ Nghị gật gật đầu nghe lời, “Quỳnh vất vả rồi.” Cậu biết pha trà như thế nào, Quỳnh đã có dạy qua.

Xoay người đi vào sau cánh cửa, cậu đặt thùng dầu trống không vào kho hàng, rồi mới đi nấu nước.

Đôi mắt yêu mị không giấu được ý cười, Hoa Quỳnh đi ra khỏi quầy, từ từ quay lại chỗ cũ ngồi xuống. Mắt hoàn toàn không xem ba anh em kia ra gì cả.

Chờ đợi hồi lâu...

Hoa gia vẫn rất tự nhiên ra cửa bán dầu cho 3 người khách đến mua. Trừ lần đó ra, hoàn toàn không có phản ứng gì cả.

Chương Viễn đã không còn kiên nhẫn chờ đợi, hỏi: “Hoa gia, chuyện của chúng ta....”

Hoa Quỳnh lập tức chặn ngang lời của hắn. “Ta chờ người đem trà đến, rồi mới bàn bạc sau” Đôi môi bạc tình cong lên 1 nụ cười thật tàn ác. “Ba vị ngồi xuống đi ah. Đứng làm gì, khinh ta không biết đạo đãi khách sao.”

Chương thị tam huynh đệ đều tự kéo ghế ra ngồi xuống, ráng áp chế sự không kiên nhẫn, nhin nhục mà nhìn sắc mặt của người khác.

“Chuột Con của ta đến rồi.” Rất hiền lành, đốt củi nhóm lửa, lúc hắn về nhà cũng hầu hạ thật tốt. Hoa Quỳnh tâm tình khoái trá hỏi: “Người có để lá trà không đó?”

“Có.” Cậu có để vài nhúm lá trà vào từng chung luôn đó. Hắc Cổ Nghị còn giải thích thêm: “Ta có nhớ kỹ lời Quỳnh nói nha” Còn biết đếm nữa – Có ba đại gia đến uống trà, thêm Quỳnh nữa là bốn.

Đem từng chung trà đặt trước mặt khách nhân và Quỳnh, Hắc Cổ Nghị nghiêng đầu nghĩ nghĩ, muốn nói: “Từ từ uống.”

Cậu nháy nháy mắt, chờ đợi khách nhân nói “Cám ơn”.

Hoa Quỳnh cầm lên chung trà, mắt không thèm quan tâm mấy lá trà đang tràn ra ngoài mép chung. Hắn dịu dàng “Thơm quá”.

Trên mặt Hắc Cổ Nghị lập tức xuất hiện nụ cười với 2 lúm đồng tiền nhỏ xinh. Cậu vẫn đang chờ mong khách nhân sẽ khen ngợi: “Ta ngoan lắm đó, còn biết nghe lời nữa.”

Chương thị tam huynh đệ trên mặt lúc xanh, lúc trắng. Ngốc tử bán dầu đang làm cái quỷ gì? Ba người miễn cưỡng nâng chung trà lên, nhấp lấy nước trà vàng ươm xen lẫn với lá trà đang tràn ra ngoài.

“Sao vậy? Tay nghề Chuột Con của ta ko phải là kém quá đi.” Hoa Quỳnh như đang đề cử vật quý “Xung quanh đây, ko hề có lấy người thứ hai đâu đó.”

“Này...”

“Đúng vậy, không tồi lắm.”

Miễn cưỡng nói mấy lời trái với lương tâm. Bọn họ đâu có giống như Hoa gia mà thích ngốc tử này chứ.

Ánh vào trong đôi mắt màu đồng trong suốt là biểu tình khinh ghét của ba vị kia. Mồi Hác Cổ Nghị vẫn tươi cười, tay cầm lấy khai, xoay người rời đi. Dọc đường, vẫn thầm nghĩ, Quỳnh ko ghét cậu pha trà.

Hoa Quỳnh đợi người đi xa rồi, mới từ từ để chén xuống, “Hừ” 1 tiếng mắng. “Trà thật khó uống mà.”

Chương thị tam huynh đệ lại 1 lần nữa chớp mắt ngạc nhiên. Thái độ của Hoa gia sao lại thay đổi chóng mặt như vậy?!

Hoa Quỳnh nhướn mày hỏi: “Sao hả, các người cho là ko đúng?”

Chương Tích lập tức trả lời: “Ko phải, trà này thật khó uống.”

“Ân. Nhìn sắc mặt của các người là biết rồi.” Hoa Quỳnh cười hỏi: “Gần đây, nghe tin đồn nổi lên khắp nơi. Nói Chương thị đệ phùng sắp lụng bại rồi. Chuyện này có phải thật ko?” Hắn làm như mình ko liên quan gì, mà trêu chọc.

Chương thị tam huynh đệ nghe vậy, lòng thật âm ức khi chịu đựng sự giễu cợt kia. Cùng liếc mắt 1 cái, xong thì Chương Chiết liền mở miệng can thiệp. “Hoa gia, trong lòng ngài biết rõ chúng ta đến đây vì cái gì mà. Là để van cầu ngài tha cho Chương thị đệ phùng 1 con đường sống. Chuyện này có liên quan đến nguyên liệu làm ra gấm hoa. Chúng ta sẽ thu mua với giá cao nhất, ko biết Hoa gia có chịu bán ra hay ko?”

“Đương nhiên chịu.” Hoa Quỳnh trả lời thật rõ ràng.

Ba anh em nhất thời mừng rỡ, trăm miệng như một nói: “Hoa gia, xin ngài hãy ra giá?”

Hoa Quỳnh lập tức lắc lắc đầu, sửa lại cho đúng: “Này ko phải là chuyện giá cả. Là các người nên cân nhắc xem lệnh đường có bao nhiêu giá trị. Nếu đến Trích Tinh lâu bán thật, 1 buổi tối sẽ kiếm cho ta được bao nhiêu đồng?”

Rầm! Chương Chiết đập mạnh tay lên bàn, đứng dậy gầm lên: “Hoa gia, người đang đùa bọn ta, chẳng qua là xỉ nhục người mà.”

Hoa Quỳnh chậm chậm đứng dậy, cong môi cười lạnh: “Các người ko phải là ko biết rõ tình huống ah? Chúng ta đều là người làm ăn, sao không biết tính đến chuyện mua xuân bán thì này đến tết cùng là ai chịu thiệt. Nguyên liệu dệt gấm hoa là thứ xa xỉ. Lệnh đường chính là đã sinh ra vài thứ vô dụng như các người. Kia giá trị sao có thể so cùng cúc hoa khuê nữ được chứ?” Hắn phồng chùng đến thẳng mũi uống say cũng ko chịu thương bả già kia nữa áh.

“Chắc chắc... Việc làm ăn này mà đạt thành, thì ta chính là người lỗ nặng nga.” Hắn nói như chính mình bị ủy khuất.

Hát!

Chương thị tam huynh đệ giận dữ vô cùng, sắc mặt xanh mét thật khó coi, đồng thời phát tay áo bỏ đi.

Giây lát, Hác Cổ Nghị trở lại tiệm dầu, thấy toàn bộ khách nhân đều đã về hết rồi, liền nhìn Quỳnh hỏi: “Có phải ta pha trà rất khó uống, nên khách nhân đều đã bỏ về...”

Hoa Quỳnh tiện tay cầm lên quyển sách, thông thả bước tới trước mặt cậu, trừng mắt, mắng: “Người pha trà quả thật không phải cho người uống mà. Đúng là ngốc nghếch chẳng tiến bộ chút nào hết.”

“...” Hác Cổ Nghị để tay xuống, chờ đợi cơn giận của Quỳnh.

Hoa Quỳnh búng búng ngón tay vào cái đầu ngốc nghếch của cậu. Đợi cậu ngẩng mặt lên liền trượng ra về mặt thật sung sướng. Hắn dụ dằng dụ dõ: “Trà khó uống, vì người để lá trà nhiều quá. Nhưng ta lại thích người ngoan ngoãn, chuyện gì cũng nghe lời ta. Có nhớ kỹ chưa?”

Hác Cổ Nghị gật gật đầu, mỉm cười thật ngọt ngào. “Giống như Quỳnh giúp ta làm chuông gà, đổi thùng dầu, ta cũng thích lắm nha.”

Ngã tư đường, nơi có cửa hàng dầu –

Đoàn ngọc thấy cảnh tượng đó thật giống như đang tra tấn chính mình. Ko cam lòng để thằng ngu bán dầu cướp đi sự sung ái lẽ ra nên thuộc về y.

Xoay người lại, Đoàn Ngọc liền thấy Phan gia con người vẫn trước sau tự mình đa tình. “Tránh ra, ngại theo ta làm gì. Là muốn ra ngoài mua thêm vài cái áo, hay sợ ta bỏ trốn?”

“Ta không ngăn cản người. Nếu thật muốn đi, người không cần cảm thấy là thiếu ta cái gì.” Hắc nhất ngôn cử đỉnh, vẫn sẽ luôn tuân thủ giao dịch cùng Hoa gia.

“Hừ, đừng tưởng khôi phục lại tự do là ta có thể cảm kích ngài. Nếu ko phải ngài có khả năng cho Hoa gia lợi dụng, ta sao có thể rơi vào tay ngài được chứ” Đáng chê cười, cùng là 1 ánh mắt như nhau nhưng sao Phan gia lại kém xa Hoa gia.

Đoàn Ngọc trong lòng ghen ngào tức giận, càng đi càng nhanh, quăng bỏ đi tấm lòng của nam nhân họ Phan kia.

Trên gương mặt hiền lành thành thật của Phan gia thật khó nén được tình cảnh thất vọng. Đứng tại chỗ do dự trong chốc lát, cuối cùng liền chọn đi về hướng ngược lại.

Khách quen tới cửa, đích thân ông chủ của tiệm may mặc xiêm y ra đón tiếp: “Đoàn công tử tới nhận xiêm y phải ko, ngại chờ 1 chút, ta lập tức đi lấy ngay.”

Đoàn Ngọc thấy ông chủ đi vào phía sau, lấy ra 2 bộ y bào, “Ngài mặc thử xem, có vừa người hay vừa ý hay ko?”

“Không cần, ta đây mặc thứ gì từ tay của ông may đều thực vừa người đi.” Hắc không lạ gì các vật phẩm mà Phan gia đã cho, nháy nháy đôi mắt đã đỏ đậm khi thấy xiêm y mà ông chủ đang treo trên tường. Kia nhìn thật quen mắt, là Hoa gia đặc biệt may cho thằng ngu bán dầu.

“Ông chủ, ông đang chờ Hoa gia đến lấy xiêm y phải ko?”

“Đúng vậy ah.” Ông chủ còn nói thêm: “Hoa gia cũng là khách quen của ta nha, ngày giao hàng cũng vừa đến, chắc chắn là Hoa gia sẽ đến lấy.” Làm ăn đã nhiều năm. Lão chính là lấy công phu chế y phục làm danh tiếng.

“Ông chủ, Hoa gia ko đến đâu. Là bảo ta lấy dùm đó.”

Ông chủ ko hề nghi ngờ y. Nghĩ thầm Đoàn công tử là tiểu quan nhi của Trích Tinh lâu, Hoa gia cũng có thể bảo y tiện đường đến lấy xiêm y mà.

Vì thế, ông chủ liền đem xiêm y giao Đoàn Ngọc.

Ruột gan như bị nhào nặn, lòng đang oán hận lại tăng thêm vô số. Gương mặt lạnh lùng của Đoàn Ngọc thoáng chốc lộ ra sát khí. Đôi môi đỏ mọng bỗng cong lên cười 1 cái. Để lại y phục mà Phan gia đã may cho, ko thèm quay đầu lại mà rời đi.

Tiểu Ngân Tử đi đưa dầu trở về, mắt thấy chủ tử khôn ngoan đang chuẩn bị xuất môn, Hắc chủ tử còn dặn dò hần nữa: “Quỳnh nhớ về ăn cơm nha.”

“Hảo.” Hoa Quỳnh dặn dò “Thuốc của gia gia, để cho Tiểu Ngân Tử ra ngoài lấy là được rồi.”

“Ah, hảo. Gia gia đi chơi cờ, lúc về có thể uống thuốc.” Cậu đang sắc thuốc, vẫn còn để trên bếp.

Hoa Quỳnh lấy trong ống tay áo ra vài viên kẹo, hỏi cậu câu hỏi mà mình vẫn hay lặp đi lặp lại hằng ngày: “Có phải là rất thích ta ko?”

“Có, rất thích Quỳnh...” Hắc Cổ Nghị cúi đầu lộ ra vỏ kẹo, miệng ngay lập tức tràn đầy hương vị ngọt ngào.

Hoa Quỳnh cười nhạt –

Thích nhìn đôi mắt trong suốt của cậu tỏa ra tia sáng ấm áp, vô tình làm hắn mê luyến, nghe mãi cũng ko chán lời nói tuy đơn giản nhưng lại rất thâm tình.

Đến tốt cùng là ai mới ngốc mà đi thương 1 thằng ngốc. Ngày nào cũng lo lắng dặn dò mọi việc, còn phải đổi tiền, để ko làm gián đoạn việc mua kẹo. “Nếu lạnh thì phải mặc nhiều áo 1 chút nha. Hôm nay ta sẽ đi lấy y phục mới may về.”

“Hảo, ta sẽ chờ Quỳ về nhà.” Cậu sẽ chiêm trứng mà Quỳ thích ăn, bên trong ko có gà con đâu.

“Ta đi đây.” Hắn cần phải đem nguyên liệu dệt gấm hoa vận chuyển đến dệt phường, tránh cho công việc sai lệch. Hoa Quỳ trước khi ra khỏi cửa còn quay đầu lại dặn: “Tiểu Ngân Tử, đợi lát nữa, hãy đến tiệm thuốc mang thuốc của lão gia gia về nga.”

“Hảo. Hoa gia, ngài đi thông thả.”

Hác Cổ Nghị vừa bước ra ngoài tiệm dầu, ánh mắt ngay ngốc liền nhìn thẳng vào 1 người vừa mới đến.

Lần thứ hai bước vào tiệm dầu này, Đoàn Ngọc đã ko định là sẽ rời đi.

Đảo mắt nhìn xung quanh, bên trong tiệm dầu này chỉ thấy thằng ngu đang gấp gáp kia. Hình như ko thấy sự hiện diện của y.

Đột nhiên nghe Rầm! một tiếng, Hác Cổ Nghị liền giật mình, ngẩng mặt nhìn lên cánh cửa lớn. Người xinh đẹp đang đứng ở đó. “Người... Muốn mua dầu hả?” Cậu ngây ngốc hỏi.

“Àh....” Đoàn Ngọc thông thả bước đến quầy tính tiền, mặt lộ ra nụ cười thật dữ tợn “Hảo, thằng ngu xấu xí kia – bán cho tao dầu.”

Hác Cổ Nghị thoáng chốc hoảng hồn, lắc đầu mạnh mẽ “Không... Không muốn bán.”

“Mày sợ cái gì....”

Đoàn Ngọc trên tay đang cầm ống đốt lửa, châm vào xiêm y đang cầm trong tay, để mặc cho nó cháy lên.

“Áh, đốt lửa.”

Hác Cổ Nghị lập tức chạy đi, nhưng bị người xinh đẹp kia chặn lại –

Cậu tay chân luống cuống, hết nhìn đông lại nhìn tây rồi lui về phía sau. Đoàn Ngọc từng bước từng bước tiến tới gần... Vừa đi dọc theo quầy vừa nói: “Đều là tại mày... Hoa gia mới đối với tao kinh thường như vậy. Tao có điểm nào ko hấp dẫn nhân bằng mày....”

Đoàn Ngọc từng chút từng chút bước đến, mở ra chốt của thùng dầu trên tường, dầu theo đó mà cũng chảy dài xuống, ướt đầm cả mặt đất...

“Áh! Ko được lãng phí” Hác Cổ Nghị lập tức chạy đến đẩy người xinh đẹp ra, vội vàng khóa lại thùng dầu. Thật đau lòng khi thấy dầu chảy ra thiệt nhiều như vậy. Người xinh đẹp này thật xấu mà...

Đoàn Ngọc lui ra bên ngoài quầy, ngồi dưới đất mà cười lạnh. “Ko còn kịp rồi, người quả nhiên quá ngu.” Y ko chiếm được, thì thằng ngu xấu xí này cũng đừng hòng mơ tưởng.

Hác Cổ Nghị không hiểu sao người xinh đẹp kia lại mắng cậu. Bỗng Bùm 1 cái lửa từ trong quầy cháy bùng lên, Hác Cổ Nghị thoáng chốc hoảng sợ ngây cả người – “Ah ah –” Cậu kêu lên sợ hãi, lập tức chạy vào trong, hai tay mở ra quầy định chạy ra ngoài.

Đôi mắt màu đồng mở to đầy hoảng sợ. Ánh vào trong đó là người đang đứng trước mặt, đang điên cuồng nghiền rủa cậu chết đi.

Dầu chảy ra ngập tràn, bắt đầu bén lửa tạo nên 1 đám khói dày đặc. Đoàn Ngọc không hề hoảng sợ, cũng ko trốn tránh. Y muốn nhìn tận mắt thằng ngu bán dầu này bị lửa thiêu sống mà chết. “Ah... Hoa gia, người hết thấy cũng ko thể ngờ được người người yêu chết trong tay ta. Từ nay về sau, người sẽ cả đời đều nhớ đến ta... Khụ khụ....” Che lại miệng mũi, trong đầu bỗng nhiên hiện lên gương mặt hiền lành thành thật. Đoàn Ngọc trước khi chết đã nghĩ – Từ nay về sau cũng đã thoát khỏi hắn rồi.

Hác Cổ Nghị cuối cùng cũng đã đẩy ra được quây tiền thuận lợi thoát ra ngoài. Cậu ngã nhào xuống đất, hoảng hốt kêu lên “Cháy rồi, thùng dầu cháy rồi....”

Bốn phía khói đen dày đặc, ko thể thấy rõ bày trí bên trong nữa. Cậu xua xua đi đám khói đen nghịt trước mắt, bịt lại miệng mũi, ko biết làm gì mà ngồi bệt xuống mặt đất — Rằm!

Tiệm dầu thoáng chốc ngã nghiêng, lửa bắt đầu bốc lên ngùn ngụt, từng đợt khói dày đặc

bay ra cửa, ra sân sau, khiến người bên ngoài liên chú ý – “Cháy rồi, cháy rồi. Nguy quá, tiệm dầu cháy rồi...”

Âm thanh ồn ào liên nổi lên 4 phía, hàng xóm, thương gia, cùng khách bộ hành tại ngã tư đường ai nấy đều nhào lại để góp phần. Lập tức nước chuyển nước, từng thùng bùn, đất, cát đều được bà con sử dụng. Dùng hết mọi biện pháp để dập lửa, phòng cho lửa cháy tràn ra đốt luôn cả khu phố.

Hoa Quỳnh mới rời đi ko lâu, lại loáng thoáng nghe được hình như có người châm lửa đốt. Hấn quay lại nhìn ngó, phía trước khói đen bốc lên dày đặc. Nhất thời cảm thấy hoảng sợ khi phát hiện ra nơi đó là tiệm bán dầu.....

Lửa cháy càng lúc càng ko cứu nổi, Hác Cổ Nghị hít vào khói đặc mà ho khù khụ, cậu nghe thấy bên ngoài có tiếng người rất ồn ào. Còn có tiếng của gia gia gọi mình đi ra.

Đột nhiên một mồi lửa lại rơi thêm vào thùng dầu khác, cậu sợ đến mức vội vàng né tránh. Mắt mơ hồ thấy được cửa trước, kinh hoàng nhìn nó đang từ từ sập xuống. Lửa cháy ngăn đi đường sống.

“Cháy rồi, cháy rồi..... Nhiều lửa quá.....” Cậu sợ hãi kêu lên, theo bản năng mà tránh đi ngọn lửa đang tấp vào mình. Nghĩ là mình ko được chết, chết rồi sẽ ko được thấy Quỳnh nữa, cũng ko thấy được gia gia, còn có gà lớn, gà bé...

“Quỳnh, Quỳnh....” Biết rõ Quỳnh ko có ở đây, nhưng vẫn rất hy vọng có thể nhìn thấy hấn. “Ta không muốn chết... ko muốn chết đâu.....” Đưa tay lau đi mắt đang ướt đầm nước mắt, bốn phía xung quanh chìm trong biển lửa, cậu hoảng sợ, ngây ngốc tại chỗ, chờ chết.

Bỗng nhiên, trong biển lửa xuất hiện 1 nữ tử mặc áo đỏ, như ẩn như hiện. Bộ dáng thật giống với Quỳnh.

Nàng đến trước mắt mà cười với cậu — Hác Cổ Nghị ngây ngốc đi theo nữ tử, dần dần ra đến sân sau — Đồng thời lúc này, Hoa Quỳnh cùng Phần gia đều đã xuất hiện trong đám người trước tiệm, mắt thấy bà con đang xếp hàng rồng rắn mà chuyển nước, còn hướng chỗ nào có cầu mà đổ cát. Mọi người ai cũng dùng hết tinh thần và sức lực để dập tắt ngọn lửa đang hùng hực cháy kia.

Hoa Quỳnh thấy lão phề vật khóc hết nước mắt nước mũi, miệng cứ ko ngừng gọi tên Chuột Con. Hấn lập tức như sét đánh trúng đầu, bên tai ong ong cộng hưởng — Ngọn lửa cháy mãnh liệt thoát ra từ cửa chính, thật giống như hình ảnh xa xưa trong trí nhớ, Hoa Quỳnh dùng toàn bộ tâm hồn rống lên như điên: “Chuột Con—”

Hấn tách ra khỏi đám người bên ngoài, nhanh chóng nhảy qua tường, chạy vào trong sân nhà, đến cửa sau của tiệm dầu mà tìm — Còn lại Phần gia đang cùng bà con xung quanh xách nước dập lửa. Chớp mắt 1 cái, hấn cũng quăng luôn thùng nước. Ngay lúc mọi người còn đang há miệng kinh ngạc đã liềm mình chạy vào biển lửa trong ngọn lửa đang hùng hực cháy — Hoa Quỳnh nhắc chân đá văng cây gỗ chắn đường, ngay lập tức nghe được Chuột Con đang gào lên “Quỳnh....”

“Chuột Con —” hấn cũng hét lên, hípc mắt suy nghĩ, tìm kiếm trong biển lửa, lòng còn nóng hơn lửa đốt, chỉ sợ mất đi người thân duy nhất của mình.

“Quỳnh....” Hác Cổ Nghị trong đám khói dày đặc cuối cùng cũng thấy Quỳnh. Cậu ba chân bốn cẳng bò lại nắm lấy vạt áo của Quỳnh.

Trong nháy mắt, Hoa Quỳnh lập tức ôm chặt Chuột Con của hấn chạy ra cửa sau. Thoáng chốc trong đầu liên nhớ lại, hấn đã chạy ra khỏi khu trạch viện, suốt đêm điên cuồng gọi “Mẹ ơi”. Một mình trong đêm tối tăm mất đi thân nhân, hấn điên rồi, điên rồi.

Một mồi rã rời ngất trước câu lan viện. Tú bà Hoa nương hảo tâm thu nhận hấn, xem hấn như con đẻ mà dưỡng dục. Từ đó hấn mới có thể có ngày hôn nay.

“Đừng bỏ ta, đừng bỏ...”

Hác Cổ Nghị ôm chặt lấy cổ Quỳnh, hoảng sợ kêu lên. “Người xinh đẹp phóng hỏa đó, Ta sợ chết lắm.”

Cảm nhận cả người cậu đang run rẩy. Hoa Quỳnh nhẹ giọng dỗ dành: “Ko có gì đâu mà.”

Hai tay nâng cao thân mình cậu. “Nắm chặt vào tường đi.” Hắc mệnh lệnh.

Hác Cổ Nghị cả người đều treo lơ lửng trên tường, đợi 1 lúc đã thấy Quỳnh trở lại, trong tay ôm mấy con gà, toàn bộ đều được thả ra bên ngoài.

Sau khi thả cho đàn gà được tự do, Hoa Quỳnh lập tức nhảy lên tường, kéo Chuột Con lên theo, cùng nhau thoát khỏi nguy hiểm.

Thấy lửa do dầu cháy lan cũng chưa giảm, Hoa Quỳnh dẫn dò Chuột Con cùng gia gia tránh xa 1 chút, sau đó liền gia nhập với mọi người cùng nhau dập lửa.

Một lúc sau, cũng thấy Phan gia đang ôm chặt Đoàn Ngọc đã hôn mê bất tỉnh chạy ra ngoài tiệm dầu. Bất chấp giải thích mọi chuyện vừa xảy ra với Hoa gia, hắc ngay lập tức chạy đến đại phu –

Đến nửa đêm ngọn lửa mới được dập tắt. Lửa do dầu cháy lan sang hai ba hộ gần đó, gây nên 1 số tổn thất.

Hoa Quỳnh cũng đã hứa sẽ chịu trách nhiệm bồi thường, trấn an các thương gia hàng xóm, đồng thời cũng rất cảm kích mọi người đã giúp đỡ dập lửa. Lòng biết rõ gây nên họa này là Đoàn Ngọc, Hoa Quỳnh tạm thời kiềm nén ý định muốn đi tìm người tính sổ. Việc cấp bách bây giờ là phải sắp xếp cuộc sống sau này.

“Quỳnh, tiệm dầu cháy hết trơn rồi.” Hác Cổ Nghị ôm mấy con gà con, nước mắt lưng tròng nói: “Ko còn nhà, cũng ko còn dầu nữa.”

Hoa Quỳnh dùng tay áo lau lau vết bẩn trên mặt cậu, vỗ về nói: “Đừng lo lắng, chúng ta đến Trích Tinh lâu ở tạm nha. Nhà cháy rồi, thì ta xây lại 1 cái mới, cũng làm lại cái chuồng gà khác được ko?”

“Hảo. Quỳnh nói gì ta cũng nghe hết. Quỳnh đi đâu, ta theo đó.”

Kịch liệt hết nửa giờ, bao nhiêu mệt mỏi trên người vì 1 câu nói của cậu mà bay mất hết. Hoa Quỳnh mỉm cười, dặn dò: “Người cùng gia gia chờ ở đây nha. Ta đi tìm cái ***g trúc rồi chúng ta mang gà cùng đi.”

“À, Quỳnh thật tốt quá.” Hác Cổ Nghị cúi đầu đếm đếm gà lớn gà bé, đều còn ko ít nha.

Hác gia gia ở bên cạnh vẫn còn thở dài. Nghĩ thầm cũng may nhờ có Hoa gia bảo vệ, thằng cháu ngốc nghếch này mới toàn mạng. Cuộc sống sau này, dù trải qua tình cảnh nào cũng sẽ dễ dàng thích ứng.

Trác Cẩm Văn sau khi biết được chuyện phóng hỏa, đã lập tức chuẩn bị một căn phòng yên tĩnh cho Hác gia gia ở lại, còn dặn dò thuộc hạ ngoài chuyện cơm nước, nếu người ko có sai bảo gì thì tuyệt đối ko được quấy rầy.

Về phần đàn gà của tiểu ca bán dầu, toàn bộ đều được an bày ở trù phòng, cũng đã dặn dò đầu bếp chỉ được nuôi, ko thể ăn.

Tất cả đều được sắp xếp ổn thỏa. Trác Cẩm Văn liền xuất hiện chờ Hoa gia dặn dò. Thấy sắc mặt của Hoa gia tối nay ko tốt chút nào, chính là chưa có bạo phát lửa giận.

“Cẩm Văn, ngày mai đến bố trang của Phan gia, coi thử coi Đoàn Ngọc đã chết chưa.”

Gương mặt tuấn mỹ đang kiềm nén tức giận. Ánh mắt lạnh như băng lộ ra sát khí. Hoa Quỳnh độc ác nguyên rủa: “Nếu chưa chết, ta cũng sẽ làm cho nó chết ko được tử tế.” Thực mụ nội nó mà, dám phóng hỏa đốt tiệm dầu, ý đồ dồn Chuột Con vào chỗ chết. Thật có gan chó!

Trác Cẩm Văn nghe vậy hoảng hồn. “Gia gia, ngài thật muốn trả thù saoo.....” Thủ đoạn tàn ác của Đoàn Ngọc xét cho cùng cũng là do Hoa gia gây nên. Tú bà đã khuyên bảo y nhiều lần nhưng vẫn khăng khăng cố chấp.

Hắc lập tức van xin nói: “Thỉnh gia bớt giận. Nghĩ đi nghĩ lại thì mê đắm của Đoàn Ngọc đối với gia ko phải nói dứt là dứt ngay được. Với tính tình thế kia chắc là ko chấp nhận nổi chuyện gia yêu người khác, nên mới làm ra chuyện ngốc nghếch này.”

“Hừ!” Hoa Quỳnh lập tức bác bỏ, lạnh lùng nói: “Ta nhớ là mình chưa từng lừa gạt tình cảm của ai cả. Lũ tiểu quan trước kia, đứa nào lại ko biết là ta vui đùa, chẳng bao lâu thì chán.” Người khác thương hấn, làm hấn thật muốn đánh rắm. Nếu thật muốn hấn đáp lại tình cảm của người ta. Thật hấn ko có đủ tinh lực để ứng phó ah. Haiz!

Hoa Quỳnh hạ giọng: “Ta chỉ thích ngủ trong phòng con chuột ngọc kia thôi. Này đến chết cũng sẽ không thay đổi. Yêu thương chính là chuyện đơn giản như vậy. Thích là thích, ko thương là ko thương. Ai cũng ko thể miễn cưỡng.”

Đoàn Ngọc liên tiếp câu dẫn, chỉ làm hấn thêm chán ghét. “Ko thu được sự chú ý của ta thì nên tránh xa 1 chút. Dám đến tiệm dầu phóng hỏa, việc này dù Phàn gia có cầu xin, ta nhất định cũng ko tha cho hấn.”

Dứt lời, Hoa Quỳnh phát tay áo rời đi.

Trác Cẩm Văn cảm thấy rùng mình, thâm kêu hồng rồi!

Vì bảo trụ cho Đoàn Ngọc một mạng, Trác Cẩm Văn trắng đêm ko ngủ, chạy đi thám thính tin tức. Ngay bên ngoài Cẩm Tiêm bố trang liền gặp được Phàn gia đang tiễn đại phu rời khỏi.

Mắt thấy sắc mặt Phàn gia thật nghiêm trọng, ra dấu bảo hấn vào trong.

“Là Hoa gia phái người đến sao.”

Trác Cẩm Văn không chút giấu diếm, trước liền cảnh báo Phàn gia: “Là Hoa gia bảo ta đến xem Đoàn Ngọc đã chết chưa. Nếu chưa chết, Hoa gia nhất định ko bỏ qua.”

Phàn gia đã sớm đoán trước được kết quả. “Ngọc nhi gây ra việc thương tổn người khác. Ta cũng khó tránh được trách nhiệm. Hôm nay, nếu ta tiếp tục đi theo Ngọc nhi, thì đã ko xảy ra tai nạn vừa rồi.”

Lúc đó hấn thất vọng bỏ đi, nhưng ko thể nào lừa được mình mà thật tâm vứt bỏ Đoàn Ngọc. Cẩm tình đã ăn sâu vào xương tủy rồi. Sau khi đến tiệm may, mới biết Đoàn Ngọc đã lấy đi trang phục, còn có xiêm y của Hoa gia nữa.

Vội vàng đuổi theo, chỉ tiếc là đã muộn 1 bước, Đoàn Ngọc đã làm ra việc ngu ngốc: “Tiệm dầu kia...”

“Hoàn toàn bị thiêu hủy. Hoa gia đang nổi trận lôi đình ở Trích Tinh lâu.”

Phàn gia bảo Trác Cẩm Văn vào bên trong, dắt hấn tới trước 1 cái giường khắc hoa lớn, vén lên màn che, nói: “Trác công tử, người đang nằm trên giường này là Đoàn Ngọc. Mạng của y nằm trong tay người. Trác công tử sẽ bấm báo với Hoa gia ra sao?”

Hở!

Người đang nằm trên giường, gương mặt đã bị hủy.

Trác Cẩm Văn giật mình lão đảo mấy bước, thấy đôi mắt u buồn của Phàn gia đầy van xin. Hấn quay mặt đi, nói: “Thỉnh Phàn gia chuẩn bị tang sự, che mắt thế gian. Về phần Đoàn Ngọc sống hay chết, thì mặc cho số phận vậy.”

Không dám ở lâu, Trác Cẩm Văn lập tức rời khỏi Cẩm Tiêm bố trang. Ngẩng đầu lặng lẽ nhìn trời cao – Tất cả đầu bất đắc dĩ, vì tình yêu mà đả thương kẻ khác.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-chang-ban-dau>